

ספר
מלבוש
לשבת ויום טוב

אשר הניח אהרן ברכה אדמיר מודש החדשים
עדיק יסוד עלם איט אלמים אהב ישראל וכדוש
רנב ישראל ופישור כבוד כדשת מין הרב
מ"ה ישבר בער"ש זעל"ה
אב"ט ווערעט

הובא לכוה"ד בהשתדלות הרבני החסיד מ"ה
מישה יהודא ווייזער נ"י

נדפס בו פוס המשונח של ר' אהרי דוב מייזעלס
מונקאטש יע"א
בשנת תרפ"ז לפ"ק

Bernát Meisels Buchdruckerei, Munkacs. 1927.

בכ"מ שמוזכר שם עכו"ם וכדומה הכוונה על אה"ע א"ט
הי' לפנים לא כן העמים אשר אנחנו שוכנים ביניהם. אנ
מחויבים להתפלל בעד שלומם ומובתם כדחנן במשנז
אבות פ"ג מ"ב ורמב"ם הי' מלכים פ"י הי"ב.

מי שירצה להשיג הספר מרכוש ל"טבת ויו"ט עם הספר
מטה מנשה יפנה על אדרעססע :

Moses Leib Weiser,
Mukačevo

Sugár-u 3.

הקדמה

הנה באשונה חליג הלשון שכתב כ"ק וינן חצי הרב הקדוש ז"ל כתי"ק באותיות מרובעת על הספר ומספרו כשלה להדפיס בחיים חיותו

ב"ה

ספר הנקרא בשם

מלבוש

לשבת ויום טוב

אשר ארגתי וחברתי ותקנתי אני הקטן ישכר בעריש אבד"ק ווערציה קטן מהתלמודים של כ"ק אומ"ר הקדוש מהרי"א זללה"ה מזידטשוב טעם לקריאת שם זה עיין בהקדמה עד כאן לשון נוסח הספר

זה לשונו הקדוש בהקדמה

כבר הביא אלזו"ר זללה"ה בהקדמה לספרו לקו"י תורה והס"ס בשם זקנו הגאון בעל תוספות יו"ט זללה"ה שכתב וי שנוצר היה חוצר לקרוא אותו בשם עי"ש שכתב שהוא חיבו זללה"ה אשר ידוע גדול קדושתו ואשר לו נפתחו שעי אורה ולפניו נגלו כל העלווה בנגלה ובנסתר ידיו רב לו שמעתי ופיו הקדוש שאמר בזה הלשון כשהשי"ת עוזר לי אין נעשע אועק דעס שטאטל פין די עינים אז כל וי שיטאל אותי דבר הלכה הן בארבע ש"ע הן ברובים ז"ל הן בארבע ז"ל אשיז לו בהלכה בן שונעתי ופיו הקדוש ואם הוא כתב כן שאינו מדונה עלונו להיות נקרא בשם ונחבר ויהי חני יכול לוור בזה שאני רק כנעלה בברס ובפרט שכל ויהי שאמרתי ורשעתי בכתב אין בו חריפות אמנם יען אשר ונבאר בזה פ' שלח דף קע"ג ע"א וז"ל בקילר ת"ח כד עייל שבתא כשנחתין כחתין לשתי"א על ענא קדישא וכ"י כד נפיק שבתא כשנחתין סלקין איכון דשאר עלייהו דישראל כיון דסלקין כלסו כשנחתין דשאר עלייהו דישראל סלקין וקיי"ין דדיוקא קמי ונלכא קדישא וקצ"ה שאל לכלסו ונאי מדושא הוה לכו בהסיו עלוה באורייתא וכ"י כנ"ה מדוה עבד קצ"ה כ"ס לפנוליא דיליה ואמר שונעו מדושא דאורייתא לאמרת כשנחתא דא דפלניא וכלסו מוקמי הסוה ונלכא בשרי ותיבתא וכ"י עוד בזה פ"ס קוף ע"ב ג"כ זכאה חיהו דשנחתא בשבת אסחידת קמי ונלכא על מדושא דאורייתא דקצ"ה וכל פנוליא דיליה וכל איכון כשנחתין לדקיי"א דהוי בגע"ד כלסו ונתעטרין בהסוה ונלכא וכ"י יקר ועטרה על עטרה ונתעטרין לאביה דהסוה כ"כ תמן בשעתא דאמר קצ"ה אהכנסו למשנע מדושא ומלין דחתין דאורייתא משנ"י דפלוני בר פלוני וכ"י עי"ש באריכות עתיקות פנוליא וכן ונבאר בלקו"י תורה ונארי"ל צ"י יתרו סבדור א"י נקמ"ל חלל שבת לרנו כשהלדס וחדש דברי תורה צעוה"ז בשבת ונתעריס לאציו כו"ס עטרה צעוה"ז לזאת קלחתי פ"ס לונה שחדשתי בשם מדביש לשבת וי"ט בטעם פנוליא ונלכא בשבת ונפטרס עם צ"י כוללים כוספר שוי ישכר בעריש וסס חצי עורי זללה"ה פרוצו ביו"ט כי כן היה שמו אלכסנדר יו"ס עו"ב וגם אלכסנדר יו"ס עו"ב ע"א עולפ ונפטר עלצ"ה יו"ס עו"ב הרי כללתי את עלו"י בשם חצי מו"ר זללה"ה לנען אשר זכרתו וזכות אצותיכו יגן עליכו והנה ידוע ונחבר בראשית דף ה' כשאלס מחדש מדושין דאורייתא בקודות הסורה השי"ת עושפ מזה שמיס חדש וצנגלות הסורה עושפ השי"ת וזה ארץ חדש ודיוקא כשהוא על דרך האמה ואס לאו ח"ו מפורש פ"ס בזה גדול השיקור ר"ל אמנם ונבאר פ"ס צעק"ע וכן שונעתי ונארי"ל עורי זללה"ה דדוקא כשאמר בדרך החלט אצל בדרך אפשר מותר ולכן צרוב העקונות כחבתי בדרך אפשר ואפי"ן צעק"ע שלא כחבתי ג"כ כוונתי רק בדרך אפשר וילמוד סתום מן המפורס ונבאר פ"ס צעק"ע צעק"ע סקדעות מדברי רז"ל ונדברי קבלס אומיות ג"כ מותר ושונעתי ופי חצי מו"ר זללה"ה אשר דברי רבינו צעק"ע מותר ליקח להקדוה ופסרו לקו"י תורה וגם פירשו על המדרש הרוב הוא עם הקדמות מדבר צעק"ע זללה"ה ומיילא עו"ב אשר גם דברי אלזו"ר זללה"ה מותר ליקח להקדוה ולכן כנעה מוקמי פבוליא דברי אלזו"ר זללה"ה ולנען אשר זכרתו יגן עליכו ועל כל צני ישראל חושע בכל מיני יסועות דברי יו"ס

הקדמה

לבי וצרכי ירכנו אל אי חי אלכי וקדושי כבודי ונוריים ראשי צדק המקום צדק סוף שחיינו והגיענו להוליא לאור הקטב הקדוש מלבויש רשבת ויו"ט סוף סוף דברי אי חיים כנענים ומקור חיים חיים האדם הגדול צענקים אספקלריא הנואירה כ"ק אבי מן הקדוש זללה"ם וכי יסאל הקורא מדוע צמר זה הנווליא לאורה צחלק הזה יען כאשר חלקנו הכתבי קודש ציינו חלק זה נפל לי כנענים ואת אשר צדי ערכתי וערכה לתת לפניכם היום ברכה. ואין מוקדם ונואחר צתורה ועדיין לך אי לנוועי אשר הכתבי קודש אשר השאיר כ"ק מן אבי הקדוש זללה"ם שיצואו דפוסם הם רק חלק קצן זעיר שם זעיר שם כי רוב חידושי תורתו אשר חידש. לא כתב אותם כלל ואמר פ"א צפוי הקדוש זללה"ם אי מחדש צ"ם חידושי דאורייתא לאותיותה של תורה אבל איני כותב אותם כי נוה לי לכתוב הלא יחקקו חידושי דאורייתא שלי על עממותי בקבר" עכלה"ק ואם כי היה אז לפלא צעניי הסיועיים ומה שאמר שאינו כותב הלא ראינו שהי' כותב ומה שחידש אבל האמת כן הוא שלא כתב רק הדברים שגראין כפסוקים ורוב החידושי לא כתב כלל. ואפי' ומה שכתב העביר אח"כ קולמס על כוונ דרושים צחכות הקבלה שלי כודע שום ענין דבר עד שצ"י סיבות והפלות גילה דעתו הקדושה שאינו רולה שהעולם יחזיקו אותו לצבל וקוצל כי גדול ענותנותו הי' עד אין די צאר. אם כי ידוע לכל שהי' נפלא בדורו צחכות הקבלה: וכוונ שנטמע ומנו איזה פעמים צציתו שאמר על עלונו שרק הוא לצדו נשאר מחלונאי איז רצונו הקדוש ושהי"א זללה"ם צדור הזה:

ואם כי הדרך להאריך לתאר צצנת צעמו"ת וצצנת הסוצרת. אבל לא כן עמדו כי אם אונתו אספרה כוונ ומגדל הפלרת קדושתו הלא ונגדר הקולר והלעך לקשר צפני עלונו. וגם צזה לא אגלה אפי' ונקלה כהאי ונגכיתא דלית לה טיווא ולכן אונתי יפה לי שתיקתי ונדיבורי. ולו דוויס חבלה. כי נווד עוקק ומחשבותיו ועלמו דרכי עבודתו כי היס יחוד בדורו צקיגופיו ופרישותו וקדושתו צתורה ועבודה ועלה לנוודיגות רעות וכשאות והי' פועל ישועות עד להפליא ומושיך שפע עליונה וועתיר עזר שארית ישראל צוסי"כ ממש להושיעם ככל עניניהם.

וכמו שאמר להמקוצים צעודה הודאה (אשר עקרה לו ונקרה הנוראה ר"ל ציוס גי תרונה סנת תרע"א צאלע היום שהי' ויסב על שלחנו העבור דציקות נפלא כוונתה. ופתאום נפל ומקאפו על הרגלה וכצד רגלו ר"ל וצבל כוונת שנים יקורים נוראים ר"ל עזר כלל ישראל) אור צענים זלגים דאעוה צזה"ל אספרה לא לכס ונהיכן צאה לי הסיבה הנוראה ר"ל. . . . כי שכתתי אשר לא כדורות הראשונים דור הזה כדורות הראשונים הי' הרבה דיקים צעולם ואיך אחיו יעזרו אבל עתה צעולם החושך אין שואל ואין דורש. האלכו ווער ווען וואס האע ווען עיך גילערינט דרך ארץ ר"ל. וממש סוף צמר הסוועים ומחד דיבורו אז. ולהאריך צענין הזה צלצד תקלר הידועה מהכיל והצחתי זאה צקי"ר כוונ רק לדוגמא לידע עד היכן הגיע עבודתו הקדושה צוסי"כ ממש עזר קדושת סמו יחברך וישועת ישראל:

וכן צגין הסוצרת אכא נפשי צכתבי יסות צוונצרת הקודש כי כל אדם טילמוד צפירושו יסנה לאורה ודרך יס"י לו לחיקן נפשו להחירה לעבודה הצולה. כי כל רואיו הכיירו שרתה אונת יתה צפירו אף שגראין הדברים כפסוקין אבל אחר הלימוד והעיון צהם צשכל הישר יונלא מרגוע נפשו צהכנצת כל מלותיו להחקצו לעבודה הש"י"ת כל אחד לפי דרכו:

והנה מלאתי צכתבי קודש צמקס אחד שכתב צכ"י"ק שם שפירושו על הטעמים הוא צפטרות יען כי דרך דרך הנוקרה שהנוקרה ומרש ג"כ הטעמים צפטרות כאשר יראה הוואה פירוש הנוקרה צהקדוה כ"ק מן אבי הקדוש זללה"ם לפירושו על הטעמים וכן מאלא כחוצ שם צזה"ל וקראתי שם הפירוש הזה ז"ה דב"ר חר"ש בהטעמים זרה"א סגו"ל כוונסר שווי ישכ"ר בערי"ש עה"כ הגם כי אין חדש תמה הסווע שאני הורה דאיכו לעילא מן שושא כוונצור צוהר פרשת חקת עכלה"ק. אך יען טצפעתקת הסקדוה אשר הכין לבית הדפוס לא נוכלא לשון זה וצלי תפונה שלא ליום להעתיק לשון זה ולהפיקו לכן גם אכתי לא הדפסתי לשון זה לועלה צפירושו על הטעמים ואישים קנלי לומיין ואפרוש פני צחפלה טצכות היגיעה טיגעתי לסג"י ולקדר הספר הקדוש הזה יס"י ד' אי' עונוו כאשר הי' עס אצותינו ואצנה לעבוד הש"י"ת כאשר עס לציינו הכות אצותי הקדושים עזן מונחמת יגן עלינו להוטע ציעוה צגו"כ ולראות ציעוה ישראל וכחמה ליון ויחשלים: ה"ק מנשה אייכנשמיון אבידק ווערעצקי

בעהמ"ה ט' אלפי מנשה וס' תורת אשם

ב"ה

אלה יעמדו על הכרחה ויתברכו בישפע והצלחה אשר הוזילו זהב מכיסם בנדבת לבם הטוב
 לסייע להדפסת הסה"ק וזכות כ"ק מרן זללה"ה יגן עליהם שיושעו בחיי נחת ופרנסה טובה
 לאריכות יו"ש ונחת מבוב"ב עבניצ"בביא

הגביר החסיד ר' יצחק יהואר וויזער בן חנה	" " ר' יהונתן בנימין אסטרייכער בן הינדא
אנגוואר	קאלניק
" " ר' ישראל וויזער בן חנה	" " ר' צבי אריה יאקאבאוויטש בן שרה רבקה
" " ר' יצחק יהודא יהואל אקערמאן בן ריזל	נעגרוווע
" " ש"ב ר' זאב קלאפאד בן חנה מונקאטש	דאה"י
" " ר' בנימין זאב וויזער בן חנה	דיבראטיב
" " ש"ב ר' בעריל הארמשטיין בן פרידא	נעגרוווע
" " ש"ב ר' יצחק יעקב לאבין בן דבורה מלכה	
" " ר' חיים משה טעינבוים בן חיי שרה	

על הטוב וזכר ש"ב הרבני החסיד מו"ה משה יהודא בן סאסי וויזער נר"ו אשר העתיק והשתדל
 בכתיב קודש כ"ק מרן אבי ה"ק זללה"ה

הח"ק דפה מונקאטש שבשנת תרפ"ו נתנו ג"כ ממועות החברה להדפסת הספר

ס' א' פ' א' אלה הדברים אשר דבר ושה אל כל ישראל וגו'. שמעתי מאזי וז' זללה'ם פירוש על דברי רש"י ז"ל והוא נוספרי חז"ל אל כל ישראל חילו הוכיח מקלמן ה"י חלו שבסוק אווריס אחס היחס שוועיס וזנ עומס ולא השיבותם דבר וכך וכן חילו היינו שוועיס היינו ושיזים לכך כנסס כולם ואמר להם הרי כולכם כאן כל מי שיש לו תשובה ישיב ע"כ ואמר הפירוש עפ"י מה שאמר רבינו זללה'ם על מאמרים ז"ל אם לנדת תורה הרבה אל תחזיק עוצה לעלמוד כי לכך נולדה כי נודע ונכונת נפילת אפים אשר נוסקרת כפש לריך לכוון כי כפופה וגם ד פשיטה וחוה אם לנדת תורה הרבה אל תחזיק לעלמוד ר"ל שאין זה רבותא בלימוד התורה כי עיקר הרבותא למוקור כפשו להשי"ת וחוה כי לכ"ך נולדה דייקא לכ"ך הרמז על נוספי ע"כ ועס דברים חלו פירש אזי וזרי זללה'ם דברי רש"י הללו שכתב ולא השיבותם דבר וכ"ך חילו חילו היינו שס השיזים ר"ל שהי' אווריס חפילו אם חטאנו הלא על כל דבר חטא יש תיקון אם נקבל על עלמו למוקור נפשו על קדושת שמי ית' וחוה וכ"ך ע"כ דברי האווריר זללה'ם וחוה לכ"ך כנסס כולם ואמר להם הרי כולכם וכו' כי בכלל ישראל התשובה יותר עוצה:

על דרך זה ולכן אין תימה שכמה פירושים נאמרו עפ"י ודברי חז"ל וז"ל זללה'ם רומז שבסוק זה על העשר קפידות עיי"ש בקפירו כי באמת התורה נחנה לדרוש ולרומז כל מה דאפשר כדי להטות לצנינו חליו ית' ע"כ באפשר לרומז בחינת צמדצ"ר לשון צמדצ"ר כי נודע ומהר הקדוש מאמר ר"א: על פסיק וז"ל מי זאת עולה מן המדבר אשר התרין עלמין וז"ל (היינו צינה) חז"ת: (הוא הכני') עולין מן המדבר אם האדם מדבר תורה ותפלה בקדושה אזי מייחד התרין עלמין וכן להיפך אם אין בקדושה. וצדברים בעלים אזי ח"ו נאמר חזינו מות צמדצ"ר וכדע צזהר פרשת בלק דף ר"ה ע"ב ונאמר הינוקא חזינו מות צמדצ"ר עיי"ש וחוה באפשר לרומז דברי התוכחה: בחינת צמדצ"ר היינו צמדצ"ר היינו שיהי' דצריהם בקדושה בתורה ותפלה ועיי"ש יהי' יחוד שמו ית' ויהי' שמוכה לזה וכן מלת צמדצ"ר כוכל לרומז על לשון ותיקות כמעט וערצ"ה לדי ונחת וגו' כי אם האדם נוילא דבריו בתורה ובתפלה בקדושה אזי נקריש צפיו נעם ומוק כנודע:

שם פ' ה' בעבר הידן צלמן מואב הואיל ושה צמר את התורה הזאת לאמר ד' חלקיו דבר חליו צמוד לאמר וגו' כתב צעה"ט חז"ל את התורה הזאת לאמר וקמוך ל"י ד' חלקיו כלומר הזוהרם על יחוד השם עכ"ל. כוונתו צה עפ"י מה שנודע וקפירים על ספקו אשרי העם שדי חלקיו כי כל העולם יודעים שהש"י הוא חלקי עולם כנאמר הכתוב חלקי עולם ד' רק שלא רנה לייחד שמו ית' רק על ישראל וחוה אשרי העם שדי חלקיו דייקא חלקיו ונצוחר עוד צזהר על הפסוק שצרו על ד' חלקיו אל תקרי שצרו צשיין שואלית רק צשיין יונת והוא לשון צצירה כי לריך האדם לשצר עלמותיו כנאמרים ז"ל וחי לער חחי' כדי שידע שהשי"ת הוא חלקיו וחוה שצרו על ד' חלקיו דייקא חלקיו וחוה ג"כ כוונת צעה"ט צמה שאמר כלומר הזוהרם על יחוד השם כי מדייק חלקיו שידעו באמת אשר השי"ת הוא חלקיו. אמנם יש לדקדק קלה למה הולך לחצר צ' המוקראות צימד הלא בפסוק זה עלמו כתיב חיצת לאמר ד' חלקיו דבר וגו' לאמר והי' יכול לדרוש כן מפסוק זה עלמו ויש לומר שכתבונו צום לחצר חית התורה הזאת לאמר ד' חלקיו שמונח כאן יחוד השם ככ"ל לומר שאין

עוד שם אלה הדברים אשר דבר ושה אל כל ישראל וגו' הנה צפרשת ויקהל כתיב אלה הדברים אלל שצת ודרשינו שס לל"ע ונלכות שלריך לשומר אותם שלא לעשותם צצנת וכמו כן באפשר לומר יען שבפסוק זה נזכר כל הנוקמות שהכעיסו לפני הנוקוס כמו שפרש"י ז"ל ע"כ כתיב אלה הדברים שרמו צהס הלי"ע ונלכות כי שוירת שצת הוא תיקן לכל החטאים כמו שדרשו חז"ל כל השומר שצת כהלכתו אפי' וכו' ווחלין לו והנה רש"י ז"ל כתב לפי שהן דברי תוכחות וננה כאן כל הנוקמות שהכעיסו לפני הנוקוס לפיכך קהס הדברים והזכירם צרמו ומפני כצודן של ישראל עכ"ל וקפרי. ולשון זה נשמע שלא אמר ושה רבינו רק בלשון הנאמר בפסוק דהיינו צמדצ"ר צערנה מול סוף וגו' רק שאנו דורשים חיצת צמדצ"ר שהכעיסוהו צמדצ"ר שאמרו מי יתן וכו' וכן צערנה לא אמר ושה רבינו ע"ה רק מלת צערנה רק שאנו דורשים על החטא צשטים צערנות וואב וכן כולם נדרש

מלבוש

דברים

לשבת ויו"ט

הנוחין כונו בתפלת י"ח חלקיו וחלקי אצותיו חלקי אצרהם וכו' :

שם פ' י' ד' חלקים הרבה אחתם וגוי' ה' חלקי אצותים יוסף עליכם ככס חלק פעמים וזה שלא אור גם כאן ד' חלקים יוסף עליכם יען שצפסקו זה צרכם שהשי"ת יוסף עליכם ע"כ הזכיר זכות אצות ואור חלקי אצותים שזכותם השי"ת יוסף עליכם ויצרך אחתם וגם שהשי"ת הצטיח כן לאצותיו כונו שפרש"י ז"ל. וגם יש לרומז שזכר כאן שתי צחיות כי כודע מאור הזהר ואחזקן דף רס"ה מאור ר"ש כשאור נושא ד' חלקיך רומז על דרגא לחקרי שכינתא דשרי"א צגוי"ה וכשאור ד' חלקיו רומז על דרגא עילאה דרגא דנושא עיי"ש צצ"ה מאלא גם כאן יש לרומז כן ד' חלקים הרבה אחתם רומז על דרגא תתאה שכינתא דשרי"א צגוי"ה והפסקו ד' חלקי אצותים רומז על דרגא עילאה דרגא דנושא דייקא חלקי אצותים וגם תיצת אצותים רומז על הנוחין ככודע ששם וקור הצרכות ולכן כשרלה לצרכם ואור יוסף עליכם וגוי' הזכיר חלקי אצותים כדי להוסיף ונקור הצרכות:

שם ד' חלקים הרבה אחתם והכנס היום ככוכבי השמים לרצ פרש"י ז"ל וכי ככוכבי השמים ה"י צחות היום והלא לא ה"י אלא ס' ריבוא וזה והכנס היום הנכנס ושושים כיום קיימים לעולם כחמה וכלבנה וכוכבים לפי פרש"י שופרש הנכנס ושושים כיום מאלא שתיצות והכנס היום אינם נושכים להתיצות ככוכבי השמים פירוש זה יגידו גם הענויים כי התיצות והכנס היום נקודים צטעס זקף קטן והנועם הזה עוונד צפני עלמו ואח"כ אור ככוכבי השמים לרצ ונקודים צטענויים וירכא טפחא סוף פסוק והס ושתנושים ג"כ לעלום ואינם חחרים להתיצות והכנס היום **ובזה** נוכל לתרץ וזה שפרש"י והוא וקפרי הנכנס ושושים כיום קיימים לעולם כחמה וכלבנה ובכוכבים הרי שנושלו ישראל ג"כ כחמה וכלבנה וצודרש רבה כאן אות א' אור לפניו רצ"ע למה לא ושלח צניך צחמה וכלבנה וכו' אור לו הקצ"ה חייך חמה ולבנה יש להם צוטה לע"ל וכו' חבל הכוכבים אין להם צוטה לעולם שנאמר ולא יצושו עמי לעולם עכ"ל הודרש ולכאורה דצרי רש"י והודרש קותרים זא"ז וזולתי עוב יותר לוור שאינם חולקים אונם עם הזכר שתיצות והכנס היום אינם נושכים להתיצות ככוכבי השמים נוכל לוור שדצרי רש"י והספרי

שאין צאפשר ליחד יחוד שמו ית' רק ע"י קיום התורה כי קיום התורה צעלנוו היא יחוד שמו ית' כוונתם ז"ל אורייתא וקצ"ה חד. ויש להענויים כאן הנושכת הכחונים כי צעבר הירדן רומז לצניח וארץ מואב לחכמה הואיל ונשה דעת ככודע :

שם פ' ו' רב לכס שצת צהר הזה פרש"י צטס וודרש אגדה הרבה גדולה לכס וזכר על ישיבתם צהר הזה עשיתם ונשכן ונורה וכלים קבלתם תורה ונחיתם לכס סנהדרין וכו' ויש לדקדק צודרש אגדה למה נקטו כסדר הזה שלא קבלת התורה ה"י יקודם עשיית הוושכן, וגם למה הוליא ונורה וכלל הכלים להל"ל סתם עשיתם ונשכן וכלים, ויש לוור צזה כי ידוע הגמרא כל ת"ת שאין תוכו כצרו אינו ת"ת ע"כ נקטו הודרש ונשכ"ן ונורה וכלים כי הוושכן ורומז על התקדשות האדם את גופו שיהא קדושת שמו ית' טוכן צחוכו כוונתם ז"ל ושכתי צחוכם צחוכי לא כאור אלא צחוכם וזהו ג"כ כוונת הודרש שהוליא הוונורה וכלל כל הכלים כי הכלים רומז ג"כ על אצרים של האדם ששם כל"י הוועשה דהיינו ללצוט לילית ולהניח תפילין וכדוונא ונורה רומז על אור זה ונורה וכלים כי ע"י קדושת גופם ה"י ואיר הכלים דהיינו האצרים ככ"ל ואז ה"י וקום לשוור התורה צחוכם ע"כ חושב הודרש קבלת התורה צקוף :

שם פ' ו' פנו וקטו לכס וגוי' עד הנחר הגדול נחר פרת פרש"י ופני שזכר עם ח"י קורחו גדול ושל הדינו אומר עזר וולך וולך הדצק לשחור ושתחוו לך קרצ לגבי דהינא ואידהן צאפשר לרומז צהנסו ג' ושלם לעצודת השי"ת עזר וולך וולך היינו וי שונקבל על עלמו לעצוד לולך וולכי הוולכים הקצ"ה הרי הוא כולך שאין לך חירות גדול וזה ככודע וכן הדצק לשחור וכו' וקרצ לגבי דהינא הכל רומז על קבלת עול וולכות שמים כוונתם צדצרי א"י ונור זללה"ה צקפרו עיי"ש ונתא צטענוח :

שם פ' ח' ראה נתתי וגוי' צאו וקטו את הארץ אשר נצטע ד' לאצותים לאצרהם ליחחק וליעקצ וגוי' פרש"י והיא וקפרי אצרהם כדאי לעלמו יחחק כדאי לעלמו יעקצ כדאי לעלמו ונצן צפטעות אונם צאפשר לרומז ג"כ על הנושכת

צחו צאה עם הלחן שזה היא החילוק אם הטעם הוא ונלעיל היינו על אוח הראשון מורה על לשון עבר ואם הטעם נלרע היינו על אוח השני הוא מורה על להצא. וזה מורה כאן יען שאמרו אז אכה אכחנו עולים ויוסם לצצם זה גרם להם גם על להצא הווקח הלצצות והוא על דרך שאמרו ז"ל אור הקצ"ה אהם זכיתם זכ"י של חכם וכו' אני קוצע לכם זכ"י לדורות וכן אכה אלך מרוחק הטעם על אוח השני ומשום לשון הוה לשון עושה כי האדם לריך צבל עת וצבל שעה לשוץ צתשובה שליוס לפני השיית הוה אכה אלך מרוחק :

והקפרי נאמרים על וואמר והכנס היום זה רומז גם על עכשיו שאכחנו צגלות אעפ"כ אנחנו קיימים לעולם כחמה וכלצנה וככוכבים כי אפילו צגלות צני ישראל הם קיום העולם כנודע וגם תיבת היום כוכל לרמוז על הגלות כי היום כנודע קין היום דהיינו ה' פעמים יו"ם ומפרס ונלפ"ך שמשחששים לחסד ולגבורה כנודע הוה ורומז על הגלות וואמר המדרש הזכר שאמר שלא נמשלו ישראל רק ככוכבים ולא כחמה וכלצנה ויירי צצית ונטיח צצ"ה ואז ומפרס הלצנה וצוקה החמה והמדרש קאי על וואמר ככוכבי השמים וכזכר :

שם פ' י"ג הבו לכם אנשים חכמים וגו' ומרש"י

ואשמוס חקר לומר שאשמוותיהם של ישראל וכו' עיי' צגליון שעל החומש אשר עפ"י הנוקרה לריך לכתוב ואשיו"ם ונלא " וכן נכתב צתורה ונלא " וכחצ שס צגליון שהוה נגד הדרש. אונס עיי' צדצרי רציו צענ"ל פ' חקח קפ"ד שהראה ונקס לעיין צר"ו פ' פנחס רכ"ד ח"ל על אילן תיבין חקרין דליון ונלאין דליון חקרין ועל כל פרישון דיכלין לנעצד לקטנאי כלה צתכשיטין דילה קצ"ה ונאי לנעצד כוונ דיינרין ולוואי מאויון לון שה"ד על פ' התורה אשר יורוך עיי"ש צאריכות הרי מפורש כאן שהשי"ת נתן רשות להכז"ל לומר על חקר ונלא ועל ונלא חקר כדי לקטט הכלה צתכשיטין דילה ודהנה צכאן צפי ואשיוס צראשיכס דדרשין ואשמוס חקר שאשמוותיהן של ישראל תליות צראשים שה"י להם למחוק וכו' זהו ודאי קטועי כלה צזס ש"ישראל כשאר נקיים ומחוט אונס כדי שלא ישר החטא על הראשים תמיד לזה אפטר לפרש ונלה ואשמו"ם לשון תיקון כנצואר צזס פ' ויקרא צפי וה"י כי יחטא ואסס ונאי ואסס כלוור יתקן עיי"ש כנלא הפירוש צכאן שאשמוס תלוי צראשים כלוור שהס יתקנו ויצקשו ושהשי"ת שיוחול הכל כנלא ישראל נקיים והראשים נקיים זהו ודאי ומתכשיטי כלה :

עוד שם אנה אכחנו עולים אחינו המוקו את

לצציו לאמור וגו' כתצ צעה"ט ז"ל ח"ל לצציו ד' המוקו את לצציו וכשנע ונוסם לצציו להטות לצציו כשא לצציו אל כפיס אחרים ונוס לצצם ופניכס כדכתיב וכשנע ויוסם לצציו ע"כ ה"י לכס להטות לצצם אליו ולא עשיתם כן חלא אמרתם המוקו את לצציו ע"כ כשא לצציו אל כפיס וכו' עכ"ל. ודצריו ז"ל סס ע"ד הכחוצ שוצו אלי ואשיצה אליכס שהש"י אמר לישראל שהס ישובו קודם ואח"כ ישוב הש"י אלינו ויש לפרש ג"כ אשר המוקרה ורומז אשר הש"י ישוב אלינו קודם ואח"כ נשיצה אליו ע"ד הכחוצ השיצנו ד' אליך וכשובה וכן יורה לשון הכחוצ להטות לצציו אליו ללכת צכל דרכיו היינו שהש"י ישא לצציו אליו ואח"כ כוכל לישא לצציו אל כפיס :

שם פ' ל"ט ומפכם אשר אמרתם לצו ימי וגו'

הווס יצאו שווס ולהס אחננה והס יירשוה כתצ צעה"ט ז"ל יירשוה צ' צמוקרה הכא ואידך והס יירשוה עד עולם (ישע"י ל"ד י"ז) שתיחנה להס הארץ ירושת עולם ולעולם לא ה"י גולים מונס אס לא שחטאו עכ"ל וצאפטר להוסיף ולרמוז כי יש לדקדק על כפל לשון להס אחננה והס יירשוה אונס נודע אשר מנתה יש לה הפסק וירושה אין לה הפסק ולזה אמר צ' לשונות לשון מנתה רומז על הגלות שאכחנו מופסקים ונאי כמו מנתה ש"ס לה הפסק אונס צודאי הש"י יחזור אוחנו ולזה נאמר לשון ירושה שאין לה הפסק חסו הרומז ג"כ צמוקרה צצ' יירשוה הכא ואידך צישע"י חכז"ל כי שס ויירי צגאולת ישראל ואז צזס ל"ד

שם פ' כ"ח אנה אכחנו עולים אחינו המוקו את

לצציו לאמור וגו' תיבת אכה צ' צמוקרה ר"ס אחד כאן ואחד אכה אלך מרוחק ואכה ופניך אצרה (תהלים קל"ט) וכחצ צמוקרה כי צתניהס הטעם ונלרע הוא אוח השני ונהתיצה הוא אוח ב' וכראה לרמוז ולפרש המוקרה הזו עפ"י הוה שפרש"י ז"ל צפרשת וילא על הפסוק והנה רחל

מלבוש

דברים

לשבת ויו"ט

צללה ועצב גדול וגוי ולא שתיי צללה ליה וללמות וסמונה וישכנו סס כל העומות העומים ועד עולם יירשנה עיי"ש צפוק, ומיילא יבנה ח"י צמולאה ועוצה כי לא כחולאה לור אלף ומרצנה של ירושלים ע"כ הצי יירשנה הם ונלחים כי כשיבנה ח"י על נוכחה וצמולאה אז תהי צללה וכו' ליה וסמונה צמולאה עיי"ש ציטע"י :

צני עשו וגוי ונאילת וועליון בצר פירוקו ג"כ על הגלות הזה צבולאי יצא הזמן שהסי"ת יוליח אותנו ונהגלות הוור הזה וצולאי ורונן צפוק זה זמן הגאולה רק שאין אחנו יודע עד מה ולכן נאמר כאן פרשה סמונה לרנן לקתוס הדצרים עד"ה דכיאל ואתה דכיאל קתס הדצרים וחתם הקפר עד עת קץ וגוי עיי"ש :

שם פ' ו' אוכל תשצרו ונחתם צכק ואכלתם וגם וי"ס תכרו וגוי ושתיתם ונאמר ואכלת"ם ושתית"ם לריך פירוש כי וניילא הדעת נותן כשיקנו אוכל ווי"ס לא ישליכו אותם החולה. ובאפשר לפרש עם התרגום יונתן שמתרגם עבדא תצין ונחון כד חי (פ"י) לאשוקי צישול (עכו"ם) חסו ואכלת"ם פ"י שיהי ראו ללכילה ולא וצוטל וכן וי"ס ושתית"ם פ"י שיהי ראו לשת"י ולא וי"ס וצוטל כגון עיי"ע. **והנה** יען אשר פשוט אלל הפוסקים להתי"ר "שתיית קאפע ועיי"ע של עכו"ם ח"ל גליון הורש"א צי"ד קימן קי"ג דיני צשולי עכו"ם שתיית קאפע צקאפע"יזער כתצ צתי צאר עשק קימן ק"ה שאף ונחנה קדושים ונחר דגם אין לחוש לתעוררות איסור דלא שכיחי ואולי צונוו היי צקאפע"יזער אך קאפע שחורה אלל צונווינו הכה שכיח חלב וצולאי היי צכלי ששותין ונוכו חלב שחלצו עכו"ם אך י"ל ונשום דהוי כלי שני אין לחוש עכ"ל גליון ונחנה"א צי"ד דפי ויילנא קימן קי"ג הרי ונפרש להתי"ר :

אמנם יען שיש רבים שלצם נוקפס ונחמיריס על עלנוס אנחתי רונן וסנך להם הכה צגמורא עיי"ד דף ל"ז עיי"צ ח"ל והשלקות ונח הכי ויילי ח"ר הייא צ"א ח"ר יוחנן ח"ק אוכל צכק תשצרי ואכלתי ווי"ס צכק תחן לי ושתיתי וכו' אלל כווי"ס ונה וי"ס שלא נשתנו וצרייתן עיי"י האור אף אוכל שלא נשתנה וצרייתו עיי"י האור וידי אור כתיב אלל ונרצנן וקרא אסמכתא צעלמא עכ"ל בגמרא צקי"ור עיי"ש וצתוס. **וייש** לדקדק צגמורא זו דרי יוחנן למה הביא האסמכתא ונפקו זה אוכל צכק וגוי ווי"ס תחן לי וגוי ונפקו זה הוא פסוק כ"ח ולמה לא הביא האסמכתא ונפקו וי אוכל תשצרו ונחתם צכק ואכלתם וגם וי"ס תכרו ונחתם צכק ושתיתם וגם צלשון הכתוב צעלמו י"ס לדקדק למה אמר תכרו ופרש"י ז"ל שהוא לשון ונח שכן צכרכי הי"ס קורין לנכירה כירה ונה חקר לנו א"ס יאמר

ס' ב' פ' ג' רב לכס קוצ את ההר הזה רצ לכס נקוד צעעס זקף גדול ואפשר לפרש הנעס צכאן עם דצרי הנדרש צכאן שופרש שפרשה זו רונן על הגלות הוור הזה ג"כ ח"ל צקי"ור רצ לכס קוצ זשי"ה דוס לדי והתחולל לו ונהו והתחולל לו לפה להקצ"ה כענין שנאמר ונה תשתוחחי נפשי וגוי וכו' אריצ"ל צשעה שצאו שונאים להחייצ את ירושלים היי סס סי רצוא של וזיקין לפגוע צהס כיון שראו את השכינה רואה ושותפת וכו' אף הם נחנו ונקוס עיי"ש צלריכות ונהו רננו צוה סרצ לכס נקוד צעעס זקף גדול צי נקודות והקו כזה | ונפרו הוי צ"ה וצ"ש רונן צזה שהוא ית"ש קוצל עמונו הגלות כידוע :

שם פ' ד' ואת העס לו לאמור אתם עוצרים צצול אחיכם צני עשו וגוי אל תתגרו צס כי לא אתן לכס ונארלס עד ונדרך קף רנל הנס די תיצות הללו עיי"ד ונדרך כ"ף רנ"ל ונפרס תרעי"א כונספר אדכ"י צמולאו וכודע ונכוונת ק"ש שהסס הזה נחולא עיי"י שצני ישראל ווקרים נפסס על קדושת ססי"ת צשעה ק"ש ולכן כרונן דרי תיצות עיי"ד ונדרך כ"ף רנ"ל ונפרס הכ"ל שהוא ונפרס סס אדני צמולאו כי צציאת ונשיח צצ"א לא י"ה ונפרס הונצדיל צין ישראל לאציהס צצשוי"ס :

שם ואת העס לו לאמור אתם עוצרים צצול אחיכם צני עשו וגוי וגוי ונעצור ונאילת אחינו צני עשו היוצצים צשעיר ונדרך הערצה ונאילת ונעליון בצר וצין ונפן היא פסקא צאנלע פסוק צין ונעליון בצר וצין ונפן היא פסקא צאנלע פסוק ולריך לכתוב כאן פרשה סמונה ובאפשר ליתן נעס על זה כי כודע ונחודרש אשר פרשה זו רוננה ג"כ על כוצד הגלות הוור הזה שאנחנו צו עיי"ן צמורש וצילקוט על פרשה זו ותראה והנה צולאי כשאננה החורה צפוק הפרשה ונעצור ונאילת אחינו

יאמר הכתוב וגם ויט השצרו וואחס כמו גזי אוכל
 השצרו אונס ודברי רי יוחנן כלמוד תירון על הכתוב
 ודלא הציא האסמכתא ופסקוק וגם ויט תכרו ט"ו
 שרי יוחנן מפרש וולת תכרו לשון חפירה לשון כי
 יכרה איש (שמות כ"א) וכן פרש"י בפרשת ויחי
 בפסקוק אשר כריתי לי כוונת לפי"ז שאם הפירוש
 וגם ויט תכרו וואחס לשון חפירה דהיינו שצני
 ישראל צעלמוס יכרו למואל להם ויט אין זה נקרא
 ויט של עכו"ם אלא ויט של ישראל ע"כ לא הי'
 יכול ר"י להציא האסמכתא ונה ויט שלא נשתנה
 וצרייתן אף אוכל שלא נשתנה וכו' ופסקוק וגם
 ויט תכרו וואחס כי פסקוק זה לא מיידי צמים של
 עכו"ם כוונת ווארוץ יפה דברי רי יוחנן. **ובזה**
 ומוילא יש רוח וקוץ שלא לשתות קאפע או טייע
 של עכו"ם מדשכא קרא כאן וואור וגם ויט תכרו
 שהמים ודאי לא נשתנה כמו כן הפסקוק כ"ח וויט
 תתן לי איירי שלא נשתנה אף אם הומונו ע"י
 האור אזל אם נתן צחוקן קאפע או טייע הרי
 נשתנו וראיתן ככלע"ד :

שם פ' כ"ה היום הזה אהל תה פחדך ויאלתך
 על פני העמים וגו' בגמרא

תענית דף כ' גרסינן ג' נקדדה להם חוזה צעזוקן
 ושה ויהושע ונקדימין בן גוריון יהושע ופורש בקרא
 דכתיב וידם השונט וירח עמד ונשה אינו ופורש
 בקרא רק ילפינן וגזירה פנה כתיב הכא אהל תה
 פחדך וציוסוע כתיב אהל גדלך עי"ש בגמרא
 ובאפשר ליתן טעם למה לא נכתב ופורש בקרא
 דבר גדול כזה ולא נלערך ללמוד בגזירה פנה ויהושע
 והתירון הוא דלגבי ושה רצינו ואלתא זוערתא היא
 כי שש"י הי' הולך עמו ועם ישראל ולא בא הגזירה
 פנה ללמוד אלא שגם אכחנו נדע זה כי צלל הגזירה
 פנה אכחנו לא היינו יודעים :

ס' ג' פ' כ"א ואת יהושע לווייתו צעת הסוא
 לאזור עיניך הרואות את כל

אשר עשה די לשני הוולכים האלה כן יעשה די
 לכל המוולכות וגו' כאן נכתב יהושע אהרן ר' צין
 ש"ן לעי"ן ולא כוונת כן צה"ך רק פעם אחת וכן
 הוא במקרה צי ואלא דוונל ובאפשר לוור צזה עם
 דברי הגמרא צערכין דף ל"ב ע"ב ח"ל צקילור ויעשו
 כל הקהל השצים מן השצי קוכות וישצו צקוכות
 כי לא עשו וויי יסוע (כחמוי חי) אפשר צא דוד
 ולא עשה קוכות עד שצא עזרא ווארץ עם בגמרא
 אליצא דחד וי"ד שהכתוב צא לוור אשר עזרא צעי

על ילך דעכו"ם וצטליי (כדאמרינן ציווא דף ק"ט
 וצקסדהרין דף ק"ד) ואגין זכותא עלייהו כי קוכה
 והיינו דקא קפיד קרא עלוי' דיהושע דצבל דוכתא
 כתיב יהושע והכא כתיב יסוע צעלמוס ושה לא
 צעא רחמי דלא הוה ליי זכותא דא"י אלא יהושע
 דהוה ליי זכותא דא"י אמאי לא ליצעי רחמי עכ"ל
 הגמרא צקילור עי"ש הוילא לנו וגמרא זו שהכתוב
 ואתרעם על יהושע על שלא ציקס רחמיס לצבל
 יל"ה"ר דעכו"ם ע"כ נחקר אות הי' של יהושע וצודאי
 ליכא וידי דלא רמיזא צאורייתא והרמז היא צכאן
 צוה שכתב אהרן ר' גם צין ש"ן לעי"ן ואז פירשו
 לשון הפלה כטעם השוע ויאור הכני וכטעם וקדקר
 קיר וסוע אל הסר כי אם הי' נצטבל יל"ה"ר דעכו"ם
 לא הי' נחרצ הצית כדאמרינן שם שלעקו צייא צייא
 היינו האי דאחרצ"י לצית וקדשא וכו' עי"ש בגמרא
 הכ"ל כן אכי לוור דרך אפשר וההיי"צ וגם צסם
 יסוע הנאמר (צכחמוי חי) פירושו לשון פועה שהוא
 תפלה כלומר שהי' לו להפלה שיתצבל יל"ה"ר :

ואתחנן

ס' ג' פ' כ"ד אדני ה' אהם הסלות להראות
 את עצדך וגו' ופרש"י
 ז"ל אדיכ אלקיס רחום צדין עיין צארה"ח ז"ל שהציא
 דברי הרמב"ן ז"ל שכתב על דברי רש"י שלא הסגים
 הרצ כי השם הראשון כתיב צאלי"ף דלית והשני
 כתיב ציו"ד הי' והארה"ח ז"ל כתב לחרץ דברי רש"י
 ז"ל שכתב רחום צדין כוונתו על שם הוי' שהוא
 כתיב הוי' ונקוד ציקוד אלקיס עי"ש ובאפשר לפרש
 דברי רש"י ז"ל צוה שכתב רחום צדין הוא כפשוטו
 וקאי על שם אדיכ וכדי שלא תקשה לך קושית
 הרמב"ן ז"ל עיין צוהר פרשת צלק קפ"ה ע"ב ח"ל
 אם עונות תשור י"ק אדיכ וי' יעמוד הכא אית
 לאסתכלא כיון דאוור אם עונות תשור י"ק אמאי
 אדיכ וי' יעמוד אלא תלת דרגין דרחמי דזכר דוד
 הכא אם עונות תשור י"ק אם חוצין סגיאין עד
 דסקלין לגבי אצא ואמאי הא אדיכ דאיהו רחמי ואי
 שווא דא אעי"ג דאיהו רחמי יתער דצינא וכו' דרגא חדא
 אית דהסדר לגבי וכו' איהו ימוס עלן ומאן איהו וי"י וי'
 יעמוד וכו' עי"ש צוהר ועי"ש צדצרי רצינו צעני"ל שופרש
 דברי הסר צוה שאוור הא אדיכ דאיהו רחמי הלא השם
 הזה הי' דין. וכתב שם הגם אשר שם הזה מורה
 על דין כטעם דינא דוולכותא דינא אונס ואתעטם

הזה עלונו נעשה שם הזה רחמים כי אין וולך צלח
 עם ע"כ לריך הסי"ת לרחם על עולמו זהו כוונת
 המאמר צוה שאמר הא אל"כ דאיהו רחמי ואל"י
 שמי"א ד"א אע"ב דאיהו רחמי"י יתער צדיכא להיות
 ח"ו בישראל פורקי עול וולכות שמים וכו' אזי ווי
 יעמוד כי קוד מ"י רוחו על עולם הצינה תשובה
 כי תשובה מועיל על הכל כמאמרם ז"ל אין לך דבר
 שעומד צפני התשובה עי"ש צרצרו צארכות, והנה
 נודע אשר שם הוי"ו צ"ה צניקוד אלקים הוא צינה
 תשובה נולח כאן שאמר ושרעיה השני שמות אדכ"י
 והו"י צניקוד אלקים באפשר לפרש כמו שאמר
 הזכר הכ"ל הא אל"כ דאיהו רחמי ואל"י שמש דא
 וכו' דגא חדא איהו יחוס עלן ונאן איהו
 וי"י וי"י יעמוד ודאי הוא תשובה והנה הגם אשר
 ונשועות לשון רצונו שאמר שהסם אל"כ נעשה רחמים
 ונהטעם כי אין וולך צלח עם ונשוע דוקא כשהתפלה
 הוא ללורך כלל ישראל אונס עיין שם עוד צרצרו
 פירוש א' אשר י"צ אהון דל"כ וזל ונקא וי"ג
 ונכילין דרחמי וזדאי כאשר נתגלו רחמים עליונים
 כל יחיד פועל בתפלתו כל ויה שר"ך. והנה צוה
 אפשר לרוח צמורה שכתב ד' פעמים כתיב צמורה
 שני שמות הללו דל"כ והו"י צניקוד אלקים ציחד
 והד' פעמים הם שנים אלל אצרהם אצונו ע"ה
 ויאמר אצרהם ד' אלקים ויה התן לי ויאמר אצרהם
 ד' אלקים צוה אדע כי אירשנה ושנים אלל ושה
 רצונו ע"ה א' כאן ואחד צפרשת עקב דל"כ אלקים
 אל תשחה עמוד ונחלתך אשר פדית בגדלך והרואה
 יראש שהם שנים נגד שנים דהיינו אצרהם
 אצונו התפלל צפני שמות הללו תפלה א' עזרו
 הגם שצמורה ר"ה אורינו שאני טרה כיון דרבים
 אמו וינה כרבים דוויא עכ"ל לשון הכתוב יורה על
 יחיד כמאמר הכתוב ויה תת"ן ל"י ואככ"י הול"ך
 ערי"י ותפלה אחת צעד כללות ישראל כידוע מאמר
 חכז"ל על הפסוק צוה אדע כי אירשנה שאמר
 אצרהם הפסוק הזה צוה אדע שמש יחטאו ישראל
 לפיך ותעשה להם כדור הוצול והסי"ת הסי"ב לו
 כצד תקנתי להם קדר קרצנות. וגם התפלות של
 ושה רצונו צפני שמות הללו היי אחד עזרו כמפורש
 כאן ואחד צעד כללות ישראל כמפורש בכתוב צפרשת
 עקב ככז"ל וכתנתי כל זה לתרץ למה אלל אצרהם
 אצונו מאמר צפרשת לך שהשי"י אומר לו שא נא
 עי"ך ור"ה מן המוקדם אשר אתה שם לפונה ונגזה

וגוי וכאן אלל ושה רצונו מאמר עלה ראש הפסוק
 ושא עי"ך יונה ולפונה וגוי ור"ה צעי"ך כי לא
 תעבור את הירדן הזה למה לא מאמר תיבת ור"ה
 אלל עי"ך כמו אלל אצרהם אצונו והול"ל ושא
 עי"ך ור"ה יונה ולפונה וגוי כי לא תעבור את
 הירדן הזה אונס הכתוב צעלמו ונח"ך זה כי לפי
 המוצא ודצרי הוהר הכ"ל כי כל המהפלה צדך
 הזה הוא נענה ואל"כ קשה למה אצרהם אצונו נענה
 צפתי תפלותיו ושה רצונו לא נענה רק על ויה
 שהתפלל עזרו כלל ישראל ולא ויה שהתפלל צעזרו עלמו
 ועי"ך ונח"ך הכתוב צעלמו ור"ה צעי"ך כי לא תעבור את
 הירדן הזה ר"ל שושה רצונו צעלמו לא ירלה לעבור את
 הירדן יען שירלה לתקן דור המדבר ולצוא עונם ציחד
 צצ"ח ושי"ח צצ"ח כי זה אחד מהשעוים שהשי"ת רלה
 שושה רצונו לא יעבור לארץ ישראל ויה"י פירוש
 הכתוב ור"ה צעי"ך כי לא תעבור כלומר שאתה
 צעלמוך תראה שלא עזבך לעבור:

שם אתה החלות להראות את עצדך את גדלך
 ואת ידך החזקה אשר וי אל צשמים
 וגוי על הא דאמרינן בגמרא לעולם יסדר אדם שצחו
 של ונקום ואח"כ תפלה ונכ"ל ונשעה כתב צעה"ט
 את גדלך זה האל הגדול ואת ידך החזקה זה אתה
 גבור אשר וי אל צשמים וצארץ כנגד אתה קדוש
 והנה אל"י וו"ר זללה"ה צפירושו על הוודע צכאן
 ופכש דצרי הגמרא הכ"ל לעולם יסדר אדם שצחו
 של הקצ"ה היינו להושיך אור המוחין שצחו של
 הקצ"ה עי"ש והנה באפשר למה המוחין צגי תיבות
 אח"ה החלו"ת להראות אח"ה חכום כעשם אתה
 אצונו החלו"ת צינה עפ"י דצרי הוודע צכאן שופרש
 תיבת החלות לשון לא יחל דצרו וידוע שהפרת דרים
 צצ"ה להראות דעת כעשם עיני העדה וצוה יתפרשו
 ג"כ דצרי צעה"ט הכ"ל שכתב את גדלך וגוי נגד
 האל הגדול אתה גבור אתה קדוש וידוע צדך כלל
 גדול וגבור וקדוש הם צמורה ולריך להושיך להם
 מאור המוחין המרווח צצ"ה החלו"ת להראות
 ככ"ל וכמו שאנו מושיכין אור המוחין צאלקי אצרהם
 אלקי ילחק אלקי יעקב ככודע:

שם פ' ב'ה אעברה נא ואראה את הארץ המוצה
 וגוי הסר הטוב הזה והלצנן
 כתב צעה"ט ז"ל אעברה נא הירדן ג' אונה לא
 אעבור אלל אונה אחת עכ"ל הסי"י היא הגם אשר
 ושה

שם פ' כ"ה וצו את יוסע וגוי פרטי על הערמות ועל המעלות ועל ישראל הערבות ונלשון זה ושמע שאין המעל על ישראל אודת הערמות וכו' רק שילוח את יוסע לקצול הערמות וכו' ולהמתיק הדינים ועליהם וכן לעיל צרפת דברים שאור ושה רצו איכ"ה אש"א לצד"י ערהכ"ס וגוי ושמע שאין המעל כ"כ על ישראל כי בודאי ונחמת סה"י להם לער עשו ערמות וכו' ונשה רצו המתיק הדינים ועליהם וכן ילוח את יוסע:

ס' ד' פ' א' ועתה ישראל שמע אל החוקים וגוי לנען תח"י ולקמן אחר עשרת הדברות כתיב בכל הדרך אשר לוח ד' אלקיים אתכם תלכו לנען תחיו"ן וטוב לכם והארכתם ימים וכן לקמן צרפת עקב כתיב כל הנולד אשר אנכי ואלך היום תשורון לעשות לנען תחיו"ן ולר"ך ליתן טעם לזה כאן כתיב תחיו"ן וסם כאור תחיו"ן צתוקפות ו' הלא גם תיבת תחיו"ן ושמע לשון רבים כמו תחיו"ן אונס יוצן צפשוט עפ"י וזה שכתב בזהר פ' וילך אשר ו' פשוט רונז על השפעות טובות עיי"ש וזה שפירש על תיבת אונן. והנה אמרין בנדרש על וי שאינו לומר איך לקיים המלות הוא נכשל ח"ו ועושה וזה שאסור לעשות אעפ"י שהוא צנוג עכ"ל הפגם בנפשו כמו שנוצר ידו או רגלו ע"כ כאן שנאמר צפוק ועתה ישראל שמע אל החוקים וגוי אשר אנכי ונלמד אתכם שהשפעות הוא שיטעונו כדי שידעו איך לקיים ע"כ אור לנען תחיו"ן ר"ל סיה"י צצחית חיים ולא צצחית טצירה ח"ו אלל לקמן אחר עשרת הדברות כתיב בכל הדרך אשר לוח וגוי תלכו שמשפעות הכתוב שכבר ידעו איך לעשות רק שיקיימו כראוי ע"כ כתיב לנען תחיו"ן צתוקפות ו' ר"ל כדי להושיך השפעות טובות לישראל ורונז בכתוב לנען תחיו"ן ועו"צ לכם והארכתם ימים הווחין לנען לרופו נע"ס היא זיכה כנודע תחיו"ן חכמה כי החכמה תח"י צעלי ועו"צ לכם היא הדעת כידוע והארכתם ימים רונז על מקור הרמזים כמבואר צריש התיקונים:

שם פ' ה' ראה לנודתי אתכם חקים ונשפטיים וגוי ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם וזיכתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה ואמרו רק עם חכם וכבוד וגוי יש לדקדק שנקודתם כאור חק"ים ונשפטיים ועתה ישראל

נשה רצו ע"ה זכה שהסי"ת דבר ענוו פא"פ עכ"ל ציקס ושהסי"ת לעבור רק אנה אחת להכרות גדול קדושת ח"י ואפשר לרנז צצקשת נשה רצו ע"ה שוראה ונלמד לחדם שילך צקדושה צהרבה ונודריגה לנודריגה עד שזכה לקדושה שלימה שהרי תחלה ציקס רק אנה אחת ואח"כ הארץ הטובה הוא ארץ ישראל ואח"כ הנה הטוב הוא ירושלים ואח"כ והלצנון הוא ציהונק"ד והנה והלצנון הוא חקר וי וכתב ע"י צעה"ע לרנז על וי דברים עולה ונמחה מנחת אשם ונולדים זכה השלמים הפ"י הוא כי צארץ ישראל יכולים להקריב וי דברים הכ"ל ועי"ן נשלם הו' של לצנון ונשאי"ב צח"ל ע"כ נחקר הו' צכאן:

שם פ' כ"ז עלה ראש הפסקה ושא עיניך יום ולפונה ותינוכה ונזרחה וראש צעינך וגוי צאפשר ליתן טעם לזה נמכה כאן צקדר ונערב לפון דרוס ונזרחה ולא כאור כן צפרשת לך לך אלל אצרהם אצינו ולא צפרשת וילא אלל יעקב אצינו עי"ן סם אמנם הכתוב צל לרנז על ונאמר ר"י בזהר על פ' הקודם וז"ל ויאור ד' אלי רב לך וגוי ר"י אור רב לך צנהיכו דשמשא דהוה גצך אל תוקף דהא זננא דקיסררא ונעל וקיסררא לא יכול לאכררה עד דיתכנש שמשא אלל וכו' את יוסע וחזקו ונולדו אנה דהוא שמשא צני לאכררה לקיסררא והא אומר עכ"ל והמאמר הזה ווצן ועלמו וכן בזהר פ' וילא נדרש כן על יעקב אצינו על פסוק ורח השמש וצא השמש וגוי עיי"ש והו שרנז הס"י צנאנורו לנשה ושא עיניך יו"ה ולפונה ותינוכה ונזרחה"ה שמתחיל צנערב ונקיים צנזרחה כי אסיפת השמש הוא צנערב ועי"ן הוא ונאיר ונזרחה ללצנה כמו כן כאשר יסתלק נשה רצו וזריח ונאיר ליהושע ע"כ ונקיים צנזרחה לשון זריחה וזיתר ציאור כי כפי שחושב הכתוב כאן ונער"צ לפו"ן דרו"ס ונזרחה הוא הלידוף של חדש אלול היולא ונק"ת של הפסוק ולדק"ה תה"ה לכ"ו כ"י וגוי והלידוף הזה יולדק לנשה רצו כנשה"כ לדק"ת ד' עש"ה ונשפטי"ו ע"ס ישראל והנה הכתוב אור אח"כ וכו' את יוסע וחזקו ונולדו וגוי צאפשר לרנז כל קונת הקדושה כי ולי"ו רונז על הדעת התחברות הווחין וחזקו"ו רונז על חג"ת כנעם חוק"ו יד"ים רפות ואוללה"ו רונז על כה"י כנעם אול"ו צרכ"ים כושלות אלל שרנז הזה רונז על הכנ"י צח"י קהר"ה צח"י יוסע:

מלבוש

ואתחנן

לשבת ויו"ט

ישראל שונע אל החקיים והושפטיים ראה למדתי
 אחכם חקיים וושפטיים וכאן לא כתיב רק אשר
 ישמעון את כל החקיים האלה ולא כאמר וושפטיים
 אונם ידוע אשר חקים הם בלא טעם כי הם גזירות
 ואלך וושפטיים הם צנועם שהדעת כותן לעשות כן
 כמו שפרש"י ולפ"ז אמר הכתוב הגם אשר וושפטיים
 יש להם טעם וטבל א"כ הוי אומינא שהושפטיים
 הם חכמה וזיכה לעיני העמים ולא כן החקים ע"כ
 אמר הכתוב כי הוא חכמתכם וזיכתכם וגוי אשר
 ישמעון את כל החקיים האלה שקאי חכמתכם
 וזיכתכם על החקים כי אין לך חכמה וזיכה יותר
 מווי שנקיים גזירת מלך ויהי הקצ"ה :

וכלהו כתיבי צלדע"י כי הנקודה דכח רחל עולה
 צלור הצוקר צורוע שונאל דז"ח ואז נכנס זה הרשומו
 דילה ועושה זה בח"י תפילין כווצור צשער התפילין
 פ"ז. אמנם הוספתי רוח כי כל הפסוקים הכז"ל
 הם כתובים צושנסה תורה וידוע ונהארז"ל אשר
 ונסנה תורה הוא נגד ה' אחרונה ונסונו ית' והו
 וכלה"ו כתיבו צלדע"י היינו צושנסה תורה הוא
 הככ"י שנקומה צלור הצוקר צורוע שונאל כז"ל
 ועיי"ש צפ"ז ונשער התפילין שנתחלה נכנס התפילין
 צרחל ואח"כ צז"ח :

שם פ' י' יום אשר עומדת לפני ד' אלקיך צמור
 צאמר ד' אלי הקהל לי את העם
 ואשמייעם את דברי צאמר ג' צמורה א' כאן הכי
 ציחזקאל צאמר עם ד' אלה ונארלו ילאו. ג' היתה
 לי דועתי לחם יומם ולילה צאמר אלי כל היום א"י
 אלקיך הנקורה הזאת נראה לנו כי נודע אשר תיבת
 אומ"ר רומז על המוחין כמו שהצאתי כ"פ נחמר
 תרומה א' אלך חכמה וי' זיכה ר' ראשית דעת חס
 צאמר אלי וגוי כי אז צומתן תורה ה"י הושכת
 המוחין רחמים עליונים והו צאמר עם ד' אלה
 ונארלו ילאו שהש"י"ת אמר שנתועטו כבוד שמו ית'
 צומה שילאו צגלות והעכו"ם ונרפים אותם ולאווריס
 עם ד' אלה כווצור שם צפוק והו ג"כ היתה לי
 דועתי לחם יומם ולילה צאמר אלי כל היום וגוי
 שנתועטו השפע והרחמים ונחונת שצני ישראל הם
 צגלות :

שם פ' ד' כי וי גוי גדול וגוי פ' ח' ווי גוי
 גדול וגוי צגמרא צרכות דף ג' ע"ח
 אמר ר' אצין צר ר' אדא א"ר ילחק ונין שהקצ"ה
 וניח תפילין שנאמר נשבע ד' ציוניו וצורוע עוהו
 ואין ויינו אלה תורה שנאמר ויינינו אש דת לנו
 ואין עוהו אלה תפילין שנאמר ד' עוה לעומו יתן
 וכו' אמר ל"י רב כחונן צ"ר ילחק לרי מנא צר אצין
 הכי תפילין דנארתי עלנא מתי כתיב צהו א"ל ווי
 כעמד ישראל גוי אחד צארן וכו' א"ל רב צרי דרצא
 לרב אשי תינח צחד צתי צשאר צתי ותי א"ל כי
 ווי גוי גדול ווי גוי גדול אשריך ישראל או הנסה
 אלקים ולתתך עליון א' הכי נפישו להו טוצא צתי
 אלה כי ווי גוי גדול ווי גוי גדול דדומין להדדי
 צחד ציתא. אשריך ישראל ווי כעמד ישראל צחד
 ציתא. או הנסה אלקים צחד ציתא. ולתתך עליון
 צחד ציתא וכלהו כתיבי צלדע"י עכ"ל הגמרא
 צקילור והנה לפי וזה דנוסקין אשר צחד ציתא
 אשריך ישראל ווי כעמד ישראל אין לדקדק כשואל
 הכי תפילין דנארתי עלנא וזה כתיב צהו א"ל ווי
 כעמד ישראל וגוי ופסוק זה הוא (צדס"א י"ז) לנוה
 לא נקט הפסוק אשריך ישראל שהוא צתורה והתירוץ
 היא כי הפסוק ווי כעמד ישראל ופורש יותר איך
 שהוא ית' ונחפאר עלנו עם עומו ישראל ע"כ נקט
 זה הפסוק הגם אשר גם אשריך ישראל הוא ג"כ
 צאותו צית ועיין ותראה אשר כל הפסוקים דתפילין
 דנארתי עלנא כלהו כתיבי צושנסה תורה (חון ופסוק
 ווי כעמד ישראל שהוא צד"ה) והנה ידוע וזה
 דנארין צגמרא וכלהו כתיבי צלדע"י אשר התפילין
 דיד הם תפילין דרחל ה' אחרונה ונסונו ית' והו

שם פ' כ' ואתכם לקח ד' ויולא אחכם ונכור
 הצרחל מנלרים וגוי פרש"י
 ונכור כור הוא כלי שמוקקים צו את הזהב עכ"ל.
 ודצרו הקדושים לריבים פירוש הלא פ"י מלת כור
 הוא כלי שמוקקים צו ית"י וזה שיה"י הן כסף הן
 כחוסת הן זהב הן צרול. נמלא כאן שאמר הכתוב
 ונכור הצרז"ל פירושו כלי שמוקקים צו צרול ואיך כחצ
 רשי ז"ל שהוא כלי שמוקקים זהב. אונם רש"י ז"ל
 רלה לרומ כי ידוע אשר וזה שיה"י ישראל צגלות
 ונלרים ה"י כדי שידקדקו וילרפו ויתלצבו כשמות ישראל
 ודאי ראוי להושילם לזהב ולכסף כשה"כ ולרפתים
 כלרוף כסף וצחנתים כחון את הזהב ע"כ כחצ רש"י
 ז"ל שהוא כלי שמוקקים צו את הזהב וזה שאמר
 הכתוב ונכור הצרז"ל פירושו צגלות ונלרים ה"י קשה
 כצרחל אצל עלם כשמות ישראל חציים אללו ית'
 כזהב כמו שחצי צלדס לאדם כסף והסב :

וזה"ל נקס אותם חחלה לכך פנסה צי נמקרה
 הכא ואידך פנסה דבר אליך חללה שאמרם וזה"ל
 נקס אותם קודם שחשמינעם דברך עכ"ל רבינו לא
 אמר חיה נסיון נקס הקצ"ס קודם קבלת התורה
 ובמשנה אבות איתא להיפך עשר נסיונות נקו אבותינו
 את המקום ברוך הוא וכו' ובאפשר שנסיון הי'
 ע"ד שאמר סכתו זכתי לך סדד נעורך וגוי לכתך
 אחרי צמדך וגוי :

פ' ה' פ' י"ב **שמור** את יום השבת לקדשו
 פרש"י ובראשונות הוא

אומר זכור פניהם בדיבור אחד לאמר וכו' עיי"ש
 ומה שלא נכתב בדברות הראשונות שמור ובדברות
 האחרונות זכור כי ידוע אשר שמור היא בנזקצא
 ונלכות שמים וכו' וזהו אשר נמשך תורה הוא כנגד
 ה' אחרונה ושמור ית' ונלכות שמים ע"כ נכתב כאן
 בנשנה תורה שמור והנה כאשר חלף פניהם זכור
 ושמור ית' וקפדו עם הכולל חש"פ גימ' שצ"ח
 עם חל"א לרמוז שבזכות מלת שמירת שבת נושכים
 השפעות טובות מוזל העליון וכמו"ס זוהר מסאי יומא
 מתפרנסין כל שיתא יומין :

שם פ' כ"ד **הרב** אתה ושמוע וגוי ואת תדבר
 אלינו וגוי פרש"י הפתח את

כתי נקצת שנלענתי ופיתח את ידי וכו' וכו' לא
 היה יפה ללמוד מפי הגבורה ולא ללמוד ממונו
 עכ"ל וכן הוא בזהר על פסוק זה, ויש לדקדק הלא
 נאמר זה נאמר ג"כ בפרשת יתרו אחר עשרת הדברות
 וכל העם רואים וגוי ויאמרו אל משה דבר אח"כ עמו
 וגוי ולמה לא נאמר עס דבר איתו, ויש ליישב כי
 ישראל לא רגישו אז ששגבו ובאן אמר להם בתוכחה
 מוסר ששגבו אז רגם רומז בזה שנאמר כאן לשון
 נקצת כי נמשך תורה הוא נגד ה' אחרונה ושמור
 ית' היא הכתי :

עור שם הרב אתה ושמוע וגוי את כל אשר
 ידבר י"א אליך ושמועו ועשיתו

הנה לעיל בפרשת יתרו נאמר שהקדומו ישראל עשייה
 לשמועה ורגסינן עלה בגמרא שבת עמא פזיזא וכו'
 ובאן נאמר ושמועו ועשיתו הקדים שמועה לעשייה
 והסירוף הוא כי כאן מיידי שרלו לעבוד את הש"י
 בדרך הטבע כוונתה"כ ועתה לומ' נמות וגוי משא"כ
 לעיל בפרשת יתרו מיידי שרלו לעבוד אותו ית'
 במוס"כ ע"כ הקדומו עס עשייה לשמועה כי מיי טעבודתו
 במוס"כ עס בעחוכו אליו ית' כדאמרינן עס בגמרא שבת :

שם פ' ל' **בצר** לך ומלאוך כל מדברים האלה
 באחרית הימים ושבת עד ד'
 חלקיק וגוי עד ד' ה' במקורה, כאן ינף ד' את
 מלכים נבון ורפוא וקצו עד ד' (ישע"י י"ט כ"ג)
 שונה ישראל עד ד' חלקיק (סוטה י"ד ז') נחפשה
 דכינו ומקורה ונשנה עד ד' (איכה ג' ו"ג) ושבת
 עד ד' חלקיק (פי' כלבים) עכ"ל במקורה ולריך
 פירוש לומ' חושב פי' כלבים לבסוף הלא התורה הוא
 קדמה לכניאים אמנם המקורה מראה בחלבע כי
 ידוע המחלוקת בין השי"ת לסכני"י שפשי"ת אומר
 שובו אלי ואשיבה אליכם וסכני"י אומרת השיבו ד'
 אליך ונשנה ויהי' איך שיהי' עכ"פ כשיצא הזמן
 והשי"ת יגאל אותנו אזי נשוב לו י"ת ע"כ וקיים
 נפי' תשובה צפי' ושבת עד ד' :

שם פ' ל"ב **כי** שאל כל לויים ראשנים אשר הי'
 לפיך וגוי הכה"י בדבר הבדול

הזה או הנשוע כוונת השנוע עם קול חלקים וגוי
 או הנקס חלקים וגוי הקשה בגאון אזולתי זללה"ה
 דה"ל לומר ברישא או הנקס ואח"כ או השנוע עם
 ותירץ דיליאת ונלרים הי' בזכות התורה ולכך הקדים
 השנוע עם דזה ועם הנקס וגוי לצו לקחת לו
 דייקא עכ"ל ומילתא צטעמא הוא, **אלא** שיש לדקדק
 בדברי רש"י ז"ל בפסוק או הנקס חלקים שכתב כל
 ההי"ן הכלו חמיסות הן לכך נקודות הן בחטף פתח
 "הכה"י" הנשנוע "הנקס" השנוע הלא בחורה נאמר
 קודם השנוע ואח"כ הנקס ורש"י ז"ל מראה בחלבע
 ומקדים הנקס להשנוע וזולתי טעמא צפי' **אמנם**
 נזכר בדברי חז"ל מו"ר זללה"ה נספרו אשר הכך
 ד' תיצות הכה"י הנשנוע השנוע הנקס רומז לדי'
 אותיות שמו ית' הכה"י רומז ל' הנשנוע רומז לה'
 ראשונה השנוע לה' אחרונה הנקס לך עיי"ש מלתא
 צטעמא והנה ידוע בגמרא אשר פי' הנקס הוא
 מתפילין דמרי עלמא כוונת לפי דברי חז"ל מו"ר
 זללה"ה רומז בפסוק בירוף שמו ית' כסדר יקפיו
 ולירוף הזה הוא תפילין דר"ת כוונת אונס רש"י
 ז"ל נשיעתו אשר ד' פרשיות דתפילין סס ד' אותיות
 שמו ית' כסדר יקפיו ע"כ בכוונה ונקדים רש"י ז"ל
 הנקס להשנוע כדי שיהי' אותיות שמו ית' כסדר :

שם פ' ל"ד **או** הנקס וגוי כתב צעה"ע ז"ל וז"ל
 בזה הפסוק יש האלפא ביתא

שכלה סקנ"ה ליתן להם התורה בנלרים אלא שאמרה

מלבוש

ואתהנו

לשבת ויו"ט

שם פ' כ"ו מי יתן והיי' לצנע זה להס ליראה אותי וגוי כחצ צאוס"ח ז"ל אצרו רז"ל שנגג וטסה שלא אומר לו אתה תתן וכו' וצוד"ר פרשת תצוא על פסוק ולא כחן די לכס לב לדעת כאשר סס שישראל שנגגו צזה עיי"ש :

ס' ר' פ"ג ושמעת ישראל ושונת לעשות אשר ייעצ לך ואשר תרצון ואוד וגוי שונע ישראל די חלקינו די אחד, הנה נודע וכוונת ק"ש שלכיד לכון צק"ש הושכת המוחין עיי"ש וזהו צאפטר יש לרנצ צפסוק זה ושונעת ישראל ושונת לעשות וגוי הכאמר קודם פסוק של ק"ש וזהו ושונע"ת הוא צוולכות עיין צזהר פרשת צהר סי' אחרונה ונשמו י"ו וישראל הוא נגד ר' ונשמו י"ת ככזכר סס צקידור ושונע"ת ונרונו למוח החכמה כטעם ולציו שונר את הדצר לעשו"ת כנגד מוח הצינה כטעם חכמ"ס אומר צי"ס עוסה אשר יי"צ לך נגד מוח הדעת כי טו"צ הוא צדעת כנודע וואמר הכחצו אח"כ ואשר תרצון ואוד רנצ צזה התפטרות המוחין צהגוף כי ואל"ד הוא וקסר ו"ה :

שם פ' ר' שמע ישראל י"א י"א הנה ידוע ההלכה שאסור לומר שונע שונע צ' פעמים ויש סילוק צין רש"י ז"ל להר"ף ז"ל לקד ו"ד דוקא כשכופל כל תיבה ותיבה צפני עלמו ולחד ו"ד דוקא כשכופל כל הפסוק וא"כ יש לדקדק לנ"ד שאסור לכפול כל הפסוק איך אנו עושין כשאנו קורין פנים וקרא ואחד תרגום והסיון צזה שצאונת לריך להנחין מעט כשרולה לקרות פעם צ' הפסוק שונע ואז מותר וסרי זה דועס לשעת הוללות ס"ת צצנת שאנו אומרים שונע ישראל וגוי ואח"כ אנו אומרים אחד הוא חלקינו רק יען שאנו מנחיתין עד שיאמר הסון קודם אחד הוא חלקינו ואח"כ אנו אומרים וצזה מותר :

שם שמע ישראל וגוי כחצ צעה"ע ז"ל ע' דשאע היא גדולה וכן ד' דאחד הוא גדולה הרי עד כי צני ישראל מעידיס על יחודו ית"ש, וזהו ואחס עדי כאוס די (ישע"י ונ"ג וגם הקצ"ה הוא עד לישראל כדכתיב והייתי עד מוהר (מלאכי ג') הנה ונה סכתב ע' גדולה וד' גדולה הרי עד כן הוא צזהר צפרשת פכחק דף רל"ו ע"צ וואמר

ר"ש אונס ונה סכתב וגם הקצ"ה הוא עד לישראל כדכתיב והייתי עד מוהר צזהר סכ"ל וציא ראי וון הפסוק עד די צכס (שואל סי' י"צ) וכן ראי כי הראי ופסוק והייתי עד מוהר וגוי אמרין על פסוק זה צגמאר חגיגה דף סי' רצי יוחנן כי מטי להאי קרא סי' צכי ענד סרצו וקרבו לדינו ומוהר להעידו תקנה יש לו וכו' עיי"ש וא"כ כמו שאנו מקבלים עלינו עול וולכות שמים צאונת וצלב שלס צוקירת כפש וועידיס על יחודו י"ת כן וון הראי שהוא י"ת יעיד עלינו לטובה כדרש הגמרא חגיגה דף ג' על פסוק את די האונת וגוי אחס עשיתנו חטיבה אחת צעולם וכו' ואני אעשה אחכ חטיבה אחת צעולם וכו' אונס צאפטר לתרץ סגס כוונת רצינו צעה"ע ז"ל היא כן סצזכות שאנו מקבלים עלינו עול ונ"ש צלב שלס צוק"כ עיי"ז כמחק כל הדיכיס של הפסוק והייתי עד מוהר :

שם פ' ז' ושנתם לצניך ודצרת צס צצנתך וכו' ודצרת צס כקוד צטעס טפחא חתכתא יש לרנצ צזה כי טעס טפח"א רונע על יגיעת הגוף כטעס אין וטפחין וטעס חתכת"א יורה על ונוחה כמ"ש צנוקרה פרשת לו ס"ח פ' י"ט וישטע כקוד צטעס חתכתא וכתן סס הנוקרה סיון יש צע עיי"ש ורונע לנו הטעמים צזה שהאדם מייגע עלמו צחורה אדרבה הוא ונוחה לגוף ולנפש ונש"כ צצרים צטלים סס מייגעים הגוף והנפש כנודע וכמ"ש צפטר חקידים פרישות וון העולם פנאי לנצ ונוחה לגוף הצאתו צפי צראשית צפסוק וינחהו : צגן ע"ן :

שם פ' כ' כי ישאלך צנך אחר לאומר ונה העדות והחקיס והנשפטים אשר לוס די חלקינו אחכס ואונת לצנך עצדים סיינו וגו' וילוני די לעשות את כל החקיס האלה וגוי יש לדקדק צפי זה ששאלת הצן סי' על החקיס והנשפטים והסחיון הוא רק על החקיס דהונ"ל וילוני די לעשות את כל החקיס והנשפטים וי"ל כי ידוע אשר חקיס סס גזירת מלך צלא טעס ומשפטים סס צטעס שהדעת נוטה לעשות כן והנה ידוע אשר הפסוק הזה כי ישאלך צנך וגוי מייירי צצן חכס כמאמר צעל הגדה חכס ונה הוא אומר ונה העדות וגוי ויען אשר הצן הזה הוא חכס ויוכל להחכס על המלות ויאמר כ"ס :

דור ועיין באו"מ צפרסת חקת צפ"י אשר נטע
 הורטה לגלות לישראל טעם הפרה נוכלא דלהלדיקים
 בעשים החקים לנשפטים כי ונתגלה להם הטעם של
 החקים כונו ונשפטים וע"כ אומר כאן וה"י עקב תשועון
 דייקא עק"ב לשון סוף כי אם בתחלה יזכר ויקיים
 אעפ"י שאינו יודע טעם רק בגזירת מלך אזי צדק
 יזכה ע"י"י אללו הכל כונו ונשפטים וע"כ לא כתיב
 כאן רק ונשפטים לצד וצפ"י זה יתורץ הכל צע"י:

ש"ב וה"י עקב תשועון את הנושפטים האלה וגו'
 ושומר ה' אלקיך את הצרית ואת החקד
 אשר נשבע לאבותיך. יש להבין וזהו לשון תשועון
 דה"י די לומר וה"י עקב תשועון ועשייתם את הנושפטים
 האלה כי צדאי אי אפשר לשמור ולעשות אם לא
 ישוע וילמוד עקודם. עוד ושומר ה' אלקיך לך את
 הצרית ואת החקד אשר נשבע לאבותיך וזהו לשון
 ושומר. ונראה לפרש עפ"י פשוט כי כודע אשר התורה
 אי אפשר ללמוד צפעם אחת על רגל אחד אלא
 היום ונעט ונחט ונעט עד שילמוד כל התורה כנאמר
 וקוצץ על יד ירצה נוכלא פ"י הכתוב הוא כך וה"י עקב
 תשועון פ"י שתאספו הנושפטים ונעט ונעט לשון וישמע
 שאול אזי ושומרתם ועשייתם אותם כי קודם שיודע
 התורה אין באפשר לעשות אצל כשתאסוף ונעט ונעט
 אזי יוכל לצדק לשמור ולעשות וע"י אומר הכתוב
 ושומר די אלקיך לך את הצרית פ"י הגם אשר עדיין
 לא לנגד כל התורה עכ"ל הש"י שומר לו הצרית כי
 הש"י"ת יודע לצבות וכוחה שהוא קוצץ על יד זהו
 ואת החקד כי הוא חקד ונשפ"י"ת וזהו ע"ד הכתוב
 כה אומר די אל בית יעקב אשר פדה את הצריתם
 שפירשו רז"ל שיעקב פדה את הצריתם באשר שהש"י"ת
 ראה שעמיד יעקב לנאת ונאצרתם וצניו יקבלו את
 התורה :

ש"ב פ' י"ג ואה"ך וצרכך וסרצך וגו' צרוך סה"י
 וכל העניים לא יס"י צך עקר
 ועקרה וצצהוהך פסקו זה צרוך סה"י וכל העניים
 כצר פירשו ונפרטי התורה כל אחד לפי חלקו ולעני"ד
 יש לרמוז עוד עם דברי הלכותיים ונאצרו ז"ל רז"ל
 על הפקוק ואה"ך וצרכך וגו' ארז"ל כל זה שישראל
 אוכלים צעוה"י ונחב צרכותיו של צלעם הרשע אצל
 הצרכות שצרכו אותם האצות ונשומרין הם לעמיד
 לצוא, שנאמר ושומר די אלקיך וגו' עכ"ל הוה"י
 צפרטה זו ופ"י ונאצרו ז"ל צפרו סה"י ללמוד
 זה

כלום הטעם של הנו"מ הוא ונעט זה כונו שומרינו
 צוה"ר שומר שלום הנו"ך ע"ה כלום אורה תורה
 לא ירצה לו אלא שלא יקור לצדו אכי ארצה ולא חקיר את
 לצדי ע"י"ש צוה"ר פ' וארץ כונו כן יכול סגן החכם
 להתחכם ולעזור על הנו"מ ע"כ ליותם התורה
 שהתשובה יס"י וילווה ה' לעשות את כל החק"ים
 כלומר שגם הנושפטים יוכלו בכלל החקים גזירת
 מלך ואז לא יצא להתחכם ולהחיר. וזהו שלא
 דקדקתי לומר לא כאמר בהתשובה וילווה ה' לעשות
 את העדות והחקים וגו' כונו צהשאלה כאמר מה
 העדות וגו' כי זה אינו דיוק כי טעם עדות הוא
 כולל לחקים ונושפטים ואם כאמר חקים ונושפטים
 אין מן המורכב כל כך לומר עדות"ת הגם שצבאלה
 כאמר וזה העדות ג"כ וע"י צקידור הארז"ל צקדר
 הגדה על וזה ורמוז סה"י ג' דצרים עדות"ת וחק"ים
 ונושפטים:

עבה

ס' ו' פ' ב' וד"י עקב תשועון את הנושפטים
 האלה ושומרתם ועשייתם אותם
 וגו' ידוע קושיית הנושפטים על לשון עקב ועוד יש
 לדקדק דצפ"י ואתחנן וקיים ושומרת את הנו"מ
 ואת הח"קים ואת הנושפטים אשר חכמי הנו"ך היום
 לעשותם ה"י די לומר ושומרת את החקים וגו' וזהו
 הלשון את הנו"מ עוד לריך להבין למה לא אומר
 עקב תשועון את החקים ואת הנושפטים דהא קאי
 אנוחי דקליק ויכ"י וטעם אומר את החקים ואת
 הנושפטים, ונראה לתרץ כל זה כי ידוע שאותיות
 נו"מ הוא שנוי ית' כי וי' ל' ונתחלפם צ"ח"ת צ"ש
 באותיות י' ה' ויען שצ"י אותיות סה"ל ונשנו ית' הם
 צנקת ע"כ הם צאים צכאן צחילוף וי' ל' וכן עדי"י
 ניתן לנו התורה צנגלה וצנקת כי החקים הם
 צחיתת נקת כנ"ש זאת חקת התורה אין לך רבות
 להרהר אחרי"י והם צחיתת י"ה ונשנו ית' ונושפטים
 יש להם טעם והשכל ג"כ ונחייצ אותם ונקראים נגלה
 צחיתת ר"ה ונשנו ית' ע"כ אומר ושומרת את הנו"מ
 כונו שהנו"מ יש צו נקת ונגלה כונו כן תשומר
 החקים והנושפטים שהם צח"י נקת ונגלה אונם
 ידוע כי לכל לדיק לפי עצודתו נתגלה לו הטעם
 והחקים כונו שאמרו על האור שצברא ציום אי
 שנגזו ללדיקים לעמיד לצוא הם הלדיקים שצכל דור

מלבוש

עקב

לשבת ויו"ט

זה ופסקוק ואהבך וזכרך וגזירה שום נאמר כאן
 ואהבך אלל וזכרך וכאמר צלעם ויהפוך די אלקיד לך
 את הקללה לזכרה אלל כי אהבך די אלקיד ולא
 מלינו בכל הסורה זכרות כחוצים אלל אהבה אלל
 צלעם ככ"ל אי"כ וי"ש כאן ואהבך וזכרך וזכרך
 הם זכרות צלעם עכ"ל ומהרה"ו ז"ל וזכריו ז"ל
 יתפרש צמזצ עטס ג"כ הפסקוק זכרך תהיי וכל העמים
 כלומר לאו דוקא הזכרות של צלעם יתקיימו אלל
 גם כל האומות יזכרו את ישראל והשי"ת יקיים
 זכרותם וכיולא צה אמרין צמדש פי דברים אלו
 זכרם ושהה היי אוה"ע אומרים אוהבן זכרן אור
 הקצ"ה ויביחם אוהבם ושהה ויזכרם צלעם ששונאם
 כדי שיתזכרו הזכרות וכו' ציד ישראל. ועוד רומז
 צה שלל יהי שרי מעלה ומשטינים על ישראל חשו
 זכרך תהיי וכל העמים — והנה צתרגום יוכתן
 מתרגם על לא יהי צך עקר ועקרה וצתהמתך ולא
 צעריך עקרין ונעמר וחלצ ועלוי ולריך פירוש נכין
 לו זה שיתזכרו הצהמיי בלומר וחלצ ג"כ הלל לשון
 עקרה לא שייך אלל צוולדות וי"ל דקסה ליי דהא
 כבר כתב וזכך וגוי סגר אלפיך ועשתרות לאנך
 ואי"כ למה ליי לא יהיי עקר וצתהמתך עי"כ ופרש
 שצא לרומ לומר וחלצ :

ולכל מלרים וגוי כן יעשה די אלקיד לכל העמים
 אשר אתם ירא מפניהם וגם את הלרעה ישלח וגוי
 לא תערון מפניהם כי די אלקיד צקרצך אל גדול
 ונורא וגוי לא יתלצ אי"ש צפניך וגוי נראה לרומ
 צדרך כלל צאריכות הפרשה הזו כי הכחוצ אומר
 לא תירא ושהה זכור תזכר את אשר עשה די אלקיד
 לפרעה ולכל מלרים והנה ידוע אשר בעשר המכות
 ששלח השי"ת צומלרים הנה לעשר ספירות דקליפה
 והם נהיי"ו חג"ת חצ"ד עיין צקידור זה נוכל לרומ
 גם כאן וגם את הלרעה ישלח די אלקיד צס וגוי
 ופרש"י אשר הלרעה הוא מין שרץ העוף שהיתה
 זורקת צהם ורה ומוקרתן ומוסוא את עיניהם והנה
 וכה זו רומזת על הכאה לחצ"ד דקליפה כי העינים
 הם צראש ואמר הכחוצ אח"כ לא תערון מפניהם
 כי די אלקיד צקרצך רומז להכאת חג"ת דקליפה כי
 הפירוש של לא תערון הוא לשון צצירה כי מדרך
 האדם שהוא מופחד ואי"ה דצר הוא וצצר ... ידיו
 עי"כ אומר לא תערון מפניהם ועי"ז רומז וכת חג"ת
 דקדושה וחו צקרצך אל גדול וכור"א רומז לחג"ת
 לפי הכלל אשר גדול רומז לחסד ונורא רומז לת"ת
 כולל אל רומז לגבורה ולכחורה שם אל הוא צחסד
 כעטס חסד אל כל היום אמנם עיין צ:סר פרשה לו
 דף ליי עי"צ וצוהר פקודי רכ"א עי"א. ואמר הכחוצ
 אחי"כ וכשל וגוי לא יתלצ אי"ש צפניך רומז על
 הכאה לכה"י דקליפה כי עמידה היא על כ"ה :

שם פ' ט"ז ואכלת את כל העמים אשר די
 אלקיד כותן לך ח"ל המוקרה
 נתן לך גי ואכלת את כל העמים הכאמר כאן צי
 אשימה עלי מלך צפי שופטים גי ושונא צנוח פרשה
 תצא וקיון צלשון ארנוי אכל מלכא צקלא ועיין
 צפי המוקרה דר"ל צצגי וקוונות הכ"ל כתיב לך
 צקוץ הלמד שלל לקיצת אס"פ כי עפ"י דיקדוק היי
 לריך לכחוצ לך הלמוד צשוא והכ"ף צקוץ אמנם
 מה עורה לנו צזה והכראה צזה כי אס היי וקיימיים
 המולס ואכלת את כל העמים לא היי חוטאים
 וזוונדים ונועשה העמים אמנם הם לא עשו כן על
 כן גרמו להם ללמוד ונועשהם עד שצצוכדלר הגלה
 למלכי ישראל עזר ונעשהם לא טובים והאכילם
 למו צהמות חשו הרומ דלכל מלכא צקלא :

שם כ' תאמר צלצצך רבים הגויס האלה ונמו
 וגוי לא תירא ושהה זכור תזכר את אשר
 עשה די אלקיד לפרעה וגוי המוקות הגדולות וגוי
 והאמות והמופתים והיד החזקה והזרוע הנטווי וגוי
 כן יעשה די אלקיד לכל העמים אשר אתם ירא
 מפניהם כתצ צעשה"ו ז"ל צפסקוק המוקות וכו' יש
 כל האלפא ציתא חוץ וצית רומ כי עוד יעשה
 השי"ת עונו פעם שנית נפלאות כיני לאתך ווארץ
 מלרים ועס דצרו ז"ל אשר הפסקוק הזה המוקות
 הגדולות וכו' רומז על הגאולה ונבלות המר הם
 צזה יש ליתן טעם למה לא נאמר כאן כונו לעייל
 צפרשת ואתחנן צפסקוק או הסקה אלקים לצוה לקחת
 לו גוי עקרצ גוי צמוקות צאותות וצמופתים וצמולחמה
 וציד חזקה וצזרוע נטווי. וצמווראים גדולים הרי נאמר
 כאן וצמולחמה וצמווראים גדולים ולמה כאן צפרשת
 עקצ נאמר המוקות הגדולות וגוי ולא חזר וצמולחמה
 וצמווראים

שם פ' י"ז כ' תאמר צלצצך רבים הגויס האלה
 ונמו איכה אוכל להורישם לא תירא
 והם זכור תזכור את אשר עשה די אלקיד לפרעה

ואעפ"י שעצרו כזר שנים הרבה זמן זמנים ואעפ"י
 בודאי קשי"ת יגאל אחתו ומה שכתב צעה"ט ז"ל
 בזה שנחמר אוח צי רוח שהשי"ת יעשה עמו פעם
 צי נפלאות לכאורה אדרבה ונעם זה היי לריך
 להיות גם אוח צי אונכ אפשר כונתו ע"ד שאמרו
 ח"ל שיעקוב נטל אוח ר' ואלים: שיבוא ויבשר גאולת
 ציו כנו כן הפירוש בכאן כי ציבאת גואל צצ"ח
 אזי ישלים קשי"ת אוח צי להטורה :

ס' ה' פ' א' בל הטורה אשר אנכי מוודך היום
 תשמרון לעשות לזענן תחיון
 ורציתם וצאתם וגו' לעמיד באפשר לפרש בכאן למה
 התחיל בלשון יחיד אנכי ומו"ך ואח"כ תיכף אמר
 בלשון רבים תשמרון תחיון ורציתם וצאתם וגם
 כל הפרשה אח"כ כאמר בלשון יחיד וזכרת את כל
 הדרך וגו' אמנם יתפרש צטוב עם דברי אה"ח ז"ל
 שכתב בכאן שזושה רציו הסביל לכלול כל הטורה
 בכלל ומה אחת כי כמו צמורה אחת אם לא עשאה
 צשלימות אינו נחשב לצמורה כמו כן מיי שיכול לקיים
 כל הטורה ומחבר ומה אחת הרי זה מיו כנוי שלא
 קיים כלום עיי"ש באריכות ומה ידוע בגמרא קושה
 ל"ז אשר כל מורה ומורה נכרתו עליי וי"ח צריחות
 של ת"ר אלף וגי אלפים ותק"ן כי כל אחד נעשה
 ערב על כל ישראל עיי"ש בגמרא מואל לפי"ז אשר
 כל נפש ונפש מיישראל כלל צו כל ישראל וזה יבוא
 על נכון שהתחיל בלשון יחיד כל הטורה אשר אנכי
 מוודך היום כי כמו שכולל כל הטורה צמורה אחת
 כמו כן כולל כל ישראל צנפש אחת ואח"כ אמר
 בלשון רבים תשמרון לעשות וגו' כי מואמר זס הוא
 לכלל ישראל לכל אחד ואחד :

שם פ' ה' וידעת עם לצבך כי כאשר ייקר איש
 את צנו היי הלקיך מייסרך
 ומאמר עם לצבך לריך פירוש למה לא כתב בלצבך
 כמו לעיל כי תאמר בלצבך כוונת כתיב צם' בלצבך
 וכאן אומר עיי"ש לצבך וגם עם היי חקר לנו אם היי
 אומר רק וידעת כי כאשר ייקר איש את צנו וגו'
 ובאפשר לפרש כונת הכתוב כי כאשר לצו יקרים
 להידיעה של היקורים ולא יהא לצו חלוק על המקום
 בצביל היקורים עיי"ז היי יקורים של אהבה כאשר
 ייקר איש את צנו ופי"ז זה לא היי נשוע כ"כ אם
 יאמר הכתוב קחם וידעת או וידעת בלצבך :

ומוראים גדולים, אמנם עם המזכר אשר הפי הזה
 כאן מרמז על הגאולה העתידה באפשר ליתן טעם
 כי שזעתי ונכ"ק אח"ז מו"ר זללה"ה שאמר צטם
 הקדוש רבי רי אלימלך ז"ל צזה הלשון הגם אשר
 באמרו כמה פקוקים אשר קודם ציבאת ונשיח יחי
 מלחמות גדולות ומלחמות גוג ומגוג אמנם הוא
 הפעיל צתפלתו שלא יחי עוד מלחמות רק המזכר
 קמה יעמוד צהמדה ויזכר הקמה והמזכר סחורם
 על מלצוץ יעמוד עם האמה וימודד הספורה ופתחום
 יבוא אליהו ויבשר ויאמר אשר ונשיח צח כן שזעתי
 ופי כ"ק אח"ז מו"ר זללה"ה שאמר צטם הקדיש רבי
 רי אלימלך ז"ל וצזה מתוך למה לא כאמר כאן
 ובמלחמה ובמוראים גדולים יען שהגאולה העתידה
 צצ"ח יחי צלח מלחמה :

עוד שם כי תאמר בלצבך רבים הגויים האלה ממונו
 איכה אוכל להורישם לא תירא מהם
 זכור מזכר את אשר עשה די הלקיך לפרעה ולכל
 מלכים הנוסות הגדולות אשר ראו עיניך וגו' לריך
 לפרש וליתן טעם על כפל הזכירה שאמר הכתוב
 זכור מזכר שלא מלינו כן צשאר וקומות ואפילו
 צצצת לא כאמר רק זכור את יום הצצת ולא זכר
 מזכר ולקנון צפרשה זו כתיב זכר אל תשכח וגו'
 ולא כתיב זכר מזכר אמנם יט לפרש צזה עפ"י
 פשוט כי הצעה"ט ז"ל כתב צצפסקו הנוסות הגדולות
 יט כל האלפא ציבאת חוץ וציי"ת למה שהשי"ת יעשה
 עמו פעם צי נפלאות כוונת כיווי לאחד מוארץ
 ומלכים אראנו נפלאות עכ"ל ולפי דבריו ז"ל אשר
 הפרשה רוח גם על הגלות הזה מואל גם הפסקו
 כי תאמר בלצבך רבים הגויים וגו' לא תירא מהם
 וגו' רוח על הגלות הזה האחרון עיי"כ יתפרש צטוב
 כפל הלשון זכר מזכר וסוף עפ"י ושל ראובן קדצר
 איזה דברים עם שזענו ואח"כ כשראובן רולה שזענו
 יזכור עלמו מה קדיצרו יחד אם לא עבר זמן רב
 אומר ראובן לשזענו גודענקטני מה קדצרני ציחד
 אזל אם עבר זמן רב ושנים הרבה אז לריך ראובן
 לומר לשזענו פעמים ושלש גידענק גידענק כמו כן
 הוא מוונת צהנוטל יען אשר הפרשה מרמז גם על
 הגלות האחרון הזה שכבר עברו אלפים שנים ועדיין
 לא גאל קשי"ת אוחני וכמעט נתייאשו מהגאולה
 מיו עיי"ז אמרה הטורה לא תירא מהם זכ"ר המזכ"ר
 רוח הרבה זכירות והוא עובן עם המטל הכ"ל

מלבוש

עקב

לשבת ויו"ט

שם פ' ז' כי די אלקיך וציאך אל ארץ עוצה וגוי ארץ חטה ושעורה וגפן ותאכה ורמון ארץ זית שמן ודבש, בגומרא צרכות דף וי"ח ר"ח ורצ הונכח הוי יתני צקעודתא חייתי לקומייהו תנורי ורמוני שקל רצ הונכח צריך לתנורי צרישא ח"ל ר"ח לא קצר לי וול להא דאורי רצ יוקף וכו' כל הווקדס צפסוק זה קודם לצרכה ח"ל זה שני לארץ זה חמישי לארץ עיי"ש ועיי"ש צפרש"י וצאפטר לומר טעם זה שנתנה תורה חשיבות לזיתים ותנורים וכתב זהם ארץ צפני עלמנו עם דברי התיקונים תיקון כ"ד ח"ל צקילור ולריך לצרכה ולקדשא לון צקידות על היין צע' היצין דקידות ולריך לומייר צברי ורמן ואינון דאוריין וענו לחיי צגין דאתקשרו צאילנא דחיי לא צאילנא דמותא ואיסו גפן דחצ צי' אדם קדמאה וחד אורי חטה הי' וכלא קשוט ז' ויינין אינון חטה ושעורה גפן ותאכה ורמון זית שמן ודבש וכו' חטה הא לתנור שעורה דאסיק הי' וצפור דילה גפן סחטה ענבים צרשו אחרא ועצד יין נסך תאכה לקיט לון קודם זמנייהו וכו' רמון צן זומא חצ צי' אצל רי' ואליר תוכו אכל קליפתו זרק וכו' עיי"ש וצכסא וולך הרי שר"ש אינו חושב רק חושפה ויינין טיט להם שייכות לעץ הדעת ואינו חושב לזית שמן ודבש ע"כ אפשר שופני זה נתנה תורה חשיבות לזיתים ותנורים וכתב זהם ארץ צפני עלמנו וה"ה י"ב:

שם בי די אלקיך וציאך אל ארץ עוצה ארץ נחלי וויס וגוי ארץ חטה ושעורה וגוי ארץ זית שמן ודבש ארץ אשר לא צונקנות וגוי ארץ אשר אצביה צרזלי וגוי ואכלת וצבעת וגוי על הארץ הטובה אשר נתן לך. הנה צפסוקים הללו נזכר ז' פעמים ארץ וארץ הראשון הוא כלל שהרי אור ארץ עוצה וכו' כלל הכל וכן ארץ השנייה הוא כלל שהרי אור וצרכת וגוי על הארץ הטובה וציהם נזכר חושפה פעמים ארץ ונזכר זהם הטובות צפרט כמו שחושב הכתוב ארץ נחלי וויס וגוי ואפשר ליתן טעם למה כאור בכלל ופרט בכלל שיכול הכתוב לומר כי די אלקיך וציאך אל ארץ נחלי וויס וגוי ולמה לי ארץ עוצה הראשון אונס נודע אשר כלל ופרט רמז על הש"י וכו"י והש"י נקרא כל"ל והכנ"י נקרא פרט וכל עבודת צני ישראל הוא צדק זה ליחד הכלל והפרט ונעשה הכל כלל אהו כלל ופרט וכלל כצדורא דבר זה מפרש היטב צהר פי' ואתחק דק"ד ע"ה

צדורא דיתורא שונע ישראל וצפסוקי עיי"ש וכו' הצדורא ואלור זה כוונת פעמים ולכן כאור כאן אלל הטובות של ארץ ישראל כלל ופרט וכלל לרמז לך שכל הטובות הללו צדורא הי' נזכר צני ישראל שיכנסו זה אשר הם ויחדים הכלל ופרט וכלל ולכן ולכן עתה צפני ישראל הם בגלות אין צדורא ישראל הטובות הללו כל כך כוונתם ז"ל להודיע כוונת הסטרא גורם:

שם פ' ט"ו המוליך צמדבר גדול והטורא נחש סרף ועקרב ולמאון אשר אין וויס המוליך לך וויס וולור החלמיש כחצ צעה"ט ז"ל נחש סרף ועקרב ולמאון בגימ' צכסדים צפרס צמוקדון וצשעיר עכ"ל ואני ומוסיף על דבריו כי הטעמים של נחש סרף ועקרב הם ויהפך פשטא קטן ולמאון אשר אין וויס הי' צנפחא ונזכר אתנחתא ולפי הטעמים ולמאון אשר אין וויס אינו נחוצר עם נחש וכו' ח"ל נחש סרף ועקרב ונחשטאס לענאם ולמאון ונחשטאס לענאם ורמז זה אשר הגלות הור הזה עולה על כולם וכו"ש צמדבר פי' שויני אשר צפרשת שויני כאור גוול ושפן ולרנצת וחזיר שרומים על די גליות כאור כל אחד צפסוק צפני עלמו וצונקנה תורה כאור גוול ושפן ולרנצת צפסוק אחד וחזיר שרומים על הגלות הזה כאור צפסוק צפני עלמו כי הגלות הור הזה עולה על כולם עיי"ש וכמו כן ונחשטאס הטעמים צכאן וכאכר זהו ולמאון אשר אין וויס רמז שהתורה שנושלה לויס ונחשטאס וגם הפרכסה ונחשטאס וקשה בקריעת ים סוף והו המוליך לך וויס וולור החלמיש רמז על כיצד הפרכסה כי חלמיש הי' אצן שמוליחין ונזכר אש שקורין קרעוין והיא ית' יעזר לעמו ישראל לכל טוב:

ס' ט' פ' א' שמע ישראל אתה עבר היום את הירדן לצבא לרשת גוים גדולים ועלומים ונוך ערים גדלות וצלחת צשמים וגוי אשר אתה ידעת ואתה שונעת ווי יחילצ לפני צני ענק וידעת היום כי די אלקיך הוא העוצר לפניך אש חבלה הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך וגוי י' לרמז צאלה הפסוקים אחר שצדקדק ויה לשון וצלחת צשמי"ס וכו' צשמים סן עוומים וצגומרא חולין לי איתא שצרכה תורה צלטון הצאי אונס לקדים דברי המדרש על פסוק זה שונע ישראל ח"ל הלכה אדם וישראל שטותה וויס ללמאו אורר שהנ"ב רי טרפון אורר

ולכן דייקא יש ח"ן תיבות לרומ על ימוד האומר
כהאר"ל:

ס' י' פ' י"ב ועתה ישראל מה ד' אלקיך שואל
ועמד כי אם ליראה את ד'

אלקיך וגוי ולאספה אותו וגוי הן לדי' אלקיך השמים
ושמי השמים הארץ וכל אשר בה רק באצותך חשק
ד' וגוי נראה שבהפקוק עלמו ופודש איד' יבוא
האלים ליראה ולהבה להש"י כי וצואר צפתיים וגם
בהרומים ז"ל אשר ע"י שהאלים וסחכל בשמים
ובארץ ובכל אשר בהם אזי נעשה האדם בעלמו
צ"י קטנה ופילה ווקרא ולא דיבר הכחוז כי
לראה שמיך ונעשה אלצעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת
מה אלוש כי תזכרו וגוי זהו פירוש הכחוז גם
כאן שהתחיל מה ד' אלקיך שואל ועמד כי אם
ליראה וגוי ולאספה אותו וע"י אמר איד' חבוא
ליראה ולאספה שמי"ת הן לדי' אלקיך השמים וגוי
ר"ל כאשר סחכל בהם וגוי אומר הכחוז רק
באצותיך חשק ד' כי אבותינו הקדושים ה"י בעיני
עלום ללא כלום כונו שאמר אברהם אבינו ע"ה
ואנכי עפר ואפר וכן ילחק וכן יעקב זהו ר"ק
באצותיך ר"ק הוא לשון ויעשו שה"י אבותינו הקדושים
ונועשים את עלום עי"ז חשק ד' לאספה אותו:

שם פ' ט"ז ומלתם את ערלת לצצכם הטעם
של ומלתם הוא זקף גדול
צ' נקודות וקו כזה: | שוספרו טס הנויחד צ"ה וצ"ט
כי ע"י שוספרה שמו ית' צלצו עי"ז הוא כורת ערלת
הלב ומוילל ערסכס לא תקשו עוד:

שם פ' כ' את ד' אלקיך תירא אותו תעבוד וצו
תדבק וצטמו תשבע הרומים ז"ל
כתב ו"ע להפלה בכל יום להסי"ת שאלמר אותו
תעבוד ונפי השמועה למוד עבודה שכל ז' הפלה
וכו' ויש לדקדק למה נקט פסוק זה ולא הפסוק
שבפרשת ואתחנן סי' ו' פסוק י"ג נאמר ג"כ טס
את ד' אלקיך תירא אותו תעבוד וצטמו תשבע
ובפרשת ואתחנן נאמר ואתו"י בתוספות ו' וכאן
נאמר אותו צלא ו' והרומים ז"ל נקטו אותו תעבוד
צלא ו' והוא הפסוק שבכאן ויש ליתן טעם לזה כי
נדע אשר עיקר הפלה הוא להתדבק להש"י כי
הפלה היא לשון דביקות כדוע וקפריס ע"כ נקטו
הרומים ז"ל פסוק זה ופרשת עקב כי כאן נאמר

אומר צורא נפסות רבות ומקרון רצון אערו צא
וראה כל הניסים שבעה הקצ"ה לישראל לא עשה
אלא על המים וכו' ועי"ש בפירוש אל"ז מור
זלל"ה על המדרש ז"ל שנתה מים ללמאן אומר
שהי"צ ר"ל להעלותו מ"כ וכל העולמות צ"ע עד
ולכות דאלילות והנה כבר כתבתי כמה פעמים וקפריס
אשר ע"י קבלת עול וולכות שמים וקפריס נפס לדי'
נמתקים כל הדינים זהו פירוש הכחוז שמוע ישראל
הרומי על ק"ש שחריט וערצת צו"כ עי"ז אתה עובר
היום את הירדן עי"ז עוברים וקפריס הדינים
הרומי בתיבת ירדן כידוע צלא לרשת גוים גדולים
ועלומים מו"ך ר"ל שנומת האדם עלמו צומעטיו לא
עוצים ר"ל נעשו הדינים זהו ערי"ם גדל"ת ובלר"ת
צטמי"ם ערי"ם לשון שוכים כו"ש ויהי ערך (שמואל
א' כ"א) נשוא לשוא ערך (תהלים קל"ט) צטמי"ם
דייקא צטמי"ם כו"ש ויבואו בני אלקים להתיב על
ד' זהו אתה ידעת ואתה שונעת מ"י יתלב לפני
בני ענק מ"י רומי על הציבה כידוע מ"י ירפא לך
ור"ל ע"י השחובה ומ"ל יכול לעמוד בגדם ואמר
הכחוז וידעת כי ד' אלקיך הוא העובר לפניך כי
ע"י תשובה צו"כ ידע צנה שהש"י ישמידם ויכניעם
ויאצדם זהו ג"כ דברי המדרש רצון אערו כל הניסים
שנעשו לישראל לא נעשו אלא על המים ר"ל ע"י מ"י:

שם פ' ד' אל תאמר צלצך צהדוק ד' אלקיך
אותם ומפניך לאמר צלדקתי
הציאני ד' וגוי וידעת כי לא צלדקתך וגוי זכור
אל תשכח וגוי יש לרומ באריכות הכחוזים הללו
המוסין אל תאמר צלצך רומי לצינה כעעם צינה
ליצא וזה הלצ מציך וידע"ת רומי לדעת הוא פשוט
זכור אל תשכח רומי להכמה כי זכור בהמה כצואר
צזהר פנחס ונאמר ר' פנחס ורומי צזה הכחוז כי
כל מה שיותר יפספס צומעטיו וידע אשר אין לו
כלום אלל הצורא ית"ש עי"ז יושך ורחמים עליומים:

שם פ' כ"ז ואתפלל אל ד' ואמר אדי אלקים
אל תשמח וגוי כתב צעה"ע
ז"ל מאל"כ עד וצור"ך הנוטיה שהוא סוף התפלה
כ"ה תיבות שאלא הן ושמוע תפלתו זהו צורא כוז
שפתים כוז כתב עכ"ל ואני מוקיף ונעט על דבריו
כי נדע וקידור הארי"ל צימוד חיקון התפלה שלריך
לכוין באותיות שמו ית' העולה ח"ן עי"ש צקידור

חחלם כפנייתם לכן צאלות מנין שאלמר וישצמו
 העם ציוס השצניע עכיל וכפי הנראה מ"מחל זו
 פליג על תיערל דר"י אמר רב אלעלי שערז ישראל
 שנה ראשונה לא שלטם בהם אומה ולשון שאלמר
 ויפי ציוס השצניע ילאו מן העם ללקוט וגוי וכתיב
 צחרי ויבא עמלק (שבת קי"ח) ועיין בחוספות שבה
 דף ס"ז ע"ג ד"ס כאשר לוך:

ראה

ס' י"א מ' כ"ו ראה וגוי חלם הנכנס אלמר השענו
 וגוי הפס חתה חיצת הנכנס
 נקוד טעם חתנתה וצאמר לרמו צכאן על הפעם
 הזה עס דברי קפי"ק הרמ"ק זללה"ה צסער הטעמים
 אשר הטעם החתנתה רומז על מלכות שנקצלה
 השפע עי"ש האמר הנורא צבוט טעם חסו ג"כ
 צכאן שתיבת הנכנס נקודה צעטם חתנתה רומז
 כז"ל שחלכות נקצלה הנכנס ונשפיע על עמם
 ישראל וגם הנכנס ונספר רל"צ כוספר ע"ג ק"ג
 ויה צין והשמות הללו הם מקור הנכנס כנודע
 מכוונה הנכנס וכל זה נקצלה הכני"ו חסו צאמר
 ג"כ לרמו צתיבת ח"ה שהוא צעטם נקק לתיבת
 הנכנס כי ח"ה רומז ג"כ על הכני"ו שנקצלה הנכנס
 וח"י עד תי ועיז רומז טעם המקק כי נקק הוא
 לשון החתנות כנודע ורומז צזה שהכני"ו נחצרת
 עלמה לקבל הנכנס ועי"ש דברי הרמ"ק זללה"ה:

ש"ה ראה חכמי נתן לפניעם היום צרכה וגוי
 חעתיק צכאן צקיטור נוספרי ח"ל על
 הפסקו הנ"ל למה כאלמר לפי שאלמר החיים וגוי
 נחתי לפניך הנכנס והקללה שאל יאמרו ישראל
 הואיל ונתן הקצ"ה לפנינו שני דרכים בלך צלחה
 שנראה ח"ל וצחרת צחיים חשל לנו שה"י לפניו שני
 צצילים אחד חחילתו מישור וקופו קול"ס ואחד
 חחילתו קול"ס וקופו מישור כך הרשעים צחמלה
 צמישור וקופו קול"ס והלדיקים חחילהם קול"ס וקופם
 מישור ושנחה עוד שם רי יהושע צן קרחה אמר
 חשל למלך שהזמין אורחים וה"י אורצו ציניסס וה"י
 דומה ליעול ונס יפה ולא ה"י צו דעה וכו' חחו
 ידו והניחה על סמכה ה"פס וכן הוא אומר ד"י אנת
 חלקי חחה חוויך גורלי והנס להצין למס ויבא
 שני משלים אחד למישור וקול"ס ואחד לנו שהזמין
 אורחים

וב"ו מדציק חלל שלריך עוד ליתן טעם צל הפסקו
 עלמו למה לא כאלמר ובו מדצק צפרטה ואחחנן
 ואספר לומר כי צפרטה ואחחנן קודם הפסקו חל
 ד"י חלקיק חירא וגוי כאלמר שס וה"י כי יבאך ד"י
 חלקיק חל חלרן וגוי לחת לך ערים גדולות וטובות
 וגוי וצחיים חלחיס כל קוב וגוי כרמים חחיים וגוי
 שהם חעניכי עוה"י וצודאי מ"י טעוסק צעניכי עוה"י
 ח"ן צאמר להחצק כל כך צהשיית ע"כ לא כאלמר
 שס ובו מדצק חש"כ כאן שהפרטה מדצרת חעניכי
 ירחה השס ח"י כמו שחחיל הפרטה ועמה ישראל
 עס ד"י חלקיק שאל חעמד כי חס לירחה וגוי חן
 לד"י חלקיק השמים וגוי ע"כ כאלמר כאן ובו מדצק
 כי מ"י שחיו עוסק צעניכי עוה"י הוא יכול להחצק
 צהשיית ציות:

ס' י"א מ' י"ב אר"י אשר ד"י חלקיק דרש חחה
 וגוי חרשית השנס וצד חחיתה
 שכה כתצ צעט"ע ז"ל חרשית חחיות חחשתי הנס
 צבר כתצ הגחון הס"ל וחחיל זללה"ה אשר חשתי
 ונספרו י"פ חו"י ח"ד צ"ה וצ"ש כי ע"י חקוצה
 וחעטים עוצים של צני יחחל עי"ז חחידים יחוד
 שחו יח"י וצבריו יס לרמו ג"כ צחחיות דרש חחה
 ונספרס י"פ חו"י ח"ד קסור ח"י וצקס זה חחחתי
 שחחתי ע"י חעשינו כס"י הגורמים זה:

ש"ס מ' י"ג וד"י חס שמוצ וגוי השמרו לכס מן
 יפחה לצצנס וגוי וחצרתם חחרה
 וגוי פרש"י ז"ל וסור חוספרי על כל שאל היקורין
 חגלה חחכס מן חאלמה שגרו"ה לכס לחטל חלשון
 זה חשוע שהחורס חלמד זכות על ישראל שהס ה"י
 כמו חכוסים כי חאלמה גרמה לסס שחטלו ע"ד
 שס צרש"י ז"ל חשל למלך ששלח צנו לצית חחשה
 וכו' והקיח ותיקף חל כל צני חחסיבה כטלוהו צידו
 וצרגליו וחקוסו חחורי פלערין ולריך פירוש לח"י
 נספח חנייס צח"ה חופן וקרו חול"ל קחס נטלוהו
 וחקסו חחורי פלערין חחנס רומז צזה כמו חס חאלס
 כועל חל צנו צידו וצרגליו לצקו חיו יכול לבעט
 חל עלמו כי חור כמו חכיס צוקיס חופן כן חש"ה
 סגלה חחחתי צין חחחיות ח"ן חלל ידיו וצפרט
 צהגלות חור חזה עד שהש"ה ירחס עליו ויחור
 לחעני לחעני חעשה חכ"ד:

בטרד"ש צחחחלת חפרטה ח"י יוקי צח"ה חחחתי
 שחו ישראל חל חקצת כשס שחחו לה

אורחים וכו' כי ידוע בעצדות השם שיש קטנות ראשון וגדלות ראשון וקטנות שני וגדלות שני ע"כ וז"ל שני משלים הושל של קולים ומישור הוא נגד קטנות ראשון וגדלות ראשון כי העצדות לקטנות ראשון דומה לנוי שהולך על קולים שאינו יודע איך לעבוד להש"י והושל השני הוא נגד קטנות שני וגדלות שני כי כאשר האדם זוכה לגדלות שני אזי מרגיש ומתיקו העבודה והו' די' ונתן חלקי וגוי והנה שייכות הספרי הנ"ל לכאן דקשה לו על תיבת היום"ס ד"י לכתוב ראה אנכי נתן לפניכם זרעה וגוי ע"כ ונהרץ עם הנושלים כמו שהושל תחלה יקורים וקופס שומע וכן תיבת היום"ס מורה על דרך ומאמר ז"ל וזה היום תחלה מאפיל ואח"כ מאיר כן ישראל בתחלה הם באפילה ואח"כ מאיר להם השי"ת :

ומילופה וכן לקמן על את הזרעה וגוי ומתרגם ית' זרעה ועל וסקללה אם לא תשועו ומתרגם ומילופה אם לא תקבלון וכו' ומתרגם זה אומר דרשוני כי קשה למה לא מתרגם על מלת וסקללה מלעטיא כמו שמתרגם על ונתת את הזרעה וגוי ואת הקללה וגוי ובאפשר לתרץ עם דברי המד"ר פרשה עקב על פסוק ושור ה' חלקיך לך את הזרעה וגוי ה"ל ארע"ב כל מה שישראל אוכלים צוה"ז ונתן הזרעות שזרעם בלעם הרשע וכו' ופי' צטער הסקוקים מהרחי' זללה"ה שהמדרש לומר זה ופסוק והסדך וזרעך כאשר כאן והסדך אלל וזרעך ונאמר בצלעם ויהפוך ד' חלקיך לך את הקללה לזרעה כי הסדך ד' חלקיך ולא מלינו זרעות כחוצים אלל הזעה אלל בצלעם ח"כ וי"ש כאן והסדך וזרעך והסדך הם זרעות של בלעם. והנה זרעות בלעם כתיב ויהפוך וגוי את הקללה לזרעה הפירוש הוא שהשי"ת החליף הקללה לזרעה ומיילא גם כאן שכתב זרעה וקללה פירושו כן זרעה ומילופה ע"כ ומתרגם יונתן זרעה ומילופה כי פירוש אחד להם זרעה ומילופה קללה ומילופה וזוהי יתפרש ג"כ דברי המתרגם יונתן צפרשת כלבים צפסוק וה"י כי יצאו עליך וגוי הזרעה וסקללה וגוי ומתרגם ג"כ זרען ומילופיהן וכן גם פי"ט העדתי צכס היום וגוי החיים וגוי נתתי לפניך הזרעה והקללה ומתרגם ג"כ זרעה ומילופה ואינו מתרגם כן צטאר וקומות שנאמר קללה וזקלור הפירוש הכלל הוא כל מקום שנאמר זרעה וקללה צ"ח ומתרגם זרעה ומילופה כמו שנאמר צפרשת בלעם ויהפוך וגוי לך את הקללה לזרעה שהקללה עלמה נתחלק לזרעה עיין ותצין :

עוד שם ראה אנכי נתן לפניכם היום זרעה וגוי צמדת ח"ל זשי"ה שמועו והאזינו ואל תגזרו כי ד' זכר וכו' שמועו לדברי תורה ואל תדברו גזרות כי ד' זכר והיכן זכר תועבת ד' כל גזרה לב ד"א שמועו לדברי תורה ואל תגזרי אזיכך ומשמוע זכרי תורה כי ד' זכר והיכן זכר מקיר אזנו ומשמוע תורה גם תפלתו תועבה ד"א שמועו לדברי תורה ואל תגזרו את המוצא מלצור צעולם וכו' המדרש דורש ג' פירושים צפסוק שמועו והאזינו וגוי אי' שיתנהג עלמו בצפלות רוח לפני השי"ת צ' שירלה לשמוע דברי תורה ועיין יתקבל תפלתו ומקמ"ך אותם לפסוק ראה אנכי וגוי כי צתיבת אנכי רוח על פפלות רוח כמ"ש רבינו צענ"ל

עוד שם ראה אנכי נתן לפניכם היום זרעה וגוי ידוע קושיית המפורשים למה אומר ראה לשון יחיד וכל הפרשה נאמרה בלשון רבים אמנם יען שאמר הכתוב את הזרעה אשר תשועו וגוי וסקללה אם לא תשועו וגוי הרי צטאר בכתוב שנתן השי"ת הצחירה לאדם לצחור צטוב או להיפך ח"י ע"כ כתיב ראה כי תיבת ראה"ה הוא גם אחד ומי"ב שנות ונועדיקין שלו הוא ראה ח"י הליכני ר"ל גם שנתן השי"ת הצחירה יצקש ומשי"ת שיוכל לצחור צטוב כמאמר ז"ל אלנולא השי"ת עזרו לא ה"י יכול לו :

עוד שם ראה אנכי נתן לפניכם היום זרעה וגוי נראה לומר צפסוק זה ההמתקה של הקללה כי תיבת היום"ס נועדיקין ה' יו"ס והנה ה' פעם יו"ס ומקפרם כמקפר האותיות ומלפ"ך צגי"ו פ"ר שהם דינים כדודע והמתקה הוא ע"י ור"צ חק"ד ג"כ גי"ו פ"ר כדודע ושני התיבות נתן לפניכם ומקפרם חק"ל כמקפר השם השני של גם ומ"צ שהוא קצ"ל רכ"ת עו"ך שגזיכ"ו עהריכ"ו נור"א לרוח שעי"ה הפלה להשי"ת אזי הוא מקבל תפלתו ומתחיים הדינים ותיבת חכ"י רועה על השי"ת כמ"ש צעה"ט ז"ל ובאזו"ס הקדוש שהשי"ת קרא ואמר אנכי וגם מורה לנו זוה הרוח שלריך לכוון ולכלול אותיות גם הו"י צ"ה עם השם של קצ"ל רכ"ת הנ"ל כמ"ש צקידור בתקיעת שופר עי"ש :

עוד שם ראה אנכי נתן לפניכם היום זרעה וגוי על זרעה וקללה ומתרגם יונתן זרעה ו

מלבוש

ראה

לשבת ויו"ט

הלא גם אם הי' כתיב בלא ך' נמי ושמע לשון רבים אונס לפי דברי הקדוש צפרא דברי אונס שופרש לא תעשון כן ונלשון כנים אכחנו ר"ל שלא יעשה עלמו לדיק לפני השי"ת עיי"ש ולפי"ז ונרמז אות ך' של תעשון כי ך' רומז לצינה תשובה ר"ל שתמיד ילך בתשובה לפני השי"ת ועיי"ז יכיר את מקורו ועיי"ש עוד שכתב כי מיי שהוא צעיני עלמו באמת לחין עיי"ז הוא מושך הרחמים על הכני':

בזה פרכת בלק קל"ה צ' כי פעם הראשון הכאמר בתורה אנכי ואירא כי עירוס אנכי ובאצרהס אזינו ואנכי עפר ואפר הרי ונרומז שפלות רוח ופי הצי שישמע לדברי תורה ג"כ ונרומז באנכי כו"ש צעה"ט ז"ל ראה אנכי ראה עקרת הדצרות שפתח באנכי וכאשר אדם מתנהג בצפלות רוח לפניו ית' ולווד ושומע לדברי תורה אזי ונוילא צא טובה לעולם וזה פי הג' שמוע לדברי תורה ואל תגצהו הטובה מלצוח צעולם:

שם לא תעשון כן לדי אלקיכם כי אם אל המקום אשר יבחר די וכל שצניכם לשום את שמו שם לשכנו תדרשו וזאת שמה והצאתם שמה וגוי יש לרומז צניו הלשון שאמר וצ"ת שמה לשון יסוד והלא כל הענין כאמר בלשון רבים כמו שמתחיל לא תעשון כן וגוי ותיכף אח"כ אמר והצאתם שמה וגוי כולם לשון רבים וא"כ גם כאן הי' לו לומר וצאתם שמה אונס יש למרש וזאת שמה על השי"ת ויהי פירוש הכתוב לשכנו תדרשו וזאת שמה שדרישת בני ישראל יהי שהשי"ת יצוא לשכון בא"י מקום ונקדשו שכינת עוזו והגם אשר בגמול ר"ה לווד וכתוב זה וזאת שמה והצאתם שמה לענין שחייב להציא הקרבנות שגדו צרגל הראשון עיי"ש אונס לתרץ דיוק הכ"ל הוא ונחורץ עם דצרינו כר"ל ויש לרומז עוד כי תצת תדרשו וקפדו תח"י כקפדו י' פעם הוי' אד"כ צ"ה וצ"ש והלרון צום שהדרישה תהי' שיהי' יסוד שונו ית' בכל עשר קפירות ולפי מה שפירוש הקדוש ונלוצין זללה"ה צפדו הסקוק לא תעשון כן לדי אלקיכם שלא ילדיקו עלמון לפני השי"ת לשון כ"ן צנות ללפחד דצרות עיי"ש דצרינו הקדושים יש לרומז שהפסקים הללו רומזים גם על הגלות הזה האחרון דהיינו שצני ישראל לא ילדיקו עלמון רק יצקשו תמיד ונהשי' שיגאל אותנו ויקבץ נדחינו ונארצע כנפות הארץ לארלינו והו' כ"י א"ס ח"ל הנקראים אש"ר יבחר וגוי ונ"ל שצניכם"ס דייקא וכל שצניכם כי רומז בזה לנאמר הכתוב ציחוקאל ולא יסרו עוד לשני מונכות כי נלך אחד יהי' לכלם:

עוד שם ראה אנכי נתן למניכם וגוי את הצרכה וגוי אשר תשועו והקללה אם לא וגוי והי' כי יציאך די אלקיך וגוי וכתתה את הצרכה על הר גריזים וגוי הלא הנה צעזר הירדן קודם הפסקו והי' כי יציאך יש הפסק פרשה קתומה לריך ליתן טעם על זה שהרי הכל ענין אחד דקאי אלעיל ראה אנכי נתן למניכם היום צרכה וגוי ובאפשר לווד כי התורה לא רתתה להסמיך הפסק והקללה אם לא תשועו לפסקו והי' כי יציאך די אלקיך אל הארץ ע"כ הפסיק צנייהס בהפסק פרשה כי תורחיו הקדושה תורת חסד על לשונה:

שם פ' כ"ז את הצרכה אשר תשועו אל ונלות די אלקיכם וגוי כתצ צעה"ט ז"ל את הצרכה אשר תשועו ס"ת תורה שצוכות התורה יצואו הצרכות עכ"ל ולריך להוסיף ולפרש דצרינו ששרי הכתוב אומר אשר תשועו אל ונלות וגוי שצוכות הנלות יצואו הצרכות אונס צעה"ט ז"ל צא לרומז שאפילו צומן הזה שאכחנו בגלות והרצה ונלות יש שאין באפשר לקיימם עכ"ז צוכות התורה שאנו לומדים התורה של כל ונלות הרי זה כאלו קיים כל הנלות וכו"ש וכסלומה פריס שפתינו ולמד צעה"ט ז"ל דצר זה ומה שהתצות אשר תשועו הס צעעס מולת דציע וידוע אשר טעם רציע הוא עווד צפני עלמו ואין הסכרה לחצרו להתיצות אל ונלות וגוי ויכולם לחצרם להתיצות את הצרכה ואז יהי' ס"ת את הצרכה אשר תשועו ס"ת תורה וכנ"ל עוד יתפרש צפטיעות דצרי צעה"ט ז"ל כי לימוד התורה הוא ונלות צפני עלמו הגם שנקיים כל התרי"ג ונלות כוודע ע"כ אמר צוכות התורה וכי':

שם פ' ד' כי אם אל המקום אשר יבחר די אלקיכם וגוי לשכנו תדרשו וגוי ואכלתם שם לפני די אלקיכם ושוחתם בכל ושלח ידכם וגוי יש לדקדק לומר כאן שגדצו הכתוב צושכן טילה כמו שפרש"י לשכנו תדרשו זה טילה כתיב

ס' י"ב פ' ד' לא תעשון כן לדי אלקיכם יש ליתן טעם למה כתיב תעשון

כתיב ושנחתם בכל ושל"ח ידכ"ס ולקמן צפי וה"י
הנוקם וגוי שמוצב צבית הנוקדש שצירושלים כמו
שפרש"י עיי"ש כתיב ושנחתם לפני ד' אלוקים אתם
וצניכם וגוי ולא כתיב כאן בכל ושל"ח ידכס כמו
לעיל ויש ליתן טעם על זה וגם להצין הנוקרה
שכתב על הפסוק ושנחתם לפני ד' אלוקים לעיל
גזי ושכן טילה כתיב ואכלתם סם לפני כתיב הטעם
על ואכלת"ם צווקף ש"ס צרביע לפני צפטט וכאן
צווקדש שצירושלים כתיב ושנחתם לפני נקוד ושנחת"ם
צרביע לפני צוקא וסיון דאכיל יתיב דהדי ורקד
כי פטטט לסון יטיב ורקא לסון רקידה ולרין
להצין ויה וורה לנו זזה הנוקרה ע"כ כלפני"ד
צנורחו ית' כי נודע ונשער ויעונו הירח פרק צ'
אשר וזונו גאולה וולרים עד שצנה שלמה ציהו"ק
היתה הולכות קווחה צחול ונחמה ולוטה וה"ר
דז"ח האירה צה תמיד וצצנה פצ"פ ואח"כ כצצנה
שלמה ציהו"ק היתה הולכות תמיד צין צחול צין
צצנה פצ"פ עיי"ש כולל לפי זה ונחורץ שפיר למה
גזי ושכן טילה כתיב בכל ושל"ח ידכ"ס יען כי
צזון ושכן טילה היתה רק ונחמה ולוטה והידיס
הס לצוקים צגוף שסס החזה ע"כ כתיב כאן בכל
ושל"ח ידכ"ס על הרומ הזה שהיתה ונחמה ולוטה
אבל לקמן גזי ציהו"ק לא כתיב בכל ושל"ח ידכס
יען כי צזון הצית היתה קווחה בכל קווחה ז"א
פצ"פ ועל הרומ הזה נתן הנוקרה סיון הכ"ל דאכיל
יתיב דהדי ורקד כי צזון ציהו"ק היתה השנחה
צטליוות ע"כ כתיב גזי ציהו"ק לפני צוקא שוורה
על רקידה ושנחה. והואיל ואתא לידן הנוקרה הזאת
אורכו טעם נכון למה גזי חג השצעות כתיב הטעמים
של אחס וצניד וצתך ועצדך ואותך צוקא קגול
וגזי קוכות כתיב צוהסך פטטט אונס לפי דצרי
הנוקרה שטעם זרקא קגול וורה על רקידה ושנחה
ע"כ צצעות שסח קצלת שתורה שסח שנחה
ע"כ כתיב צוקא קגול:

שם ב' אס אל הנוקם אשר יצח ד' אלוקים
וכול שצטייב לטו"ס את שמו סס לשכנו
תדרשו וצאת שגה כאן כתיב לטו"ס את שמו סס
ולקמן בפסוק י"א כתיב וה"י הנוקם אשר יצח וגוי
לשכ"ן שמו סס ויש ליתן טעם למה סינה הכתוב
וכראה צזה כי ונשעות לשון לטו"ס ונשוע שחינו
כ"כ צקצעות אצל לשון לשכ"ן ונשועו לשון קציעות
ולכן בפסוק לשכנו תדרשו שוויירי צושכן טילה כמו

שפרש"י כתיב לטו"ס את שמו סס כי צושכן טילה
לא סיי ווקס קציעות אצל בפסוק י"א וה"י הנוקם
אשר יצח שמוצב צבית עולמים צירושלים כתיב
לשכ"ן שמו סס כי סס סיי ווקס קציעות כוונת
הכתוב זאת ונחמה עדי עד וגוי וצזה אורכו לפרש
ג"כ למה לקמן בפסוק כ"א שמוצב צהית צקר תאוס
צריחוק ווקס כתיב סס כי ירחק ונוך הנוקם אשר
יצח וגוי לטו"ס שמו"ס ולקמן ס כ"א כתיב
עטר העטר וגוי צנוקס אשר יצח לשכ"ן שמו סס
ותיכף אח"כ כתיב וכי ירצה ונוך דרך וגוי כי
ירחק ונוך הנוקם אשר יצח וגוי לטו"ס שמו"ס ס"ס
ולמה צנוקס דכתיב כי ירחק ונוך הנוקם כתיב
לטו"ס שמו"ס סס וצפוק ואכלת לפני ד' אלוקי
כתיב לשכ"ן שמו סס אונס יתפרש עם הכ"ל כי
תיצת לסוס ונשועו שחינו צקציעות ולכן צנוקס
דכתיב כי ירחק ונוך הנוקם כתיב לטו"ס שמו סס
הגם שמוצב ג"כ צבית עולמים צירושלים אונס
יען שהאלס רחוק ונשס הרי אללו כמו שחינו צקציעות
ונש"כ בפסוק ואכלת לפני ד' אלוקי כתיב לשכ"ן
שמו סס יען שסח צירושלים צנוקס שכינתו ית'
וצזה ונחורץ ג"כ לקמן גזי חג הפסח וחג השצעות
דכתיב צהו לשכ"ן שמו סס עיין ותצין. וסנה גס
לפי דרשת חכ"ל שדרשו הפסוק הכ"ל כי אס אל
הנוקם אשר יצח וגוי וכול שצטייב לסוס את שמו
סס על צית עולמים סח ירושלים כמו שהציא רש"י
צפסוק י"ד עיי"ש יס לייצב למה כתיב לטו"ס את
שמו סס יען כי צפרטה זה נזכר ג"כ ושכן טילה
ע"כ כאור לסוס את שמו כנ"ל:

שם פ' ה' לא העשון ככל אשר אנחנו עושים פה
סיום וגוי כי לא צאתם עד עתה
אל הנוחה ואל הנחלה אשר ד' אלוקי נותן לך
צפי זו כאור כנה פעמים לשון רבים ואח"כ לשון
יחיד וגם צכאן יס לדקדק שסתחיל צלשון רבים
לא תעשון וגוי כי לא צאתם וגוי ווקייס צלשון
יחיד ד' אלוקי נותן ל"ך ולא אור נותן לכ"ס כמו
לעיל צפי ל"א לצוא לרשת את הארץ אשר ד' אלוקי
נותן לכם. ואפשר לפרש צכאן לפי שאור הכתוב
אל הנוחה ואל הנחלה ופרש"י ונחה זו טילה
נחלה זו ירושלים (וה סיי ציוני שלמה שצנה ציהו"ק)
ע"כ אור לשון יחיד ד' אלוקי נותן ל"ך כי אז
הכיר כל אחד הנחלה שלו כנ"ש א"ש התה גפנו

וגוי. והנה צוה שפרש"י והוא ונגמולא זמנים ונוחה
 זו טילה קרא לטילה וקוס ונוחה לריך לפרש דקרא
 וקוס ונוחה לגבי ישראל שהי להם ונוחה וועט
 אחר טבאו לטילה שהרי י"ד שנים ציווי יהושע עשו
 ונלחמו וחלקו את הארץ אזל אלל השי"ת כזיכור
 לא וקרי וקוס ונוחה עד שבנה שלמה בית המוקדש
 כו"ט (סוואל צי זי) כי לא יטבתי צבית למיזם
 העלותי את בני ישראל ונולדים וגוי והשי"ת ונתהלך
 צהל וצוטקן וכתיב קומה די למנוחתיך וגוי וזה
 ויירי צבית המוקדש וכן צתרגום יונתן כאן על הפסוק
 אל המנוחה ונתרגם לצי וקדשא דהוא צית כייחא
 וכן הוא דעת ר"ט בגמרא זמנים קיי"ט וזה שפרש"י
 ונוחה זו טילה כן היא צוטקנה טס וזהו דעת ר"י
 עיי"ט בגמרא:

שם פ' ט' כ' לא צאתה עד עתה אל המנוחה
 ואל הנחלה וגוי פרש"י אל המנוחה
 זו טילה ואל הנחלה זו ירושלים והוא ונגמולא זמנים
 ועיין פרש"י כאן לונ"ט להלכה, וצאפשר לרנח עוד
 צפי זה עם דצרי צעה"ט פי ויטלה על פסוק ואחר
 עד עתה טטלח יעקב אצינו לעשו טלריך להנותן
 עד טיעצור הרנח טל תיצת עת"ה דהיינו פי טנה
 טל גלות צצל ותי טנה טל ונלרים והי אלפים ויצוא
 אלף הטטי ואז ועלו ונטייעים צהר ליון וגוי עיי"ט
 וזה הרנח צכאן כי לא צאתה עד עת"ה אל המנוחה
 וגוי הגם שהי לנו טילה וירושלים עדיין אינו
 ונוחה עד טיעצור הרנח טל תיצת עת"ה ואז יהי
 ונוחה לחי העולמים ונוחה לישראל צצ"א כ"ר
 ודצרים הללו צאפשר לפרש דצרי רצי יהודא בגמרא
 זמנים די קיי"ט הי טסוצר ונוחה זו טילה ונחלה
 זו ירושלים כפרש"י צחוונט כאן ונציא ר"י ראי
 נחלה זו ירושלים ונפסקוק היתה לי נחלתי כארי
 ציער ואומר העיע לצוע נחלתי לו וגוי ולכאורה
 הראי זו ונפסק לצי האדם כי כפי פטע הכתוב כי
 לא צאתה עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה עשונע
 לטובה ואיך ונציא ר"י ראי ונפסקוק היתה לי
 נחלתי כארי וגוי טהוא היפך הטובה אונס עם
 הרנח האומר צתיצת עד עת"ה פי טנה טל גלות
 צצל ותי טנה טל ונלרים והי אלפים ויצוא אלף
 הטטי ואז יהי ונוחה לחי העולמים ונוחה לישראל
 ע"כ פסיר ונציא ראי ר"י ונפסקוק היתה לי נחלתי
 וגוי כי עדיין לא הי ונוחה לטנו יתי ע"כ ציאת
 גואל צצ"א:

שם פ' כ"ה שמור ושונעת את כל הדצרים האלה
 וגוי פרש"י שומר זו וטנה
 טאתה לריך לשומר צצטנך טלא טטכח כענין טנאמר
 כי נעים כי טשומר צצטנך וכי הנה כאן נאמר
 טוירת הטורה צצטנ"ן וצוקוס אחר נאמר טוירת
 הטורה צל"צ כוש"ה וטונתה וגוי על לצצכ"ס וכן
 נאמר תורת אלקיו צלצ"ו וצוקונות אחרים ולינו
 טוירת הטורה צנוח וכש"ה אנטים חמוים וצנזים.
 אונס הכל אחד כי ונחלה לריך להיות צאדס דעת
 וטכל כדי טיוכל ללמוד הטורה וכוש"ט חכז"ל אס
 אין דעת אין צינה אס אין צינה אין דעת ואח"כ
 כשזוכה ללמוד אז נקצע הטורה צלצ"ו ועי"נ אור
 הכתוב תורת אלקיו צלצ"ו ואח"כ כשזוכה יותר נחקדשו
 גם האצרים הפנימיים ודוונט צעיינו כאלו האצרים
 הפנימיים ודצרים דצרי תורה ועי"נ אור הכתוב כי
 נעים כי טשומר צצטנ"ך ולכן אומר חכז"ל טצאצרהס
 אצינו ע"ה הי טני כליותיו כטתי ונעיינות והי
 נוצע וזה הטורה:

פ' י"ג פ' ב' כ' יקום צקרצך נציא או חלס חלוס
 וגוי אחרי די אלקיכס תלכו ואתו
 טיראו ואת ונלותיו טשמו וצקלו טשמו ואתו טעצודו
 וצו דצקון והנציא הטיא או חלס החלוס וגוי
 הקטה צאוס"ה דהפסקוק והנציא הטוא לריך לכתוב
 קודם פסוק אחרי די אלקיכס תלכו ונראה לרנח
 ועוד כוונ דיקדוקים צהפסקוקים וננוילא יצואר הכל
 כי נודע אטר הטורה הקדושה טייך צכל אדם וצכל
 זמן ועת וזהו הרנח כי יקוס צקרצ"ך דייקא דהיינו
 טילה"כ ונתן אליך אות או ונפת וצא האות וגוי
 נלכס אחרי אלקי" אחרי והוא ורנח ג"כ אפילו ציעול
 טאר ונלות ח"ו כידוע נאמר הצעט"ט זללה"ה פן
 יפתה לצצכס וקרחה פירוש טיכף כטקרתם ונפצתכס
 הוא כעוצד אלקי" אחרים. ע"כ אור הכתוב עלה
 להלל ונהילה"ר אחרי די אלקיכס תלכו פי כי
 כתיב צזטר טלח דך קט"ו צאצרהס דלא הוי גזר
 כתיב צ"י הטהלך לפני נח דהוי צ"י ויולה ולא
 פריעה כתיב צ"י את האלקים הטהלך נח פי צקוס
 אזל צישראל כתיב ודי הולך לפני"ס וכן צכאן
 הפירוש אחרי די תלכו פי טיתקן ונעטיו כ"כ עד
 טילך אחר השי"ת וטנו יתי לפניו כנו ודי הולך
 לפני"ס ואמר ואתו טיראו פי טלא יקלקל ח"ו
 ונעטיו ויגרוס טלא ילך השי"ת לפניו כוש"ט צזטר
 טס כטאמרו ישראל הוצלי אין קצרים צנולרים ויד
 ויקע

ויקע וולאך וגוי וילך ונאחריהם פי' שונעיהם גרמו
 שלא הלך הסי' לפניהם ואורח אח"כ ואת נולותיו
 תשמרו ובקלו תשמעו ולריך להצין איך אפשר לשמוע
 הקול אונס נודע שאם אדם לומד תורה אז ניכר
 לו איך שחטא כגד הסי' כי התורה נודיעה אותו
 כו"ש צזכר ויקרא דף כ"ג ז' על פסוק או הודע
 אליו חטאתו פי' שהתורה נודיעה החטאים לא באורח
 דינא אלא כאוהב לנצח וזהו הפי' ובקלו תשמעו
 ואורח אח"כ ואותו תעבדו וכו' תדצקון פי' אורח
 תעבדו איזה עבודה זהו תפלה כידוע וכו' תדצקון
 כי כתב רבינו שעי"כ נקרא תפלה לשון דציקות כוונ
 נפתולי אלקים נפתלתי וע"כ שפיר אורח הכתוב
 אח"כ והנציח שהוא וגוי לרמוז על שאם יתנהג
 עלמו צתורה ובתפלה אזי הנציח שהוא שהוא הילכ"ר
 יונת ויתצטל ביה"א :

שם פ' י"ט ב' השומע בקול ד' אלקיך וגוי לעשות
 הישר צעייני ד' אלקיך צנים אתם
 לדי אלקיכם כתב צעה"ט ז"ל לעשות הישר צעייני
 ד' אלקיך וקוויך ליי צנים אתם דצומן שבושין לרובו
 של וקוס קרויין צנים וא"ת הלא לעיל צפרשת
 דצרים צפי' ה' צעבר הירדן וגוי' הואיל וקסא וגוי'
 כתב צעה"ט ז"ל וז"ל הואיל ג' צוקורה הכא ואידך
 (שמואל א' י"ב) הואיל ד' לעשות. הואיל הלך
 אחרי לו (הושע ה') היינו דאזרינן צין כך וצין כך
 קרויין צנים כן איתא בגמרא קידושין לדעת ר"נ
 צין עושין לרובו של וקוס שנקיימין התורה וצין
 אין עושין לרובו של וקוס וכו' וי"ל דהאמת הוא
 שצין כך וצין כך קרויין צנים אבל יוצן זה צדך
 ושל צעוה"ז כשהצן עושה רצון אציו ואונו אזי כל
 חפלא ליתן להצן כל ויה שובקש ועוד יותר ונשא"כ
 כשהצן אינו עושה לרובו אזי אינס נותנים לו רק
 על כל ההכרח ואומרים ויה נעשה הלא צנינו הוא
 כוונ כן הפירוש זכאן צין עושין לרובו של וקוס
 וצין אין עושין לרובו של וקוס קרויין צנים אונס
 אזי אין הסי' נותן כציוול רק על כל ההכרח
 אבל כאן כתב לעשות הישר צעייני ד' אלקיך וקוויך
 ליי צנים אתם אזי הסי' נותן לנו צצבו יתר יקגי
 כו"ש ונתן לך רחמים ורחמן והכנך :

ס' י"ד פ' א' בנים אתם לדי אלקיכם לא תתגודדו
 למוט כי עס קדוש אתם לדי אלקיך וצד צחר וגוי

יס לדקדק אי' שהתחיל הכתוב צני"ס אתם ואח"כ
 אור כי ע"ס קדוש אתם והלא צנים הם יותר
 צועלם ועס קדוש צ' תחלה כתב לשון רבים אתם
 ואח"כ כתב כי עס קדוש אתם והנראה לפרש ע"ד
 הכתוב ויה טוב ויה נעים שצת אחים גם יחד וגוי'
 כי עס וגוי' חיים עד העולם הרי מוכח מהכתוב
 שכאשר צני ישראל מתנבגים צאחדות צאהבה כאחים
 אזי זה גורם חיים ועיין צזכר ויקרא דף ז' ז' זה
 הפירוש כאן צנים וגוי' לא תתגודדו פירוש לא
 תפרשו עליוכם זה ויה כוונ שדרשו חז"ל לא תעשון
 אגודות אגודות ואז לא תשימו קרחת וגוי' פי' לא
 תלערכו לקרחה כי יסי' חיים לעולם ואם ח"ו פירוד
 צנייהם זה גורם ח"ו הסיפך וחיים ולכן אורח ולא
 תשימו קרחת כי עס קדוש אתם אינס נקראים אלא
 עס צלשון יחיד ויהי פי' הכתוב ולא תשימו לסיפא
 ולרישא :

שם פ' ד' זאת הצהונה אשר תאכלו וגוי' איל
 ולצי ויחנור פרש"י למוטו שהחיה
 צכלל צהונה ולעיל צפרשת צנויני כתב זאת החיה
 אשר תאכלו וכלל הצהונה וגוי' פרש"י ונלמד שהצהונה
 צכלל חיה הכי איתא צגמרא חולין דף ע"א עיי"ש
 להלכה וצאפשר למה צושנסה תורה צא לרמוז שהסי'ם
 צכלל צהו"ה כי ידוע שושנסה תורה כגד ה' אחרונה
 משמו ית' עס צ"ן צהו"ה דרביע על אלף עורין
 ולכן אנו כוללים ח"ה צכלל צהו"ה וצפרשת צנויני
 אנו כוללים צהו"ה צכלל ח"ה מוצן ג"כ ע"ד הכ"ל :

שם פ' כ"ב עשר תעשר וגוי' ואכלת לפני ד'
 אלקיך וגוי' למוט תלמוד ליראה
 את ד' אלקיך כל היום כזר וצואר צספר הקדוש
 עבודה ישראל שהפרשה זו אנו קורים חנויד קודם
 ר"ח אלול לרמוז שכל אדם וישראל יקבל עליו יראת
 השם עכ"פ ור"ח אלול כי מועשר רוח ליראה כי י'
 יראה כנודע עיי"ש צאריכות וגם צספרו של אה"ז
 מור"ר זללה"ה צקוד הפרשה אונס איני מוסיף לפרש
 הטעמים של למוט תלמוד ליראה הם מוכח רביע
 וכזר נודע שהטעם רביע רוח על הכ"י כטעם
 אונס רביע על צנין ויהי הפי' של הטעמים למוט
 תלמוד ר"ל שילמוד אדם עלמו וירגיל עלמו סיהי
 עליו השקחת הקדושה הוא הכ"י וזהו ג"כ הפי'
 שהטעם ליראה הוא טעם צצו"ר שהוא לשון צזר
 לרמוז צזה שהאדם לריך להיות חנויד צלצ כצזר
 ונתי

במדרש שופטים ושופטים ח"ר אחא שם מעלות
 ה"י לכסא של שלמה וצפרשה זו ששה לא
 העשה וכו' כיון שה"י עולה מעלה אחת ה"י כורז
 לא העה וחספנו מעלה ז' ה"י כורז לא הכיר פנים
 מעלה ג' ה"י כורז לא תקח שוחד ד' ה"י כורז לא
 תטע לך אשרה ה' ה"י כורז לא תקום לך מלצה
 ו' לא תזבח לדי אלקיך שור או עה, הכה הג' לא
 תעשין הראשונים לא העה לא הכיר לא תקח וגו'
 פשוט הוא שאלכרים למוך וכן לא תטע לך אשרה
 ולא תקום לך מלצה מוזוג ג"כ צפשיעות שהולך
 המולך ליזכר צהם ציזחר ופשוט הוא אלל צזה
 שאחר המולך שנועלה הששית ה"י כורז לא תזבח
 לדי אלקיך שור או עה אשר יה"י צו וזו לריך
 פירוש למה הולך להזהיר על זה יזחר משאר לא
 תעשין שצחורה אונס יתפרש עם דצרי הקדוש וקאזנין
 אשר לא תזבח שור או עה וגו' רומז שלריך האדם
 להסתכל בגדלות הצורח צ"ה ולראות טפלות עלמו
 עיי"ש ע"כ שייך שפיר זה ציזחר למוך כש"ה אח"כ
 צפ' המולך לצלתי רוס לצבו ואחיו וגו' :

שם שופטים ושופטים וגו' לא תטע לך וגו'
 ורא תקום לך מלצה וגו' ע"כ
 הוא מ"מ' מ"ז' וס' י"ז ומחיל לא תזבח ליי"א שור
 ושה וגו' ולריך טעם למה לא ומחיל ס' י"ז ופי'
 שופטים ושופטים אונס יתרוץ כי התורה רולס לחצר
 פ' שופטים עם פרשת ראה כו"ש צעה"ט ז"ל סוף
 שופטים ושופטים לרגלים לומר לך שהרגלים עפ"י
 השופטים עכ"ל עיי"ש עוד כמה רמזים ע"כ לא נסמן
 ס' י"ז צפ' שופטים כדי לרומז לך אשר פ' שופטים
 יס לו התחצרות עם פרשת ראה והו הטעם ג"כ
 ע"ס' י"ז לא נסמן רק אחר הפ' לא תטע לך אשרה
 וגו' ולא תקום לך מלצה וגו' כי אלו הפסוקים
 שייכים ג"כ לפי שופטים כמו שדרשו חכז"ל כל
 המעמיד דיין וכו' :

שם פ' י"ט לא העה וחספנו וגו' ולא תקח שחד
 כי השוחד יעור עיני חכמים ולעיל צפרשה וחספנים
 צכאן כתיב יעור עיני חכמים ויש לרומז צמה שכאמר לעיל
 עם מה ששונעתי צטס אל"ז עו"ר זללה"ה פ"י על
 המדרש פ' וירא פסוק י"ג אר"צ סכל צחוקת קוויין
 עד שהקצ"ה מואיר את עיניהם ען סכא ויפקח
 אלקים את עיניהם וחרח צאר עים ואמר אל"ז מו"ר
 זללה"ה

לרין קונה ויה"י פירוש הכחוצ נפתחו פערי ארל"ך
 שצוכות הלדקה יפתחו לך פערי רלון וזזה יתפרש
 צטוב טעם דצרי המוקרה שכתב צ' פתח צהאי
 ענינא הם חקרים ופתוח נפתחו פערי ארל"ך הוא
 מלל כי רומז צזה הגם אשר האדם פתח ידו ליתן
 לדקה עכ"ז הוא חקר כי הוא רק אדם אלל אס
 הסי"ח פותח פערי רלון אזי צודאי מלל כל טוב
 ע"כ פתוח נפתחו פערי ארל"ך הוא מלל :

שופטים

ס' מ"ז פ' י"ח שופטים ושופטים תחן לך צכל
 שערין אשר ל' אלקיך
 נחן לך לשצניך וטפטו את העס וחספט לדק, הכה
 נודע וחספרי מוסר ששהורה הקדושה ונרומה ג"כ
 סכל אדם יעשה השוזה קודם לימוד השיעורים והו
 שופטים ושופטים תחן לך וגו' עיי"ש דצריהם והכה
 יס לרומז ג"כ כאן הצ' זמנים הידועים לתשוזה והס
 ערב שצת וערב ראש חודש כי נודע וכוונת המוקה
 צערב שצת שלריך לכוון הז' ומגללחין טל שצת
 שווספרס תחומ"ט ויאמר לצ עהור צרל לי וגו' והו
 שופטי"ם ושופטי"ם תחין לך צכ"ל שער"ך כי תחין
 רומז על הז' ומגללחין שווספרס ע"ה תחין ור"ת טל
 תחין ל"ך צכ"ל שער"ך לירופו לשצ"ת ותיצת שער"ך
 כאשר נחשוצ ה"ך למוסר ת"ק כנודע אזי יעלה
 ונספרו עם האותיות כווספר ער"צ רל"ש חד"ש :

עוד שם שופטים ושופטים תחן לך צכל שער"ך
 וגו' כצר כתצתי לעיל אשר
 וצואר צספרי מוסר כי מדרך האדם שנוצד את
 הסי"ח שווסגיח תויד על עלמו אס עצודתו ה"י
 כהוגן והו צחי" שופט שטופט לעלמו אס ה"י כהוגן
 עצודתו ואס לא ה"י כהוגן אזי וועניט את עלמו
 צאזה עונט והו נקרא צחי" שופט והו שופטים
 ושופטים תחן לך צכל שער"ך דהיינו צכל שיעור
 ושיעור טל עצודתו ית' יה"י שופט ושופט לעלמו
 והכה מי שמתנהג א"ע כן עיי"ז הוא מייחד יחוד
 שמו ית' ולכן תמלל אשר שופ"ט ושופ"ר ווספרס
 י"פ הוי' אל"ג צ"ה וצ"ש וגם עיי"ז נקדע כל הוסקכים
 הוצדילים צינו וצין שמו ית' והו מרומז צרי"ת
 שופטי"ם ושופטי"ם תחין ל"ך הרי"ת הוא תשל"ו
 כווספר השס קצ"ל רכ"ת וגו' עם הששה אותיות
 שהו השס הקורע כל הוסקכים כנודע:

מלבוש

שופטים

לשבת ויו"ט

הרצה שרונן צוה שלריך האדם לעשות פעולות הרצה כדי שיצוה ליראת שמים צסלימות עוד יש לוור צכפל הלשון שום תשים וגוי דהיינו לוור קישיוו להם וולכים הרצה כי יען שאור הכתוב ווקודם ככל הגוים אשר קציבותי שדבר הכתוב צוון שאוה"ע יש להם וולכים ע"כ זאת הסיבה שצבי ישראל ילערכו לשום להם צכל פעם וולך אחר ושא"כ צגאולה העתידה צצ"א שאז לא יהי לישראל אלא וולך אחד וכאשה"כ ועלו מושיעים צהר ליון וגוי והי"ד לולך על כל הארץ וכאור הכתוב ודוד וולכי כשיא להם לעולם :

במדרש וז"ל ד"א אשינה עלי וולך רצנן אורו אור הקצ"ה צצוה"ז צקשתם וולכים ועודו המלכים והפילו אתכם צחרצ וכו' כיון שראו ישראל וזה הגיע וחתת ידי וולכיהם התחילו לווחין הכל אין אנו מצקשים וולך לולכנו הראשון אנו מצקשין (ישעי"ל"צ) כי ד' שופטינו ד' ווחקקנו ד' וולכנו הוא יושיענו אור להם הקצ"ה חייכם כך אנו עושה ונכין שכאור והי"ד לולך על כל הארץ וגוי צאפשר לרוח צפי כי ד' שופטינו אשר צבי ישראל מצקשים ונוכו יתי שיהי השם שלם והו כי ד' שופטינו רווח להי אחרונה ושאנו יתי כעעם יש אלקים שופטים צארץ ד' ווחקקינו רווח על ר' ושאנו יתי כעעם כי שם חלקת ווחקק ספון וידוע אשר ושה רצינו ע"ה רווח ג"כ לו' ושאנו יתי יעקב וולצר ושה וולגו ד' וולכנו רווח להי ראשונה ושאנו יתי כעעם וולך העולם כדודע וכוונת הצרכות הוא יושיענו צאפשר לרוח על ר' ושאנו יתי כולל ורווח אוחיות שנו יתי כסדר ונתחל לעילא ועי"א אור הקצ"ה חייכם כך אנו עושה שכאור והי"ד לולך על כל הארץ כי אז יהי השם שלם וכסא שלם :

עוד שם שום תשים עליך וולך אשר יצחר ד' אלקיך צו וגוי רק לא יצנה לו קוקים וגוי יש לרוח צזה הפסוק כי נודע אשר וולך ישראל הוא ראש צבי ישראל וצהראש יש צו חצ"ד ע"כ אור הכתוב תשים עליך וולך אשר יצחר אשר הוא ווח הצינה כדודע אורא המלכרני יצחר הוא ווח החכונה כנו שכתב אל"ז ווי"ר זללה"ה וקרב אחיך הוא ווח הדעת כי אחיך הוא לשון התחברות וסדעת הוא ווחצר הווחין ע"כ יש לרוח עם דצרי אל"ז ווי"ר זללה"ה גם הכתוב ר"ק ל"א יצ"ה ל"ו קוקים" כי כתצ צקידור צפסוק לא צצבורות הסוק

יפץ

זללה"ה פירוש המדרש עם הווסנה קוף קידושין רצ"א אור רחית ויימד חי' ועוף וכו' והן ווחפרכסין שלא צלער וכו' אנו שכצרחתי לשוש את קוני אינו דין שאחפרכס שלא צלער אלא שהרעותי וועשי וקפחתי את פרכתי עכ"ל הווסנה ואור הפירוש כי אם האדם זוכה אז הסי"ת וואיר עיניו ואיזה ושא ווחתן יעשה ילתי זה קכרל פקי"ת עינים ואם ח"ו וקלקל וועשיו אז נעשה ווחיצת פסח לירוף קפ"ח וזהו הרעותי את וועשי וקפחתי את פרכתי היינו שנעשה וופק"ח קפ"ח ואם חוזר ווחקן וועשיו אז נעשה ווקפ"ח פק"ח וזהו דצרי המדרש הכל צחזקת קוויין עד שהקצ"ה וואיר את עיניהם וון הכל וופק"ח אלקים את עיני היינו שנעשה לירוף פק"ח ע"כ דצרי אל"ז ווי"ר זללה"ה והנה צזה אפשר לפרש למה צפרשת וועפנים כאור יעור פקחים כי וזה שהוא לוקח שוחד צין שהוא רולה על פרכסה צין שהוא רולה להרצות ווון לא יועיל כלום כי השוחד יעור פקחים כלומר שיגרום צזה שוחיצת פקחים יעשה לירוף קפחים"ם לשון וקפחתי את פרכתי ובוה יתפרט ג"כ צמוצ טעם המוכילתא פרשת וועפנים הוצא צילקוט הראובני צפי זו וז"ל כי השוחד יעור עיני חכמים צתורה או עיני חכמים כוונתו ת"ל כי השוחד יעור פקחים אלו פקחי דעות שהם וועוואין ווועהרין ודעת עלוון ונאן אורו כל הנוטל ווון ווועה"ה את הדין אינו כפטר וון העולם עד שיהי וגוי דצרים או ווטורף וודעתו ווועהר הנווא ווועווא העהור או שילטרך לצריות או שיסגר ואור עיניו וכו' עכ"ל והיכא ורווח שילטרך לצריות צפסוק אונס יתפרט צנה שכתבתי כי צתיצת פקחים"ם הוא ג"כ לירוף קפחים"ם היינו וקפחתי את פרכתי כז"ל והסי"ת יעזרכו לכל עוב :

סי' י"ז פ' ט"ו שום תשים עליך וולך וגוי הנה ידוע דרשת חז"ל כפל הלשון שום תשים שתהא אימותו עליך (קנהדרין כ"צ) ויש לרוח עוד צכפל הלשון עם דצרי התיקונים תיקון כ"א וז"ל ועוד שכינתא איהו וולת העונות וולכא ה"ד שום תשים עליך וכו' וצגין דשכינתא איהו וולכות על צר נס איתמר צי' שום תשים עליך וולך לוחיו ישראל כלשו צבי וולכים וכו' עיי"ש הרי אשר הוולת זו של העונות וולך רווח על קבלת עול וולכות שמים ע"כ כאור כפל לשון שום תשים כלומר שימות

הצא אין לך כל אחד ואחד שאין לו צהר ובצפלה
 ובענוק שכאמר שער ראובן אחד שער יהודה אחד
 שער לוי אחד וה' צ"ה מחלק להן צעמנו שכאמר
 ואלה מחלקותם בארץ די עכ"ל הגמרא בקיבור ועיי"ש
 ובתוספות הרי נפורט שגם שצט לוי יעלו חלק
 בארץ לעתיד ואין סבירא לומר שהספרי נחולק עם
 הגמרא ובפרט שנוספת בפסוק שער לוי אחד והנה
 צעין יעקב לפוס ויילכא הכדפס נחדש כתיב סס
 בגליון צסס אהבת איתן וז"ל שער לוי אחד ונכאן
 כתב הסו"ג הציאו הסו"ל סוף ה' שמיטה דלעיל
 יעלו לויס חלק בארץ ול"ל דהיינו דוקא בארץ ז'
 אוונות אבל ג' שיכבשו לעתיד הו' ויעט להו' בספרי
 פרשת קרח וכן בפרשת שופטים עכ"ל ור"ב' הנראה
 ודבריו עשה פטר שהספרי ויירי צקיני וקמו וקדמוני
 והגמרא ויירי צז' אוונות ווי' כההכס יודע פטר
 שלשון הספרי לא נשמע כן וגם לשון רש"י שכתב
 לדבריו קמי וקמו וקדמוני נשמע שצא לומר כמו
 שהדין צז' אוונות כן הדין צג' אוונות וגם נאחזה
 סבירא כחלק סבג' אוונות דלעתיד לא יהי' להס חלק
 ולע"ד באפשר לתרץ עם דברי הרמ"ו ז"ל בפרשת
 זו בפסוק ואם ירחיב ד' אלקיך את גבולך וגו'
 ויספת לך עוד שלש ערים וגו' הקשה סס כי אחד
 שיצא ונטיח ראוי שלא יהי' רולחים כו"ש לא יסא
 גוי אל גוי חרב ואיך אומר ויספת לך עוד שלש
 ערים ותירץ כי יס צ' קלים זכו אחיטנה לא זכו
 בעתה והנה אם יצוא הקץ צעתו אזי ודאי שנתקנו
 כל זרעותיו אך אם זכו ותקדים הקץ עדיין לא
 נשלם התיקון הצל וכאן צפי' ואם ירחיב ד' אלקיך
 את גבולך דהיינו קיני וקמו וקדמוני ויירי צאלו
 זכו אחיטנה ולכן הי' לריך עוד ג' ערים כדי להשלים
 התיקון עיי"ש נגמ' לפי זה באפשר לומר דרש"י
 ז"ל והספרי ויירי צאלו זכו אחיטנה אז עדיין לא
 נשלם התיקון צסלימות אז לא יהי' עוד לשצט לוי
 חלק בארץ אבל כשנשלם התיקון צסלימות אז יהי'
 גם לשצט לוי חלק צין בארץ ז' אוונות צין בארץ
 ג' אוונות ולא פליגי הספרי עם הגמרא:

יחפץ כי קום צגיו' רציע אד"כ כזה אי א"ד וכו'
 וזה מורה על דינים והנה יודע אשר עיי' הנוחין
 כמתקין הדינים ע"כ אומר הכתוב רק לא ירצה לו
 קוסים ר"ל שלא ירצה ח"ו דינים עיי' הרצות קוסים
 רק שיוסיף חיים ותקדים ושהנוחין ככ"ל ורמוז אש"ר
 יצח"ר זה ורמוז צפרט"י שכתב שלא יסיב את העם
 לנולדים שהקוסים צאים ונולדים הוא ג"כ ע"ד הכ"ל
 כי כודע אשר נולדים הוא וול"ר י"ס רמוז על דינים
 ע"כ הקוסים עולים ונשם רמוז על תגבורת הדינים
 ר"ל רק יוסיף חיים ותקדים וכעין זה נפורט
 צספרים וזה שכתוב אלל שאלו הולך ע"ה ונשכחו
 ולנועלה גבורה ווכל העם כי ושהכתפין ולנועלה סס
 הנוחין ורמוז זה ששאלו הולך ע"ה הי' בגדלות
 הנוחין והנוסיף חיים וכל טוב על ישראל:

שם פ' כ' לבלתי רוס לצבו ואחיו לשון ספרי
 ולא נשל הקדש ולריך ציאור
 וכבר דברו וזה נפרטי התורה ולפענ"ד יראה כי
 תיבת הקדש יתפרט לשון קדושה ויהי' פירוש דברי
 הספרי עו"ה ויגבה לצו דרכי ד' שנותר להגבי'
 לצבו בתפלה ובתורה ועבודה כדי קיה' צהתלהבות:

ס' י"ח פ' א' לא יהי' לכהנים הלויס כל שצט
 לוי חלק ונחלה עם ישראל וגו'
 ונחלה לא יהי' לו צקרב אחיו וגו' הנה רש"י ז"ל
 הציא צכאן הספרי ונחלה לא יהי' לו זו נחלת שאר
 צקרב אחיו זו נחלת חונטה ונפרט זו נחלת שאר
 לרצות קיני וקמו וקדמוני וכן דורט צפרשת ונתנות
 שנאמרו לאהקן (דברים י') על כן לא הי' ללוי וגו'
 להזיכר על קיני וקמו וקדמוני עכ"ל רש"י ז"ל בקיבור
 וכפי הנראה רש"י ז"ל וספרי קאי גם על לעתיד
 שיהי' עדיין לא נתן לכו קיני וקמו וקדמוני וכמו
 שפרט"י ז"ל בפרשת לך בפסוק את הקיני ואת הקמו
 וגו' עשר אוונות יס כאן ולא נתן להס אלל שצעה
 גויס והשלטה אדום ונאצ ועמוון והס קיני וקמו
 וקדמוני עתידים להיות ירושה לעתיד וכו' עכ"ל
וא"כ לא ופרנס הגמרא צצא צתרא דק קכ"צ אי'
 ח"ל הגמרא בקיבור ועוד תניא עתידה ארץ ישראל
 שתחלק לשלטה עשר שצעים צצתחלה לא כחחלקם
 אלל ליי"צ שצעים וכו' ולא כחחלקם של עוה"ז
 חלקם של עוה"צ עוה"ז אדם יס לו שדה לצן אין
 לו שדה פרדס שדה פרדס אין לו שדה לצן לעולם

שם פ' ח' חלק כחלק יאכלו לצד ונוכרו על
 האצות פרט"י חוץ ונוה שוכרו
 האצות ציוני דוד וסנחאל וכו' עול אתה שצתך ואחי'
 אטול שצתי וצוהטנה סוף פ"ה דסוכה שהושמור
 הילולא הי' עוצד צצת צצחריה והושמור הנכנס
 הי'

היי עוצד צעצת ערצית ואפטר ליתן טעם למה לא
היי עוצד הוטמור היולא כל הקצת ואח"כ יתחיל
לעצוד מוטמור הככנס ואפטר הטעם כי צזה שהתחילו
לעצוד צעצת צזה הוטמכו קדושה לעצודתם לכל
יומי החול:

שם פ' י"ג תמים תהיי עם ד' חלקיק צ' התיצות
תמיים תהיי ומספרם כמספר
עשרה פעם והיי לחני ציה וציש לרוח לך כי ימי
שהולך בתמימות מיוחד קצהו"ט צכל עשר ספירות :
עוד שם תמים תהיי עם ד' חלקיק פרש"י ז"ל
התהלך עוון בתמימות ותלפס לו
ולא תחקור אחר העמידות ואז תהיי עוון ולחלקן
ולריך פירוש וצפרי וקיים עוד ח"ל תמיים
תהיי כשאתה חס חלקך עם ד' חלקיק וכן
דוד אורז ואני בתומי אלך מדני ומכני ואני
בתומי תומכת צי וכוי ויותר לריך זיארז דצרי
התרגום שמתרגם שלים תהא דחלתא דים
ולמה מוקיף תיצת דחלתא שלא כזכר צפסקו אונס
ונצאר זזהר פרשת שלא קפ"ב צ' אשר תיצת תמיים
כולל לאה זרחל עולם ענוה ויראה כי תיצת תמיים
נחלק לשנים ת"ס י"ס ת"ס רוח על עולם ענוה
י"ס הוא רחל עולם היראה כטעם יס דוונה לרקיע
וכוי ע"כ מתרגם התרגום שלים תהא דחלתא דים
כי צתיצת תמיים רוחו גם יראה זהו שפרש"י התהלך
עוון בתמימות ותלפס לו ר"ל בתמימות צת"ס וי"ס
ענוה ויראה זהו שפרש"י ותלפס לו ולא תחקור
אחר העמידות כי ימי שהולך צענוה ויראה אינו
חוקר אחר העמידות והס"ת מהפך הכל לעוזה
זהו שנקיים רש"י ואז תהיי עוון ולחלקיו דייקא
כי ידוע אשר ענוה ויראה נקראים חלק כטעם ואכני
איש חלק חסו שמוחו ג"כ הספרי וכן דוד אורז
ואני בתומי אלך רוח על עולם ענוה כמו שנקיים
הפסקו מדני ומכני רגלי עמוד"ה צמישו"ר ידוע
אשר רגלים של לאה ככנסים צראש של רחל הנקראת
מישור ואני בתומי תומכת צי מורה על רחל יראה
כי היא לריכה תמיכה שלא תפול כידוע :

עוד שם תמים תהיי וגוי נהגו הסופרים לכחוצ
תי של תמיים רצתי ויש צזה
ומחוקת ונראה למה הטעם של הכותצים תי רצתי
כי נודע אשר אהוון רצצין הם צצנים והנה נודע
וזהר פרשת אנוור על פסוק כה אנור די צעבר
הנהר יצבו אצותיכם ופי' עס צזהר אשר עבר הנהר

הוא צינה יקוד התפוצה כי אצותינו הקדושים היי
שורשם צעולם הצינה ונשתלשלו אח"כ כל אחד
למדתו אצרהם למדת החקד וכן כולם כל אחד
למדתו ע"כ כותצים תי ותמיים רצתי שהוא רוח
לצינה ותיצת תמיים צעלמו אפטר לרוח על אצותינו
הקדושים צאצרהם אצינו התהלך לפני והיי תמיים
וילחק אצינו היי עולה תמימה ויעקב אצינו איש
חס ומצורז צזהר שלא צעלה דהיהא חס היה עולם
ענוה והוא מיוחד וון העול"ם ועד העול"ם ענוה
ויראה הנקראים ת"ס וי"ס הרי תמיים זהו מרוח לנו
כאן שכותצים תי רצתי שרווח על צינה לרוח על
אצותינו שהיי שורשם צצנים כח"ל מהזהר :

ס' י"ט פ' ג' תכין לך הדרך ושלשת את גבול
ארלך וגוי והיי לנוס שמה כל
כל רלח. עיין צפטר הקדוש כועס חליוולך שופרש
תכין לך הדרך שתראה שתכין ותרחיב לך דרך ישר
להצורא יתי ושלשת את גבול ארלך פיי עיי שתשלש
את יוניד כואמרס ז"ל לעולם ישליט אדם יוניו שליש
צמוקרא וכוי והיי לנוס שמה כל רלח פיי לנוס כמו
הרינוו נס פיי עיי"ז תעלה ותגבי" את כל הדברים
אשר נלחמו דהיינו כל זמן שלא עשה תפוצה אזי
הן התורה הן התפלה וכוי כדבר הנרלח ואתה
תגביהנו ותנשאלנו לנעלה וכוי עיי"ש דצריו הקדושים
ואני מוקיף וועע על דצריו שהפסקו הזה תכין לך
הדרך שייך ציותר לחודש חלול וצפרט שאלו קורין
תוניד פרשה זו צחודש חלול והוא עפ"י דצרי האריז"ל
צקידור שכתב שלריך לכוון צכל חודש חלול צי שנות
ס"ג וקס"א שוקפטרס דר"ך וואיריס צשם צ"ן צקוד
הנותן צי"ס דר"ך עיי"ש חסו צכאן הרוח תכין ל"ך
הדר"ך כי תכיי"ן ל"ך וקפטרס י' פעם צ"ן עם עשרה
כוללים והדר"ך רוח על צי שנות ס"ג וקס"א והגם
אשר צפסקו הנותן צי"ס לא כזכר רק פ"א צ"ן
אוונס ידוע אשר כל אחד כלול וועשרה ועם דצרי
הקי כ"א זללה"ה שפיי תכין לך הדרך ושלשת את
גבול ארלך שתכין לך דרך ישר להצורא יתי עיי
שישליט יוניו שליש צמוקרא וכוי כח"ל דצריו אפטר
לרוח המוקרה תיצת ושלשת צי כאן ואידך ושלשת
תד וואוד (צפטורות מחר חודש) רוחו צזה אפילו
חס נפל לנודריגה התחתונה חסו ושלשת תד
וואוד אונס עיי"ש שמישר דרכו עיי"ש שליש צמוקרא
וכוי עיי"ז נחקן הכל חסו ושלשת את גבול ארלך :

שם פ' כ"ו לא יקום עד אחד צאיט לכל עון ולכל הטאת בכל הטא אשר יטעא על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר. הכה לעיל קי"ז פסקו ו' נאמר על פי שנים עדים או שלשה עדים וגוי לא נאמר עס על פי שלשה עדים רק או שלשה עדים וכאן נאמר על פי שלשה ועוד יט שיכוי דלעיל נאמר שני"ס עדים ה' צקוף תיצת שנים וכאן נאמר שני"ס עדים זלא ה' וכבר כתוב צוקורה על זה ח"ל ר' זוגין ונתחלפין קדמא יתיר אות וחקר ואלה ותניין חקר אות ויתיר ואלה עכ"ל והנה ונה שצכאן יתיר ואלה על פי שלשה וגוי ולכאורה די לוותר או שלשה עדים י"ל עפ"י פסוט יען כי ונכאן למדו חכז"ל ופיהס ולא ופי כתצס שלא יכתבו עדותס צאגרת ויטלחו. להצ"ד כפירש"י ז"ל ע"כ נאמר ג"כ כאן או על פי שלשה עדים ללווד שאפילו הס שלשה או יותר לא תועיל עדותס צכתצ רק ופיהס וז"ל שחכז"ל למדו ונכאן ופסקו זה ולא ופסקו דלעיל הוא ג"כ ונטעס הכ"ל ועוד שונכאן אנו לומדיס שאפילו על עוכס ונוון אינו וועיל עדות צכתצ כמו שפרכ"י לכל עון ולכל הטאת לא עוכס גוף ולא עוכס ונוון וכוי עיי"ש צרש"י צחומס (הג"ה). ודע דוה סכתצנו שחכז"ל טלמדו ופיהס ולא ופי כתצס שטלימוד הוא ון הפסקו על פי שני עדים או על פי שלשה עדים כן הוא צקפרי ונה טצצמות דף ל"א ע"צ וצגיטין דף ע"א א' הציא רש"י הפי דלעיל על פי שני"ס עדי"ס ע"כ לאו דוקא שהרי ציצמות עס ונליין רש"י דצריס י"ט וצקי י"ט נאמר על פי שני"ס ולא שני"ס. ע"כ (הג"ה) אלא שכתאר לנו לפרט למה נחקר צכאן אות ה' ותיצת שנים ולא נאמר רק שני אונס י"ל עס דברי רבינו אה"ז וויר זללה"ה שפירש בכל הטא אשר יטעא לשון כצן הנתחטא לפני אציו (פירוש טעוטס הטובה על הטאיו) אז על פי שני עדים הס צ' אותיות י"ק ונשמו יתי או על פי שלשה עדים הס צ' אותיות הכ"ל עס סו' ונשמו יתי יקויס דצ"ר הוא הולכותא קדישא עולם הדיבור (פירוש כי ע"י תצובה נתיחד יחד שמו יתי) עיי"ש צאריכות דצריו הקדוטיס והנה דצצריו הקדוטיס ז"ל למה נחקר כאן ה' קתוומ ותיצת שנים כי ה' קתוומ יורה לנומר קתוס כו"ש צכתצ פרק הטובה ע"כ לא נכתצה ה"י קתוומ כי אס האדם רולה להיות לפני הש"ת כצן הנתחטא לפני אציו אזי לא עת לחשות ולקתוס את פיו רק להטוודות ציו וצין קונו:

ס' כ' פ' ב' והי' כקצבכם אל המלחמה ונגס הכהן ודבר אל העם וגוי שמוע ישראל אתם קצבים היום למלחמה על אויביכם אל ירך לצבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערלו ופניהס. הכחצו חוטצ צכאן די דצריס אל ירך לצבכם וכוי וידוע דרשת חכז"ל צוקכת קוטס על זה. ונראה לרצה צכאן יחד שמו יתי וזהו אל ירך לצבכם נגד ה' אחרונה ונשמו יתי כטעס לך אומר לצ"י הוא הכני" כנודע אל תיראו נגד ר' ונשמו יתי כי ודת יעקב ודת תפארת נקראת והטור"א כנודע ואל תחפזו נגד צינה ה' ראשונה ונשמו יתי כטעס כי צחפזון ילאת ונארץ ונלריס ויילאת ונלריס הי' ונצינה ואל תערלו ופניהס נגד ר' ונשמו יתי כמו שתרנוס יוכתן ולא תחרעון ון קדוניהון ותחרעון הוא לשון ונחצבה ור"ל שלא יחצצו כלל לפחד ופניהס וכל זה הודיע להס עסס חלק אלקי ונועל ע"כ אינס לריכיס לפחד ופניהס :

שם פ' ה' ודברו השוערים אל העם לאומר ווי האיש אשר צנה צית חדש ולא חככו וגוי ווי האיש אשר נטע כרס וגוי ווי האיש אשר וגוי ויטפו השוערים לדבר אל העם זאמרו ווי האיש הירא ורך הלצצ וגוי פרש"י ויטפו השוערים למה נאמר ויטפו וויקפין זה על דצרי כהן שהכסן מדבר ונשמויע ון שמוע ישראל עד להושיע אהכס. ווי האיש וטני וטליטי כהן מדבר ושוער ונשמויע זה שוער מדבר ושוער ונשמויע עכ"ל רש"י ז"ל וכן הוא צגמרא קוטס וצודאי לריך להצין וליתן עעס למה ונאמר ווי האיש הירא ורך הלצצ לא הי' הכהן מדבר רק השוער מדבר ונשמויע וגס לריך לקצין למה ונאמר שמוע ישראל עד להושיע אהכס לא הי' שוער ונשמויע רק הכהן מדבר ונשמויע ונראה צום עפ"י דצרי אה"ז וויר זללה"ה שכתצ אשר שוער ונרוח לעלכות דינא דנלכותא כי שוער ע"ס צגינ"ו ר' פעס אלקיס. והנה נודע אשר כהן ודת סחקד ונדת סחקד הוא צודאי להושיע לישראל תמיד צכל לכותיהס ע"כ ונאמר שמוע ישראל וגוי עד להושיע אהכס הי' הכהן צעלמו מדבר ונשמויע אצל ווי האיש אשר צנה צית וגוי וכן השני והטליטי שנאמר צסס פן ימות צמלחמה הי' השוער ונשמויע כי שוער ודת מלכות דינא דנלכותא וסס טייך שפיר פן וגוי ונאמר ווי האיש הירא ורך הלצצ שפירשו טירא ונעצרות

מעצירות שצידו לא היי הכסן מדבר כלל רק שוער
מדבר ונשמיע כי נדחו של כסן לכפר על העונות:

עוד שם ודברו השוערים וגוי ניי האיש אשר

בנה בית וגוי בגמרא קומס
דף מ"ד ח"ל ת"ר אשר בנה אשר נטע אשר ארס
למדך תורה ד"א ט"בנה אדם בית ויעע כרס ואח"כ
ישא אשה ולא שלמה אחר בחכמתו סכן בחוץ מלאכתך
ועתה צדקה לך ואחר וצניח ציתך (משלי כ"ז)
סכן בחוץ מלאכתך זה בית ועתה צדקה לך זה
כרס ואחר וצניח ציתך זו אשה ד"א סכן בחוץ
מלאכתך זה מקרא ועתה צדקה לך זה ונשנה ואחר
וצניח ציתך זה תלמוד ד"א סכן בחוץ מלאכתך
זה מקרא ונשנה ועתה צדקה לך זה תלמוד ואחר
וצניח ציתך אלו מעש"ט ר"א בנו של ר"י הגלילי
אומר סכן בחוץ מלאכתך זה מקרא ונשנה ותלמוד
ועתה צדקה לך אלו מעש"ט ואחר וצניח ציתך
דרוש וקבל שכר עכ"ל הגמרא הצרייחא הזאת תפרש
עם אידך צרייחא שהציא אר"א ז"ל בפרשת סאזינו
בפסוק כשעירים עלי דשא ח"ל א"ר ישועאל כשנעמידן
אח האדם גדין אס יש צידו מקרא שואלין מוננו
למה לא טכס ואס יש צידו משנה שואלין מוננו
תלמוד וכן ע"ה הכה מנומק הצרייחא מוכח שני
ש"ס צידו מקרא אין שואלין מוננו מעשה מרכבה
אלא מדריגה אחת כפי יכלתו יותר מה שטרס פעליו
היי לטרס גבר למעלה ומה וכו' עיי"ש חס ג"כ
פירוש הגמרא קומס הסוכר ד"א סכן בחוץ מלאכתך
זה מקרא וכו' זה משנה וכו' זה תלמוד דהיינו
בסדרגה קודם מקרא ואח"כ משנה ואח"כ תלמוד
וכן ע"ז יתפרש כל הצרייחא שאמר אח"כ ד"א
סכן בחוץ מלאכתך זה מקרא משנה וכו' עיין ותצין
כי פשוט הוא וכן הציא אר"א מר"ר זללס"ה בשם
רבו צעט"ל זללס"ה ח"ל צקילור צודאי מתחלה אסור
לדרוש צוופלא שלא יתבלבל מחשבתו וכו' אבל אס
סולך מדרגה לדרגה וכו' ונעשה וכשרס אללו הסוד
ונעשה פשוט ואז לריך לעלות יותר כי ששעים לרס
וכו' עיי"ש:

שם פ' ה' ויספו השוערים וגוי ואצרו עי האיש

הציא ורן הלצצ ילך ויסוב לציתו
וגוי פק"י אירא ורן הלצצ רע"א כמשמעו וכו' ר"י
הגלילי אומר אירא מעצירות שצידו וכו'. ויש רמז
בפסוק לדברי ר"י הגלילי כי נודע אס האותיות

שמו ית' הס למפרע יורה על דינים ולכן כאן
בפסוק "הירא" וירך "הלצצ" ילך צ"ח מתיצות הללו
לרמז אותיות שמו ית' למפרע הירא על דינים
מחמת העצירות והנה ידוע דברי חכז"ל אפילו שם
צין תפלה של יד לשל ראש עצירה הוא צידו וחזר
עלי' מעורכי המלחמה וגם זה רומז בכאן כי נודע
מהארז"ל כוונה אס ציטל מלות תפילין יכוון לחצר
אותיות שמו ית' כזס י"ה ה"ו ה"ו ס"ה ומספרו ל"ז
עיין בסיפור וכן כאן בפסוק הר"ח של "האיש" הירא
"ורך" "הלצצ" ילך "ויסוב" וגוי הר"ח ומספרם ל"ז
לרמז תיקון על ציטול מלות תפילין וכן אס שם
צין תפלה של יד לשל ראש לא קיים מלות תפילין
ככאוי:

שם פ' י"ט כי תלור אל עיר ימים רבים להלחם

עלי' לתפסה לא תשחית את
עלה לכדח עליו גרון וגוי. פרשה זו יפה נדרשת
בזה פרשת בלק כ"ב א' עיי"ש מואמר ר' פנחס
ויש לרמז מתיצות הללו כי תלור אל עיי"ר ימים
רבים כי תיצת תלור ומספרו אחוריים של השמות
ע"כ ק"ג מ"ה צ"ן וסוי פשוט ככודע מכוונה סתוך
יענכו ציוס קראנו וסס דינים וכן תיצת עיי"ר רומז
ג"כ על דינים כצבואר באדרה זוטא ח"ל דכד ומחשין
אילין שפון מתערין כלל למגזר דינא בכל צחי
דינין דאיקרין עירין דכתיב בצומח עירין פתגמין
מאי עירין כד"א ויהי ערך לשון שונא ודין ורומז
בזה הכתוב להטיל הדינים על העיר כדי להכניעה
חס להלחם עלי' לתפסה:

שם פ' כ"ג תלור אל עיר וגוי לא תשחית את עלה

וגוי וצניח מלור על העיר אשר הוא עושה
עורך מלחמה וגוי צמקורה גדולה על תיצת עושה
צקמן ו' קמן כי בכל המקומות שנאמר תיצת
עושה הוא צניקוד סגול או לירי רק בשש מקומות
ככתב תיצת עושה צקמן חמת סיי"ן וקחטיב סמקורה
ששם המקומות אי כאן וצניח מלור על העיר אשר
הוא עושה וגוי צ' אס וצנד סלג וקיסור רוס
קערה ^ט עושה לצרו ג' ולשמה מה זה עושה די
ואת מואמר ^ט מדרכי אסתר עושה הי קול רנס
וישועה באסלי לדיקים ימין ^ד עושה חיל ו' ימין
די רועה ימין די עושה חיל עכ"ל סמקורי סמקורי
הלו מראה לנו באלצט ^ט סמקור לדרוש עלי' כי קסס
דחטיב קודם ספסוק אס וצנד וגוי צתסלים קמ"ח
ואח"כ ספסוקים סקודיים ימין די עושה חיל שסס

מלבוש

שופטים

לשבת ויו"ט טו

על תצוה אשר פדית כדי שיהי נקרא ציחד כפר לעמך ישראל וכן אשר פדית כי פירוש הכתוב כך הוא כאשר אמרנו שלריך לנקוד הטעמים. אמנם התורה וראה לנו באלבצע לפרש גם בדך רוח וצפרט צימים הללו ימי אלול והנה נודע הגמרא אשר בזמן שאלם בלער ח"ו טכונה מה אומרת קלני וראשי קלני וחזונוי וכמ"ס הכתוב בכל לרחה לו לר וידוע וקפריס אשר הלדיקים כאשר רואים איזה לער באלם אזי תפלתם הוא שיתקן למעלה שתחזצר הכ"י צטמו ית' ומוחיל כתכפר הטעם של האדם ואין לו עוד לער חסו פירוש הכתוב כפי הטעמים שמוקד על כפר לעמך פירוש שיכפר צעד עם ד' וקראים עמך ע"ד הגמרא ברכות כ"ח ע"א הוואם אוכלקי וכו' בן זוואל ראה וכו' צרוך וכו' וצרוך צצרא כל אלו לשמשני ואמר הכתוב מי הוא שיכפר על ישראל אשר פדית ד' הם הלדיקים הפודים את הכ"י שלא תהיי בלער וגם אר הכתוב יש לפרש בהמוז הכ"ל כי הלדיקים לריכים תמיד להחפלה צעד עם ד' צצני ח"י ומוזני חסו ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל פי' שיתפלל על חיים של ישראל כי צאם לאו ח"ו הוי הסקרן בהלדיקים שלא תחפלו במו שכתוב צצור על פסוק כי מ"י כ"ח זאת לי מ"י המצו"ל הי' לריך לכתוב מאי מ"י נח אלא נח גרם זאת שלא תחפלה עליהם ואמר הכתוב אח"כ הגם תחלו בהפלה הלדיקים עכ"ל יראה כל אדם לתקן עלמו ג"כ וחסו פי' הכתוב ואחם תצער דם הנקי וקרבן פירוש שיראה לתקן שלא יהי דם לצד בלא א"י רק צאי ואזי יהי נקרא אדם ומופרט הכתוב באיזה דבר יהי נקרא אדם ולא דם כי תעשה הישר צצני ד' והנה רוח בכתוב ישראל אשר פדית ד' צני ח"י ומוזני כי ר"ס "אשר פדית ד' הוא פא"י וסוף מצנו על פרנסה כידוע וק"מ הוא הכ"מ וסוף רוח על צנים כמבואר בקידור צכוונה ר"ס היום סר"ת עולם ואל תתן דם נקי רוח על חיים וצראה לנו הכתוב שהלדיקים יש להם כח להושך צני ח"י ומוזני עממה טפס פודים הכ"י ליחדא עם טמו ית' :

תצא

ס' כ"א פ' י' כי תצא למלחמה על אויבך וגו' סקשו המורכבים לתם לח

צקי ק"ח וסי' לו לחשוב המוקדם החלה ולא עוד אלא שמופקי ציניהם עם הפקוקים של קהלת ואסתר. אמנם לפי המהצאר צצור בלק ד' ע"א ע"צ שופרט עם הפסוק הזה כי תלור אל עיר שזה מרמז כשיש ח"ו איזה גזירה רעה אזי וקפריס צטמוים שלא תשלוט הגזירה על תלמודי חכמים חסו לא תשחית את עליה הם סר"ת כעטם עץ חיים הוא למחזיקים זה וגם סר"ת כותנים עלה לצני העיר שילכו בתורת ד' ושיעשו תשובה לפני סר"ת כי תצת עלה וצפרט ג"כ לשון וייעץ עי"ש צצור ותיקת המאמר והנה לפי דברי המאמר הזה יתפרט הפסוק השני רק עץ אשר תדע כי לא עץ וואכל הוא אותו תשחית וכתה וצנית ואלור על העיר אשר היא עושה עמך ולחמה יתפרט דמייני כשאין וקיינון ואלור התורה ח"ו ואזי שולטת הגזירה הרעה ח"ו חסו וצני"ת ואלור ע"ל העיר היינו אותה העיר שאינה וקיימת המלות ככ"ל ומהר חסו ומרמז המוקדם ופסוק סז' אש וצד שלג וקיעור רוח סערה עושה דצרו וידוע מהגמרא חגיגה אשר הפסוק הזה מורה על גבורות ודינים ודוד המלך ע"ה צקס וסורידן למטה שאלמר לא יגורך רע עי"ש ע"כ שייכים ספיר טני הפסוקים להדדי דהיינו הפסוק שצכאן אשר הוא עושה עמך ומלחמה והפסוק רוח סערה עושה דצרו כי שניהם מורים על דינים ע"כ מציא המוקד פסוק הג' וקהלת ולטמחה מה זה עושה לרוח ככ"ל כי אם יש ח"ו שליטת הדינים אין טמחה חסו ולטמח"ס מ"ס ז"ה עושה"ס אמנם ידוע אשר ע"י תשובה נמחקים כל הדינים ומושך חסד ורמזים חסו ואל"ת מאמר וצרכי"י אסת"ר עושה"ה וידוע אשר אסת"ר רומזת על הכ"י היינו כללות צני ישראל ורווח צום הפסוק תשובה וקיום המלות וע"ז צא סרמז אחריו בפסוק קול רנח וישועה באהלי לדיקים יעין ד' עושה"ה חיל יעין ד' רומזת יעין ד' עושה"ה חיל רוח על חקדים ורמזים צוכות השבועה ומוחקים כל הדינים עיין ותצין צצרתו ית' :

ס' כ"א פ' ח' כפר לעמך ישראל אשר פדית ד' וגו'. וכול לפרט הפסוק דרך רוח אחר הדיקדוק בטעמים חסו שעל תצת כפ"ר הטעם הוא תליטה קטנה ועל תצת לעמך הטעם הוא פטעה ועל ישראל אשר פדית ד' הוא מהפך פטעה קטן והי' לריך להיות מהפך פטעה קטן על כפה לעמך ישראל ואח"כ לנקוד הטעמים

לא כתיב כי תלך למלחמה וכלע"ד כי לשון הליכה
המשמעות שלריך הילוך רצו כוונתו ה"י סולך צדק
וישי המה הולכים וגוי חבל לשון יליח המשמעות
שתיכף שילא ופתח ציתו אזי תיכף ונתנו ד' אלקיד
צידך והנה לפי שפירשו המפורשים שהתורה ורומת
ג"כ על המלחמה הכזידה של הילכה"ר ע"ז רומת
לכו תח"ק צתיבת תלא וגוי ונתנו ד' אלקיד צידך
ר"ל שתיכף כשיחיל להכניע להילכה"ר אזי תיכף
ונתנו ד' אלקיד צידך :

עוד שם כי תלא למלחמה על אויבך ונתנו ד'
אלקיד צידך וצדית שביו יש לרמוז
צבאן עם דברי הזהר פרשת צלק דף קל"ז אשר
עדים של בני ישראל שקבלו צענת קבלת התורה
י"ד ה"י וזה שכתוב גבי ונסה רצינו עליה לנרום
שב"ת שצ"י לקחת ומתנ"ת צאדם וע"י החטא הנכבד
בפרשת תשא נחקרו וזה המותנ"ת וחס"כ הוסיפו
לחטוא ונחקר וזה גם השצ"י כי המותנ"ת והשצ"י
הם שני יוני עדי והעתיק ונעט והזהר דף ה"ל
וה"ל ביון לחטאו וזה כתיב ויתללו בני ישראל את
עדים אינון ומתנ"ת צאדם"ם וזה אשתאג ונתנו
ההוא שצ"י דכתיב עליה לנרום שב"ת שצ"י חוספי
וחטו וזה כתיב וישנוע הכנעני וגוי וילחם צ"י ישראל
וישב ונתנו שצ"י ואמר שם צהר כחשך בני ישראל
חחרים ועוקים תשובה אזי השי"ת ונחזיר להם המותנ"ת
והשצ"י וז"ל שם וכל זמנא דישראל תצין לאציהון
דצטו"ל אינון בצוזון וכלא יתהדר לגבייהו עי"ש
וזכו שרונם הכתוב כאן כי תלא למלחמה על אויבך
דהיינו כשתרלה להכניע להילכה"ר שהוא האויב
האומתי כו"ש ומפסי התורה וע"ז אומר הכתוב ונתנו
ד' אלקיד צידך שומנו על וזה שכתוב לקחת ומתנ"ת
צאדם. ושב"ת שצ"י רומז על וזה שכתוב עליה
לנרום שב"ת שצ"י כי ע"י תשובה ונחזיר השי"ת
שני העדיים כז"ל וזהוהר :

עוד שם כי תלא למלחמה על אויבך וגוי צילקוט
סכאובני צעם ומדש פליח ח"ל
ח"ש ח' רומז לכתב יי רומז לחכמה ט' רומז לזיכה
ח"ש צוילואו ח"ל"ף יו"ד ט"ן עולה תל"א חסו כי
תל"א למלחמה על אויבך ונתנו ד' אלקיד צידך
למעלה ולמטה עכ"ל. המדרש הזה יתפרש בפשטות
כי ה"י קשה להודרש קושיית המפורשים למה לא
כאמר כי תל"ך למלחמה ואמר לשון תל"א להורות
כאשר ילא אדם למלחמה לריך לצקש והשי"ת שיושיך

לו ומחננים העליונים שהם כתר חכמה זיכה ואזי
מוילא יכלא המלחמה וע"כ אומר לשון תל"א כי
תל"א ומספרו ח"ש צוילואו ובתיבת ח"ש מרומז
המחנן ככ"ל ומראה לנו תורה"ק צזה שלריך האדם
תויד לצקש והשי"ת רק מחננים הגם שהאנשים
שה"י הולכים למלחמה ה"י לדיקים לא ה"י סוואים
על ועשיהם וזה שוסיים המדרש למעלה ולמטה
רומז צזה שאין ומלחמה למטה רק ומחננת שיש ומלחמה
למעלה ומחננת תגבורת הדיקים וכאשר ינתקו הדיקים
למעלה אזי מוילא יכלא למטה :

שם פ' י"ג והסירה את שולת שב"י ועלי"י וגוי
וצכתה את אצ"י ואת אומה
ירח יו"ם כחצה התורה כאן יר"ח ולא חוד"ש ואפשר
לרמוז צזה עפ"י דברי הקדוש וקאזינען זללה"ה
שפירש וצכתה את אצ"י ואת אומה ירח יו"ם דהיינו
כל חודש חלול לריך לעשות תשובה ולצבות על
עונותיו שעל ידם כפרד ומאזיו היא הקצ"ה ואמו
הוא הכנ"י והנה צלקוטי תורה פרשת חאת הצרכה
כתב נקראת ירח צזון שהיא פגומה ע"כ כאן שאומה
תורה ומחננת שיעשה תשובה על עונותיו כתיב ירח
כדי שיתן אל לבו שומחנת עונותיו עשה ח"ו פגם
בהכנ"י והנה נודע צזון שאלם מוריד למעשה על
עונותיו אזי מושיך רלון ומחננים כמזכר צכוונת
עיני כל אליך יצברו וגוי ונשציע לכל חי רלון ולכן
תנאל שהשקה תיבות ח"ת אצ"י"ה וח"ת חז"י"ה יר"ח
יו"ם עולה ח"ל"ף ק"ץ כמספר יחודא עלאה עם
שם ע"צ ע"פת הסקד כי ע"י תשובה וצכ"י על
עונותיו ע"י נעשה יחוד שנוו ית' ומנשך חקד ומחננים :

עוד שם והסירה את שולת שב"י וגוי וצכתה
את אצ"י ואת אומה ירח יו"ם
כתב צעה"ט ז"ל ולא אומר חודש לומר לך וזה ירח
אורו פגום נגד השמש חף כותית מאוקה היא כנגד
צת ישראל וכן היא צלק"ת פרשת חאת הצרכה
שהשפרש צין ירח ללצנה כי ירח הוא פגומה ולצנה
היא מלאה כז"ל. וצזה יש ליתן טעם על לשון
חכ"ל צצכתובה כותצין חודש וצגט כותצין ירח
וסור ומנעם הכ"ל כי אם לא ה"י פגם לא ה"י
מגרט אותה ע"כ כותצין צגט ירח הגם שפעמים
הפגם הוא צהמגרט ולא צהמגורשת עכ"ז צין כך
וצין כך הפגם הוא צהזיווג ע"כ כותצין ירח לרמוז ככ"ל :

אדם שהולכים אחר הכאה גופם כי חמור לשון חמור וגוף ועל כלם לוחם התורה להחזירם ולהשיבם לאחיו הוא חלקי עולם עייש צהורה צהריכות והכה לפי זה יתפרש שפיר גבי פריקה דכתיב לא תראה את חמור אחיך או שורו כופלים צדק כי בני אדם שהולכים אחר הכאה גופם הרמז צחיצת חמור"ר הם קרובים יותר ליפול ונבני אדם קחם הרמז צשו"ר ע"כ הקדים כאן חמור והכה תוה"ק וראה לנו אשר לכולם יש תקנה כמו שסיים הקס תקים עמו :

שם פ' ו' כי יקרא קן לפור וגוי לא תקח האם על הצנים שלח תשלח את האם ואת הצנים תקח לך. הנה צהקדמות תקונים אמר ר"ש על פסוק זה אל"ן דווקא רין לטכיתתא עם קצ"ה צקשורא דתפלין דחמור עלייהו לא תקח האם על הצנים ואל"ן ללא קשרין לו כחדא חמור צהון שלח תשלח את האם וחושב עס כמה מלות שאם וקיים אותם כאמור עלייהו לא תקח האם על הצנים עיי"ש כמלא שופרש הכתוב למעלותא רק ח"ו צהם שאינו וקיים אזי כאמור שלח תשלח את האם. ולריך להצין שריש עלמנו אמר צוהר פנחס דף ככ"ד ע"ב ח"ל עס היך לדין ליה דהאי לפרא קדישא וכו' ועאלין לצי כנישתא ולצי מדרשא ונלפסין לגבם צקל לחישו כדקא יאות ואישו דמוננאל תמות גדפסא דאישו זקפת רישא וחמאת פתורא מתקנן וליפלושין לגבם כדקא יאות נפקת ופרחת לגבייהו וכו' וזה אמרין כל אינון צבין ונשלחן להסוא דרציעא עלייהו ואזלת דהא מן רקיעא צציעאה ולעילא צנוקסא מונך אל תדרוש שלח ל"י דלא תיכול לאדצקא וע"ד כתיב שלח תשלח את האם עכ"ל הזכר עס ופירוש המאמר צפשעות הוא כך שהשכינה נקראת לפרא קדישא ובאם שאנו וצקשים שחשרה עמו אזי ע"י לפלושא צתורה וצתפלה וצמעיע עיי"ז שורה השכינה עמו ואזי צאים לגבם כל הו"ק הנקראים צנים תמו שאמור וזה אמרין כל אינון צבין ונשלאמין להסוא דרציעא עלייהו ר"ל עולם הצנינה אמר כמו שנקיים וע"ד כתיב שלח תשלח את האם עכ"פ נראה מוואמר זה אשר פסוק שלח תשלח כדכ"ב למעלותא ואיך אמר צחקונים להיפך אשר אדרבם ע"י ציעול מלות ח"ו כאמור שלח תשלח וגוי. אמנם צחקונים הוא הפירוש כי ע"י ציעול מלות ח"ו הוא נבגן מפריד אלון ח"ו וצוהר הפירוש עיי"ז קיום סמלות

שם פ' ט"ו כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אחובה והאחת שנואה וגוי כתצ צעה"ט ז"ל ח"ל צמדכ דורש אחובה אלו הגוים שנואה להם פנים שנואה אלו ישראל שנקתיר מהם פנים ציום הנחילו לעתיד לצוא לא יוכל לצבר כי אם צני צכורי ישראל עכ"ל ואני מוסיף לרמוז כי הכ"ת מן א"ת הצכור"ר צ"ן השכוא"ה הוא אהצ"ה להורות שהשנאה הזאת שהשי"ת ונקתיר פנים מאתנו הוא ומחנות גדול אהצתו ית' עלינו כדרך האצ הנקתיר פנים וצ"ן יחדו כדי להדריכו צדקך ישרה וכן כוצד הגלות הוא לטובתנו כמודע ודהנה לריך להסוקף עוד ולפרש לפי דצרי המדרש מה שאמרה התורה אח"כ כי את הצכור צן השכוא"ה יכיר לתת לו פי שנים וגוי דקשה וכי פי שנים לצד יקחו צני ישראל לעתיד והגוים חלק אחד הלוא ידוע אשר צריאת שונים ואצ"ן ס"י צצציל ישראל וצגאלה העתידה צודאי יתקיים הכתוב וה"י ונלכיס אוונק"ך **אמנם צאפשר לפרש לפי המדרש הכתוב יכיר לת"ת ל"ו פ"י שני"ס ע"ד שפרש"י ז"ל צציר הסירים צפסוק יסקני ענשיקות פיה"ו שווצקשת הככ"י וי יתן ויסקני הוולך שלמה ונשיקות פיה"ו וכו' כחתן אל כלה פ"ה אל פ"ה וזהו הרמז צכאן לתת לו פ"י שני"ס שני פיות כציכול היינו שהשי"ת ידבר עמונו לע"ל פה אל פה כמו וואז וכפרש"י הכ"ל :**

ס' כ"ב פ' א' לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים וגוי השצ תשיבם וגוי וכן העשה לחמורו וגוי. הנה כאן צהשצת אצידה חשצ הכתוב שור ושה וחמור וגוי מלות פריקה וטעינס כתיב לא תראה את חמור אחיך או שורו כופלים צדקך וגוי לא כתיב כאן שה ומוצן צפשעות לפי שאין דרך להניח משה על השם אלא שיש לדקדק למה גבי השצת אצידה כתיב קודם שורו ואח"כ חמור ככ"ל וגבי מלות פריקה כתיב קודם חמור ואח"כ שור ככ"ל וגם צכאן אפשר לפרש שהדרך יותר להניח משה על החמור ונעל השור. ואפשר לרמוז עוד עפ"י דצרי אוה"ת הקדוש שלוח השי"ת להלדיקים הנקראים להקצ"ה אחים לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים אלה הם צני אדם שנושלו כצחמות ולאן קדשים ולזה נקראו שור ושה וילו השי"ת לצל יתעלם אלא ישיבם לאחיו הוא חלקי עולם ואמורו וכן העשה לחמורו הם צני

אלא יסנח צצ"א כ"ר והגאון ונ"ר חיד"א ז"ל כתב
תשלח ג' צוקורה ונעלם ונונו לפי טעה עוד צ'
כזכר :

שם פ' י"ט וענשו אותו ונאם כק"ג וכו' תהי'
לאשה לא יוכל לשלח כל

ינוי. הנה כאן צוול"א שם רע כתיב תיבת לשלח"ה
צ"ל ולקונן פכ"ט כתיב לא יוכל שלח"ה צ"ל ונ"כ
גם צוול"א שם רע ונ"ה ה"י חקר לנו א"ס יאמר הכתוב
תיבת שלח"ה צ"ל ל'. ויתפרט בזה עם דברי אה"ה
ז"ל שכתב שהתורה רומז ג"כ על אותם צני אדם
צוול"א"ים ש"ר על התורה ואינם רולים ללמוד ואומרים
כי טוב יותר שלא ללמוד עי"ש שצריכות שכתב הגם
שאומר הכז"ל שצ"ל תשובה א"ס ה"י רגיל ללמוד ד'
אחד ילמוד שנים זהו צ"ל תשובה ונשאר עבירות
אצל הצוול"א שם רע על התורה ונשפטו כל ינוי
ישב על התורה וזהו ולו תהי' לאשה לא יוכל לשלח
כל ינוי עי"ש וצ"ה ונחורץ למה נכתב כאן אות
ל' כי באות הזה ונרומז ג"כ כל דברי אה"ה ז"ל
כי ל' היא לשון ליימוד דהיינו שילמוד תמיד וגם רומז
באות זה שעי"י ליימוד התורה יקבל עליו עול ונלכות
שניים כי הנלכות נקנה צ"ל ונעלות וגם רומז אות
הזה על הנוחין כדוע ונחורץ"ל ורומז אות ל' כל
זה כדי שיראה שלימודו יעלה יפה ולהנטיף ונחורץ
עליונים :

ס' ב"ג פ' ו' ויהפוך ד' אלקיד לך את הקללה
לזרעה י"ש נדקדק בתיבת

ל"ך דדי ה"י לומר ויהפוך ד' א' את הקללה לזרעה.
אנכס יתפרט ע"פ הכתוב. קללת חכם לוא תצא
ותיבת ל"א כתיב צ' ונ"א ונרומז בזה צוה שתיבת
לוא נכתב גם צ' לרומז על וי' שנקלל צחכס אז
הקללות באים על הנקלל צעלמו קרי צ"י ל"ו תצא
וכמו כן הפירוש צכאן ויהפוך ד' א' ל"ך את הקללה
לזרעה דייקא ל"ך כי לישראל ה"י הקללות לזרעה
אצל על צלעם ונחורץ צאו הקללות שרלה לקלל את
ישראל :

שם פ' י"ב ויהי לפנות ערב ירחץ צוויס כתב
צקסר דברי אונת ונשקדו"ש

מלובצין זללס"ה פ"י על הכתוב וה"י לפנות ערב
ר"ל א"ס ירלה שילך ונונו החטכות כי ערב לשון
הטכות ולילה אזי התקנה שירחץ צוויס דהיינו שיעבול
צוקוה כי זה תחלת השפוצה וכן שירחץ לפענויס
דזוועות נקרא ג"כ ירחץ צוויס ועפ"ז אומרנו שזה
שורמז

הנולת אזי זוי"כ הם בגדלות הנוחין סניהם טוין
צקוונתן ואזי אינם לריכס לאונס ועיין צקער הזווגים
פ' ג' ותצין היעצ וי"ש לרומז צפסקוק שלח תשלח
את הא"ס ואת הצניס תקח לך כי של"ח נקספרו
י"ג פעם הוי" צ"ה ורומזת לנו תוס"ק שעי"י שאנו
נקיינון הנוולת אנו ונונטיכין וי"ג ונכילין דרמזוי :

עוד שם כי יקרא קן לפור לפיכך וגוי לא תקח
הא"ס על הצניס שלח תשלח את הא"ס

ואת הצניס תקח לך וגוי צוודרט תכחמונ"א עפ"ז וז"ל
זסה"כ ונכל ונשור ככור לצך כי ונמו תוללות ה"יס
א"ר אד"א רומ"ה ונלות עשה י"ש צתורה כונכין איצדין
צבאלס וצכל יוס ויוס לוועקיס עשה אותנו שתחיה
צוכותינו ותאריך יוים וספ"ה ונלות לא תעשה כונכין
ינות המנה וצכל יוס ויוס ססמנה זורמת עד סה"א
סוקעת לוחת ואונרת לאדם גורמי עליך צווי סהגיע
ינויך ליוס הזה אל תעבור צי עבירה וכו'. הנה הגם
אשר צפסקוק זה כי יקרא קן לפור לא כאמר אלא
נולת שילוח הקן אעפ"כ דורט הוודרט פסקוק זה על
התרי"ג ונלות כי כן דורט צסקדנות תקווי הזהר
פסקוק זה על כוונה וכוונה ונלות עי"ש ועוד צכונה
ונקוונת דרט פסקוק זה על כוונה וכוונה ונלות :

עוד שם כי יקרא קן לפור לפיכך וגוי שלח תשלח
את הא"ס וגוי תשלח ה' צוקורה

וסיוון תשלח חרוכך יאכלונו כק"ס (פ' צללת) שלח
תשלח את הא"ס כאן ויאמר חזאל נודע אדוני צכה
וגוי ונצכריהם תשלח צא"ש (וי"צ ח') תשלח קליריה
עד י"ס (תהלים פ') תשלח רוחך יצראון (ס"ס ק"ד)
הנוקורה זו רומז כסדר תשלח חרוכך יאכלונו כק"ס
זהו ויירי בגאולת ונלרים שלח תשלח את הא"ס רומז
על הגלות כדרט צריש תקוים לכונה פנים אלין
דחקין שצחות ויו"ע וכו' אלין דקטרין לשכינתא עם
קצ"ה צקסורא דתפילין זכו' וכו' אתנו עלייהו לא
תקח הא"ס על הצניס וא"ס ה"ו אינו וקיים כתיב
צתון שלח תשלח וגוי וזהו הפ' ונצכריהם תשלח צא"ש
רומז ג"כ על חורבן ציהונ"ק והו סציקס הנוטור
תשלח קלירי עד יוס וגוי למה פלגת גדיי וארות כל
עוצרי דרך עד"ה ערי קדשך ה"י ונדרה ועי"ז וסייס
תשלח רוחך יצראון ותחדש פני ארמה דהיינו שעתיד
הקצ"ה לחדש עולמו ויהי תחיית הנותים ואז יהי
כבוד ד' לעולם ישנה ד' צוועטוי סנח לא כאמר

בגד עליו שלא יכנס לארץ ישראל וכו' עיי"ש באריכות
 איך שאסור ללמוד חוב על בני ישראל והוא באפשר
 יש לרמוז כאן כי כודע וזהו פרשת תזריע וזה לשון
 ולורע כתרנונו סגירו סגירו דכסורא ודאי כי ע"י
 חטא לה"ר אזי הוא הסתלקות המוחין ח"ו והוא סגירו
 דכסורא דסייבו הסתלקות המוחין ועיי"ש נעשה ולורע
 והוא פירוש הכתוב כאן לא תסגי"ר עבד אל אדניו
 סייבו שלא תדבר עליו לה"ר אש"ר יכל"ל אלי"ך וע"ש
 אדניו דסייבו שפירש וון הדציקות כי עיי"ש תגרום
 סגירו דכסורא רמוז צחיבת תסגי"ר ככ"ל וזהו
 ואמר הכתוב אח"כ עו"ך יס"ב בקרבך דסייבו שתראה
 להושי"ך לו ומוחין דגדלות והוא צמקוס אשר יבחר
 נגד מוח החכמה כידוע מדברי אר"ז וז"ל זללה"ה
 באחד שעריך נגד מוח הזכנה ב' פעמים. צמקוס לו
 נגד מוח הדעת כידוע :

ס' ב"ד פ"ה ב' יקח איש אשה חדשה לא ילא
 בלבוש ולא יעצור עליו לכל דבר

נקי יהי לציטו שנה אחת וגוי כתב צעה"ע ז"ל לכל
 דבר נקי לוור שיהי נקי דציבור בהסיו דאמרינן
 הכל יודעין כלה למה נכנסת לחופה וכו' נקי יהי
 לציטו שנה ס"ח טס צן ד' אותיות לוור שהטס מועיד
 עליהם ומוגיד שיחתן היתירה עכ"ל ואפשר להוסיף
 ולרמוז לטובה כי אר"ז וז"ל זללה"ה כתב בפרשת
 שופטים צטס הרצ הלדיק והקדוש ומלולי ז"ל אשר פקוק
 זה רומז על ר"ה ויה"כ וסוכות והוא כי יקח איש
 אשה חדשה רומז על ר"ה לא ילא בלבוש ולא יעצור
 עליו לכל דבר רומז צצחי"י ס"ב לדבר לך אל המלך
 או אל סר הלצא ותאמר צחוך עמי אנכי יוספת
 (עיי"ן צזטר ר"ט פי צטלת) נקי יהי לציטו שנה אחת
 רומז על יו"ט כ כטעם אחת צטנה יכפר וטומח אח
 אשתו רומז על סוכות זמן שמתחילו עכ"ל עיי"ש דר"י
 אשר נקי יהי לציטו שנה אחת רומז על יו"ט ויה"כ
 אמרינן צמדדש פרשת אמור פכ"ט על הפקוק אך
 הצל בני אדם וגוי אר"כ כל הצלים וכוצים צצני
 אצרהם אצינו עושים צעוה"ז כדאי הוא לכפר צעד
 כולם צמאזים לעלות צמאזים הוא ומתכפר להם
 צמודש צמלו ומאזים זה חודש תשרי עכ"ל המדרש
 הרי ומפרש אשר צמודש תשרי מוחל הש"יית כל
 ההצלים וכוצים צכות אצרהם אצינו חס הרנה נ"כ
 צפי"י כי יקח איש אשה רומז על אצרהם אצינו כו"ש
 צגמורא קדושין כתיב כאן כי יקח וכתב צני אצרהם
 כחתי כסף השדה קח ועיי"ן רומז לכל דבר נקי יהי
 לציטו

שמרנו הנוסרה אשר חושפה פעמים כתיב ירחץ אי'
 כאן ושנים בפרשת ויקרא וקרבנו וברעיו ירחץ צמים
 והקרב והכרעיים ירחץ צמים וא' בפרשת אחרי ואס
 לא יבצק וצטרו לא ירחץ צמים ווא' בפרשת אחרי ואס
 פענויו ירחץ צדס הרשע והרומז הוא כקדר דסייבו
 בפרשת ויקרא וקרבנו וברעיו ירחץ צמים והקרב
 והכרעיים ירחץ צמים דמיי"ר צני קרבן וידוע מוכנה
 ונקומות וגם מזהר פרשת פנחס דף ר"צ ואלור ר"א
 על הפקוק צצני חלקים רוח נצורה כשה"י אדם
 וציא קרבן לא ה"י הקרבן נתקבל רק כשה"י לצו
 כצבר על החטאים טעשה ועשה תשובה עליהם והיום
 שאין לנו קרבן לריך אדם לצבר ולהוסיף לצבו וכאלור
 שפכי כמים לצב ורבי הוא כאלו קרבנו וברעיו רחץ
 צמים וכן הפקוק השני והקרב והכרעיים ועיי"ן רומז
 הפקוק הג' ואס וגוי וצטרו לא ירחץ וכשא עונו
 כי אס לא עשה תשובה אין מוחלין לו ועיי"ן מרומז
 כאן ירחץ הדי וה"י לפנות ערב ירחץ צמים דסייבו
 שיעשה תשובה וילך מווכו השמכות ככ"ל ונספר דברי
 אונת ועיי"ן צא ירחץ החושיי הכתוב צתהלים ישונח
 לדיק כי חזה נקס פענויו ירחץ צדס הרשע כי עיי
 תשובה נעשה לדיק וכל הרע ומתלק מווכו :

שם פ' ט"ו ב' ד' אי' ונתהלך צקרב ומחך וגוי
 וה"י ומחך קדוש וגוי ומחך
 הראשון חקר י' וה"י ומחך קדוש ואלא י'. ובאפשר
 ליתן טעם על זה עם ואלור ר"ש בפרשת אחרי דף
 ע"ה ע"צ על פקוק זה ואלור טס וה"י ומחך קדוש
 ונאי ומחך חלין חיוני שייפי גופא עיי"ש באריכות
 איך שלריך אדם לקדש רומז אצרו והנה זהו באפשר
 שומחך השני ואלא י' כי י' רומז על המחשבה כודע
 כי אס ילך צמחשצות קדושות עיי"ן יתקדש כל רומז
 אצרו רמוז צוה"י ומחך קדוש כזכר :

שם פ' ט"ז לא תסגי"ר עבד אל אדניו אשר יכלל
 חליך ועס אדניו עו"ך יס"ב בקרבך
 צמקוס אשר יבחר צמוז לו לא תוכנו. יש לרמוז צו
 המורה גם היום וגם בהלשון לא תסגי"ר והול"ל לא
 תווקר אונס כראש עפ"י המדרש סיר הסירים על
 הפקוק אל תראוני שאני שמחורת ח"ל ר' סיוון
 פתח אל תלשן עבד אל אדניו וקראו ישראל עבדים
 כאלור כי לי בני ישראל עבדים אין לך שומחצני
 צצני יותר מושה רצינו ועיי"ן שאמר שמועו לא המורים

מלבוש

תצא

לשבת ויו"ט

לביחו טנה ס"ת הו"י לוור שהשי"ת מוחל זיוה"כ
כל הדברים צבולים בזכות אברהם אזינו ע"ה :

שם פ' ט' זכור את אשר עשה ד' אלקיך לנשים
וגו'. הנה תיבת זכור נקוד צטעס
זקף גדול ויש ליתן טעם על הטעם וכן לקוון ג"כ
זכור את אשר עשה לך עוולק תיבת זכור נקוד ג"כ
צטעס זקף גדול כי זקף גדול הוא צ' נקודות וקו
והצ' נקודות הם נחשפים לפני יודין וסקו לר' ס"ה
ווקפסס הו"י צ"ה וצ"ש והנה ידוע שאין הסס שלס
עד שיומח זרעו של עוולק ע"כ נקוד על תיבת זכור
טעם זקף גדול שוקפסרו הו"י צ"ה וצ"ש שפירוט הטעם
הוא שזכור למוחז זרעו של עוולק כדי שיה"י שנו
ית' שלס חסו ג"כ רוונ צוה שנקוד טעם זקף גדול
על תיבת זכור את אשר עשה וגו' לנשים והוא עפ"י
המדע רבה פרשת ונורע טעל חסל לה"ר אור דוד
הוולק ע"ה לפני השי"ת וזה אהה עושה כאן קליק
שכינתך וון הארץ שכלאר רומה על השמים אלקים
עיי"ש צמדע חסו שרוונ צטעס זקף גדול שוקפסרו
הו"י צ"ה וצ"ש שפירוטו הוא שזכור שנו י"ת ולא
ידבר לה"ר כדי שלא תה"י הסתלקות השכינה ח"ו :

שם פ' י"ג הישב תשיב לו את העצות כצוה השנוט
ושכצ צטלמוח וצרכך וגו' פרש"י
כצוה השנוט אס כקות לילה ואס כקות יום החזירהו
צצוקר וכצו כתיב צוללה הוטפטים עד צא השנוט
תשיצנו לו כל היום תשיצנו לו וצצא השנוט תקחנו
עכ"ל צאפטק לרוח למה כאן צוטטנה תורה ויירי
צכקות לילה כי כצו הצלתי כ"פ צסס הארז"ל אשר
חוטט חוטפי תורה כגד ארתיות שנו י"ת ווטטנה תורה
הוא כגד ה' אחרונה ככ"י וכוונס צחי"י לילה ועל
הרוח סזה ויירי הכתוב ג"כ צכסר"ת לילה ולעיל
צפרשת ווטפטים ויירי צכקות יום כי הדי ספרים
הראשונים וכוונים יום חסו ג"כ הרוח לקוון צפי"י נ"ו
ציומו תתן שכרו ולא תצוה עליו השנוט כי עכ"י הוא
וגו' שויירי צככיר לילה ולעיל כתיב צפרשת קדושים
לא תלין פעולת שכיר אתך עד צוקר ויירי צככיר
יום כפרש"י טס צפרשת קדושים ולא כתיב צסס כי
עני הוא רק כאן צוטטנה תורה שהוא רווח על הככ"י
והיא וכוונס צחי"י עכ"י כציכול :

שם פ' כ' כי תחצו זיתך לא תפאר אחרך וגו'
יש לרוח צכאן עי"ד טכתצ הקדוט

וולוצלין שלא ירלה אדם לידע איך נחזיקין אותו חסו
הרוח צכאן כי תחצו זיתך דהיינו שתחלה שיה"י לך
ונחשצו טהורות כי הונחשצו וכוונס צסס זית ככודע
אזי לא תפאר אחרך היינו שלא ירלה לשנווע אס
אוונרים התפארות דהיינו שהוא צעל מופת וכדוונס :

ס' כ"ה פ' י"ג לא יה"י לך צכיקך אצן ואצן גדולה
וקטנה לא יה"י לך צציתך איפה
ואיפה גדולה וקטנה אצן שליונה ולדק יה"י לך איפה
שליונה ולדק יה"י לך וגו' זכור את עשה לך עוולק
וגו'. הנה רש"י ז"ל פירש טעם סויתכ פ' עוולק
להוטסקלות והעדות ח"ל אס שקרת צמודת וצוטסקלות
הוי דואג וגיירי האויצ שכלאר וואזי ונרומה תועבת
ד' וכתיב צחז"י צא זדון ויצוה קלון (ועל"י י"ח)
עכ"ל ואפטק לרוח עוד צאלו הכתובים ווענין ר"ה
כי וצוחר צדקות לנשרח"ו ז"ל על נ"ו צצצ על
וואונס ז"ל אין הכסא שלס ואין הסס שלס עד שיומח
זרעו של עוולק כדכתיב על כס י"ד חקר אי ווכסא
ויק ונהסס ורות י' נגרע וקרתא רצחא דירושלס
אוונס צכקות הוונעדים ישיב הכל לאיתנו כי צכקות
ר"ה יושלס הכסא כטעם כוון לנשפט כסאו ורות
י' יושלס צכקות י' צקיון שקצלו ישראל את התורה
וארתיות י"ה צכקות יה"כ שהוא י' צחשרי וחוטטה
יוים טצין יה"כ לטכות עיי"ש צדקות הכ"ל עכ"פ
אתה רואה ונדצרו ז"ל אשר צכקות ר"ה ויוה"כ טצני
ישראל וקצלים עליהם עול ונלכותו ית' ועול תורה
וולות יה"י הכסא שלס והסס שלס וזה שכתב עיי'
עוולק יונט"ו ולכן כטונכ פ' ווטסקלות וונדות לפי
עוולק כי הוטסקלות והעדות רווח על חודש תשרי
טצו וזל וואזנים חסו וזה שמוח הכתוב אצן שליונה
ולדק יה"י לך (הגס שאין הוקרל יולא וידי פטוטו)
דהיינו שחודש תשרי טצו וזל וואזנים יה"י צחשורה
שליונה ולא צרווי"י ח"ו וצוה יתפרט לטון הכתוב
צטוט טעם כי יש לדקק צלטון הכתוב שאור לא
יה"י לך צכיקך וגו' וזה הלשון צכיקך כי וואי נפסא
וינה צלחה ווקוס שיחזיק טני ויני ווטסקלות אסור
אוונס רווח צתיבת צכיקך על הלצ ככודע ונתקונים
אשר הלצ נקרא כסוי"א דלצא כי אס האדם יש לו
לצ נטצר לפני השי"ת וטצ צחשורה שליונה אזי נקרא
הלצ אצן צחן פנת יקרת ואס ח"ו ווקטט לצו ואינו
טצ צחשורה שליונה אזי נקרא הלצ אצן כגף ר"ל
וכן הרוח הזה ק"א צומדת האיפה כי איפ"ה וקפסרו
א"ל

תבוא

ס' כ"ו פ' א' והי' כי תבוא אל הארץ אשר די
 חלקיק נתן לך נחלה וגו'
 ולקחת וראשית כל פרי האדמה אשר תצא ואלהך
 אשר די חלקיק נתן לך ושנת צמחא וגו'. יש לרונז
 צום אהל שנקדקק לונז כחצו כ"ל פרי האדמה (הג"ס)
 ואלה"ז ווי"ר זללה"ם כחצו צמפרו אשר ורונז כאן
 הנוחין וראשית רונז לחכמה כ"ל חסד שצדעת פרי'
 גבורה שצדעת האדמה צבינה עיי"ש וצום ונחורץ ג"כ
 לונז פחור כל פרי ע"כ הג"ס) הלא לא כתחייב
 צצבורים רק שצעת הוויכס כונו שפרשי וגם תורחיו
 הוא נלחיות וכחא לרונז צום וסי' כי תבוא אל
 הארץ רונז על ציאת האדם לעוה"ז פונו שדרשו צום
 פרשת לך על פסוק אל הארץ אשר ארצך והנה
 חורו חכ"ל על פסוק חסד ואמת נפגשו שצעת
 צריאת העולם חסד חור יצרא ואמת חור אל יצרא
 והסליך הש"יית האמת לארץ וצרא העולם שחור ותסלך
 חונז חרלה והפירוש הוא סלריך האדם להחנסג
 צודת חונז כלי סיתקיים העולם כידוע והנה כתצ
 צספר חורצ יצראל פרשת ראש כחאל האדם חוכל
 צקדושה הוא וצבר האמת ונחך השקר כי חיות
 והלחיות של הונכל הוא צחי' חונז והגשמיזות הוא
 צחי' סקר חורו חונז צכאן וסי' כי תבוא אל הארץ
 הוא העוה"ז כ"ל ולקחת וראשית כל פרי האדמה
 דסיינו הנוצח וכל הפירות ודיקח כ"ל פרי האדמה
 ונפרש חורו הנוצח חס"ר תצ"ח ואלה"ך ר"ת
 חו"יית דסיינו ונחגשמיזות חרלך יקח האמת ונפרש
 הכחצו יחור חיד יקח האמת וחס' חס"ר די חלקי"ך
 נתין ל"ך דסיינו צכל דבר ונחכל יחא שיש צונחכל
 חלק חלקי"י שחלי"כ לא הי' הונחכל כלל צעולם
 ככודע וחור ושנת צמחא רונז לונחורז ז"ל סלריך
 לוור דצרי חור על השלחן כי נחא ונפרו סי' רונז
 לקי' ונכחות פו"ש צחור"ם וסיינו לצרי חור :

ח"ל ח"כ רונז על ונכחות יתי חונס הוא ג"כ
 צונספר ל"ו וחורו ז"ל חין ל"ו חלח עיי' נחלא לפי
 רונז דצרינו יסי' פירוש הכחצו לא יסי' לך צכיסך
 חצו וצן וגו' דסיינו חלא יסי' לך שני וויני לצצות
 רק לצ עוצ להש"יית וכן לא יסי' לך צציתך חיסה
 וחיסה וגו' רונז צום חלא יצור ח"ו לידי גחום עיי'
 שידום צעיניו שחור יחא שויפ וכצו חונרו סחין
 הונקח חולא חו"י פסעו כי חס האדם חינו ונשקר
 צונסקלותיו וצודותיו חזי יופה ללצ עוצ הנקח חצו
 צחן וכן לירחח השס צשלימות רונז צודת חיס"ם
 ככ"ל וחפילו לחא שחינו עוסק צווי"ו סידך כל הפרסה
 וחין להחריך כי וניחל וצון חורו שונקויד פי' עונק
 לרונז שחאשר יסי' לו לצ עוצ להש"יית חזי יסי' צכיקל
 לונחות זרעו של עונק והש"יית יעורינו בחונר ותן
 צלצבו לחחצה ולירחח חת שונך חפ"י :

שם פ' י"ז זכור את אשר עשה לך עונק וגו'
 צונדרש חוצח צספרים חור הקצ"ם
 צפי צונן שחחס קורחיס פי' עונק חעלה חני עלי"ם
 פחלו ונחיס חונו עכ"ל ולפע"ד הונדרש חזיסתפרש
 צפסעות ע"ד ונחורס ז"ל חח חחורס לעולה כל
 חעוסק צחורת עולה כחלו הקריצ עולה וכו' כי יען
 שחיו צגלות וחין חו צידינו להקריצ צפועל ע"כ
 קריחחנו צחורה נחצו לפני הש"יית כחלו הקרצנו
 צפועל כו"ש ונשלונס פריס שפחיו וכן חווי לענין
 ונח"יית עונק שחחחנו צגלות וחין חו צידינו לונחורו
 צפועל ע"כ קריחחיו צחורה נחצו לפני יתי פחלו
 עחינו צפועל. עוד צונדרש רצח חוכה חוצח צילקונו
 חחחצוני פחן ח"ר צרכי חונרו ישראל לפני חקצ"ם
 רצ"ש"ע פחצח זכור חת אשר עשה לך עונק, עונק
 לי עשה וחל לך עשה לא חחריצ ונקדשך עכ"ל הונדרש
 חזיסתפרש ג"כ צפסעות פי' צפי ישראל וצקשים
 ונלפניו יתי שיעסה לונען חונו יתי' וחוריןן צזהל
 צסלח כתיו פי' ונחח חונח ונשוע שש"יית ינחח
 חונו של עונק וכתיב חונח וגו' ונשוע צכני ישראל
 ינחח חת עונק חור חקצ"ם חחח ונחיס חחח
 וחני חונח לעילא עיי"ש צחור חורו ג"כ חונח
 הונדרש ח"ל עונק לי עשה וחל לך וכו' כי חחח
 וצקשים ונש"יית שחור ינחח חת עונק ויתקיים
 הכחצו כי ונחח חונח וצחפער שחור סרונו חעפע
 ששל תיצח זכור שחור וקף גדול פונספר חונו י"ת
 פציכול שחור יתי' יצור לונחורו וח"י"י הגחולה צצ"ח :

שם פ' ב' ולהחית וראשית כל פרי האדמה וגו'
 ושנת צמחא. כתצ צמחא ע"ל
 חנח צגיניו סי' רונז לצבורים ח' ונסי' ולכך נעלס סי'
 צפרשת צבורים (דחי' יכול לוור ושנת צכל פי' הצבורים
 עליון חס' שיעור סי') עכ"ל וחפער לרונז עוד עפ"י
 חורד"ר צראשית פי' י"ז על פסוק ויקח חחח ונללעותיו
 ויפגור צשח חחח ח"ל חר"ח צר"ח ונחחח

הספר ועד כאן אין כתוב קו"ך כיון שכתבת כבר
 שטן עונה עיי"ש בחדש הרי אשר אות קו"ך ירמוז
 גם על השטן וזה נוכח לומר שלא נכתב אות קו"ך
 בפרשת זכור כי נודע וקפריס טעם ונלוח זכורים
 רואה תאנה שכתבה כורך עליי גמיי לקיון ואומר
 הרי זה זכורים כמו שפרש"י ז"ל זה וראה כי לדי
 הארץ ואין לו רשות לאכול עד שיביא קודם פירות
 לבית המוקדש למלוח זכורים וזהו הרוז שלא נכתב
 אות קו"ך בפרשת זכורים כי עיי שניחד הכל להשי"ת
 ויודע כי להשי"ת הארץ ונלוח עיי"ז אין שטן ואין
 פגע רע בכל פירותיו וזבל תבואותיו וזאבשר לרוז
 ג"כ בנה שנתנו חז"ל שיעור לזכורים אחד וקיי
 וכן בפאה וכן בראשית הגז וכן בתרומה עין רעה
 לא יפחות ונא' ונששים עיין בגמרא חולין דף קל"ז
 ב' ובתו"ט פ"ג לזכורים וי"ג דשיעור תרומה א'
 וקיי י"ג לזה רוז ופסקו דישקאל קיי וי"ה אונס
 פאה וזכורים וראשית הגז שיהי א' וקיי לא נוכל
 להס אשקתא בפקוק אלא שחז"ל אומר כך שיהי
 א' ונששים ולריך ליתן טעם לנה דוקא א' וקיי הגם
 שיש לוור שכן ולינו בתרומה שיעין רעה נותן א'
 וקיי אצל לריך עיי"ז טעם לנה שיעור חז"ל לפאה
 ואיך לעין רעה של תרומה ולא לזיניכות שיעור
 אחד ונחששים. אונס זאבשר לפרש עם דברי הזהר
 פרשת זכור דף ל"ה שאמר קס הטעם שלא נכתב
 אות קי בתורה עד שכתבת חוה וז"ל הזהר קס
 וכד אשתליות חוה אשתלים אדם וקודם לכן לא
 אשתלים וזוא לא דעד כען לא אית אות קו"ך
 בפרשתא וכו' קו"ך לא עור ודא עור דלעילא דאשתהר
 לעילא אכפין זאבפין ז"כ אשתונך לא לקבל לא ודא
 קונוכיס לעד לעולם וכו' עיי"ש בזה הרי אשר אות
 קי רוז ג"כ על יחוד שמו ית' זה זאבשר הטעם
 שנתנו חז"ל שיעור לפאה ואיך א' וקיי לרוז שעי
 שנוקיים ונלוח פאה וזכורים עיי"ז נעשה יחוד שמו
 י"ת הרוז בלות קי כ"ל ונהזהר הגם אשר בלשון
 חז"ל כאמר תיבת שטי"ס ולא קי אונס הכל אחד
 וגם תיבת שטיס י"ג לרוז זרכי יחוד כי וקפרי
 י" פעם אד"כ רוז על יחוד שמו ית' כנ"ש הארז"ל
 על ותרון לשון אלם וקפרי י"פ אד"כ והנה דברי
 החדש הכ"ל שאמר שלא נכתב אות קי בתורה עד
 שכתבת חוה לא תקשה שהרי כתיב קודם הוא
 הקובץ וגו' כי החדש צעלנו ונתן זה עיי"ש:

ואמרת אליו הגדתי היום לדי אלקיך כי צאתי אל
 הארץ אשר נשבע די לצאתינו לתת לנו. י"ג להעמיס
 ולרוז בזה הפסוק אחר שדקדק בלשון הפסוק שאמר
 ואמרת אליו הגדתי היום למה ונשנה הכתוב ואמר
 הגדתי ולא לשון אמרתי כמו שהחיל בלשון ואמרת
 אליו וגם לריך להצין וליתן טעם אשר עפ"י הלכה
 היי לריך הוציא זכורים לוור פסוק זה הגדתי היום
 וגו' עד סוף הפסוק צעוד הסל על כתיבו כוונת
 צונכת זכורים פרק ג' ונשנה וי' למה דוקא צעוד
 הסל על כתיבו אונס י"ג לרוז כי הסל רוז על
 מלכות שמים כי הכנ"י נקראת כלי לקבל כנודע כי
 לכן כאמר צית ישראל זכרו את די וגו' כאמר זכור
 צ"ת ואלל יראי די לא כאמר צית יראי די כי יראת
 די הוא צעלנו צ"ת וכלי כמו כן הוציא זכורים
 ונא' הוויים הרוז לז' קפירות היי נותנס צקל הוא
 הכלי רוז על הכנ"י ונאנא דכלהו ולכן ויי שיהי
 וציא זכורים היי לריך ליעול הסל על כתיבו (וזה
 הצ"ת) כמאמר ז"ל אפילו אגריפס המלך נועל הסל
 על כתיבו ונכנס עד שנגיע לעזרה (זכורים פ"ג
 וי"ד) כי זה שיהי נותן הסל על כתיבו היי וורה
 שרולה לקבל עליו עול ומלכות שמים ולכן דייקא על
 כתיבו כי רוז זה לנאמר ר"א בפרשת זהר וז"ל
 ונא' עול ומלכות שמים אלא כהאי תורא דיהצין עליי
 עול בקדויותא צבין לאפקא וייניי טב לעלמא ואי
 לא קציל עליי האי עול לא עביד וידי הכי כני
 אלטרין ליי לזר נס לקבלא עליי עול בקדויותא
 ולבחר דיפלח בכל ויה אלטרין וכו' עיי"ש בזה
 ולכן היי נותן הסל על כתיבו כדרך שנותנין העול
 על כתפו של שור וזה י"ג ליתן טעם לנה היי לריך
 להיות הסל על כתיבו כשאומר הגדתי היום וגו'
 עד סוף הפסוק יען שאמר כי צאתי אל הארץ וידוע
 אשר ארץ ישראל רוז על הכנ"י ומלכות שמים ע"כ
 היי לריך להיות ג"כ הסל על כתיבו רוז שצדלנו
 לקבל עליו עול ומלכות שמים וזה י"ג לפרש ג"כ
 שינוי לשון הכתוב שאמר הגדתי היום כי נודע
 ומאמר שבת על פסוק ותגד לזני ישראל אשר תיבה
 זו ומשמעה לשון דברים קשים כגידים אונס ונשנו
 ג"כ המהקת הדינים כטעם דברים המושכין לזו של
 אדם כאגדה ע"כ נקט הכתוב לשון הגדתי רוז
 להמהקת הדינים עיי קבלת עוונ"ש ולכן תולא אשר
 די תיבות הללו הגדתי היום לדי אלקיך וקפריס
 תר"ה כמפרש ש"ך ופ"ג והמהקת הוא עיי אות הי'
 כנודע

כנודע וכוונת היום הר"ת עולם:

שם ובאת אל הכהן אשר יהי ציונים ההם פרש"י
צ"ס הספרי אין לך אלא כהן שציוויך
כנוו שהוא עכ"ל וכן פרש"י לעיל צ"פ שופטים ואל
השופט אשר יהי ציונים ההם וכו' אין לך אלא
שופט שציוויך עכ"ל ונראה כי צי הכתובים לריכס
לכתוב כי צפרשת שופטים ויירי שופט וכו' ויירי
צכה ונוסף רש"י זכאן כו"ו שה"א כי לענין שיתן
הצבורים לכהן אין כ"ו ואפילו אינו מופלג בתורה
ע"כ ד"ק זלשון כו"ו שה"א ועיין צמטת סוף צבורים:

שם פ' י"ב כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך
וגו' פ' ט"ו השקיפה מעון
קדשך וגו' ונחב ישראל לקרות פסוק זה יותר צקול
רס וכל הפרשה ואפשר הטעם לזה יען שכל הפרשה
ויירי ווקיום וולות תרומה וועשרות וידוע ונאמר
ז"ל עשר תעשר עשר צציל שתעשר ויותר לככות
צזה שנו ית' וכן פרש"י זכאן עשירו וזה שגזרת
עלינו וכו' ע"כ קורין לפסוק זה השקיפה צקול רס
לרזו שאין לנו ונחציי"ס לצקס ונחסי"ת שיצרך את
ענו ישראל יען שקיינונו וולות וועשר. וכעין זה
יתפרש ג"כ דצרי אה"ו ווי"ר זללס"ה שכתב צפ"ו זו

ז"ל וצרך את עורך את ישראל צחי מדריגת הנמוכין
מורה את עורך. את ישראל בגדלות המוחין וכו' עיי"ש
ויש לדקדק לזוה הקדים הכתוב מדריגת הנמוכין
לישראל שהם בגדלות המוחין אונס יען שהם ויירי
בתרומות וועשרות הגם שצודאי כל ישראל הי'
וקיימו וולות זו אצל פשוטי עם הי' יותר וקיימו
מורה זו כי אותם שהי' בגדלות המוחין לא הי'
פונים כ"כ לשדות וכרמים ע"כ הקדים את עורך
ואח"כ את ישראל וכעין שדרשו חז"ל צפ"ו
שמה זבולין לזוה הקדים זבולין לישכר כנודע.
והנה עיין צ"ה"ס צפ"ו זה שפירש וכתב השקיפה
מעון קדשך כנגד השפעת הנשמות והסקפה זו הוא
עליונה ציוקוס גצוה הנקרא קודש וכבר גילו המוקצלים
זוה צין הדרגת קודש להדרגת קודש כי קודש למעלה
והנשכיל יצין וכו' עיי"ש דצרו הקדושים ולדעת כי
קדו"ש למעלה הוא עשות סופר ול"ל כי קוד"ש
למעלה כידוע כי קודש הוא צמטת קדו"ש צח"ת
וגם לפי גירסא זו יתפרש יותר צנו"ב דצרו הקדושים
עיי"ש וצוה הטעם שכתבתי על ונחב ישראל שקורין
פ' השקיפה וגו' צקול רס כי אין לנו צושים לצקס
ונחסי"ת שיצרך אותנו יען שקיינונו וולות וועשר כז"ל
וצוה יש ג"כ לתרך לזוה צפ"ו כי תכלה לעשר נאמר
ונחתה ללוי לגר ליתום ולאלמנה וגו' כתיב לגר
זלא ר' ואח"כ תיכף כתיב ואמרת וגו' צערתה הקודש
ען הצית וגם נחתיו ללוי ולגר ליתום ולאלמנה
כתיב ולגר צ' אונס יתפרש צזה עפ"י משל כשאלם
רולס להתפאר עלמו אומר נחתי ועות לזה ולזה
צ' העיטוף כנו כן הוא כאן צהנמשל יען שכבר
קיים וולות וועשר ע"כ אומר נחתיו ללוי וגם לגר
מוצן היטב עם ממשל ולפי פירוש זה הי' לריך לכתוב
גם וליחוס צ' אלא שהכתוב צא לרזו שיש חילוק

שם פ' ו' וירעו ארצנו המולרים ויעוכו ויתנו עלינו
עבודה קשה ונלעק אל ד' אלקי
אבותינו וגו' הנה לעיל צפרשת חקת כתוב וישלח
משה ואלהים וקדש אל ונלך אדום וגו' וירדו אבותינו
ולרעו וגו' וירעו לנו וולרים ולאבותינו ופרש"י שם
ונכאן שהאבות ולעוברים צקצר כשפורעניות צא על
ישראל וכאן לא נזכר לער האבות כי כאן נאמר
ונלעק אל ד' אלקי אבותינו נזכרו כאן האבות על
היעושה כי היעושה הוא תמיד צכות אבות וכו"כ
צפרשת שמות וזכר אלקים את צריתו את אצרהם
וגו' ועוד צמטת וקוונות צתורה כידוע:

שם פ' י' ועתה הנה הצחתי את ראשית פרי
האדומה וגו' והשתחית לפני ד'
אלקיך ושנח"ת צכ"ל הטו"צ אשר נתן לך ד' אלקיך
ולציתך יש לרזו צוה צעושה"ת וזהו אשר תיצת
והשתחית עם האותיות וקספרו אלף קו"ג כווספר
יחודא עלאה עם כ"ה אחרון וכבר הצחתי [כ"פ ונאמר
ר"ש צזהר פנחס רל"ו ע"כ אשר צתיצת שמוע יש עי'
רצתי וצתיצת אחד הדי הוא רצתי הרי קינן ע"ד
אשתיינו אחרון ש"ס ונשנוע ואח"כ ונאחד ולירופס ציחד
אשנו"ח כי ווי שנועיד ונחיד יחודו ית' צכל יוס
נושך לו שנוחה עיי"ש צזהר ותראה נמלא לפי וזה
שכתבנו אשר צתיצת והשתחוי"ת רזוה המוספר של
יחודא עלאה ליחד יחוד שנו ית' ע"כ אומר אח"כ
ושנו"ח צכל הטו"צ דהיינו קיתושך לו שנוחה וכימי
ואמר הלשון צכ"ל הטו"צ כי נודע ונחזר כי יש
חילוק צין טו"צ צחולס וצין טו"צ צוללפ"ס כי טוב
צוללפ"ס מורה רק טוב לחוד וטוב צחולס יוכל ח"ו
להיות וועורר רע צטנו"ב ע"כ רזוה הלשון צכל הטוב
שלא יהי שום רע מועורר צהטוב:

צין גר ליחוס כי גר הי' לידתו של צדוקה ונשא"כ יחוס ואלמנה ע"כ נאמר ליחוס צלא ר' והוא פי' פשוט כוונתו:

שם השקיפה ונעוון קדשך וגוי' הסה אונרין בגמרא שצעה רקיעים הס ואחד וחס ונעוון כוונת"ה כאן ויש ליתן טעם לנוה נקט הכתוב דוקא הרקיע של ונעוון כי הכח"ו ז"ל כתב אשר הרקיע של ונעוון הוא חסד והסה הפסוק הקודם וקיים עשיתי ככל אשר לוייתי לעפ"כ אין לו לאדם כלום אלל הסי"ת רק ונתנת חסד ע"כ אור השקיפה ונעוון קדשך וגוי' שהרקיע של ונעוון הוא חסד ככ"ל ללמוד שלא יבקש ונעוון יתי' רק ונתנת חסד כי וי' הוא שיכול לומר זכיתי :

שם פ' י"ז את ד' האונת היום וגוי' וד' האונרד היום וגוי' פרש"י האונת והאונרד אין להם עד צוקרא וזכיה ולי' נראה שהוא לשון הפרשה והצדלה וכי' ונאלתי להם עד והוא לשון הפארת כנוו (תהלים ל"ד) יתאונרו כל פועלי און עכ"ל דברי רש"י הללו לריכס פירוש שנתחילה אור שאין להם עד וזכיה צוקרא ואח"כ אור ונאלתי להם עד והוא לשון הפארת אונס רש"י ז"ל רולה לרוח שאין השבז והתפארת של הקליפה רק כקוף לפני אדם ואלרצה התפארות של צדוקה הוא ונזכה ונאור כנודע ע"כ כתב רש"י ז"ל ונתחילה אין להם ע"ד וזכיה צוקרא"ה הגם שרש"י ז"ל ידע היטב והתפסוק יתאונרו כל פועלי און כי רש"י ז"ל רולה לרוח שאין השחיות הקליפות להקדישה ע"כ וזה הטעם ג"כ אין השחיות הפסוק יתאונרו כל פועלי און להפסוק האונת והאונרד :

שם את ד' האונת היום להיות לך לאלקים וללכת זדרכיו ולשמור חקיו ונולותיו ונשפטיו ולשמור צקולו וד' האונרד היום להיות לו לעם סגולה וגוי' ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת וגוי' בגמרא צרכות ד' ו' וצחגיגה ד' ג' את ד' האונת היום וד' האונרד היום אור להם הקצ"ה לישראל אחס עשיתונו חטיבה אחת צעולם ואני לעשה אחס חטיבה אחת צעולם ו"א חס עשיתונו חטיבה אחת דכתיב שווע ישראל י"א ו"א ואני לעשה אחס חטיבה אחת צעולם דכתיב ווי' כענוך ישראל גוי' אחד צארך עכ"ל הגמרא ולכאורה יש לקדקק בגמרא זו הלל שפיר יש לפרש את ד' האונת היום שהחטיבה היא פנו שאמר הכתוב תיפק

להיות לך לאלקים וגוי' שופורש ככתוב אשר ישראל וקצלים עליהם עול ונלכותו ולקיים כל התורה כוונת"כ ולשמור חקיו וגוי' וא"כ שפיר יתפרש החטיבה על ויה שכתוב כאן ולוה נקט הגמרא שווע ישראל י"א י"א וכמו כן יש לקדקק צמיונרא ואני לעשה אחס חטיבה אחת צעולם דכתיב ווי' כענוך ישראל גוי' אחד צארך הלל שפיר יוכל להתפרש החטיבה כוונת"כ וד' האונרד היום להיות לו לעם סגולה וגוי' ולתתך עליון על כל הגוים וגוי' ולוה נקט הגמרא הכתוב ווי' כענוך ישראל. ובאפשר לפרש שהגם שהכתוב צכאן ופורש איך שצני ישראל וקצלים עליהם עול ונלכותו יתי' וקיום תורה ונולות עכ"ז אינו ופורש שהקצלה הוא צמקיות נפש ע"כ נקט הגמרא הפסוק שווע ישראל י"א י"א וידוע אשר זה הפסוק ויירי צמק"כ כוונת"כ אח"כ והצנת את י"א ככל לצדך וצכל נפשו וצכל ונאודך וזה באפשר לפרש ג"כ ויה שהגמרא נקט הפסוק ווי' כענוך ישראל כי הגם שכתוב כאן ופורש להיות לו לעם סגולה ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה וגוי' עכ"ז הוושונעות הוא שהגוים יש להם איזה חטיבות לפניו יתי' ע"כ נקט הגמרא הפסוק ווי' כענוך ישראל גוי' אחד צארך שהוושונעות הפסוק הזה שאוה"ע אין להם חטיבות כוונת"כ הן גוים כוור ונלי וכשחק ונאזנים כחשבו הן איים כדק יטול :

פ' כ"ז פ' ב' וד"י ציום אשר תעברו את הירדן וגוי' והקונת לך אצנים גדולות וגוי' וכתבת על האצנים את כל דברי התורה הזאת צאר היטב כתב צעה"ע ז"ל צפרשה זו נעלם פ' לומר לעפ"י שכתוב ציום אשר תעברו את הירדן נתחקו ק' ויילין קודם שהקינו את האצנים כלית"ה בגמרא ולענ"ד באפשר לרוח ע"ד שכתב צעה"ע ז"ל צפרשת הרוונה שצפ' ונורה נעלם ק' שצוקוס נר ונרס ותורה אור אין טען ואין ותיק וה"כ לכונות" וכן שטאנור כאן וכתבת על האצנים את כל דברי התורה הזאת צאר היטב וכן כל הפרשה ע"ז רוח שבעלם ק' שצוקוס הורה אור אין טען ואין ותיק:

פ' כ"ח פ' ב' וב"א עליך כל הצרכות האלה והסיגיג' וגוי' כאן כתיב והסיגיג' חסר ו' ולקמן צבי קללות כתיב צ' פעמים והסיגיג' וקני"ה ונלתי ו' ויש ליתן טעם פי' ו' נורה על פא"ה

אין לו ונחמה בכל הגוף וכמו כן הוא הגלות המר
הזה עד שהוא יתי' יגאל אותנו ויאמר לנועמי לנועמי
אעשה אבייך צצ"א:

שם פ' כ"ג והיו שניך אשר על ראשך נחשת
והארץ אשר תחתך צחל הפסוק
זה לריך פירוש לעמי לריך לומר אשר ע"ל ראשך
וכי האדם הולך צבגלוי על השמים שילטך לומר
אשר על ראשך וכן הארץ אשר תחתך וכן האדם
הולך תחת הארץ שילטך לומר הארץ אשר תחתך
וצאפטר לפרט שהכתוב רומז ע"ד הכתוב כי שמים
כעשן נוולחו והארץ כבגד תצלה (ישעי"ה כ"ח) ופרש"י
שם שמים כעשן נוולחו שרי לצלות האוונות שצשמים
והארץ וגוי שלטוני הארץ עכ"ל רש"י ז"ל שם וכן
הוא ונפרש בתקונים תקון ק"ט דף קי"ז ע"ב ח"ל
א"ת חוזה ולצנה וככז"ל וזוליא צקיעין דאינון
קליפין וכ"ו ועלייהו אומר כי שמים כעשן נוולחו
והפרה הלצנה וצושה חוזה וכמו כן הרומז בכל
וה"י שניך אשר על ראשך נחשת והארץ אשר תחתך
צחל היינו שרי האוונות שצשמים ושלטוני הארץ
גזרים גזירות רעות ח"ו הגם אשר הכל נאלחו יתי'
עכ"ז צאס שאין וקיימין התורה ח"ו הוא יתי' וסכים
עושה ויהי פירוש אשר על ראשך ואשר תחתך
כלומר צעוכך כי אם האדם זוכה אזי יכול הוא
לעשול אפילו על שרי ועלה כו"ש הווגיד הקדוש
צקפר עצודת ישראל צפרשת יתרו צפוק ואחס תהי'
לי וזולכת כהנים צצס הצעש"ע ז"ע עיי"ש :

שם פ' ל"ו יולך ד' אותך ואת וולכך אשר תקים
עליך אל גוי אשר לא ידעת
אתה ואצתיך ועצדת שם אלהים אחרים עץ ואזן
וגוי וצפוק ק"ד כתיב והפילך ד' בכל העמים וקלה
הארץ ועד קלה הארץ ועצדת שם אלהים אחרים
אשר לא ידעת אתה ואצתיך עץ ואזן הכה צפוק
ק"ד פרש"י ז"ל ועצדת שם אלהים אחרים כתרבונו
לא עצודת אלהות ונוש אלא ועלים וקיים וגולגוליות
וכ"ו ויש לדקדק על רש"י למה לא פירש זה כאן
צפוק ל"ו שנאמר ג"כ ועצדת וגוי כמו צפוק ק"ד
וגם יש לדקדק צכתוב למה כאן צפוק ל"ו נאמר
קודם אשר לא ידעת אתה ואצתיך ואח"כ ועצדת
שם וצפוק ק"ד נאמר קודם ועצדת שם וגוי ואח"כ
אשר לא ידעת וגוי. והנראה צום בי לפי הנראה
רומז צפרשה זו של התוכחה כל הדי גליות וכן כתב
צעה"ט

קמא דח"י כו"ש צוהר צפרשת חוקת ולכן ככתב גבי
קללות וולא ר' כדי להצטיק הדינים :

שם פ' ו' ברוך אתה צבאך וצרוך אתה צלאתך
יש לרומז צבאן אשר תיבת צבאך
רומז על לורת וללם האדם כעשם צבואה וצבואה
צבואה כי ידוע ונאמר ז"ל אשר כל זמן שלא
נפתק מן האדם הללם חלקים אזי אינו כיוק
וכאשר נפתק מן האדם הללם ח"ו אזי כיוק ח"ו
צרוך אתה צבאך ר"ל שתהי' צרוך צללם חלקים
שלא יפתק ועיי"ז תהי' צרוך צלאתך שלא יגיע
לך שום היזק :

שם פ' י' וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא
עליך ויראו ונוך והותירך ד'
למוצה צפרי צעוך וצפרי צהותך וצפרי אדמותך ולעיל
כתיב קחם צרוך פרי צעוך וגוי ולא כתיב והותירך
עין צוה"ה ויש עוד ליתן טעם כי הנה נודע
נאמר כתיב על פסוק וראו כל עמי הארץ כי שם
ד' נקרא עליך ויראו ונוך אלו תפילין צבראש וגם
אזריקן צוהרש פרשת אחרי פ' כ"ב ח"ל ר' נחמ"י
אומר ויתרון ארץ צכל הוא אפילו דצרים שאחה
רואה אותם יתרון לנתן תורה כנון הלכות לילית
תפילין ונחוחת אף הם צכלל ונתן תורה עיי"ש צוהרש
והצרים הללו לריכים פירוש ועיי"ש צפירוש אח"ז
נז"ר זללה"ה ועכ"פ קורא הוהרש לתפילין יתרון
ע"כ יען שרומז צפוק וראו תפילין הנקראים
יתרון ע"כ אומר הכתוב אח"כ לשון והותירך :

שם פ' כ"ב יככה ד' כתב צעה"ט ז"ל ד' פעמים
כתיב צתוכה יככה ד' נגד
ד' גליות ואיני ידוע איך, והנה הדי פעמים יככה
הם א' צפי כ"ב יככה ד' צתפת וגוי צ' יככה ד'
צשחין וצרים וגוי צפי כ"ו ג' יככה ד' צשגועין וגוי
צפי כ"ח ד' יככה ד' צשחין רע על הצרכים ועל
הסוקים אשר לא תוכל להרפא ונכף רגלך ועד
קדקדך וכפי הנראה אשר פסוק זה רומז על הגלות
הדי הוור הזה כי ידוע אשר ד' ונראות נגעים הם
הדי גליות ואמר הכתוב צשחין רע ע"ל הצרכים
וע"ל הסוקים הם סוף הגוף רומז על הגלות עקב"א
דנשיח"א וקיים הכתוב ונכ"ף רגלך וע"ד קדקדך
כי אם אדם יש לו וכה א' או צ' יש לו עכ"פ
ונחמה צשאר הגוף אצל אם כל גופו וולא נכות

מלבוש

תבוא

לשבת ויו"ט

צעה"ט ז"ל אשר די פענוים כתיב יכסה צתוכחות
 נגד די גליות וכפי הכרח ונהכחוצ ירמוז הפסוק
 יולך די וגוי אל גוי אשר לא ידעת וגוי על גלות
 צבל כי צבלות צבל לא היי צבלות רק תחת אונות
 תחת ולא היינו כפולים ונקלם הארץ עד קלה הארץ
 רק צבל לצד והפסוק והפילך וגוי ונקל"ה הארץ
 וע"ד קל"ה הארץ ירמוז על הגלות האחרון הוור
 הזה כי צבלות הזה אכחנו ופחחים צארצע כנסות
 הארץ וזה מתורץ דברי רש"י ז"ל הכ"ל צוה שלא
 פירש מה שאמר הכתוב ועצדת טס וגוי כי טס
 שומדצר צבלות צבל אין הרצות צוה שאין עוצדים
 אלהים אחרים כי כל הגלות לא היי רק טעמים
 טסה ושח"כ צבלות האחרון הזה טהו קרוב לשני
 אלפים טסה שאכחנו צבלות ואעפ"כ אנו עוונדים
 באמונת השי"ת ועוצדים אותו ע"כ פירש רש"י
 פירוש הכ"ל דייקא על פסוק והפילך וגוי ועם
 דצרינו הכ"ל אשר הפסוק יולך די אותך ואת ונלכך
 וגוי ירמוז על גלות צבל והפסוק והפילך ירמוז על
 הגלות האחרון הזה יתורץ על כוון מה טעפסוק
 ל"ו וקטוין ונאמר אשר לא ידעת תחת ואצתיך לנאמר
 יולך וגוי אל גוי ככ"ל ולא כן צפסוק והפילך כאשר
 דקדקנו לעיל כי נודע ונאמר ר"ש ריש פרשת טמות
 צי ע"צ וח"ל אור ר"ש ונאן דרגיל לנאצל לערא
 אע"ג דאחי לפום טעמא קציל וועלכווי ולא חייס
 אצל ונאן דלא רגיל צלערא וכו' ואחי ל"י לערא
 דא הוא לערא שלים וכו' עיי"ש ותיקות הונאמר
 ותנול"ת דצריו הגס אשר יעקב אצינו עם
 השצטים ירדו לגלות ואלים לא היי לער כ"כ ונהגלות
 כי הם היי רגילים תמיד צלער ושח"כ גלות צבל
 שנוקדם גלותם היי יסצים על אדמות צתפנוקי
 ונלכין וכסהגלו לצבל היי כנאגרא רמא לצירא ענויקתא
 וזה ודאי לער גדול וזהו פירוש הכתוב טצכאן יולך
 די אותך ואת וגוי אל גוי וגוי אשר ל"א ידעית
 תחת ואצותיך דייקא טצכאן ורמוז על גלות צבל
 ועד גלות צבל לא היי יודעים כלל ושום גלות
 ושח"כ צפסוק והפילך שוננוז על הגלות הזה האחרון
 שהוא ונחורצן צית שני כצר ידענו ונהגלות עוד
 ונגלות צבל וגם הרצה לא עלו כלל ונהגולה רק
 הגזירות והקללות ר"ל כל יום הם ונרובים ונצירו
 ע"כ וקטוין הכתוב ונאמר אשר לא ידעת תחת
 ואצתיך אשר ונאמר ועצדת טס לרמוז אשר עיקר
 הגלות הזה הוא ככ"ל צוסיס ואכנויות וגזירות

ונסוכות שאצותינו לא היי יודעים כוצד הגלות כוון
 אכחנו הגס טהי ג"כ צבלות עיין ותצין כי הוא
 פירוש כוון צערתו יח' :

שם פ' ט"ה ובגוים ההס לא תרגיע ולא יהי
 מנוח לכך רגליך ותתן די

לך טס לצ רגז וכליון עינים ודאצון נפש, ויש לרמוז
 צוה הפסוק עפי ונאמר התקונים תיקון כ"ה הנחמיל
 קס קצא תנייכא ח"ל כד לפיקו אלתקלר ונגלותא
 אלתקלר הוא וטה כלפי בצורס דדי רצרי ונחמיל
 קא אחזי למטיח ושצטיין ובג"ד אונותה הסוא חולה
 צבלותא לישראל אס תעירו ואס תעוררו ללא יחא
 צוהירו אלא עד שתחפץ ואס לפיקו אלתקלר חא
 וטה כלפי חסד ועס כל דא ורעה צבלותא אלתקלר
 הרי לך ונאמר זה שאריכות הגלות היא לעוץ ח"ל
 הכסא ונלך טס אות פי וכל האומר דצרי הקצא
 קדישא ילא לנו טעס ונסיק לאורך גלותינו טצודאי
 ניכה הסוצ צאריכות הגלות ולא ימות ונטיח ולא
 יהי אז לרות וחסד גדול עשתה לנו השכינה הסוצלת
 לערה וחל"י צעבור צניי לפוטרוס ונצלי ונטיח וכו'
 עיי"ש ודצרים הללו כוכל להענווס כאן צפי ובגוים
 ההס לא תרגיע לטון ותירות ורגיע ר"ל שלא תהי
 הגאולה צוהירות כי זה לא עוצ ככ"ל ונהתקונים
 ולא יהי וננוח לכך רגלך רמוז כוון שפרש"י ז"ל
 לעיל צפרשת דצרים כי לא אהן לכס ונארלכס עד
 ונלך קף רגל עד שיצוא יום דריסת קף רגל על
 הר הזיתים טכאמר ועמדו רגליו ציום הסוא על
 הר הזיתים ורגליו רמוז על הכניי ועל ונטיח
 וזה לא יהי וננו"ח לכ"ף רגל"ך טהס קוצלים
 לער ולרות ישראל צבלות ואין להס וננוחה עד
 שתצוא הגאולה צצ"א ואמר הכתוב ותתן די לך
 טס ל"צ רגז וכליון עיניי ודאצון נפש טעס שלסה
 דצרים כאן נגד נשונה, רוח, נפש, כי ונשכן הששנה
 הוא צמות וזה רמוז צוה שאמר וכליון עיניי כטעס
 חכוני העדה עיני העדה ונשכן הרות הוא צבל
 וזה ול"צ רגז ונשכן הנפש הוא צכצד וזהו ודאצון
 נפש ורמוז צוה הכתוב טנחנות כוצד הגלות קסה
 לאדם לקנות לו כרי"כ רק עיי עצודה רצה וסכה
 רמוזו כל הכ"ל צפסוק זה שלא יפול לצ האדם
 הרנאה טעצרו כוה זוננים ועדיין לא נשענו כי
 צודאי הכל לעוזה ונאחו יח' :

שם פ' ט"ז והיו חייך וגוי ופחדת לילה ויווס
 וגוי לילה ויווס גי צנקורה דין.
 תרדינה

יש דין פסוקים רומז על דינים אונס כאשר נלמד גם הפסוקים של הזכרות הוזהרים והיי אס שמוע שסס ומחיל הפסק א' ועד סוף התוכחה יש ק"ח פסוקים הגם שבין הזכרות והתוכחות יש הפסק פרשה עכ"ל וזה הפסק א' ומחיל קודם יורט לחבר הזכרות עם התוכחה כדי להוסיף הדינים ואס תלמדס יהי ק"ח פסוקים כונסר חיים וזמין להפלין כנודע להוסיף משס:

ס' כ"ט ט"ג ולא נתן ד' לכס לב לדעת ועינים ללחות ואזנים לשמוע עד היום הזה ואולך אתכם ארבעים שנה במדבר לא זלו שלוחתכם ועליכם ונעלך לא זלחתה ועל רגליך. יש לדקדק לכאורה להכתוב ואולך אתכם לריך לכתוב קודם ואח"כ ולא נתן ד' לכס לב וגוי עד היום הזה. אונס אעתיק לך דברי הזהר פתח ר"ד אי ר' אלעזר פתח ויראיני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני ואלך ד' ת"ח כו' כו' מהכא אית לאסתכלא דעובדין דצ"כ עבדין ליי אינון לבושין הן לבושין טובים ע"י תורה ותפלה וינעש"ט או להיפך ח"ו עיי"ש בזהר ע"כ הודיע להם אשה רצינו ע"ה גדול חקדי השי"ת אשר לא היי להם לב לדעת וכו' עד סוף ארבעים שנה וא"כ לא היי כ"כ עשיית הוולות כהוגן וא"כ לא היי לכאורה צוה להחלצ"ט כי עיקר הוולצושים הוא מקיום הוולות כהוגן אעפ"כ כל אותן ארבעים שנה לא זלו שלוחתכם כי כתוב בקידוד בפסוק לא עשה כן לכל גוי ונשפטים ז"ל ידעים כי ז"ל הוא וזלעס ולהיפך בקדושה הוא ל"כ טהור וזהו לא זלו שלוחתכם פ"י לא שלע עליהם הרע צרוז חקדי השי"ת ולא היי הלידוף וז"ל ז"ל:

נצבים

ס' כ"ט פ' ט' אתם נלצים היום כלכם לפני ד' אלתיכם וגוי יש לפרש הכתוב צדיק רומז הנה כודע אשר עיקר התפלה תמיד ובפרט צדיקים נוראים יהיי עיקר הכוונה שייתחד שמו יתי ושיתקדש שמו יתי בעולם ואזי מוילא נמשך כל טוב על ישראל ואעתיק ונעט וזהר פתח רל"א ז' וז"ל והוא יונא דר"ה ונשטטא בעלגווא לזכנ"ט כל חובי עלווא וכדין כל אצרין דאינון ישראל אינון צעאקי דאינון אצרין דמטרוחא כר ד' נשונא אדם שכינתא קדישא וכו' עיי"ש וחו פירוש הכתיב כאן אתם נלצים היום

חרדינה עיני דנעס לילה ויוונס ואל תדוניה כי שצר גדול נצברה צח עמי (ירומי י"ד י"ז) לילה ויוונס לא תכנה לעולם ועלה עשנה (ישעי' ל"ד י"י) והנה ישעי' היי קודם ירומי ולוה כתנה הווקרה קודם ירומי ואח"כ ישעי' אונס הווקרה וורה לנו זאלצע צוה שמועצ ישעי' לבקוף כי שס צישעי' ודצר זכחות ליון עיי"ש ור"ל כונו שנתקיימו הכי תרי לילה ויוונס כן יקיים השי"ת השלישי ויכחם עוד את ליון וישו צ"ל צרחים אכ"כ:

שם ודיו חייך תלמים לך ונגד ופחדת לילה ויוונס וגוי כתב צעה"ט ז"ל תלמים ז' בווקרה דין ואידך ועני תלמים למוסותי (הושע י"ח) וסיינו דאוריין (נצבת ר"ה ע"ז ז') ציננים תלמים ועומדים צין ר"ה ליו"כ זכו נכתבים לחיים וכו'. וזהו ועני תלמים למוסותי שתלמים ועומדים עד שיעשו תשובה עכ"ל ואוריין שס בגמרא לדיקים נכתבים לאלתר לחיים והפירוש בגמרא לאלתר לחיים צתיבת חיים רומז צנים חיים ומוחי כי גם ומוחי ככלל צתיבת חיים כי אס אין לו פרכס קיי אינס חיים וגם צנים ורומז צתיבת חיים כונו שפרכס"י ז"ל בפרשת וילא בפסוק הזה לי צנים ואס אין וגוי וזכאן שווי שאין לו צנים וגוי הגם שצנוקה התפלה אנו אוררים תחילה זכרינו לחיים ואח"כ וכתוב לחיים טובים ואח"כ נקסר חיים צרכה ושלום וכו' הטעם הוא כי האדם לריך לפרש תפלתו היעצ כנודע ואנו ונצקשים בהדרגה כו"ש צטור אר"ה הטעם עיי"ש אזל כוונת הגמרא לאלתר לחיים הפירוש כמ"ש:

שם פ' ס"ט אלה דברי הצרית אשר לך ד' את ונשה לכרות את בני ישראל וגוי וקודם פסוק הזה הוא פרשה קטומה צמורה וכן אחר הפסוק הזה הוא פרשה פתוחה צמורה ולכאורה יש לדקדק הא הפסוק הזה אלה דברי הצרית הוא קיום הפרשה של התוכחה וא"כ לא שייך להיות שס הפסק פרשה וזאפשר לומר צוה דהתורה לא רלחה להסמויך דברי הצרית להקללות וכנין שכתבו הפוסקים שלא לומר פסוק ואני זאת צריתי אותם צני' צאצ כדי שלא יהא כראה ככורת צרית על אצילות וכוונתו כן הוא צבאן הגם אשר פירוש הכתוב אלה דברי הצרית קאי אלעולה לפי התוכחה עכ"ל צוה שהפסיקה התורה וכתנה לפי אלה דברי הצרית לפרשה צפני עלוה צוה רומז שהשי"ת רלה להוסיף הדינים של התוכחה וכן בפרשת התוכחה

מלבוש

נצרים

לשבת ויו"ט

היום הוא ר"ם כנודע ומספרים כלכס לפנ"י ד' אלקיכ"ם ר"ל שיהא הכל"צ שלכס הוא התפלה צר"ה עזר הכנ"י וחסו לפנ"י ד' אלקיכ"ם כי ונצאר צוהר ואחחנן דף קפ"ה החילוק אם כתיב ד' אלקי"ך הוא דרגא ד' ישראל הוא הכנ"י ואם כתיב ד' אלקי"ו הוא דרגא עלאה דרגא דמשה עיי"ש צוהר וכן כאן דכתיב ד' אלקיכ"ם פירושו כמו אלקי"ך דרגא דכנ"י ואמר ראשיכס רגוי דהיינו מ גדול ועד קטן יהא כוונתכס על הכנ"י ואמר הכתוב אח"כ לעצרך צצריה ד' אלקי"ך יוצן במאמר ר"ש שם ח"ל להחילצ על ד' וכי על ד' קיינא אל"ל בשעתא דלינון קיימין על דיכא דינא קדמאס דכלא לנאן הוא דלא יוקר לשנא דקצ"ה ודלא יוקר לאורייתא ולעצדוי וזה באפשר לרמז כאן לעצרך צצריה ד' אלקי"ך אם ח"ו עבר על יקרא דאורייתא או על יקרא דשנא קדישא יהא הכלצ שלכס לתקן כנ"ל והנה הקי"ת לפנ"י ד' אלקיכ"ם הוא לירוף ה"ים והוא שם מוע"צ שנות זה נרמז על צח"ו כי הו"ד חכמה תחי' בעל"י הרי חיים ה' נרמז לצנים כעעס שרי אשהך לא תקרא את שוה שרי כי שריה שמה. והו"ם הוא וחזי ור"ל כאשר יתפלל עזר הכנ"י אזי ונעילא נמשך להם צני ח"י וחזי:

שם אתם כלצים היום כלכס רגוי הנה תיבת אתם נקוד צעעס פשטא וכשהקורא קורא צק"ת כראס כאילו תיבת את"ם עווד צפני עלמו כנראה צח"ס הקריאה ו"ש לרמז צוה על שני דרכים אז עפ"י וזה דנצואר צספרים לרמז בהתיבות אתם כלצים למאמר ז"ל אשר קושטא קאי כי את"ם אותיות אה"ת עיין צספר דגל ו"א והנה זהו שרומ צכאן שתיבת אתם נקוד צעעס פשטא לרמז על זמן הזה שהאונת אינו צנמלא כ"כ והאונת עומד צקקן זויות כנצואר הכתוב ותחי האונת נעדרת רק צציהת משיח צצ"א אז יתקיים האונת כנודע וזהו ומתקוים שפת אונת תכון לעד כוננת לא נאמר אל"ל תכון. דרך הצי לרמז ולחצר תיבת אתם עם הפרשם שלמעלה כי הפרשם שלמעלה מסיימות ושורתתם את דצרי הצצית הזאת רגוי לנען תשכילו את כל אשר תעשין ודוקא צני ישראל י"ש להם השכלה ע"י לימוד התורה וקיום מצותיו אזל לא אוה"ע כו"ש ומשפטים צל ידעים והו שרומ צוה שתיבת אתם נקוד צפשטא ואינו מוצר כ"כ עם תיבת כלצים כדי לחצר אתם עם פרשם שלמעלה ותקרא ציחד לנען תשכילו את כל אשר תעשין את"ם כנודע ולא אוה"ע כנ"ל:

עוד שם אתם כלצים רגוי ראשיכס רגוי עיין צדצרי אל"ז ור"ר זללה"ה סכתצ סכתצ כאן צתורה עשר דגין נגד עשר ספירות ראשיכס הוא כתר. צצניכס צינה. זקניכס חכמה. שועריכס בצורה. כל איש ישראל חסד. טפכס תפארת. כשיכס הוד, וגרך אשר צקרב ומח"ך כלת. ומוטצ על"ך יקוד, עד שאצ ויימ"ך ומלכות עיי"ש צלקוטי תורה טעם על ה"ל אונס י"ש ליתן טעם למה נכתב צכתוב צינה קודם חכמה וכן בצורה קודם חסד וכן הוד קודם כלת הא התורה חשבה ונעילא לתת והטעם הוא יען כי הכתוב אתם כלצים היום ומפרש גם על ר"ה כנצואר צספרים גם צדצרי אל"ז ור"ר זללה"ה ונצואר צקידור אשר צר"ה התכללות הספירות צקו הגצורה ולכן נקדים צינה בצורה הוד יען שסס קו הגצורה:

עוד שם אתם כלצים היום רגוי פרש"י ומדרש אבדה למה כנמכה פרשת אתם כלצים לקללות לפי ששמעו ישראל וזה לקלות חסר שחיס חזן מו"ע צצתורת כהנים סוריקו פניהם ואמרו מי יוכל לעמוד צאלו התחיל ושה לפייסם אתם כלצים היום וכו' והרי אתם קיימים לפניו עכ"ל ופ"י י"ש ליתן טעם למה אמר הכתוב לשון כלצים ולא לשון עוודים, כי כלצ"ם ומספרו קל"צ גיו"י ח"ל ונק"ה שהם ודה ראשונה ואחרונה וי"ג ודות רחמיים שרומ שהגם ש"ישראל בגלות סובלים לרות ולער עכ"ל גם זה הוא לטובה ורחמיים כנצואר חז"ל שאברהם צירר צעצוד ומלכות:

שם פ' י"ב למען הקים אותך היום לו לעם רגוי הכס ידוע ומספרים אשר פרשה זו אתם כלצים היום רגוי רומ על ר"ה ע"כ נלע"ד לרמז צהטעמיים של התיבות הללו לנען הקים רגוי כי לנען הוא צעעס מונח והקים אותך סס צנוקף והנשא והיום לו סס צקדמא ואזולא ולעס הוא צצציע והו שרומ כי אמרינן צגנורא ר"ה תניא כי חק לישראל הוא חין לי אל"ל לישראל לאוה"ע ומין ח"ל ומשפט לאלקי יעקב א"כ וזה ח"ל כי חק לישראל הוא ונלמד ש"ישראל ככסין תחילה לדין כדצ חסדא וכו' וקמי דליפוש חרון אף עיי"ש צגנורא דף ח' ע"צ הרי צצרי"ם ישראל ככסין תחילה לדין חסו הרמז צכאן צהטעמיים שהקים אותך סס צעעס חלשא שהטעם הזה מורה על נשיאת ראש כמי"ש צאזה"ם הקדוש ז"ל צפרשת אמור צסוק

מלבוש

נצבים

לשבת ויו"ט כב

צטט רבינו מה"ל רבי ר' הירשלי זללה"ה שאמר
 אשר שנתיו של משה רבינו ה"י ק"כ שנה כמספר
 סיוצלות ט"ס צטיח אלפי שנין דהוי עלמא כי בכח
 הסורה שקיבל משה רבינו ע"ה וסורדי"י ונחמה לישראל
 צזה ה"י תיקון לכל הדורות וצריחה עולם עד סוף
 כל הדורות וצזה יתפרט ג"כ דברי הסדרגוס יוכתן
 סכ"ל ארום י"ת כ"ל דר"ח דקמיו וי"ן יומ"א עלמא :

צת כהן כי תה"י אלמנה וגו' עיי"ש וזהו נ"כ
 סהציות היום לו הם צקדמא ואזלא היום רומ על
 ר"ה וקדמא ואזלא פירושו הוא טהם וקדימין ואזלין
 וכנסין ככ"ל צגמרא ותיבת לעס הוא צנועס רביע
 סהטעס הזה רומ על סכ"י אומא דרביע על צנין
 לסגן עליהם וזהו ג"כ סתיבת למען צנועס מוכח
 לסון מוכח כי זה הוא הקומה של צני ישראל כאשר
 י"ט לסס מוכח ולא רדיפות וצפרט צגלות :

שם פ' כ"ז ויתשם די וועל וגו' וישלכס אל
 ארץ אחרת כיום הזה סהס
 אוח ל"י מתיבת וישלכ"ס הוא משהו רצבן וכח
 ע"י סגלון סקדוס אזולאי זללה"ה ח"ל כסחקיר למ"ד
 מתיבת וישלכ"ס סאותיות סכשאים צבי"י עש"י רומ
 כסיסתלק סלימוד יצא עשו כמסר"ל אין סקול קול
 יעקב ה"דים ידי עשו עכ"ל ולפענ"ד יראה לרומ
 צזה גדול סקדי וסחצת סטי"ת לעונו צית ישראל כי
 מדרך סאדס סמוליק ח"זה דצב הוא צודאי משה
 סהדצב סהוא כמאס צעיניו וצודאי לא יציב לקחתו
 כי צבד כמאס צעיניו ולכן צכאן סגס סמחמת גדול
 סחמא סכזכר צפרטה אמרה סתורה ויתשם די וגו'
 צאץ וצמחם וגו' וישלכס עכ"י כאמר וישלכס צלמ"ד
 רצתי ועכשיו כסחקיר סלמ"ד כשאר תיבת וישכ"ס
 ופירושו כמו סישכ"ס אוחצ"ס את די אלקיס (צפי
 ראה) ויה"י פירוט סכתוב ע"ד משל סאדס סואל
 מציצרו על אוחצו ואומר ה"ס עוד אוחצ"י צעולס
 וכמו כן ספירוט צכאן סגס סמחמה סתורה וישלכס
 עכ"י ככתב צלמ"ד רצתי כדי סחדרוט סתיבת צלא
 סלמ"ד רק וישכ"ס ופירושו ככ"ל עוד צאסטר לרמ
 צמה סככתב לע"ד רצתי כי ידוע אשר אסון רצבן
 סס צציה וסס הוא סמחקה סדיכ"ס צסוקסן חסו
 וסס סמחמה צכאן סלמ"ד רצתי אשר צמה ספס"י
 ססליך וסגלה אוחתו לארץ אחרת צזה כמחקו סדיכ"ס
 כמאמרס ז"ל סאצרהס אציו צירר סעצוד מלכיות :

שם פ' י"ג ולא אהכס לצדכס אנכי כורת את
 סצריה סזחה וגו' וזה אשר איכנו
 סה וגו' עיין צאוח"ה ז"ל סכתב ח"ל ומאמר וזה
 אהכס לצדכס גילה כוונתו סצאלה עלמה סכורת עס
 סעומדים עס מוסיק למייצס על סדורות, אין כוונתו
 צאס סדורות סצאים אחר כמה דורות יעצרו ח"ו על
 סתורה סינעסו גס אוחס סדיצב עומס משה רבינו
 ע"ה סהרי אלו רואים ט"ס לדיקיס דור אחר דור
 ואח"כ ח"ו כתקלקל סדור ואין סצרה לומר סאותס
 סלדיקיס ינעסו צעצור סדור סאינו כסוגן ואינס
 סולכ"ס צדרך סתורה, רק כוונתו סאותס סמשה
 רציו ע"ה כרת עומס צריה ה"י לריכ"ס לקבל עליהס
 צריה סתורה עליהס ועל צניהס ועל צני צניהס עד
 עולס טילכו צדרך סתורה כמו סאנו מצקסיס ומחמו
 ית' ונה"י אכחכו ולאלינו ולאלי וסכוכוס וסכוכוס
 הוא עד עולס כי זה מועיל מאוד סצניס וצני צניס
 וכן דור אחר דור ילכו צדרך סתורה ואס אינו
 מצקס כן זה גורס ח"ו וכו' וסרי סיא כמו סהוא
 סגורס לזה וסוא ית' יצור לעמו ישראל לילך צדרך
 סתורה כאמר ותן צלציו צניה וכו' :

שם פ' כ"ה הנסתרות לדי אלקיניו וסנגלת לנו
 ולצנינו עד עולס לעשות
 את כל דצרי סתורה סזחה עיין צצרי חא"י מ"ר
 זללה"ה צפירושו על סמדרט צפרטה צמדצב סוף ס'
 ג' וכן צלק"ת כאן סמפרט ססוק סזה צאריכות,
 וצקילור דצריו סקדוסיס אשר סכסכות לדי אלקיניו
 רומ על י"ק מסמו ית' וכמציור צמאמר סחח אליהו
 סכמה מוחא איהו מוסצס מלגאו צינס ליצא וכו'
 ועל

שם פ' י"ד כי את אשר ישנו פה עמנו עומד
 היום וגו' וזה אשר איכנו פה
 עמנו היום צכסגוס יוכתן ח"ל ארוס ית כל דריא
 דקמו מן יומי עלמא כלסון סיכון דקיימין סכא עומת
 יומנא קדס די אלקנא וית כל דריא דעתידין למייקוס
 עד סוף כל עלמא כלסון סיכון קיימין סכא עומת
 יומנא עכ"ל, סלסון ארוס ית כל דריא דקמו מן
 יומי עלמא וכו' ומשוע אפילו לא צאו אח"כ לעוסי'
 כלל דאל"כ הרי סס צכלל עס סמאמר אח"כ וית כל
 דריא דעתידין למייקוס עד סוף כל עלמא וא"כ קסה
 אס לא צאו אח"כ לעוסי' וסס ה"י לריכ"ן סהיות
 צעת כריחות סצריה ו**באפשר** לומר עש"י סממעתי

מלבוש

נצבים

לשבת ויו"ט

ועל אלץ תרין כתיב הנסתרות לדי חלקיכו וחכמה וזינה רומח על י"ק ונשנו ית' והס נקראים נסתרות ולאותיות ויה של והנגלו"ת רומח ו"ק ונשנו ית' והס נקראים נגלות ככודע וכח שמו ית' ונחשטנו על ענוו צית ישראל שיוכלו לקיים מלותיו ית' והס והנגלו"ת לנו ולזכינו וגוי לעשות את כל דברי התורה ונחשטנו על ענוו וזה הוכן כוונתו הגם שאין זה לשונו ונחשטנו וזהו על דרך סכתז הארז"ל קודם התפלה שכל הצורין סגבר הוא ע"י הש"ת אונס הוא לריך לעור התחתיים צקוד חנו עוז לאלקים וגם התחתיים לריכים לעור הש"ת עיין צקידור והנה יס להעניק צקיום הכתוב לעשו"ת א"ת כ"ל דצ"י התורה הזאת ונפטרם צי אלפים תק"צ ועס אוחיותיהם יעלה ס"ה צי אלפים תקכ"ד כונספר יסודא עלאה ותתאה עם אוחיותיהם ונראה לנו תוס"ק צזה אשר הכל אחד כי ע"י קיום התורה וסגלות נעשה יסוד שנו ית' וכן הוסיף יסוד שנו ית' ונקבל עליו עול ונלכות שמים הכי זה כאלו קיים כל התורה:

פ' ל' פ' א' והי' כי יצוא עליך וגוי והשבת אל

לצדך בכל הגוים אשר הדיחך וגוי. תיבת והשבת צי צתורה כאן ולעיל פרשת ואתחנן וידעת היום והשבת אל לצדך כי די הוא האלקים צמנים ונעל וגוי הנקורה יתפרט ע"ד שאומרים צנ"צ ונשה ירענו ואסרן ינחינו צמיינו כצובדלנר והאנדיאנס קיסר צמיי כמו כן הפירוש צכאן כי הסקוק צפרשת ואתחנן הראה לנו ונשה רצינו ע"ה גדול כמו ויסודו ית"ש ע"י נקיס ונפלאות עעשה ענוכו צסוליאכו ונולדים והס והשבת אל לצדך כי די הוא האלקים וגוי וכאן כתיב והשבת אל לצדך בכל הגוים וגוי ויתפרט ככ"ל:

שם פ' ט' והותירך די חלקיך בכל מעשה ידך
כאן תיבת והותירך ונלא דנולא ולעיל פרשת תצוא כתיב והותרך חקר י' כי כאן סהפרשה ונלצרת ונחצובה ונמקוס צצעלי תסובה עומדים חין לדיקים גמורים יכולים לעמוד ע"כ כתיב כאן ונלא דנולא רומח ככ"ל אשר יתרון סעובה יהי כפולה וצנולואה:

שם פ' י"ט העדתי צכס היום את השמים ואת
הארץ החיים וגוי נתתי לפניך וגוי וצחרת צמייס לענן תתי' אתה חרעך יס לרקדק צציינו הלשון שאמר וצחרת צמייס ונלא אומר החיים

צה' כמו שאמר ונתחלה החיים וגם שנתחיל צלשון רצים העדתי צכ"ס ונסיים צלשון יחיד נתתי לפניך וגוי וצחרת וגוי ונלא אומר לפניכ"ס וצחרת"ס, אונס יתפרט ע"ד סכתז הארז"ל צכוונת זכרינו לחיים סהקשה סס (עיין עער ר"ה פ"ה) צמה שאנו וצקסים ונחשי"ת זכרינו לחיים וכוי וכתצינו צספר החיים שהיא לשון כפול כי כאשר הש"ת כותב אותנו צספר החיים ונוילא אנו כזכרים לפניו וא"כ למה אנו וצקסים על הזכירה ותירך כי אנו וצקסים ונחשי"ת על סני ויני חיים חיות אי חיים לנשנותינו חסו זכרינו לחיים וחיות סצ' חיות הגוף והס פתצינו צספר החיים עיי"ש צעער הכ"ל (ונלפע"ד לרומ צמה שאמר שאנו וצקסים ונחשי"ת חיות הנשמה פירשו הוא כי הגם שאדם חי אס אינו ונריג"ש סהנשמה סצקרבנו הוא חלק אלפי ונעל ואינו דצוק צו ית' הגם ססולך ואוכל וסותה הוא חיו כונת ככודע כ"ז ונפרי ווסק חס שאמר שאנו וצקסים ונחשי"ת חיות הנשמה היינו סהנשמה חריג"ש נעיוות ודציקות חי החיים) והנה עם דצרי הארז"ל יתורץ צנוצ טעם ונה שאורה התורה וצחרת צהיי"ס קרי" צי צי חיים דהיינו צי ויני חיים הכ"ל חיות הנשמה וחיות הגוף כי ע"י התורה וקיום סגלות זוכה לזו ונה סהתחיל צלשון רצים ונסיים צלשון יחיד ככ"ל יתורץ כמו סתירלו הוופורסיס צפרשת ונפטיים צספוק ועצדתם את די חלקיכם וצרך את לחנך ואת ויניך שנתחיל ג"כ צלשון רצים ונסיים צלשון יחיד ותירלו סהתורה ונשכת פרוסק לכל יחיד צפני עלמו וכמו כן ונשכת התורה חיים לכל יחיד צפני עלמו :

עוד שם העדתי צכס היום את השמים ואת

הארץ החיים והגוי נתתי לפניך הצרכה והקללה וצחרת צמייס וגוי סקשה ארסי"ח ז"ל למה צפי ע"ו אומר חלוקת סעוב צפני עלמו דהיינו את החיים ואת סעוב ואח"כ ואת סמוי ואת סרע, וכאן כאמר ציחד החיים והגוי סצרכה והקללה עיי"ש, וצאפטר לוור צזה כי כודע ונחריז"ל אשר ציזירה חלי עוב ונלי רע ונעורצ, וצעשי ונעט עוב ורצו רע ונעורצ והנה סמוגיד סקדוט זללה"ס צפרשת ראה כחצ סזה שאמר סחי"ת וצחרת צמייס סמאמר סזה צעלמו הוא וסייע לכל אדם סרול"ה לטער עלמו ולצחר צעוב וצזה ונחורץ סכאמר כאן ציחד החיים וגוי יען כי כאמר כאן וצחרת צמיי"ס לרמו

לרנא שאפילו צעולס עשייה שטענדט וועט וסרע הוה
ווענדט אעפ"כ כל אלס יס לו כח לצחור צטוב
ונח וואנדט ית' וצחרת צחיים :

וילך

ס' ל"א פ' ג' ד' אלקיך הוה עובר לפניך הוה
ישמיד את הגוים האלה ואלפניך
וירשם יהושע הוה עובר לפניך כאשר דבר ד'.
עין צוה"ח הקדוש ז"ל טכחז אשר נעשה רצונו
ע"ה נחכוון לנחם את ישראל על פטירתו כי יחסרו
סני דברים בפטירתו האמת שהוא הי' להם למונן
ונוחקה לפני הש"ת לצלתי כלותם כמו שזאלינו צעגל
ונונגליס לולי נעשה צחירו צ' כי הוה אבד וצבר
סני מלכי האומרי קיחון ועוג וני יקום צוקומו
ללחום ואלחמות ע"כ נבד השטט אי שלא יתי' להם
וי להטפל צעדס לפני הש"ת אור להם ד' אלקיך
הוה עובר לפניך שש"ת צעלמו יעבור על פטעס
(לשון ותפארתו עובר על פטע) וכנגד בצורת העולמות
אור להם כי לא כמו הוה אלא הש"ת הוה הלוס
והוה אומרו הוה ישמיד וגוי עיי"ש והנס דבריו ז"ל
יס לרנא צעטעמיס כי על ד' אלקיך נקוד צטעס
קדמא ואלול ונוצור צרמ"ק הקדוש זללה"ה צטער
טעמיס שטעמיס הללו רומזים על הזרועות צעת
התייחדס צתפארת והקו צצלל טונאל טועה לל
ימין רומז על בצורה שטועה עלמו אל לל הרחמים
(עיי"ש כי טס קורא לקדמא ואלול אולל גריט)
והתיבות הוה עובר לפניך סס צמונח וונח רציע
וכבר הצחתי צטס סנגיד הקדוש וקאזינען זללה"ה
שטעמיס הללו רומז טכל וס שאלדס יתי' יוחר
צטפלות רוח לפני הש"ת אז יתי' יוחר השכח
השכינה וכונו כן הפירוש צכאן שאור להם נעשה
רצונו ע"ה טכל וס שיהי' יוחר צטפלות רוח אזי
הש"ת יוחר ויוחר יעבור על פטעס סמוח צחיצת
הוה עובר לפניך ככ"ל ואלו"ח הקדוש ז"ל וסתיבות
הוה ישמיד נקוד צטעס גריט וולשון גרש האמה
הזאת וסתיבות את הגוים האלה נקוד צמאריך תציר
רומז שש"ת האריך להם אפו ואח"כ יצבר אותם
והתיבות ואלפניך וירשם נקוד צטרחה אלתחתא
רומז שאחר סערמות וסולחנות אזי יתי' להם ונוחה
כי אלתחתא לשון ונוחה וכמ"ש והכיח לכס מכל
אויביס וקציע ויטחת צטט ופעם דברי או"ה ז"ל

הכ"ל שופרט ד' אלקיך הוה עובר לפניך תיבת
עובר פירושו לשון ותפארתו עובר על פטע ועל
יהושע הוה עובר לפניך תיבת עובר מפרש צמטיעות
לשון הליכה צדבריו יתפרש ג"כ דברי סחרגוס יוכתן
טעל ד' אלקיך הוה עובר וסחרגס תיבת עובר עציר
ועל יהושע הוה עובר וסחרגס תיבת עובר יעיי"ל
וקסה למה וטתה ספירוש אונס יתפרש עס דברי
האו"ח ז"ל הכ"ל כי רלה לרנא שתיבת עובר סרלשון
פירושו לשון ותפארתו עובר על פטע ע"כ וסחרגס
ג"כ עצ"ר לשון עובר על פטע :

שם פ' ו' חזקו ואמרו אל תראו ואל תעללו
מפניהם, הנה צודאי אין כוונת
הפסוק דוקא על סתחזקות הגטמיות כי לא צכח
יבצר איס וגוי אונס יס להעמיס צבי תיבות הללו
חזקו ואמרו וסו כי אל"ז מו"ר זללה"ה כחצ צטפרו
אשר חזק"ו צכח הצינה יד החזקה ואלמלו ונח
סחכומס כמזחור צזסר צראשית צסקדומה דף צ' מרוצ
אויס ואמ"ץ כ"ח עיי"ש וצדברי אל"ז מו"ר זללה"ה
יס להעמיס עוד על תיקון סמודות כעטס סכתוב
חזק"ו יד"ס רפות ואלמלו צרכי"ס כוסלות סרי אשר
חזק"ו רומז על יד"ס טהס חו"ג ות"ת כולל אותס,
ואמלו רומז על צרכי"ס טהס כה"י וכבר כחצ רש"י
ז"ל ציהושע סי אי חזק ואמ"ץ חזק צתורה ואמ"ץ צמעסיס
טויס כי ע"י כס סתורה וועטסיס טויס ומיילל
מתקן סמודות וסתי"ת טומר אותו וזו ומיילל יתפרדו
כל פועלי און וסו סיוס סכתוב אל תראו וגוי כי
ד' אלקיך עמד :

שם פ' ז' ויקרא נעשה וגוי כי אתה תצוא את
העם וכו' פרש"י ז"ל נעשה
אור ליהושע זקנים טצדור יתי' עמד סכל לפי
דעתן ועלתן אלל סקצ"ה אור ליהושע כי אתה
תצ"ח את צני ישראל וגוי תצ"ח על כרחן סכל
חלוי צך טול וקל וסך על קקדו דבר אחד לדור
ולל סני דברין לדור מאור זס טול וקל וסך על
קקדן אומר דרשוני וסו וסס טייכות לזס סעי"ז
טיכה על קקדן דבר אחד לדור וכו' וכרלס לפרש
ולסעמיס צדברי רש"י וכוונתו ז"ל דסכס סגיני טל
קקד"ה הוה ר"ח כוונת ד' פעמיס צין וכבר נודע
וקידור סרריו"ל צכוונת ססגדה כנגד ארצעה צניס
דברה תורה טהס ד' פעמיס צין ועיי"ש יס חלוקי
דעות זס אומר צכס זס אומר צכס עיי"ש ע"כ כחצ
רש"י

מלבוש

וילך

לשבת ויו"ט

רש"י ז"ל טול וק"ל והך על קדק"ד כוונתו צוה ללכך אחיות וק"ל למינן קדק"ד ויעלה הבינו של שניהם ציחד שנייה היינו שנייה נסורין היינו שאם ינוסך ופסס אז לא יהי עוד מילוקי דיעות ויהי דבר אחד לדור:

שם פ' י"ג ובניהם אשר לא ידעו יטעו ולמדו ליראה וגוי כל הימים אשר אתה חיים על האדמה אשר אתה עוזרים את הירדן שנה לרשתה כאן לא כתיב תיבה לצוא קודם התיבות שנייה לרשתה ולעיל צפרשת כלצים קימן לי פ"ח כחוצ לצו"א שנה לרשתה ח"ל הכחוצ פס ואם יפנה לצדך ולא תשוע וגוי הגדתי לכם היום כי אבד תאבדון לא תארכוין ימים על האדמה אשר אתה עוזר את הירדן לצו"א שנה לרשתה וא"כ יש לדק"ק למה צפרשת כלצים כאמר לצו"א שנה לרשתה ובאן צפרשת וילך לא כאמר רק שנה לרשתה בלא תיבת לצו"א וכן לקמן צפרשת האזינו קימן לי צ' פ' ו"ז לא כאמר תיבת לצוא רק כמו כאן אשר אתה עוזרים את הירדן שנה לרשתה חונס יש לוור צוה כי צפרשת כלצים כתיב בלשון יחיד אשר אתה עוזר את הירדן לכן כתיב פס לצו"א שנה לרשתה שושועות תיבת לצו"א הוא הגם שיעבור את הירדן עכ"ז לריך עוד השתדלות שיוכל לרשתה ופ"ח צפרשת וילך וכן לקמן צפרשת האזינו שכתוב בלשון רבים אשר אתה עוזרים את הירדן לא כתיב תיבת לצו"א כי רבים אינם לריבים כ"כ השתדלות כי זכותא דרבים שאני והגם צפרשת ראה כתיב כי אתה עוזרים את הירדן לצוא לרשת וגוי כאמר גם אלל רבים תיבת לצו"א כבר תירץ רש"י ז"ל פס ח"ל כי קים של ירדן יהי קימן צידכס שתצואו ותקפו את הארץ. אלל צלריך עוד לפרש סכתוצ צפרשת כלצים צעלמו למה אמר לשון יחיד אשר אתה עוזר וגוי ככ"ל וקודם אמר בלשון רבים הגדתי לכם היום וגוי ככ"ל כל הפסוק וגם כל הפרשה פס כאמרה בלשון יחיד ולמה נשכה הפסוק הזה הגדתי לכם על לשון רבים חונס יתפרש הכחוצ ע"ד שכתב רש"י ז"ל צפוק הנסתרות לדי חלקינו מצאו צברית על הנבלות שאם היו אפילו יחיד שיעבור על התורה אזי יענקו הרבים אם לא יצטרו את הרע עיי"ש ולכן כאמר תחלה לשון יחיד ואם יפנה לצדך וגוי ואח"כ לשון רבים הגדתי לכם היום וגוי ואח"כ עוד בלשון יחיד לרמו ככ"ל וכבר אמרו ז"ל לעולם יראה אדם כאלו חלי

זכאי וכו' עשה ונלום אחת ונכריע כל העולם כולו לכך זכות:

שם פ' י"ח ואנכי הסתר אסתיר פני ציוס הוא וגוי נראה לרמו צוה להנתיק הדינים כי השני תיבות הסתר אסתיר ונספרם חלק שליו והנס כודע וכוונת הקדיש אשר ס"ת של יתגד"ל ויתקד"ש שנייה רצ"א ונספרם שליו כנספר ג' חלקים וג' היות שמונתיק לג' חלקים עיי"ש צקידור וידוע אשר פני רומז על הרחמים הוי צ"ה נולל כאשר תחשוב ונספר השליו של הסתר אסתיר יהי צנספר ג' היות וג' חלקים שהיות מונתיקים הג' חלקים ונספר האלף של הסתר אסתיר כאשר תחשוב האלף לאלף כ"ידוע אזי האלף רומז על השי"ת יחודו של עולם ורלוכו צוה שהשי"ת שהוא ית' יחודו של עולם ונסתיר הפנים פסם היות צהשמות חלקים כדי להנתיק וחסו ואנכי הסתר אסתיר פכ"י:

שם פ' כ"א ודי' כי תוכלן אתו רעות רבות ולרות וענתה השירה הזאת

לפניו לעד כי לא תשכח ופי זרעו צאפטר לרמו על לשון וסיי שהוא לשון שומה וסוה ששומה כי בודאי אין השי"ת שומה בלרות ישראל חונס הפירוש הוא כי כודע ונסתקונים כי רצוי הלות לישראל ונקרבת בגאולה ועי רומז לשון וסיי כי וגוי והו צאפטר ג"כ לפרש ונאמר וענתה השירה הזאת לפניו לעד וגוי כלומר שהשירה תאמר לפני השי"ת אשר כבר עברו לרות רבות על ישראל כדי שיהי שמו יגאל אחתו מן הגלות וצהכ"ל יש לפרש ג"כ מה שתיבות רבות ולרות מונקדים צמעמים זקא סגול כי כבר כחצתי כ"פ שהמעמים הללו לפעמים מראים על לער ולפעמים על שומה וכאן מראים על שניהם ציחד כי מלך אחד יהי לרות רבות ומלך הצ' הוא ונקרבת את בגאולה:

עוד שם כי אציאנו אל האדמה וגוי וסיי כי תוכלן אחתו רעות רבות ולרות וגוי צגמרא חביגה ד' ה' אורינו ר' יוחנן כד הוי וטי להאי קרא צבי עבד שרצו מווליא לו רעות ולרות תקנה יש לו ונאי רעות ולרות אמר רב רעות שנטשו לרות זו לזו כגון יצורא ועקרצא ועיי"ש צפרש"י ותוספות ועיי"ש צוהרש"א דהגמרא עסיק לשון לרות מושמעה ופסו דאל"כ לכתוב רעות ולרות רבות ומדכתיב רעות רבות ולרות מושמע ליה לרות רעות

רוחות העולם רומח לדי אוחיות שמו יתי נמלא כפי
 מה שחושב הפסוק כאן מערב לפון מרח דרום
 הליך הוא באותיות שמו יתי קיי"י היולא מפסוק
 עיר"ה ולשרק"ה כ"י אוחיו (פי יחי) והליך הזה
 הוא של חודש אדר ואפשר לומר הטעם שאמר הכתוב
 בליך המזכר יען כי כל מה שנאמר בפרשה זו הי'
 ג"כ בחודש אדר כידוע ע"כ מזכר כאן גם הליך
 של חודש אדר :

שם פ' ג' ב' ס' ד' אקרא הצו גדל לאלקינו
 פרש"י כי משמע בלשון כאשר כשאקרא
 ואזכיר שם ד' אהם הצו גדל לאלקינו וזכרו שמו
 ונאמן אמרו שעוין צורך שם כבוד ונכחות וכו'
 אחר זכרה שבמקדש והנה ידוע בגמרא אשר צורך
 שם כבוד וגוי אמר יעקב אזינו ע"ה בעת שאמרו
 בניו שמוע ישראל וגוי ורמזנו זה כאן כי הצ"ו גדל
 לאלקינו ונאמן יעקב רומח על הכל כי הוא הי'
 הראשון שאמר שבכ"ו וזהו ג"כ כונת חז"ל ונאמן
 שעוין שבכ"ו וכו' דייקא ונאמן :

שם ב' ס' ד' אקרא הצו גדל לאלקינו בתרגום
 יונתן איתא אשר משה רבינו לא הזכיר
 שמו יתי עד דהוי ונאמן פומי צ"ה שירתא בתמנין
 וחמשא אהוין דאינון כ"ה תיזין כי מן האזינו וגוי
 עם שם הוי"ו צ"ה ית כ"ה תיזות שבהם פ"ה אוחיות
 וכן הוא בפרש"י והנה עם שמו ומה רבינו דייקא
 ונאמן הכל כי כ"ה תיזין הוא כמספר שם אה"י
 ששם הזה מרמז על תשובה וכן האוחיות הם פ"ה
 כמספר שם ס"ג וכ"ה אוחיות כנודע ומרמז לנו ז"ה
 שלריך אדם לעשות תשובה קודם שיוליא מפיו שמו יתי :

עוד שם ב' ס' ד' אקרא הצו גדל לאלקינו
 פרש"י הרי כי משמע בלשון כאשר
 כשאקרא ואזכיר שם ד' אהם הצו גדל לאלקינו
 וזכרו שמו ונאמן אמרו שעוין שבכ"ו אחר זכרה
 שבמקדש עכ"ל רש"י ז"ל וכתב על זה בפרש"י משכיל
 לדוד וז"ל היינו משום דכתיב כי שם ד' אקרא
 וקני למומר כי ד' אקרא אלא ס"ק כשאקרא שם
 ד' ככתבו ואין זה אלא במקדש ומ"ו גם שאין
 שאנו עוין בגזולין כפקא לן מהך קרא כדאיתא
 בפרש"י להדיא וטעם ההפך מן המקדש לגזולין
 כלע"ד משום דעיקר קרא קמיל דעבי ליחדא קצ"ה
 ושכינתא והיינו דכתיב כי שם ד' אקרא הצו גדל
 לאלקינו הלכך במקדש שהוצרך מזכיר את השם
 ככתבו

כחות הם לרות זו לזו עיי"ש צמח"ש"ה והנה המפורד
 חסלים ע"ה זיקק ונאמן יתי אשר הראיתנו לר"ה
 רב"ה ורע"ה סיכה מלשון הכתוב כאן רע"ה רב"ה
 ולר"ה דלרש"י רעות שנעשו לרות זו לזו ככ"ל
 ומלשון המפורד משמע שהלרות הם לרות ממש ואפשר
 לפרש דלכן סיכה מלשון הכתוב כאן כדי שלא יהי'
 לרות זו לזו ולא ית פרושה ויהי הפירוש איך סיכה
 וקיים המפורד תשיב תמינו ומתהומות הארץ תשוב
 תעלינו כי הלרות והרעות מוכוז הגלות הוא כמו
 התהום הנוכח ר"ל וגם רמזו בפסוק זה בכלל ובפרט
 כי הראיתנו תמינו תעלינו הם קרי וכתוב הקרי
 הוא צ"ו לפון רבים והכתיב הוא צ"ו לפון יחיד
 וה"ר שהוא יתי ימור לעמו בית ישראל בכלל ובפרט :

האזינו

ס' ל"ב פ' א' האזינו השמים והאדמה וגוי אמר
 פי כתב צעה"ע ז"ל הפסוק
 ותחיל צה"ה ומקיים צו"ד ככלל השם זראש השירה
 עכ"ל ובאפשר להוסיף עוד כי גם סוף השירה
 וקיימות הרכינו גויס עמו וגוי וכפר לדמות עמו
 הרי גם אוחיות ו"ה ונאמן ככלל צקוף השירה
 נמלא לפי"ו אשר כל השם ככלל צהשירה אלא
 שהליך הוא ק"י קיו רומח על דין יען שבשירה זו
 ית צה דברים קשים ודינים והליך הכל הוא
 הליך ונאמן ענת היולא מפסוק גדלו לדי אה"י
 וכנומיה שמו ורומח הליך ומפסוק זה בתחלה
 השירה ובסוף השירה כי כאשר השירה יגאל אוחנו
 צ"ה כמו שאמר הכתוב כי אשא אל שמים ידי וגוי
 שכל הפרשה מדברת בגאולת ישראל כמו שפרש"י
 שם אזי יהי גם שמו יתי בשלימות כי בגלות אין
 השם שלם כזיכור כפרש"י ז"ל בפרשת צלח ע"כ
 צא כאן רמז בתחלת השירה ובסוף השירה הליך
 של גדלו לדי אה"י וכנומיה שמו יחידו לרמז אשר
 גאולת ישראל הוא בגאולת שמו יתי כנודע :

שם פ' ב' יערוך כמטר לקחי וגוי תול כעל וגוי
 כשעירים וגוי וכרציצים וגוי.
 אמרינן בגמרא צא בתרא דף כ"ה יערוך כמטר זו
 רוח מערבת תול כעל זו רוח בלתי כשעירים עלי
 דשא זו רוח מזרחית וכרציצים עלי עשב זו רוח
 דרומית עיי"ש בגמרא הטעם והנה ידוע אשר ד'

ככתבו והוא צמ"ח העונים אומרים ששכונל"ו ליחדא
 טכניחא עמ"י דהיינו כבוד ונלכותו כנודע אלז בגבולין
 שאין הונצרך אומר הטס צפ"י אלז בכוונה ה"כ
 העונים אומרים און דהיינו היחוד צרמו לאון גימי
 ל"ח כוונתן יאקדו"קקי אלז אין צידונו ליחד יחודא
 עליה צצירור הוהיל ואין אנו צמוקדש ואין מוצירין
 הטס צפ"י עכ"ל ודהנה הגם אשר ספר הזה ונשכיל
 לדוד הוא פ"י אומית על רש"י אונס סגג צכאן
 כי ונדבריו כשונע שלא ה"י עונים ששכונל"ו אלז
 כשהונצרך אומר הטס ככתבו ואין הדבר כן שלא
 ה"י אומרים הטס ככתבו אלז כה"ג ציוס"כ או
 צצרכת כהנים בכל יום אלז שאר הצרכות דהיינו
 כל תפלת י"ח טה"י ומתפללים ג' פעמים בכל יום
 לא ה"י אומרים הטס אלז צכיוויו ואעפ"כ ה"י
 עונים ששכונל"ו כוונתם צמוקדש תענית פ"צ דף
 ט"ז ע"צ וצרוצ"ס פ"ד ונהלכות תענית ואפילו צצרכת
 כהנים לא ה"י מוצירים טס המפורש אלז עד שועון
 הלדיק ואח"כ לא ה"י אומרים אלז צכיוויו כוונתם
 צרוצ"ס פ"ד ונהלכות תפלה ונשנא דגומרא. והטעם
 שצמוקדש ה"י עונים ששכונל"ו ולא בגבולין צאפשר
 לומר כי צמוקדש ה"י רואים יותר השלחה שכינת
 עתו יח' אמנם צעיקר הפירות שוודייק דקבי לניוור
 כי ד' אקרא אלז הכי קאמר כשאקרא טס ד'
 ככתבו וכו' כפי הנראה הוא פירות אומית וצוה
 יתוך צ' גומרות דכפי הנראה טס קותרים דצגומרא
 יווא ד' ל"ז ע"א יליף דעובין ששכונל"ו דתניא רבי
 אומר כי טס ד' אקרא טס גודל לאלקינו אומר
 להם וטעם לישראל צעטע שאני מוציר טמו טל הקצ"ה
 אחס טס גודל עכ"ל סגומרא טס וצגומרא צרכות
 דף ס"ג ותענית ע"ז ע"צ יליף וכוין שאין עובין און
 צמוקדש שגאמר קומו צרכו אח ד' אלקיכם וון העולם
 ועד העולם ואומר ויצרכו טס כבודך ומרום על
 כל צרכה ותהלה וכל כל צרכה וצרכת טן לו תהלה
 ע"י"ש קטיין אהלדי דציוואל יליף ומסקו כי טס ד'
 אקרא וצצרכת יליף ומסקו (דכחמ"י טו) אונס יתורץ
 עם סכ"ל דצגומרא יווא ויירי כשנוצכר טס המפורש
 דעלה קחי תס צכה"ג שמוציר טס המפורש ע"כ
 וייתי הסקוק כי טס ד' אקרא לויירי שמוציר ככתבו
 ככ"ל וצגומרא צרכות ויירי שאינו מוציר אלז צכיוויו
 אעפ"כ עונים ששכונל"ו ע"כ וייתי הסקוק דכחמ"י ככלע"ד:
שם פ' י' ימצאהו צאן ונדבר וצתסו ילל יסיון
 יקצצנהו יצונכהו ילרנהו

כאישון עינו כנשר יעיר קנו על גחליו ירקף יפרש
 ככפיו יקחסו יסאהו על אצרתו ד' 777 ינחנו ואין
 עמו אל ככה יס לרוח צכאן ע"ד ונאמר התקונים
 תיקון ל"ז וז"ל צראשית איהו צרית והאי אות לא
 ירתין ל"י אלז ישראל דלית אות צרית עד דעצרין
 ונכייסו אינון קליפין דאינון ערלס ופריעה צאעיו
 דלמא וכו' ועלייהו אמונר והארץ היתה תהו וצוה
 ומושך וכו' ותלת אלין דא על גז דא לקבל תלת
 גוויין דעינא דאמונר צהון ולא תתורו אחרי לצצכס
 ואחרי עיניכם וכו' ע"י"ש מתיקת המאמר וסיוולא
 ומהאומר דלטס כמו שאות צרית קודש אינו כתגלה
 עד טה"י ומוקדם חתיכת הערלה ופריעה ועליה כן
 לא יוכל להחגלות קדושת הככ"י עד שיצטרו מונסה
 ג' קליפות והג' קליפות נקראים תהו וצוה ומושך
 וכנגדן גימ"ל גוויין דעינא ולא תתורו אחרי לצצכס
 ואחרי עיניכם וכו' והו צאפשר לרוח כאן צוה
 שאמר הכתוב יולאסו צארץ ונדבר וצתסו ילל יסיון
 היינו טהסי"ת וולא את ישראל כאומים צארץ ונדבר
 טהוא מוקם שליטת הקליפות כנודע ולכן מושב
 הפסוק ג' צח"י דהיינו תה"ו יל"ל יסיוון טסס נגד
 ויה שאמר הכתוב והארץ היתה תה"ו וצתסו ומושך
 ככ"ל ומהתקונים ויה"י פירוש הכתוב טהסי"ת וולא
 אותס כאומים לו צוה טקצלו תורה והכניעו ג'
 הקליפות סכ"ל טסס תהו ילל יסיון וכנגד זה כתן
 לנו טהסי"ת ג' ונתנות דהיינו ויה שאמר הכתוב
 יקוצצנהו יצונכהו ילרנהו כאישון עינו ועיין צפרש"י
 פירוש הפסוק אונס רווח הכתוב צג' תיצות הללו
 יקוצצנהו יצונכהו ילרנהו כאישון עינו נגד הג'
 גוויין דעינא כי נודע ומהר פרשת ויחי רכ"ו אי
 ונאמר ר' חזק"י אשר הג' גוויין דעינא טס מרומים
 על כל העולם כי החורא טצעין הוא טמוקיף כל
 העין הוא נגד יס אוקינות טמוקיף לכל העולם גוון
 הצ' טצעין הוא נגד היצטה טסס יס עיירות ומדינות
 וכל הטולכים צה גוון השליטי טצעין הוא נגד
 ירושלים וצתוך הגוון השליטי הוא הצת עין והוא
 נגד קודש הקדשים וצוה מדויק לשון הכתוב טצכאן
 יקוצצנהו נגד החורר טצעין טמוקצ צכל העין דייקא
 יקוצצנהו יצונכהו נגד גוון השני טצעין טהוא
 מרווח על היצטה שצארץ המדינות וכל הצכנינים ולזה
 אומר כאן יצונכהו דייקא יצונכהו ילרנהו הוא נגד
 גוון השליטי טצעין טהוא נגד ירושלים ככ"ל ומהסר
 ולזה אומר כאן ילרנהו דייקא ילרנהו כי ירושלים
 נקראת

במועם ותראה ולרדך טעם לעם כותצין כן ואפשר
 לומר שרעו זה כי ר"ש פסוק במוסר תשרי
 שנו"ת חיים שהם המוחין דתפילין כנודע ולכן מהתהלת
 האזינו עד וישמון שלא נכתב עוד רעות של ישראל
 כי"ב ע"כ כותצין ראשי הפסוקים בראשי השיטות
 רומז על התגלות המוחין ורמזים עליונים כמו ראשי
 השיטות שהם בהתגלות אש"כ מן פסוק וישמון
 ישרין וגוי שמוצב מן רעות ישראל ע"כ ונתחילין
 ראשי הפסוקים צין השיטות לרומז כי המוחין ורמזים
 עליונים הרומז צרי"ש פסוק הם בהקשר ובמטעם
 שמוצא בנור הלכות ק"ח צמס וקכת קופרים ששיעור
 הספרש שבין השיטות הוא כמו בפרשת קחונם הרי
 מופרש סרנו אשר הראשי פסוקים הם בהסת"ס
 ולכן נופקו כי אשא אל שמים ידי שמוצב בגאולה
 ישראל צב"א חורין ונתחילין ר"ש פסוק צרי"ש שיטה
 לרומז על התגלות הרמזים תמיד כיר"א :

ברכה

ס' ל"ג פ' ב' ויאמר וגוי עיינו איש דית הוא
 קרי וכתיב הכתיב הוא
 תיבה אחת אשדח וקריין שתי תיבות אש דת
 ואפשר ליתן טעם על הקרי והכתיב עפ"י דברי
 הזהר פרשת יתרו פ"א אי אומר ר"י אשר התורה
 ניתנה מקטרג דבגורא ואתהדר ליעינא דכתיב עיינו
 אש דת למו עיי"ש אשר בנתינת התורה נכללו הגבורות
 בהקדים וכן הסקדים בגבורות עיי"ש צמ"י סוק"ע
 חסו ית לרומז בהקרי והכתיב בתיבת איש דית כי
 כאשר נחלוק התיבה לשנים איש דית ירעה לסקד
 ובגורה כי איש ירעה לבגורה ודית לסקד כמעט
 וחורת חסד על לשונה וכאשר יתחברו לתיבה אחת
 רומז שנכללו זה בזה ככ"ל מהזכר ואפשר
 לפרש יותר כי כאשר נכתב תיבה אחת
 אשד"ת אזי יוכל להסתפרש לשון שפיעם
 (כמו תחת אשדח הסקדה דברים ד')
 ויסי' פיעום סכתוב הגם אשר אשד"ת
 ניתנה סתורס מקטרגא דבגורס עכ"ל
 כוונת השי"ת שיספוך עליהם סקדים
 חסו עיינינו אשד"ת למוי שיספוך עליהם
 סקדים הנקראים יו"ן ובאמת הוא כן
 בכל עיני ליעוד התורה שנתחלת קסס
 עליו ואח"כ ארגיש מצריות ונתחיות וגם

נקראת עיר נלורה וצחוק ירושלים סס קס"ק סקקרא
 זה עין נגד זה אומר הכתוב כאישון עינו כל זה
 מרמזת לנו התורה שבזכות שזכו להכניע הג' קליפות
 הכ"ל שהם תה"ו יל"ל ישיעו"ן שהם נגד ג' גווי
 עינא עיי"ז הלך החשכות והעיניים ונתגלה הבת עין
 ועיי"ז זכו לומר שאמר הכתוב יסוצצנסו יצונכהו
 ילרנסו כאישון עינו :

שם פ' כ"ו כי אשא אל שמים ידי ואמרתי חי
 אנכי לעולם באפשר לרומז כאן כי
 נודע מהר פרשת יתרו דף פ"ב אי שהשי"ת נקרא
 שמים דכתיב ויעו שמים וירד וי"ד וכוונה גם על
 כתיב דכתיב ותהי עליו סס י"ד די עיי"ש בזהר דף
 הכ"ל ומוצב ר"י וגם מוצא בזהר פרשת ויקרא דף
 ו' אי אומר ר"ש על הפסוק נפלה לא תוסף קום
 בתולת ישראל ומופרש סס ר"ש כי בכל הגלויות
 כשהגיע זמן הגאולה ה"י ישראל שבין מעלמס להקצ"ה
 והכתיב ג"כ שצם מעלמה ובגלות הזה כשיגיע זמן
 הגאולה צב"א אזי הכתיב לא תשוב מעלמה אלא
 הקצ"ה יוקים לה ויתפייס בזהר ויתבי לה להיכל"י
 חסו נפלה לא תוסף קום"ס דהיינו מעלמה אלא
 השי"ת ווקים לה עיי"ש ונתחיות המומר והו באפשר
 לרומז נכאן כי אשא אל שמים ידי היינו הכתיב
 המוכנה י"ד ככ"ל ודייקא אש"א דהיינו השי"ת צעלמו
 יוקים לה ואמרתי ח"י אנכי לעולם היינו שלא
 יהי עוד גלות כמו שהשי"ת סי לעולם כן נשבע
 שלא יהי עוד גלות לעולם כי כל הפרשה מן כי
 אשא וגוי עיי"י מן הגאולה העתידה צב"א שאנו
 מלפני לה כפרשי ז"ל **ואפשר** ליתן טעם
 בזה שעל פי הלכס כותצין סורת האזינו שצעים
 סורות ונתחלתה סורת עד פסוק ע"ו ונתחילין
 ראשי הפסוקים בראשי השיטות כזה

א' האזינו השמים והדצרכ
ב' יערוך כעטר לקחי
 עד פסוק י"ד ונתחילין ראשי הפסוקים בראש שיטת כזה
 עס חלצ כרים וגוי
פ"ו וישמון ישרין ויצענו
 ונתחילין ראשי הפסוקים בראש שיטת כזה
מ' כי אשא אל שמים ידי
מ"א אש סכותי וגוי

מלבוש

ברכה

לשבת ויו"ט

הש"ת עוזר לו בכל עניניו צבח התורה :
שם פ' כ"ט אשריך ישראל ווי כמודק עם נוסע
 ד' וגוי כפי הנראה סיום
 התורה הוא צפי זה הגם שאמרה התורה אח"כ
 ויעל ונקה מערבות ונאצ וגוי פרקה זו נדבחה
 והסתלקות משה רבינו ע"ה אצל לפי הפסעו הפסעו
 סיום התורה הוא צפי אשריך ישראל וגוי ורומז צוה
 כי ידוע ונגמרה צרכות דף וי אשר פסקו זה הוא

אחד ונארצע פרשיות דתפילין דגורי עלנח ע"כ
 וקיימת התורה צפוקו זה לרמוז כמו שאין וקייחין
 דעת מן התפילין כן כצרכו הש"ת אין וקייח דעת
 ונעמו בית ישראל הגם שאכחנו צגלות וכבר עצרו
 זמן חוננים עכ"ז צדאי יצור העת שהש"ת יגאל
 ארתכו וכ"ז ניחם משה רבינו ע"ה את ישראל שלא
 יתיישבו מן הבחלה ח"ו כי צדאי יצור וקייח צומרה
 ציינו חנון :

השממות

ס"ג פ' כ"ג. ואתחנן אל ד' וגוי, כראה לפרש
 צדק רמו ע"ד הכתוב צקפרים
 ונאויצי תחכומי ונלתיך כי לעולם הוא לי אשר האדם
 לריך ליקח עלות לנפשו וייל"ר עלמו הנקרא אויב
 איך היל"ר נפתח אותו ככונה סכליות כדי להטותו
 מדרך הש"י וזה עלמו יוכל ליקח סכליות איך לעבוד
 להש"ת חסו הכתוב כאן ואתחנן אל ד' צע"ת
 שהוא ר"ת אוי"ב פ"י צעת שהאדם רולה להסתכל או
 ללמוד בכונה ללולה זה כרמו צתיבת ההו"א, ההו"א
 לירפו עס היו"א ור"ת ח"ת השו"י"ס ור"ת הא"ר,ן.
 הוא עס הדעת שלריך לדבר דעת והנה תיקף עומד
 כנגדו היל"ר לצלצלו הכרמו צר"ת ואתחנן וגוי ככ"ל.
 ואמר הכתוב איך יפרש היל"ר מונכו, לאמר אדי
 ה' אדי רומז לנלכות ר"ל שיקבל עליו עול וי"ש, ושם
 סוי צ"ס צניקוד חלקים רומז לצינה תקובה, כי ע"י
 שני דברים האלה יכלה האוי"ב, והנה כבר כתבנו אשר
 וסאוי"ב עלמו יקח עלות לנפשו חסו אתה החילות
 וגוי כי היל"ר ופיל צומשצתו ונשצות זרות ופניות
 כידוע וחי נדות הפכ"ס והקדושה, אונס ע"י שני
 דברים הכ"ל יקח הכל להקדושה, חסו להראות את
 עגדך את גדלך הוא אהבה, ואת ידך החזקה הוא
 בצורה יראה, אשר וי אל צעומים וצארץ הוא התפארת
 אעצום נא וראתה את הארץ הטובה, פ"י כאשר
 יעזר לו הש"י שהציא הנודות לעצדות הש"י אזי רואה
 הקרחת השכינה חסו הסר העו"ב הזה וסלצנון
 שולצין עונותיו :

ועוג לא נאדך ישראל הוא, אונס כבר הצחתי
 והארז"ל אשר סיחון ועוג הם נגד עור הערלה
 והפריעה, והנה כתב רבינו צע"ל צפי תזריע שהוא
 ה"י חולץ התפילין צשעת הוילה כי אז ונתגלה אור
 כתר עליון שהוא לנעלה ואתפילין, כולל צעת שכצפ
 ונקה רבינו סיחון ועוג שהם ערלה ופריעה ה"י אז
 התגלות הכתר כמו צצרת וי"לה, והנה נודע
 והתיקונים צוממר קס רצ"י על רגליו סליק ידיו
 לבצי עילא וכ"י עד ואס הוא נדר וקטורה דאצא
 ואנא ולא צעי אנא סליק לבצי שהוא אתר דאתמר
 צ"י כי יפלא ומוך דבר דאתמר צ"י צומפלא ומוך אל
 תדרוש דיפטור נדר ור"ל שכתר עליון נקרא צומפלא
 ומוך אל תדרוש שועס י"ה התרת הנדר, נעלא שבכאן
 צעת כריתת סיחון ועוג שה"י ג"כ התגלות הכתר
 ע"כ ה"י קוצר שונא הותר הנדר, ולפי זה שכתבנו
 אשר ה"י אז התגלות הכתר שהוא רלון העליון
 יתפרש שפיר לשון ואתחנן הככתב כאן ופירש"י לפי
 שאמר לו ונכותי את אשר אחון כי עס צלון העליון
 הם ה"ג נודות חסו ג"כ צעת שהוא לאמר כמאמר
 ואני תפתי לך ד' ע"ת רלון כי ה"י אז התגלות
 רלון העליון, ועס דברי הארז"ל שהצחתי צכאן אשר
 סיחון ועוג הם נגד ערלה ופריעה ולכן הולרכו צני
 ישראל לכרות אותם קודם שנכנסו לא"י ע"כ י"ש
 להעומים ג"כ צפרש"י והוא וקפרי פ"י פתס את גדלך
 זהו נדת עובד וכ"י ואת ידך זה יניכך שהיא פטועה
 לכל צאי העולם ויתפרש ממש ע"ל שהציא רבינו צפי
 תרונה קס"ה צעס ונשנת חקידים צומס וי"לה, ה"ל
 הנשנת חקידים ולריך לומר הודו לד' כי עוב כי
 לעולם חקדו צי פעומים ויכוון צמילה ופריעה חקד
 כל זמן שלא נתפסעו נקרא עוב חס כי עוי"ב ואשר
 שפתפטי

עינך עליו ולא תחמול ולא תכסס עליו. יש לרמוז
 צפסוק זה כספול הלשון על יחוד שמו יתי' וזהו
 לא תאזינה רומז ונכה קולי של יו"ד ושמו יתי'
 כי תאזינה הוא לשון רלון, ולא השומיע אליו ונכה
 ה' ראשונה של שמו יתי' כי שומיעה הוא צנינה
 כמזכיר צהר פי' צהר, ולא תחוס עינך עליו רומז
 ונכה י' של שמו יתי' כי העין רומז על חמה ככודע,
 ולא תחמול רומז ונכה ו' של שמו יתי' כמעט הנאמר
 צפי' וירא צמולת ד' עליו זה ה' צזכות הצרפס
 כו"ש צפי' וירא והנה הצרפס הוא חסד לאזיל עם
 כלשו יו"ן הרי רומז כנגד ר' ושמו יתי' ולא תכסס
 עליו רומז ונכה ה' אחרונה של שמו יתי' כמזכיר
 צהר על פסוק צוקר אערך לך וללפס דוד וולכא
 עמיד חופש"ה לסאי צוקר והוא לשון כקות ורומז
 לנו הכתוב צרמו הזה כי צני ישראל אחוים ודצקים
 צשמו יתי' וצנה שאינס רוליס לשמוע להנסיקת הס
 ויחידים יחוד שמו יתי' :

צגמורא וצמפורטים והנראה לפרש צזה דרך סוד
 דמזכיר צכוונת שמי' אשר המלכות צהפלה חול
 צלחש הוא עולה עד החזה וצחזרת הצפלה הוא
 צחגי"ת ז"ה, וצצנת צכל קוונת ז"ה, והנה כודע אשר
 עיקר צנינה הוא ע"י ונסירת נפש על קדושת שמו
 יתי' ועי"כ אנו קורין ק"ש קודם הצפלה שהוא וי"כ,
 וזהו הפירוש צכאן וסארץ אשר אחס עוצרים שונה
 לרשתה זה מורה על וי"כ כי ע"י וי"כ יורשים אותה
 צכל יוס ככודע ואמר הכתוב וזה שחפעול ע"י וי"כ
 שחסי' ארץ הרים וצקעות, וכודע אשר הרים רומז
 לחגי"ת וצקעי"ת כוכל לרמוז על כה"י כטעם וערצי
 נחל או לפירש"י ז"ל שהוא מישור ג"כ רומז על כה"י
 כי מישור גי'ו' תקי'ו' וכן ד' לצחות והמילוי וגם
 המילוי דמילוי של לצחות גי'ו' תקי"צ ככודע וכוונת
 תיקון חלות וסמיות הפ"ל הס צנה"י והכוללים הס
 ד' ק"ה תקי"ו הרי רומז על עמידת המלכות צחגי"ת
 נה"י ואמר הכתוב אח"כ לומר השוים ששחה מ"ס
 רומז צכל קוונת ז"ה גי'ו' רומ"ה אצרים ככודע וכוונת
 וכן על וומר זהו לומר השוים ששחה מ"ס ואמר
 הכתוב אח"כ אשר ד' אלקיך דורש אותה כי כודע
 מהזהר על הפסיק הן השוים לא זכו צעיניו וכי
 תינאל לגרעיותה לאו הכי אלל לתוספות מוחין עיי"ש
 וכן כאן כן הפירש דורש אותה ר"ל שחסי' תמיד
 צגדלות ואמר אח"כ תמיד עיני ד' אלקיך צה מראשית
 השנה ועד אחרית שנה, ומרשי"ת חסר אי' לשון עני
 וד"ל כמו שדרשו צגמורא כי ומזכיר צזהר פנחס ד'
 ר"כ ע"צ וז"ל צקילור ודאי ח"י אזעירת גרנה זעיר
 זעיר עד לחתעצידת נקודה חדל וכ"ו ויד כהנא
 רצא אחיד לה וכ"ו וסלקין לה לעילא, וזהו הסוד
 צכאן ומרשי"ת השנה וחסר אי' רומז על לחתעצידת
 נקודה ועד אחרית שנה רומז שעיני הוכל לעלות
 אפילו עד כתר שגי'ו' שלו אחרית עם הכולל ועיין
 צכוונת שמי' והצין היעז :

פ' ראה

פ'מ' לא תאזהר לו ולא תשנוע אליו ולא תחוס

סליק ספר דברים בעזרתו יתברך

יניח ונחוש אלצעאן דיד שנאלח ו' חבל י' חניקא
 דלהון, שווא דהוי'. מיתא לסי' ונחש, וחייס לישאלח
 וכו' עיי"ש ופי' נאמר זה מפרש הרמ"ז כי זרקא
 חמומה שני יודין עס ו' כזה ש' י' לנעלה י'
 לנעס ו' צאמלע ונפרס כ"ו כנספר הוי' צ"ה וצ"ש
 וכאשר יהי' זמן הגולה צ"ה ויהי' בלע המות לכל
 אז ידן פשי"ת בשמו המיוחד לסי' ו', וכמו שענין
 החנק הוא שנותנים חבל על הנחנק וזה מושך ידו
 לכאן וזה לכאן כן הוא הרמ"ז צ"ס הוי' צ"ה וצ"ש
 כי ו' הוא צחי' חבל ה"א ה"א סס ה' אלצעאן דיד
 ימין ויד שאל שמוסכין. החבל לכאן ולכאן ויר"ד
 ככנס צו וחוקק אותו ו"ש שווא דהוי'. מיתא לסי' ו'
 חש, חייס לישאלח עיי"ש צדברי הרמ"ז באריכות גדול:

הדרמה ד' הרמ"ק הקדוש בשער הטעמים צבילור
 זרקא ונק"ף שופר הולך קבולתא כהצ
 אשר זרקא רומז על מלכות ונקראת זרקא בהיותה
 נזקת כלפי מקורה הנעלם ועולה ונתאחדת בצוד
 המחנה עד הכתר. ונק"ף רומז על חזרתה מכתר
 למחנה ועומדת בצוד הדעת המוצר מחנה וצינה,
 ואחר הנק"ף שופר הולך רומז לצינה תקע בשופר
 גדול לחיותיכו, ואח"כ הקבולתא רומז על חגיגת עיי"ש
 באריכות גדול:

נמצא לפי דבריו הקדושים אשר פירוש של זרקא
 נק"ף שופר הולך קבולתא שרומז על מלכות
 שזקתה למעלה ועולה עד הכתר ואח"כ חזרתה למחנה
 הרומזת בנק"ף, ואח"כ לצינה הרומזת בשופר הולך
 ואח"כ לחגיגת הרומזת בקבולתא כי עס ונקווא ככ"ל
 לדעת הקלושה לפרש דבריו הקדושים בקילור: הכי
 לנו ד' הקדשות שהם ד' עמודים ועל ד' עמודים
 הללו נלוו לזנות שבנין צמר לור ישועתי וזה החלי
 צנורתו יחצק:

א' בראשית א' ז'

רעיש חלקים את הקריע נקוד בטעם זקא סגול
 בכלן אפשר לרמוז אשר הטעמים ונשומין על
 שמהם וריקוד כי יצאח צוסיק פרסה זו דף י"ז
 ע"א וז"ל ויאמר חלקים י"ה"י קריע וגוי' הכא צפרע
 רח לאפרשא בין עיין עילאין למחלין צרא דשאלח
 הכא ומלוקת צרא דשאלח וכו' ובהוא מחלוקת
 אתתקף אשא דרובאז ונפס ונ"י ובהוא מחלוקת
 גיהס

הנה כודע אשר הטעמים ופרשים פי' הפקוקון
 ע"י הטעמים אכו יודעים לחצר התיצות כפס"י
 ז"ל כ"פ וכן צפי רחש צפקוק הלח הנה צעבר
 הירדן עיי"ש ע"כ אמרתי כלצי לפרש הטעמים של
 זקא ונח קגו"ל בכל המקומות הנמלחים בחורה
 ותוכתי יתדותי דדי הקדמות, ולחמוקן לאדם דעת
 אכי ומפלל סיורכי דרך האמה חנו:

הדרמה א' הנה צפי רחש (י"ב ז') נאמר עס
 ואכלתם עס לפני ד' חלקיכם ונקוד
 ונעם פטח ז"קי, וצפקוק י"צ עס כתיב ושנחתם
 לפני ד' חלקיכם, ונקוד ושנחתם בטעם רביעי ולפני
 ד' חלקיכם נקוד בטעם זקא ונח קגול, וכתב עס
 הנקורה קיוון חלוק בטעם צענין קדמא ואכלתם
 עס צרביע לפני צפטא, חנין ושנחתם צרביע לפני
 צזקא וקיוון דאכיל יתיב דחדי זרקד עכ"ל הרי לפי
 דברי הנקורה רומזים הטעמים של זקא ונח קגו"ל
 על שמהם וריקוד:

הדרמה ב' צוהר פי' צלק (ר"ה צ') ח"ל פהח
 הסוא יוקא צרי' ואמר אצינו עת
 צודצר והוא לא היה צתוך העדה וגוי' (צודצר כ"ז)
 אצינו הא טעמא לעילא חריך וולה ומשיך לה (פי'
 אצינו ונה צודצר ונקודים בטעם זקא ונח קגו"ל)
 אי חקדין קדישין כוונת וסיכו דלערא צוקרי אצינו
 לית לערא ולית כאיבא דרוחא ונפשא אלא כד קראן
 הכי אצינו צכאיבא מלבא וכו' עכ"ל הרי טעמים
 הללו משתמשים גם ללעך והנה הגם שהנקורה
 שאמרה שטעמים הכ"ל מורים על שמהם וסיקוקא
 שאמר שמורים על לער לא אמרו אלא על טעם
 זקא ולא על טעם קגו"ל עכ"ז צודאי כוונתם גם
 על טעם קגו"ל כנראה צמוץ בקריאה שושחמשים
 שניהם כאחד ושם אדם לא יכתיב את החוש, וגם
 אין להקשות את הנקורה ומאמר הניקוקא אהדדי
 כי שניהם אמת שצוקוס שהכתוב ייירי צשומה גם
 טעמים הכ"ל רומזים לשמהם וצוקוס שהכתוב ייירי
 צלעך גם הם רומזים בן והוא פשוט:

הדרמה ג' צרע"ו פי' שופטים ח"ל פקודא, לדין
 צחנק (לסי' ו) זקא חנו קו י' כריבא צ"י
 וקו ו' דאחפשא ונ"י צ"י חפיק לסי' וכו' צחבל
 דיחנק צה אחידן ה"א ה"א צמוץ אלצעאן דיד

מלבוש

פי' על הטעמים ורקא סגול

לשבת ויו"ט

קבול, זכאן זודאי וטשוסין הטעמים ללער כי הכחש
 גרם לער וייתה לכל העולם, גם וזרונו כאן דצרי
 הרע"ו צפי טופטיס אשר תוונת טעם זקא
 ונפשו טם הוי' ז"ם וצ"ט וטם הוי'. ויתה לק"ו
 וכחש. וחייס לישראל חם וזרונו זומם שתיבת הכחש
 ונוקד צעטס זקא טהפירוש הוא טהשי"ת אור
 להכחש טידע טקופו יהי טידינהו זחנק ע"כ טעיל
 טשי"ת חצל טהוא הזקא על הכחש טידע טקופו
 יהי לו כן ודברים הללו הם וזוטש דצרי הרע"ם הכ"ל:
 שמעו אחיי בינו זאת.

גיהנס וכו' ואתדצק צ"י עמודא דאונלעיתא דאיהו
 יום תליתיא עאל זינייהו ואפריש ונחלוקת והו' טלמא
 זכולא עיי"ט זזטר זאורק גדול וזמק"ו טכתז על
 לשין הזטר יום תליתיא עאל זינייהו טזרונו זעלמא
 כרונו טרקיע ציוס צ"י כי עיקר טסלוס לא נעשה עד
 יום ג', עכ"פ טלמוד וולטון זה אשר ע"י טרקיע
 נעשה טסלוס ולכן ונוקד ויעט חלקיס את טרקיע
 זזקא קבול וטשוסין על טומחם כי זוקוס טסלוס
 טם טומחם כדודע :

ב' שם פ' כ"ח. ויברך אותם חלקים ויאמר
 להם חלקים פרו ורבו
 וגוי טכס תיבות ויזכך אותם חלקים ונוקדים זטעמיי
 זקא קבול, גם כאן וטשוסין הטעמים לשומחם כי
 אפי' אדם הוזכך את חזירו איתא זזטר זזודצר
 קי"ז צ"י דצעי לזכרא ל"י זעינא טזא וזרחי"מ וקי"ו
 כטהשי"ת זירך אותם זודאי היה זטומחם וזעינא טזא:

ג' שם ט' ב' פכ"ג ויאמר האדם זאת
 הפעם עלם
 ונלמיי וגוי תיבות ויאמר האדם ונוקדים זטעמיי זקא
 קבול גם כאן וטשוסים הטעמים לשומחם כדגרכ"י
 זגויי זימות ט"ז צ"י טקרוי זלא אטם טרוי זלא
 טומחם זכו' וכטיט לו אטם יט לו טומחם ע"כ זאו
 תיבות ויאמר האדם זזקא קבול וטשוסים כאן
 ג"כ לשומחם :

ד' שם ט' ג' פ"ג ומפרי העץ אשר
 צחוק הגן
 אור חלקים לא חלכל וזמונו וגוי תיבות וטפרי העץ
 אשר צחוק הגן ונוקדים זטעמיי זקא קבול זכאן
 אטטר לפרש טהטעמיי רוזום על וטיכו דלערא יען
 טהט"י ליוה טלא לזכול ופרי' והאטם כטרחתם כי
 טוז העץ לזחכל וגוי זודאי היתה וזחאום זאוד לזכול
 וזמונו רק טלא היתה יכולה לזכול וזמונו זחחום ליווי
 טשי"ת וידוע טכטאדס וזחאום דלצר וזם וזינו יכול
 לזלחות זחחוטו יט לו לער זאוד ע"כ זאו כאן
 תיבות הכ"ל זטעמיי הכ"ל וטשוסין כאן ללער לרונו
 טהים לה לער זומם טלא היתה יכולה לזכול וזמונו
 וטכחש זעלמו טכטיס זם הלער כדרכו טל ילח"כ:

ה' שם ט' ג' פסוק יד
ויאמר ד' חלקים אל הכחש כי עשית זאת וגוי
 תיבות הכחש כי עשית זאת ונוקדים זטעמיי זקא

ו' שם ט' ג' פ"ז. ולאדם אמר כי טומעת לקול
 אטתך וגוי תיבות טומעת
 לקול אטתך הם זזקא קבול זכאן ג"כ פשוט
 טהטעמיי וטשוסים ללער טע"י טטומע לקול אטתו
 היה וזם טהים, אונס טדע וזם טזוזאר זזטר
 זראטיט כ"ז צ"י טזטעט פטירתו טל אדם אזור
 אדס"ר להאדם חלא עזרית על פקודא חדא וכו'
 זחח טווי כומם חזיין וכומם פקודין דזאורק עזרת
 עיי"ט ע"כ יראה כל אדם לתקן זמם טפגס :

ז' שם ט' ו' פ"ד. הנפילים היו צאצא
 ציונים הטם
 וגם אחרי כן וגוי תיבות היו זצאצא ציונים הטם
 ונוקדים זטעמיי זקא קבול, גם כאן וטשוסים הטעמים
 ללער כזוזאר זזטר פי' זו דק כ"ח ח"ל ועד כען
 יוזא דל אינון קיינוי וזולפי חרשין לזני נטא וזולידו
 זנין וקרו לטו ענקיס גזרין וכו' וכן זחח"ז, נתן
 עליהם סייון כג"ע רע כוטריון נפילי"ם גזרין
 ענקי"ם וטשי"ת יטמור את עזמו יטראל וכל רע אכ"כ :

פרשת נח

ח' ט' ה' פ"ב. ויבן נח מזבח וגוי ויעל
 עולות זומזח. וירח
 ד' את ריח הניחוח וגוי תיבות ד' את ריח הניחוח
 הם זטעמיי זקא ונקף זומח קבול, כאן וטשוסים
 הטעמים לשומחם טע"י טקרצת קרצן הזה נטצע
 טשי"ת טלא יציא וזול לעולם. **ואפ"ש** לרונו כאן
 דצרי רחוק הקדוש זללה"ם טהזחתי לעיל זחקדומה
 ד' טכתז אשר זקא ונקף טופר הולך קבולתא רונו
 על זולכות הזוקת כלפי וזקרה וכו' עד הכתר
 ונקף

ומקף רומז על חזרתה ונכתר לחכמה ושופר הולך רומז לציבה ואח"כ קבולתא רומז לחג"ת כי קם וקווא עיי"ש והנס הטעמים הכ"ל צאו כאן בפקוק הזה כי על קם "הוי" הוא זרקא ואחר וולת את הוא וק"ף ותיבת ר"ח צא צמוכה (אשר נקרא שופר הולך ככודע מקפרי הוודקקים) ותיבת הניחוח צא צעעס קבולתא, וצאו כאן לרומז על עליות הככ"י ויוצן עם דברי הזהר פ' זו דף ע. ע"א ו"ל מיד ויצן כח ונצח לדי וכו' אח"כ ויצן אלא בגין דחייבי עלמא גרמו דלא קיימא בדוכתי' כיון דאתא כח כתיב צ"י ויצן, הרי שדור הנוצול גרמו הועטת קומת המלכות ונח צנה אותה ע"כ צא כאן קרמו גם צעעמים על עלייתה עד וקורס וכזכור :

פרשת לך

קבול ויש לרומז כאן על שמחה ועל לער לשמחה הוא וס שהסי"ת צ"סר לאח"כ צמאור סזה שיטעמאל יעשה תשובה והיה זה לשמחה לאח"כ, וגם לער רומזים הטעמים הכ"ל והלער הזה כוגע לישראל וכציכול גם להסי"ת ואעתיק לך לשון הזהר ק"פ וארא דף ל"ב ו"ל פתח ואור ותסי שרה עקרה חין לה ולד ווי על דא ווי על ההוא זימנא דאולידת הגר ליטעמאל וכו' ואצרהס אור לו יטעמאל ימיה לפניך ואע"ג דקצ"ה סוס ונצטר ל"י על ילחק אתדצק אצרהס ציטעמאל עד דקצ"ה אח"כ ל"י וליטעמאל שמעתיך וכו' וזמירין צני יטעמאל לויטלט צארא קדישא וכו' ואיכוו יעכצין להון לצ"י לאחצא לדוכתי'סו עד דיסתלים ההוא זכותא דצני יטעמאל וכו' עיי"ש צאריכות, הרי לך מלשון זה שאמר ואע"ג דקצ"ה סוס ונצטר ל"י על ילחק אתדצק אצרהס ציטעמאל עד דקצ"ה אח"כ ל"י וליטעמאל שמעתיך סכציכול היה זה שלא לרלונו ית' רק ונחמת תפלת אח"כ היה ונאלא בקשתו ועכשו צני יטעמאל סס ונלעריס לישראל כזכור הרי טעעמים הכ"ל וטעעמים גם לער ויה"ר שיגאלנו השי"ת בב"א :

פרשת וירא

י"ב ס' י"ט פ"ד, טרם יסכצו ואכטי
 סעיר אכטי
 קדום נכצו על הצית וגוי צ"ת טרם יסכצו סס צעעמי זרקא קבול כאן אפשר לפרש טרומזים הטעמים על לער לומר שאכטי קדום לא הניחו אותם אפי' לשכצ ולכות ונעט הגם טעאלכיס אל לכות אעפ"כ הרי כתיב ויעש להם ונחתה ונולת אפה ויאכלו שלא לשנות וון המנהג והיו רוליס לשכצ ולכות ג"כ שלא לשנות מהמנהג ואכטי קדום לא הניחוס בדכתיב טר"ס יסכצ"ו וגוי וכדאיתא צנסדרין ק"טו א' ת"ר אכטי קדום לא נחגאו אלא בצציל רוצ עוצה שהספיע להם הקצ"ה ונח כתיב צהס ארץ ונחנה ילא לחס וגוי אמרו וכי נאחר שארץ ונחנה ילא לחס ועפרות זכז לו למע לכו עוברי דרכים שאין צא"ס אלינו אלא לחסריו ונמנמיכו צואו ונשכח תורת רגל נאכלינו וכו' עיי"ש והנה דבר זה שאמרו נשכח תורת רגל נאכלנו לא נזכר צהדיא צקרא שלא אסי"כ אלא זעקת קדום ועמורה כי דנה ומנחתם כי כצדה מאוד ע"כ צאו טעעמים הכ"ל צתיבות טרם יסכצו לרומז

ט' י"ד פ"ז, ויצא מלך קדום לקראתו וגוי התיבות וילא מלך קדום לקראתו סס צעעמי זרקא קבול צכאן יכולים הטעמים לשמש הן לשמחה הן ללערי, סכאשר הרע נכנע אל הטוב הוא שמחה וכן כאן מלך קדום היה לר"ך לטובת אצרהס אצינו ע"ה והיה נכנע אל אח"כ והיה קדושת הסי"ת צעולס, וגם ונרומז באן לערו סל מלך קדום סכלטער צנה ססולרך לטובת אצרהס אצינו ע"ה כי סוף כל סוף הרע סונא את הטוב הגם טעקצל ומנו עוצה :

י' ס' ט"ז פ"ה, ותאמר טרי אל אצרס חנוקי עליך אכטי כתיב טפחתי צתיק ותרא כי הרתה וגוי התיבות טרי אל אצרס חנוקי עליך סס צעעמי זרקא קבול כאן וטעעמים הטעמים ללער כי שרה אוננו אמרה ונלערא דליצא לאח"כ שלא תהא הגר טפחה תירט גצירתה ח"ו. עוד אפ"ל עם דברי הגמרא (כ"ה ע"ז) כל המוקר דין על חצירו הוא כענש תחלה שבאור ותאמר טרי אל אצרס חנוקי עליך וכתיב ויצא אצרהס לקפור לשרה, הרי טדצריס הללו גרמו לער :

י"א שם ס' י"ז פ"כ

ולישמעאל שמעתיך סנה צרכתי אותו וגוי צ"ת וליטעמאל שמעתיך סס צעעמי זרקא

מלבוש

פ"י על הטעמים זרקא סגול

לשבת וי"ט

למה דבר זה שלא ראו טיילנו עם שושמשים הטעמים
כאן על לער כ"ל :

ית' ולהיות ילחק קרצ על המזבח לעולה כפירש"י
בפסוק וילכו שניהם יחדיו שאע"פ שהזין ילחק
שהולך לישמעו הלכו שניהם יחדיו בלצ שום כללון
ובשמות ילחק כלזכרם עיי"ש ברכ"י בפסוק ז' :

פירשת היי

י"ג **שם פ"ט. הנה נא** מלא ענדך חן
בעיניך וגו' הציבות
ענדך חן בעיניך הם צטעמי זרקא סגול ככאן הוא
פשוט שמשמשים לשמחה ששמה על שעל חן להסיות
אח נפשו וז"ל זמר ויקרא כ"ד ז' הכה כל מלא
ענדך חן בעיניך וגו' וי"ט בגין דבכל אחר דשריא
דינא בכלל שריא זין במתא זין במדברא ובסכרמא
דמתא עכ"ל ע"כ דודאי הים לו לשמחה שמהל חן
ושמחא צחיים :

י"ד

י"ד **שם ס' כ' פ"ג. ויהי** כאשר התעו
אותי חלקים
וצית אזי ואומר לה זה חסדך וגו' הציבות חלקים
וצית אזי הם צטעמי זרקא סגול ככאן משמשים
לשמחה כמו שפ"א והם כד עשו עמוי"א צחר עובדי
ידיהון יתי קריב ד' לדחלתי וצית אזא עכ"ל והים
לו שמחה על שהשי"ת צחר צו וצורעו אחריו כמאמר
צעל הגדם ועכשיו קרצנו המוקם לעבודתו וכו'
שכאמר בעצב הכהר ישצו אצותיכם וגו' ולקח את
אציתם את אצרתם וגו' :

י"ה **ס' כ"ד פ"ז. יי** חלקי השמים אשר
לקחתי וצית אזי
ומאריך מולדתי וגו' תיבות וצית אזי ומאריך מולדתי
הם צטעמי זרקא סגול והם משמשים לשמחה כענין
שכתבתי לעיל סימן י"ד וכו"ה כאן שאע"פ שמה
על שהשי"ת צחר צו ולקחו וצית אזי ומאריך מולדתי
שהיו עובדי ע"ז וכמאמר צעל הגדה בעצב הכהר
ישצו אצותיכם ועולם תרה וגו' ולקח את אציתם
את אצרתם וגו' :

י"ז

י"ז **שם ס' כ"א פ"ז. וישמע** חלקים
אח קול
הנער וגו' הציבות וישמע חלקים את קול הנער הם
צטעמי זרקא סגול באפשר לפרש שהטעמים משמשים
כאן ללערו של השי"ת כציבור כענין וי"ט לעיל
סימן י"א שמהנה תפלה ארעיה הולך השי"ת
לצדך את ישמעאל וכמו שהצאתי עם לשון הזכר
כן גם כאן ששומע חלקים את קול ישמעאל ודן אותו
באשר הוא עם כפירש"י ז"ל והוא ג"כ מהנה תפלה
ארעיה והוא לער כי השי"ת נופס ומציע עד סוף
כל הדורות וראה איך בני ישמעאל ילערו לישראל
ואמר ישראל הוא לער להשי"ת כציבור כדודע :

י"ח **שם פ"ט. ויהי** הוא ערס כילה לדבר
והנה רצקה יולדת וגו'
תיבות ערס כילה לדבר הם צטעמי זרקא סגול.
ככאן הוא פשוט שמשמשים הטעמים לשמחה שהרי
נענה אליעזר צוענה פיו וכמ"ש במדרש חגי רש"י
ג' הם שבענו צוענה פיהם אליעזר ענד אצרתם
והנה שלמה עיי"ש :

י"ט

י"ט **שם פ"ל. ויהי** כלאות את המום ואת
הלמידים על ידי אחותו
התיבות ואת הלמידים על ידי אחותו הם צטעמי
זרקא סגול. ע"פ פטרות יתפרשו כאן הטעמים ללעז
ולשומם, ללעז הוא וזה פראש לכן שאחותו רצקה
היו לה מום ולמידים והוא אין לו והים לו לער
בזה. ולשומם יען שידע שבדלי גס הוא יגיע לו
חיה הנאה וזה וכמ"ש אח"ז ועגלות נתן לאחיה
ולאמה

כ' **שם פ"ב. פ"ט. ויבאו** אל העוקם
אשר אר לו
האלקים וינן עם אצרתם את המזבח וגו' התיבות
העוקם אשר אר לו האלקים הם צטעמי זרקא
סגול כאן משמשים הטעמים לשמחה שהיו האז והזין
שומים צמה שבאו אל העוקם כדי לעשות לרבו

הנחתם סוף כמי שאמר דבר שאינו אמת :

פרשת תולדות

כ"ב **ס' כ"ז פ' כ"ח** ויאמרו לאו ראינו כי

היה ד' עמך וגוי התיבות ראינו כי היה ד' עמך הם צטעמי זקא סגול ככאן אפ"ל שהטעמים משמשין ללער שהיה להם לער צום שראו שהש"ת צירך את ילחק אצונו ע"ש עד כי גדל מאוד כי צודא"ל לא היה להם שמוחה צום כמו שאמר ילחק ודוע צאתם אלי ואתם שאתם אותי :

כ"ג **ס' כ"ז פ"ל** ויהי כאשר כילה ילחק

לצרך את יעקב. התיבות כילה ילחק לצרך את יעקב הם צטעמי זקא סגול. כאן משמשין הטעמים לשמוחה וכע"ש צום פ' ז' ד' קמ"צ ח"ל ר"י אמר ת"ח אי חיו צהסוף זיונא יצרך עשו לא ישובו יעקב לעלמין כו' עכ"ל איכ צודא"ל משמשין לשמוחה צום שכתבך יעקב אצונו ע"ש ומה שא"כ ויהי ליטכא ללערא ע"י צום צלוס"ח הקדוש :

כ"ד **שם פ' ל"ג** ויהרד ילחק חרדה גדולה

עד מאוד. התיבות חרדה גדולה עד מאוד הם צטעמי זקא סגול. כאן פשוט שהטעמים משמשין ללער שהרי ראה גיסנס שפוחה מתחתיו של עשו כפי"ש"י כאן ועם יעקב אצונו ע"ש נכנס גן עדן :

כ"ה **ס' כ"ח פ"ו** וירא עשו כי צרך ילחק

את יעקב. התיבות צרך ילחק את יעקב הם צטעמי זקא סגול. כאן משמשין הטעמים ללער וגם לשמוחה כי לעשו היה לער צום 'סקיבל יעקב את הצרכות וליעקב אצונו ע"ש הוא לשמוחה שהרי הוסיף לו עוד צרכות :

פרשת ויצא

כ"ו **שם פ"י ג' והנה** ד' כלב עליו ויאמר התיבות

כלב עליו ויאמר הם צטעמי זקא סגול כאן פשוט משמשין הטעמים לשמוחה אשר שהש"ת כלב עליו כדי לשמרו כפי"ש"י ז"ל ואין שמוחה גדולה וכו' וכלא"תא צעד"ר על פסוק הזה ושל לחינוך שהיה יתן וה"י זבוצים עוונדים עליו צאתם

ועוד י"ל שהטעמים ככאן משמשים עוד

ללער אחר ללצן לפי"ע כפי"ש"י ז"ל והוא מהמדרש אשר חס זה צקע ומסקלו רוח לסקל ישראל צקע לגלגולה. ושכי למידים רוח לשכי לוחות מלומדות. עשרה וזה משקלם רוח לעשרת הדצרות שצפן עכ"ל ואפשר לרוח כאן שצפן ראה רוחים אלו צהנזם והלמידים שילמח מהם עוצות לישראל ע"כ היה לו לער וזה והגם שצודא"ל לצן הארמי לא היה רוחם צקדושה ח"ו כלל וכלל אך הוא ע"ד שכתבם צבלעם דהוה צר צרי"ל לצן ארמאה כאום שוונע אמרי אל ויודע דעה עליון וגוי ופ"י צום שם ד' קל"ד לא שהיה צבלעם שוונע או רוחם צקדושה ח"ו אלא ע"י חיבון דרגין התאין דאחדצק צפו ע"י"ש צום צארכות מתיקות המאמר וכה"ג אפשר לווד צלצן שראה וגוי דרגין דמשוכא דאחדצק צהו א"זה רוח צהנזם והלמידים שילמח מהם עוצות לישראל ע"כ היה לו לער וזה : **ובזה** יתפרש ג"כ מה שא"כ ויהי כראות את הנזם ויהי הוא ליטכא ללערא שהיה ללצן לער וזה ע"ש הדרכים הכ"ל : **גם** אפשר לרוח צטעמיים הכ"ל שהם זקא ומקף שופר הולך סגולתא שצאו צתיבות ואת הלמידיים על ידי אחותו דצרי הרע"ק הקדוש שהצאתי לע"ל צהקדושה ד' אשר זקא רוח על מלכות שנקראה זקא צהיותה צורקה כלפי עקורה הנעלם ועולה ונתאחדת צקוד השכמה עד הכתר ומקף רוחו על חזרתה וכתר לחכמה ועומדת צקוד הדעת המוצר חו"צ. ואחר המוקף שופר הולך רוחו לצינה תקע צשופר גדול לחירותו. ואח"כ הסגולתא רוחו לחג"ת והפירוט הזה יותחק כאן מאוד לפי פירש"י אשר הלמידיים רוח על הלוחות ויו"ד דצרות שצפן כי אז צקצלת התורה היה לצנ"י עליה צחכילית העל"י כבודע :

כ"א **שם פ' מ"ז ואשאל** אותה ואומר צה

וי את צנ"י התיבות ואומר צה וי את הם צטעמי זקא סגול. אפ"ל שהטעמיים משמשים כאן ללער כפי"ש"י שכתב ח"ל שיהם הקדר שהרי הוא תחלה נתן ואח"כ שאל אלא שלא יתפשוטו דצצרו ויאמרו היאך נתת לה ועדיין איך יודע וי היא עכ"ל והיה לו לער צום שטינה הקדר. אוננס צאמח לא אמר שקר ח"ו אם שצאמח נתן לה ואח"כ שאל. אמר ואשאל וגוי. ואשים וכוונתו ואשים כצר קודם ששאלתי והם לא דד' הצינו כוונתו ומצנו שחללה שאל ואח"כ נתן וזה כוונת רש"י ז"ל צמ"ש שיהם הקדר וכו' ר"ל שלא היה ח"ו דוצר שקרים רק שהקדים את המאמר ודו"ק והיה לו לער צום שלפי

באחה וניקתו זכרתו הזכרים וכן כאלן שהשי"ת נלכז
עליו לשמרו לא היה לריך לעלמכים :

כ"ז שם פ' ט"ז ויהי יעקב משכחו ויאמר
אלן יס די צוקוס

הזה וגוי התיבות ויקץ יעקב ומשכחו הם צטעווי זרקא
קגו"ל גם כאלן משמשים הטעמים לשמחה שצא למוחין

דגלות וכה לאפקלקריא הוואירה כדאיתא צווד"ר
על פסוק הזה ויקץ יעקב ומשכחו ר"י חומר ומשכחו

עיי"ש צפ"י ונח"כ וצדברי אה"ז חו"ר זרקו"ל לחי"י עוה"ש :
כ"ח ס' כ"ט פ"ה ויאמרו לא כוכל עד

אשר יאספו כל
העדרים וגללו את האבן ועל פי הצאר וגוי התיבות

ויאמרו לא כוכל הם צטעווי זרקא קגול. צכאן אפ"ל
שהטעמים משמשין ללער כי איתא צוה"ק על פסוק

הזה שהצאר רומז על הכניי ושלשה עדרי לאן הם
כה"י והאבן גדולה עי"ש הצאר הוא ודע"ד שאינה

מניחה שתחגלה השפעה. ועי' עוד בזהר ק"פ ואתחנן
אשר הפסוק רומז על הגלות סוגר הזה ח"ל שם הן

עוד היום גדול דא הוא יום דאקרי יום מהומה
ומצוקה ומצוכה די צהסור יום אתחבר צי מקדשא

ונפלו ישראל בגלותא ובגין עוצדין ציטין ההוא יונא
אתונטך ואתרצי הה"ד הן עוד היום גדול לא עת

האקף הווקמה הסקו הלואן כמה דאתור צמלי דאורייתא
דאז צוכתא דאורייתא יפקון ישראל מן גלותא ישראל

ואי קא חמרי ויאמרו לא כוכל עד אשר יאספו
כל העדרים עד דיחכסו כל שאר יומין עלאין וגללו

את האבן ויגדרון להסור דינא קשיא וכו' עיי"ש
באריכות. ועי"ש עומר הזה צודאי הטעמים הכ"ל של

ויאמרו לא כוכל הם נאמרים ומלערא דליצא עד סיהא
לכונו יתי להוליא חותנו והגלות כאומר לועמי לועמי

אעשה כיי"ר צצ"א פי' הזה כזר כתוב אללי צפירושתי
על התורה :

כ"ט שם פ' ל"ג ותהר עוד ותלד צן וגוי
ותקרא שמו שמועון :

ל' שם פ' ל"ד ותהר עוד ותלד צן ותאמר
וגוי על כן קרא שמו

לוי הנם שני המאמרים של צי הפסוקים הללו שם
צ"פ ותהר עוד ותלד צן שניהם הם צטעווי זרקא

קגול גם כאלן י"ל שהטעמים משמשין ללער כי שמועון
ולוי רומז על הגבורה ודינים כמזכור צזר פי' ויחי

דף רל"ו ע"א חומר רי"ל הכא אחיד לון צקטרל
שואלל דשכינתא דחמא עוצדין דדינא קשיא דלא

יכול עלמא למקבל עיי"ש באריכות. והגם שכל הי"צ
סגרים עמוקים וצטן נקראו עכ"ז סוף כל סוף

שמועון ולוי רומז על גבורות. וכוא יתי חפץ חסד
הוא א"כ משמשים ללער הטעמים צכאן. ואפשר

משמשין גם לשמחה כי הגבורה והדינים המה ג"כ
ללורך תיקון העולם כנודע מהארז"ל וכמ"ש אה"ז

חו"ר זללה"ה על דברי רש"י ז"ל פי' צראשית צתחלה
עלה צומחצבה לצראתו צמה"ד וראה שאין העולם

מתקיים והקדים מדת רחמים ושתפה למה"ד ואמר
שהפירוש הוא שאינו ר"ל שהיה שינוי לון אללו ח"ו

אלא הפירוש הוא כך למה עלה צומחצבה לצראתו
צמה"ד ואמר הטעם כי לא היה יכול להתקיים אם

היה כצרא צומד"ר כי היה צטל צמליחות עי"כ לא
למה לצראתו צומד"ר רק שתפה למה"ד כמלא לפי

משמשין כאלן הטעמים הכ"ל גם לשמחה :

ל"א ס' ל' פ' ט"ז ויבא יעקב מן השדה
צערצ וגוי התיבות

מון השדה צערצ הם צטעווי זרקא קגול ומשמשים
לשמחה כמזכור צזר על פסוק הזה דף קכ"ז צי

צכ"ת ח"ל ויבא יעקב מן השדה צערצ, ויבא יעקב
דא תפארת קדישא ומהו שדה דנקיט כל צרכאין

דכתיב צי' אשר צרכו די, צערצ חואי צערצ אלל
צערצ דכתיב וילא יחק לשוח צדה לפנות ערב וכו'

ותלא למה לקראתו, חואי עילאה לבני צרא יחידא,
ותאמר אלי תבא תמות גמאי לצרכא לך ולרווחא

לך צתפוקין ועודינן עילאין וכו' ועי' צמק"ו וצרכינו
צעמי"ל סודות עמוקים ואין אתנו יודע עד מה,

עכ"פ חואין לחתנו ודצרי הזהר הכ"ל שפסוק ויבא
יעקב מן השדה צערצ ודצר ויחוד שמו יתי ואין

שמחה גדולה ומה ולשמחה זאת רומזים טעמים הכ"ל :

ל"ב שם פ"כ ותאמר לאה זדני אלקים
איתי זצד טוב וגוי

כי ילדתי לו ששה צנים, התיבות חותי זצד טוב הם
צטעווי זרקא קגול, כאלן הוא פשוט אשר הטעמים

משמשין לשמחה כמזכור צזר דף הכ"ל חומר ר"א
רוחא דקדושא חומר מוציצי עקרת הבית דא רחלי,

אם הצנים שמחה דא לאה, וצדף קכ"ס איתא וכתיב
על הרי צשמים ואן אינון הרי צשמים אליון שית צנין

דלאה דאכללן שית אחכנין ואינון תריסק ואינון, שית
צגין דכל חד כלי"ל צצברי' ולאה עלייסו לקיימא אם

הצנים שמחה הללו"י הרי מפורש מאלן שהטעמים
רומזים לשמחה :

ל"ג שם פ"מ והכשבים ספריד יעקב וגוי
וישת לו עדרים

לכ"ו

אלקיד לא יחיה, תיבת את אלקיד לא יחיה הם
צטעמי זרקא סגול, כאן וצטעמיים הטעמיים ללער כפירש"י
צטעם המדרש ואתה קללה ואתה רחל צדק:

ל"ו שם פ' מ"א זה לי עשרים שנה צביחך
עצמתך וגוי' התיבות
עשרים שנה צביחך הם צטעמי זרקא סגול גם כאן
והטעמיים הטעמיים ללער ומוצואר צגמורא ונגילה סוף
פ"ק ווצא צרש"י ז"ל ס"פ תולדות דאותן השנים
שפירש יעקב וואציו ולא כיצדו כנגדן פירש יוסף
וואציו ואיתא שם המצבון כ"צ שנים אונס אין זה
סתירה לנ"ט כאן כי כי הצי' שנים היו אחר העשרים
שנה צמזרתו וצבית לזן כפירש"י צפי' תולדות
וצגמורא שם:

פרשת וישלח

ל"ז ס' ל"ב פי' ויאמר יעקב אלקי אבי
אברהם וגוי' צ"ת
ויאמר יעקב הם צטעמי זרקא סגול, כאן ג"ם וצטעמיין
הטעמיים ללער אונס רומים על לערא דליצא כי
הנוצקס וחתפלל להש"ת, וצטעמיין דליצא לריך להתפלל
כמוצואר צזמר על פסק וצטעמיין קראחיד, ד"י ואזי
ונושיך צרכאן וצוקור הצרכות זה סצמרוזים הטעמיים
צכאן כנוו שיעקב אצעי"ה צהתפללו וצלערא וצטעמיין
דליצא ויעתר לו ד' כנוו כן צניו כשיתפללו וצלערא
ווצטעמיין דליצא צודאי יושעו תיכף כנוו יעקב
אצעי"ה אכ"ר:

ל"ח ס' ל"ד פ"ל ויאמר יעקב אל שמעון
ואל לוי עכרתם אותי
ו"ת אל שמעון ואל לוי עכרתם אותי הם צטעמי
זרקא סגול, גם כאן וצטעמיים הטעמיים ללער כי
יאעי"ה אור זה וצלערא דליצא וצטעמיין סכאמר צפסקו
ואני ותי וצקפר וגו':

מ"ל ס' ל"ו פי' וירח עשו את נסיו ואת
צבותיו ואת כל נפשות
ציתוי התיבות ואת צבותיו וגוי' נפשות ציתו הם
צטעמי זרקא סגול, גם כאן וצטעמיין הטעמיים ללער
של עשו כי על כל הסכרה הניח את ארץ כנען והלך
אל ארץ אחרת ופני יעקב אחיו כפירש"י ז"ל ופני
שט"ח של גזירת כי גר יהיה זרעך אור אלך לי
ונכאן אין לי חלק לא צמתנס סנתנס לו הארץ הזאת
ולא צפרעון השטר ופני הצוקס סצמכר צכורתו עכ"ל
רש"י ז"ל הרי שאלולי טעמיים הללו לא היה נתיח
א"י

לצדו ולא שחם על לאן לזן, תיבות והכשזים הפריד
יעקב הם צטעמי זרקא סגול וצטעמיים ללער
כמוצואר צזמר פי' זו קס"א אי' אור ר"ח כל הני
קראי לחזקה. כמותה קא חתיין דחתיין וליין דלעילא
ונסון תליין צעוצלא וננסון צמוללא וננסון צרעותא
דליצא ונאן דצעי לאונסכא צרכאן צללותא צמוללא
וצרעותא וננסון ללא צללותא ללא צעוצלא תליין
עיי"ש צאריכות גדול וצס"ה דף קס"ג שם כתב ה"ל
וצג"כ אפרש יעקב צין דרגין עילאין קדישין לדרגין
אחתיין דשאר עמוזין כד"ה וישת לו עדריס לצדו
ולא שחם על לאן לזן עדריס אפרש ל"י לגרמ"י
ללא יהא ל"י חולק צשאר עמוזין עיי"ש צאריכות
וצספר אור החנה הצי' פירושים סודות עמוקים
והרומ"ק זללה"ה וננסון זללה"ה עכ"פ אנו רואין
ווצרי הזהר הללו אשר צעוצלא זו של יעקב אציו
ע"ה הפריד הרע ון הטוב ועשה יחוד סנוו ית' לפי"י
הטעמיים של והכשזים הפריד יעקב וצטעמיים ללער
כי זה יורה על הקדושה ואין החילוקים יכולים להסתקרב:

ל"ד שם פ' מ"א והיה בכל יום הללך
העוקשות ושם
יעקב את העקלות וגוי' תיבות יחס הללך העוקשות
הם צטעמי זרקא סגול, גם כאן וצטעמיים הטעמיים
ללער ויזן עם וואור ר"ח הכ"ל ה"ל שם וילג
את העוקלות וכו' ונאן וצקלות אלין דרגין דאיוון
צי דינא אשר פלל דלעבר וננסון דינא צרהטיס היינו
דחצי' וולך אקור צרהטיס דהא וננסון וולך חתיין
צרכאן לכולהו עליון וכו' (וכצד האריכו מפרשי הזהר
צפירוש ונאור הזה, וצדך כלל הוא שיעקב אצעי"ה
הנושיך הנוחין רחמים עליונים ארבע רחמי' ונחין
ד' פרסיות דתפילין וצזה הווחיק הדיכיס) ויחונס
ואי ויחונס ת"ה צשעתא דרוח לפון כשיצ ויין
גלידין ולא נגדין לצר ולא אשתקין צגין דדינא תלי"ה
וכו' וכד אצער רוח דרוס וצתמוזי וי"ה וצתעצד
גלידו דלהון ונגדין דקין אצתקין כולא צגין דחמוזו
דדרוס שראן וי"ה וכולהו וצתמוזי וצדאן לונסתיוכו
הס"ד ויחונס עיי"ש צזמר זה פירוש והיה בכל
י"חם הללך"ן העוקשות דכאן כי זה יורה על דלעבר
גלידו וצתמוזי וצדאן לונסתי לפי"י וצטעמיים גם
הטעמיים ללער, זה רמוז גם צונלת והיה דהל"ל
וצכל יחס הללך ונלת והיה עיותר אונס ידוע
אין והיה ללא שחמה שזה צודאי שחמה כד אצעבר
דינא וצתעצטו חסד צעולס אכ"ר:

ל"ה ס' ל"א פ' ל"ב עם אשר תנולא את

מלבוש

פי' על המעשים זרקא סגול

לשבת ויו"ט

א"י וזולאי היה לו לער נזהה גם נוכל לפרש רוחות הטעמים לשמחה ליעקב וזכיו צוה שעשו אין לו חלק בא"י, והלך ונאנו השוכה :

מ' שם פ' ט"ל וימת צעל חנן בן עכצור ויוולוך תחתיו הדר

וגוי ה"ת ויונת וגוי בן עכצור הם צטעווי זרקא סגול, הנה לריך לתת טעם ודוע דוקא צוולך הזה באו טעמים הללו ולא צשאר הולכים טצפרטה זו והנה ע"פ פטעו אין צידי לפרש הטעם **אמנם** אפ"ל ע"פ הידוע וואלד"ק ונפורט היטצ צע"ה טער דרוסי נקודות פ"ד אשר ה"ז וולכים טנכדכו כאן אשר כאמר צהס ויוולוך ויונת רוחו על טצירת הכלים והתחלתם ונהדעת הוא צלע עד וולכות הוא צעל חנן בן עכצור עיי"ש צע"ה, ונפורט, היטצ צו"ה ונככת ויתת הולכים עיי"ש וע"פ הקדמה זו אפשר לפרש הטעם טצארו טעמים הללו דוקא צוולך צעל חנן בן עכצור יען כי כאן היה גמר הטצירה והויתתה ונשמושים כאן ללענה, **ואפשר** לפרש טעמושטין גם לשמחה ע"ד טכתצ רציו על הוטטה צעטרה ונאמרות כצרה העולם וכ"ו אלף להפרע וון הרטעים וכ"ו והקטה דה"ל להקדים ליתן טכר עוצ ללדיקים וכ"ו ואח"כ ולהפרע וכ"ו טהרי אקדווי פרענותח לא וקדיוני, ונחרץ טס טוהה טהקדים הטנח פרענותח הוא טויה :

כאן הגם כי כפי טיינות הפרטה הוא ללענה **אמנם** ונצורח ונולד"ר ע"פ הזה ח"ל ויטצו לאכול לחם א"ר אחוה צר זעירח עצירתן טל טצטעים זכירה הוא לעולם תקוה הוא לעולם ויטצו לאכול לחם ונאכיל לחם לכל צאי עולם עכ"ל ופי' הו"כ טע"י וזכירה זו ירד יוסף לנולדים והליל את כל העולם צצר ולחם עכ"ל הרי טעמושטין הטעמים כאן גם לשמחה :

מ"ד ס' ל"ח פ' י"ח, ויאמר ויה הערצון אשר אתן לך

וגוי הוה צטעווי זרקא סגול, ונשמושים כאן לשמחה וכצד דרשת פ' זו צוהר פ' אחרי דף ע"א ע"צ ודף ע"ב האריכו ונפרטי הוהר צפ"י ונאמר הזה עיין וק"מ ועט"ל וצטער הפקוקים להרטי כחצ ח"ל ותאמר ו"ה תתן ל"י וכ"ו ועוד אמרה לו צרוח אני יס לי טס אל"מ ו"ה תתן צו"ה ואל"כ עולים להטכוסק וללחח ונהגלות הוור הזה טנקרח תו"ר והוא השיצ לה ונאמר לכ"י אטלה גדי עיזס וון הלחן ר"ל אגרש ק"מ ורהצ וון העולם ואז תלחו וון הגלות וכ"ו ויאמר ויה הערצון אשר אתן לך אני אתן לך טס ו"ה טחת טוילה והערצון הוא חותמוך וגוי עיי"ש צאריכות ודיוצא ויה צדך כלל אשר טכ"י טנקרחת תו"ר הרווח על הגלות ונצקשת ונחתו ית' להול"ה ונהגלות ויתחצרו ו"ה ואל"כ ונכפר כ"ס כנצורח צקידור צתפלת י"ה וטח כ"ס לקצן גליותיכו, והט"ת הצטיח לה ונאמר לה ו"ה הערצון אשר אתן לך, לפי"ז צולאי טעמושטין כאן הטעמים לשמחה כי אז יולח טחוק סינו וגוי :

מ"ה ס' ט"ל פ"ו, ויעזוב כל אשר לו ציד יוסף וגוי הוה

צטעווי זרקא סגול ונשמושין כאן לשמחה כי השליטו על כל אשר לו טלח כדרך העצדים וכנ"ש צארה"ט ז"ל צפ"י ויהי צצית אדוכיו הולכ"י, והיה צוה טוהה ליוסף וגם לאדוכיו היה טוהה כי נחצרך צכל צגלל יוסף :

מ"ו שם פ"ט, איננו גדול צצית הזה וגוי

הס צטעווי זרקא סגול, גם כאן ונשמושים הטעמים לשמחה, כי אמר לה איך טצח לגדולה רצה ונאמר ואס יטוע לה יפקיד כל הטוב הוטוטג כנ"ש צארה"ט ז"ל עיי"ש :

פרשת וישב

מ"א ס' ל"ז פ"י ויספר אל אציו ואל אחיו וגוי הם צטעווי זרקא

סגול ונשמושין כאן לשמחה כי חלוס ה"ז היה צווחין דגלות, ולכן צחלוס ה"י כאמר ויגד וצחלוס ה"ז כאמר ויספר רוחו על ווחין דגלות כנ"ש אל"ז ונ"ר ז"ל צגליון החדרש על פ"ז עיי"ש טנחמות חלוס הזה היה יעקב אע"ה סצור טתחיית הוהתים יה"י ציוני :

מ"ב שם פ' כ"ב, ויאמר אליהם לאוצן אל תטפכו דס

וגוי הוה צטעווי זרקא סגול, כאן ודאי ונשמושים הטעמים ללענ טאמר כן וולערה לליצח טלח להטחייצ. צנפטו ט"ה צל ורהה ויה טהיה על הווכירה טהיה קיטורג ע"י אשר כוה ונאות טכיס כנצורח צוהר וצקפריס :

מ"ג שם פ' כ"ד, וישבו לאכול לחם הוה צטעווי זרקא סגול

מלבוש

פ"י על הטעמים זרקא סגול

לשבת ויו"ט לא

פרשת מקץ

מ"ז ס' מ"א פ' מ"ה. ויקרא פרעה פס יוסף לפנת פענח וגוי ג"ת יוסף לפנת פענח הם צטעווי זרקא סגול ומשנשס לשנחה ויוצן עס דצרי אל"ז גו"ר ז"ל בגליון הנדרש ה"ל הנד"ר ויקרא פרעה וגוי א"ר יוסף לפנת מופיע ונחת לו לאמר, רי חזק"י אור לפנת מופיע דעת וניח רוח של צריות צהן וכתב פס אל"ז גו"ר ז"ל ה"ל עי צהר ויגש ר"י א"י ת"ח צית פרעה דא הוא קיומך לעילא ציתא דאחפרעו ואחגליין ונ"י כל כהורין כו' וז"ש ר"י לפנת פענח לפנת מופיע ונחת לו לאמר וסוד אור החכמה הלפון צריות וסוד א"ל, ופענח נועדיקון מופיע ונחת כנעס דצרי חכמים צנח"ת כסועין סוד ג' אק"ק ציוד"ן צהס"ן צאלפ"ן עס ג' כוללים גו"י נחת כידוע וז"ש ונחת לו לאמר צקוד זו"כ קול ודצור וכו' ודוקש עוד ר"ח אור לפנת מופיע דעת וניח רוח של צריות צהן הרלון כי סוד הדעת הוא חילוקיות הכתר ודייקא דעת וניח רוחן של צריות צהן סוד התפשטות הדעת צה"ל דזו"כ צכל העולמות עכ"ל דצרי אל"ז גו"ר ז"ל צקילור ונמלא לוד וכל האריכות אשר וואנר ויקרא פרעה פס יוסף לפנת פענח רוחו על התפשטות רחמים העליונים צכל העולמות וניח רוח של צריות צהן וצודאי אן שנחה גדולה וזו ולפי"ז משנשס הטעמים הכ"ל ג"כ לשנחה כאן :

שנענו וגוי ה"ת אלל משנשס אכחנו על אחינו הם צטעווי זרקא מונח זרקא סגול, כאן פסוק משנשס ללער פהרי אזו היו צלער ולרה והתוודו ועסו תשובה ואלער וועוונקא דליצא על וניכרת יוסף, וצפ"ר עבודת ישראל הציא צסס השל"ה זל"ה פ"ט כאן פסח אלפ"ן כי התחננו והתוודו עונס שהטעה אותם היל"ר השולט צצית אלפי פני עי"ש ודהנה צנאמר הינוקא הנזכר צהקדוה צ' שאמר לית לערא ולית כאיצא דרוחא ונפשא אלל כד קראן הכי. אצינו צכאיצא ונצא וכו' פס לא צא רק זרקא אחת אלל כאן צאו פנים תיצת אלל צזרקא וגם תיצת אחינו צזרקא. ונרוח צזה לער על לער, ושהתשובה היתה עד דכוכה של נפש ככחו להיות :

נ' שם פ' כ"ה ויצו יוסף וימלאו את כלים צר וגוי, ד"ת וימלאו את כלים צר הנה צטעווי זרקא סגול ומשנשס לשנחה ויתפרש עס דצרי הגורל צ"ו דף כ"ט א"ר יהודה לעולם יהא אדם זהיר צצנחה צתוך ציתו פאין וניצב ונ"ה צתוך ציתו של אדם אלל על עסקי צנחה פכאמר פהסם גצילך פלוס חלצ חמים יצניעך אור ר"פ היינו דאורי. איכסי כד וישלם פערי ונדא נקיש ואתי תיגרא צציתא עכ"ל הגורל הרי וכלל דכשלא וישלם פערי ונדא, פלוס צציתא וצוקוס השלוס פס שנחה א"כ משנשס כאן הטעמים לשנחה פכאמר ואלאו את כלים צנחה הים שנחה צצית :

נ"א שם פ' ל"ד והביאו את אחיכם הקטן אלי וגוי ג"ת אחיכם הקטן אלי הנה צטעווי זרקא סגול ומשנשס ללער גם לשנחה כנצואר לעיל צצות וי"ה על פסוק שלחו ונכס אחד וגוי פגם כאן ואלד אחד הים לער כנו שאמר יעקב אע"פ איתי פכלתם וגוי ואת צניען הקחו וגוי ואלד אחד הים שנחה פע"ז נתוודע יוסף אל אחיו וכנה טובות כלנחו וזה :

נ"ב ס' מ"ג פ' י"א ויאמר אליהם ישראל אציהם אם כן אפוא זאת עשו קחו ונצורה הארץ צכליכם וגוי, ה"ת אם כן אפוא זאת עשו הנה צטעווי זרקא סגול ומשנשס כאן ללער ויתפרש עס דצרי הנד"ר על זס הפסוק וז"ל אם כן אפוא רי לוי צסס רי הנחום צ"ח תאמר אותה סהכרה פסהכרה את אצא ויאמר וי אפוא היא פנודענה עלי כאן אהנה עכ"ל

מ"ח ס' מ"ב פ' ט"ז שלחו ונכס אחד ויקח את אחיכם, הנה צטעווי זרקא סגול, כאן משנשס הטעמים ללער וכנ"ש צצוה"ה ז"ל ה"ל והס לא עשו כן כי חששו ללרת אציהם וכו' ולא ולוד כנה השתדלות עשו כולם יחד עד פשלוו צטענת כי יהודא הוא ערצ והוא יציאנו ואם הים יהודה וכל אחיו צצית כלל ונה יהא צנחוני של יעקב פישלח את צניען וערצם ערצא לריך לסולאו ונצית ונצור עכ"ל: וגם נוכל לפרש משנשס הטעמים הכ"ל לשנחה כפי האונת פיוסף הים ידע פהס אחיו וכאמר יציאו את צניען אזי יתודע להם, וכאמר כן הים לצסוק :

מ"ט שם פ' כ"א ויאמרו איש אל אחיו אלל משנשס אכחנו על אחינו אשר ראינו לרת נפשו צהתחננו אלינו ולא

עכ"ל המדרש הרי שהיה יעקב אלע"ה נוסחד שוא
 כענש על ויה שגרס לילחק חרדה גדולה ואמר ווי
 אפוי"א הוא הלך ליד רגוי ע"כ צא לו ג"כ לער ואמר
 אם כן אפוא זאת עשו וכ"ה זוסר פי תולדות ד'
 קנ"ה צי וואמר רי יהודה וז"ל עס בגין שהוא חרדה
 לאחריד יעקב לילחק אצוי אהענש יעקב עוכשא
 דיוסף וכו' ואע"ג דקצ"ה אסתכס על ידי צאינון
 צרכאן וכו' עיי"ש זוסר ולפי דברי המדרש והזוסר
 ונמשין כאן הטעמים ללער כזוכר:

ג"ג שם פ' ט"ז וירא יוסף את בניו
 וגוי"ה סס צעעו זרקא
 קגול ונמשין לשונחה כוזאר צודרש טיר הסירים
 על פסוק ווי יתך כלה וז"ל צאי"ה אח כקין להצל
 קין הרג להצל כוי ישועאל שוכא לילחק עשו שוכא
 ליעקב אחי יוסף שוכאים אותו שנאמר ויקנאו צו
 אחיו הוי אומר כיוסף צאינון שאהצו צלצו שצאמר
 וירא יוסף אתם את בניו וגוי"ה ולין ספק שצודאי
 שווח יוסף כשראה את בניו אחיו ונחמת גדול
 אהצתו אליו ולכן ונמשין הטעמים לשונחה:

ג"ד שם פ' י"ה ויראו האנשים כי הוציאו
 צית יוס"ף וגו"ה סס
 צעעו זרקא קגול לפי הפטו ונמשין ללער כונו
 שפרש"י ז"ל שיראו שלא יאסף אותם אל ונאמר
 כי שאר האנשים הצאים לעצור צר אין דרכם ללין
 צצית יוסף אלא צפונדקאות שצעי"ה אמת"ה סס
 צעלנוס הנתיקו את היראה הזאת כו"ש אצ"ו וז"ר
 זללה"ה שהנשיכו ונחמוס עליונים עליהם כי הצי
 יודיין של ויראו רונזים על חכום תחאה וחכום
 עילאה יו"ד ונשוא קדישא ויאמרו על דצר הכסף
 וגוי"ה אכחו מוצאים להגולל צחכום ולהתכפל צציה
 ולקחת אותנו לעצדים צדעת עיי"ש וילתא צעעווא
 הרי שהנשיכו ונחמוס עליונים והנתיקו הדיקים:

ג"ה שם פ' כ"ט וישא עיניו וירא את בניו
 א חסיו צן אנוה
 צן אנוה סס צעעו וזכ"ה זרק"א וק"ף קגול ונמשין
 לשונחה ויתפרש ונשך כדרך הפירוש אשר צקינון כ"ג
 צפסוק וירא יוסף אתם את בניו כאשר הצאתי
 עס המדרש רק צכאן הזרק"א וק"ף קגול סס על

תיצות אחיו צן אנוה ויה מורה על שונחה יתייר
 כי מדרך העולם הוא אשר אחים סהס ונאוי"א א'
 אהצים זה לזה יותר וון אחים סהס רק אחים נאצ
 ולא ונאס וכנ"ש צודרש על פסוק תשצ צאחיק
 תדצר אם תדצר צאחיק שאינו צן אנוך קוסך לדצר
 צאחיק שהוא צן אנוך הרי שאחים ונאס יותר
 אהצים זל"ז ע"כ טעמים הכ"ל סהס על תיצות אחיו
 צן אנו. וע"ד הקוד ונצואר זוסר פי וילא קנ"ג
 צי ונאמר ר"ח הו שנויעה צין תרין לדיקי יתצא
 וכו' יוסף זכה לתהוי לדיק לעילא כוי צניוין לדיק
 לתחא זה להעלות וז"ל חו להוריד וז"ל ע"כ צודאי
 ונמשין טעמים סכ"ל צכאן לשונחה וגס נוכל לפרש
 על אופן הצי לפי דברי הזוסר רי"צ צי ספסוק סהס
 רונז על חורצין ציהו"ק עיי"ש:

ג"ו שם פ' ל"ד וישא משאות ואת פניו
 חליהם סוה צעעו
 זרקא קגול ונמשין לשונחה ויתפרש עס המוסס
 צונסכת אצות פ"א ונעה ע"ו שוואי אומר וכו' אומר
 ונעט ועשה הרצה והוי וקבל את כל אדם צקצר
 פנים יפות ופי"ה עס הרע"צ אומר ונעט וכו' כונו
 שוואינו צאצרהס אצינו שתחלה אומר ואקחה פת לחם
 וצקוף ויקח צן צקה והוי וקבל וכו' כשראה ונכיס
 אורחים לציתך לא תתן להם פנים כצושות צקרקע
 סכל סוותן פניו כצושות צקרקע אפי"ה נתן כל ונחמת
 שצעולם ונעלין עליו כאלו לא נתן כלום וז"ש הפסוק
 כאן ונחמלה נאמר צפסוק ל"א ויאמר שיונו לחם
 וכאן צפסוק ל"ד נאמר וישא משאות ופירש"י ונות
 (היינו צקר) ונא"ת פניו חליה"ס היינו שהראה
 להם פנים שוקות ולא נתן פניו כצושות צקרקע
 דייקא ונא"ת פניו חליה"ס ולא כצושות צקרקע
 וצלק"ת ונא"ת וז"ל וז"ל פי הפסוק ע"פ קוד
 עיי"ש:

ג"ז ס' ט"ד פ' א' ויצו את אשר על ציתו
 לאמר ונלך את
 אונחת האנשים אוכל וגוי תיצות אשר על ציתו
 לאמר סס צעעו זרקא קגול ונמשין ג"כ לשונחה
 ורונז צוה סכמו שצסכנסת אורחים צאכילה לא יהיו
 פניו כצושות צקרקע רק להראות להם פנים שוקות
 ככ"ל כן גס כשיאמר ליתן לחצירו תהא האוירה
 צשונחה וז"ש וילך את אשר על ציתו לאמר צעעוים
 הכ"ל לרנז שאמר זה צשונחה וגס הנמשין יתן פנים
 בוחקות

מלבוש

פי' על המעשים זרקא סגול

לשבת ויו"ט לב

וגוי המה צטעווי זרקא סגול ופשוט הוא שמושמעין כאן לשמוחה שיומרו לצער ליאע"ה לשונה את לצבו וכמ"ס ותמי רוח יעקב אזיהם ח"ל הילקוט רמז קכ"ב ומרו ועלו אל אזי ואל תעמוד השעה עכ"ל הכי שמושמעין לשמוחה :

ס"א ס' מ"ו פ"ב ויולד ליוסף בחרן מלרים

וגוי המה צטעווי זרקא סגול אפי"ל שמושמעין כאן ללער עם דברי הגמרא קוטה ד' ל"ו תנא ראוי היה יוסף ללאת מוכו י"ב שצטעו כדך שילא מיעקב וכו' אלא שילא וצין לפרכיו ואעפ"כ ילאו מצניעין אחיו וכולן נקראו על שמו של יוסף וכו' עיי"ש הכי שאם לא היה נמכר יוסף למלרים שלא היתה ומתברר בו אמת הדוכיו היה מוליד י"ב שצטעו אך קיצת מלרים גרם לו שלא הוליד אלא צ' ומתה ואפרים ע"כ רומזים טעמים הכ"ל כאן ללער ומה שלא בא רמז הזה לעיל צפי וקץ ס"י וי"א בפקוק וליוסף יולד שני בנים היינו משום דכאן אחר פסוק ויולד ליוסף וגוי כתוצין עשרת בני צניעין שרומז גם דברי הגמרא הכ"ל מה שהיה ראוי ללאת מיוסף ילאו מצניעין וכולן נקראו על שמו כ"ז אחי אומר רק דרך אפשר :

ס"ב ס' מ"ז פ"א ויבא יוסף ויגד לפרעה

ויאמר אזי ואחי וגוי צאו מארץ כנען והנס בחרן גושן ד"ה ויבא יוסף ויגד לפרעה המה צטעווי זרקא סגול אפי"ל שמושמעין כאן ללער ולשמוחה כדכ"ס חז"ל על פסוק ותגד לבני ישראל דברים שקטים כגידין היינו גבורות ושמושבין לבו של אדם כמים באגדה והיינו רחמים וכמו כן יתפרשו כאן טעמים של ויבא יוסף ויגד לפרעה ללער ולשמוחה ויתפרש צטוב עם ומאמר ר"י צוהר פי ויחי רמ"ט ח' ח"ל בקילור ויצאו עד גורן האעד וגוי מאי איכפת לן דלינון אתו עד גורן האעד וגוי"ט אתכנת אבולתא דא למלרים דהא אצל ישראל מצע"י ל"י וי"ט למלרים אלא כו' ועלראי הוה חרשין ומכניעין צהו וידעין סתימין דעלמא וכו' וידעו דהא ישתעבדו צהו צישראל זמנין סגיטין וכו' אסתכלו ומה יקא בקופא עד דמוט לגורן האעד דלימו גזרא דדינא שליטא אט"ד בגינ' י"ד כד"א וירא ישראל את ה' הגדולה וכו' עיי"ש באריות העולה ומה המאמר אשר המלרים ידעו שישתעבדו צישראל וגם ידעו שיתקיים צהו וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי כנאל שהגדת יוסף לפרעה אזי ואחי וגוי צאו מארץ כנען והנס בחרן גושן היה לפרעה

שוחקות ולא יי' רע עין ככאן היה ונתסה וצודאי צטוב עין נתן אמנם מאמר כאן אשר על ציתו כדי ללמד לכל אדם :

נ"ח שם פ"ד. הם ילאו את העיר לא הרחיקו

הם צטעווי זרקא סגול כפי הכרח השמועים כאן ללער וצפירוש יצן כפי מה דמרבאל צפויי דאינטי לומר על אחס אדם אשר יארע לו אחס קיצה הן לטובה הן להיפך ח"ו תיקף אחר לאתו ומעיר קרה לו וקרה הזה וכמו כן הוא הפירוש של הטעמים כאן על מאמר הם ילאו את העיר לא הרחיקו וראיה לזה מהילקוט רמז וי"ד על פסוק הזה ח"ל הם ילאו את העיר לא הרחיקו כד"א רחוק יהיה ציניכס וצינו כאלפים אמה אחר אם ומתרחקין ומעיר אפי"ל ויל אחד אין כל צריה יכולה להחזיקן קום דרוף אחרי האנשים צעוד שאימת כרך עליהם עכ"ל הכי שהיו השצטעו עוד בלער ואימה ואפשר עוד שזה רמז צמה שכלרף צ' תיבות "המה" ומחמורהם שצב"פ, הקדום עם ציה ה"ס ילאו אשר צר"פ הזה חולא צר"ת שם הו"י למפרע שהוא רומז על דין כבודע, אמנם אח"כ נתהפך הכל לשמוחה :

פרשת ויגש

נ"ט שם פ"א ויגש אליו יהודה ויאמר צי

אלוהי ג"ת ויאמר צי אדני הם צטעווי זרקא סגול הנה לפי פטינו ומשומעים ללער כמ"ס בדרש ח"ל צי אלוהי צי"י את ומעיר עלינו (פי' הו"כ לשון לער ויללה שיש עלינו לזעוק עליך חום) זו היא שינת עין כהפך הדבר לטויות עיני אמנם ומשומעים גם לשמוחה כמ"ס צוהר ד' ר"ו על פסוק הזה שרומז על יהוד קצה"ו וז"ל דהא כד רעותא אשתכח וקסורא אשתער כחדא כדן חרין עלמין ומתקשרין כחדא ואודונק כחדא דא לאפתחא אולרא ודא ללקטא ולמכנס צגויי וכדן כי הנה המלכים נועדו חרין עלמין קדישין עלמא עלאה ועלמא תתאה עברו יחדיו הוא דמלא דכד ומתקשרין כחדא כדן עברו יחדיו וכו' כדכתיב ועוצר על פטע וכו' צגין דהא כדן כל אכפין כסירין וכל חוצין אשתעבדו ועי' צמקד"מ וצפי' רצינו צענ"ל וצדך כלל מאמר ויגש אליו יהודה ויאמר צי אלוהי רומז על יהוד שמו ית' ואז כל אכפין כסירין וכל חוצין אשתעבדו אשר אין שמוחה גדולה ומו הכי שהטעמים שמושמעין גם לשמוחה :

ס' ס' מ"ה פסוק ט' מהרו ועלו אל אזי

מלבוש

מ"י על המעמים זרקא סגול

לשבת ויו"ט

לפרעה צטורה לטובה וגם לרעה חס ומוחצו צתיבת
ויגד סקובל צי פירושים כח"ל הרי טעמויים הכ"ל
משמשים ג"כ על צי אופנים כח"ל :

ס"ג שם פ"ד ויאמרו אל פרעה לגור בארץ
באכו וגוי ג"ת לגור

בארץ באכו הנה צטעמי זרקא סגול כפי הפטע
משמשים כאן ללער כי זיאתם למלרים הוא התחלת
גלות ומלרים. אמנם ישמשו גם לשמחה באשר שקבלו
עליהם גזירותיו ית' צטמחה ככודע ומקפדים וכמו
שפירש"י צפי מקה צפסקוק וישלח משה ומלכיים וגוי
אתה ידעת את כל התלחה אשר וולחנתו לפיכך
פירש אזכיס מעל אזיכו וילך אל ארץ מפני יעקב
אחיו מפני הסטר חוצ המועיל עליהם והטילו על יעקב :

ס"ד שם פ"א ויושב יוסף את אחיו ואת
אחיו וגוי הנה צטעמי

זרקא סגול כפי הכרח משמשים לשמחה כי מן שאין
לו מקום קבוע אין דעתו מחייצת וגם הכחוצ מקיים
צוויצ הארץ בארץ רעומס והוא דבר המשמחה לז
האדם. ועוד טכאן צאו ליישוב והוי התחלת היישוביים
שלהם שפירש"י צפי ויש צפסקוק אלה תולדות יעקב
אלה יישוביים וגלגוליהם עד טכאן לכלל יישוב
דהיינו לארץ ישראל שהוא כלל יישוב :

ס"ה שם פ' ט"ו ויתום הכסף ומלרים
ומארץ כנען ומארץ

ומלרים ומארץ כנען הנה צטעמי זרקא סגול ומשמשים
כאן ללער וגם לשמחה. למלרים ולכנען ללער טכעשו
עניים, ולישראל לשמחה כמ"ש צאום חללה צפסקוק
הזה טכוונת יוסף היה להעני את ומלרים כדי שלא
יהיו אחיו דלים צפני עשירים וכו' וצטנה ראשונה
הורקו ונעשו כלי ריק וכטכאו אחיו היו עשירים לפני
עניים והיה להם לכבוד ולהפארת כוי עכ"ל עיי"ש
ועוד יתפרש לשמחה עם דברי חז"ל (פסחים ק"ט)
מימרא דר"י אמר שמואל טכל הכסף שליטנו יוסף,
כשילאו ישראל העלוסו עמיהם חסו לישראל שמחה,
וסגם טכאשר גלינו ומלרינו גם הכסף גלה עמיהם
אמנם אמרינו טס בגמרא טעדיין הוא מוכח צרוני
וצולאי עתיד להסור לנו :

ס"ו שם פ' י"ז ויביאו את מקניהם אל יוסף
הנה צטעמי זרקא

סגול גם כאן משמשים ללער וגם לשמחה למלריים

ללער ולצותת באשר ירדו ומורגתם כל כך עד טהוכרחו
למכור מקניהם צעד לחס וממילא היה לישראל שמחה
וכבוד שמים וכלאיתא צגוי קוטס ומ"ע א"ר אילעא
צר צרכי כוי טכאמר קיתה ד' מורה להם וגוי ופירש"י
טהעמיה ציקט מואחו ית' קישראל יהיו עשירים ועיי'
הגויים יכהגו צהם כבוד וילעו גויס אנוש הנה ואינס
חלות ואלין טכבוד והגדולס טלהם עיי"ש צגוי וצרכי
א"כ כאן טהמלריים נעשו עניים וטכצנים סיו עשירים
הוא כבוד שמים ושמחה ומקרא מלא יצרכנו חלקים
וייראו איתו כל אפקי ארץ :

ס"ז שם פ' י"ח ונתתם השנה שהוא וגוי
הנה צטעמי זרקא

סגול כפי הכרח ומשמשים הטעמים הללו ללער לרעו
אשר כל השנה הראשונה היתה צלער מפני הרעצ
הגם טככמה דצרים היתה לטובה כח"ל צקיון ק"ה
ס"ו עכ"ז קוף כל קוף הרעצ גופי' הוא לער לעולם
אשר על זה לריכיס לגזור הענית ככודאר בגמרא
וצש"ע ואין לפרש משמשים טעמים הללו לשמחה ומחמת
טתם ועצר טנת הרעצ טהרי גם צטנה השנית
היה רעצ :

פרישת ויהי

ס"ח שם פסוק כ"ט ויהרבו יוני ישראל
למות וגוי

הנה צטעמי זרקא סגול, צפטעות ומשמשים ללער
וכמאמר הכתוב יקר צעיני ד' הנותם לחסידיה סגם
אשר יעקב אזיכו ע"ה לא מת עכ"ז חילוק יש בין
חס היה צעוה"ז עונו וצין כוי סגם טהלדיקים הנה
צעלמס להם שמחה כטמסחלקים מזה העולם ועי'
ילקו טהלים על פסק חכ"ל ח"ל צקילור אמר הקצ"ה
קשה צעיני לומר ללדיקים סימותו וכו' ואלמלא
טשואלין הלדיקים מיתה צפיהם לא היו מתיס וכו'
יעקב אמר אמותה טפעס וכו' עיי"ש :

ס"ט ט"ח פ' י"ג ויהח יוסף את שניהם
את אפרים צימיו

וגוי סיבות ויקח יוסף את שניהם הנה צטעמי זרקא
סגול ומשמשים ללער וגם לשמחה וסייבו צהקדים
מס ט"ש לדקדק צלטיס ויקח יוסף ח"ת טניהס וגוי
כי צית את שניהם מויתרים לכאורה דהוי קני למיכתב
ויקח יוסף את אפרים צימיו וכו' וכבר דקדק זה
חא"ז מויר זל"ה צטפרה אמנם העתיק לך לשון
הפסיקתא

אשר אפרים רוחו על כ"י הי' ונשוא קדישא ונאשה
רוחו על ר' ונשוא קדישא ע"ש לפי דרכו הקדוש נושא
כי ונאמר ויקח יוסף את שניהם רוחו על יחוד שמו
ית' ע"ש ככ"י ואין שומחה גדולה ומה ולשומחה זו
רווחים טעמים הכ"ל ג"כ:

הפסיקתא פיקקא ציוס השמיני נשיא לצני ונאשה
ח"ל בקילור אחר שא"ל קחם נא אליו ואזכרם הציאם
אללו והתחיל ונגפסן ונאשקן ושומחה צהם (כו"ט צפוק
שא"י) ויגש אותם אליו וישק להם ויחצק להם) אחר
שנא מותך שומחה תשרה עליו רוה"ק לצרכם ולא
חורם עליו רוה"ק וכיון שראה יוסף ללדתו עולם
ולא לחוץ ופעל על פניו והרצילם על פניהם וציקט
רחמים (פ"י שיוסף אחר לאפרים ונאשה שיפלו גם
הם על פניהם לצקט רחמים ונאשה"ת שתשרה רוה"ק
על יעקב אזינו כדי שיצרכם) עיי"ט צפסיקתא טע"י
תפלה יוסף וצניו שרתם רוה"ק על יעקב אזינו
וצרכם, והנה דברי רז"ל ודאי אמת וא"ל ראיה עכ"ל
בדאי רוחים דצריהם צפוק, וסיכן רוחו מה שאמרו
ז"ל שאמר יוסף לאפרים ונאשה שיפלו על פניהם
לצקט רחמים והנראה צהם שהפסיקתא מפרט ו"ט
הכתוב וישק להם ויחצק להם טעמם כן כדי שיצוא
לו שומחה שומחה תשרה עליו רוה"ק לצרכם
ו"ט ויולא יוסף וגו' וישתחו לאפיו ארלה מפרט
דהיינו ונחמת שראה שלא שרתם רוה"ק על אזני ע"כ
פעל על אפיו וציקט רחמים על זהו ו"ט הפסיקתא
שהרצין לאפרים ונאשה שיפלו ע"ש לצקט רחמים
הוא ונאשה דק"ל דקדוק הכ"ל טע"ת את שניהם
ויוותרים ע"כ מפרט דנאמר ויקח יוסף את שניהם
נושך לעיל לנאמר וישתחו לאפיו ארלה אשר צק"ט
טלפניו אשר ר"ל טעמל על פניו וציקט רחמים לז"א
ויקח יוסף את שניהם דהיינו טעם הם יפלו ע"ש
לצקט רחמים עכ"ש ילא לנו ומה אשר ויקח יוסף
את שניהם רוחו שהיו אז בלעד ולזה רוחים טעמים
הכ"ל אמנם לפי דברי א"י א"י זל"ה"ה צקטרו

ע' שם פסוק מ"ז המלאך הגואל וגו'
יצרך את
הנערים, ג"ת יצרך את הנערים הם צטעווי זרקא
סגול וכאן ונאשמים לשומחה כאשר כתבתי צפרשת
צראשית צפוק ויצרך אותם אלקים צסיון צ' ע"ש:

ע"א שם פ' כ' ויברכם ציוס הסוא לחומר
וגו' ג"ת ציוס הסוא
לחומר הוה צטעווי זרקא סגול. גם כאן ונאשמים
לשומחה ונאשם הכ"ל וכו"ט צאה"ת זל"ה"ה ח"ל פ"י
צ"ך אותם כל כך צרכות עד גדר שאין צרכה למעלה
ונאשה עד שהכל אומרים צך ראוי לצרך ישראל וכו'
עכ"ל וצודאי. שומחה רבה הוא להם ולכל ישראל:

ע"ב ה' נ' פ"ה אבי השציעני לחומר הכס
אככי ונת וגו' ג"ת הכ"ה
אככי ו"ת הוה צטעווי זרקא סגול. טעמים הללו
ונאפרטים כאן כונו צסיון ס"ח עיי"ט ומה שלא צאו
טעמים הללו לרוח הזה לעיל צפוק וינאמר ישראל
אל יוסף הכ"ה אככי ו"ת אפ"ל שהוה נחמת שאין
מדך הלדיקים שיאמרו הם עלמם שהסתלקותם ונאש"ו
הוא לער או שומחה לכפשם ע"כ לא צא רוח טעמים
הללו רק צצרי יוסף ולא צצרי יעקב אזינו ע"ה:

סליק ספר בראשית בעזרתו יתברך

פרשת שמות

י"ג) כיון שהעילוינו ליאור עמוד אזיה ונאשה על
ראשה אומר לה צתי היכן נציאותיך וכו'. **אולם**
לפי ונאמר הזהר (דף י"א צ') שכתב ח"ל ותלפנהו
שלשה ירחים ונאי קא ויירי, אומר ר"י רוח הוא
דקא רוח דלא אשתמודע ונאש צזארה עלאה עד
שלשה ירחים דכתב צמודט השלישי דהא כדן
אחיהצית תורה על ידו וסכינתא אחגליא וכו' ולא
יכלה עוד הלפינו דעד הסוא שעתא לא אשתמודע
וגלוי

ע"ג ה' ב' פ' ג' ולא יכלה עוד הלפינו וגו'
הוה צטעווי זרקא
סגול הכה כפי הפסג ונאשיון טעמים הללו כאן
ללעד כי יותר עוז היה אם היתה יכולה להלפינו
עוד ונאשיון צפוק על שפת היאור כי טעם היה
צקכנה שלא יהרגוהו הנולדיים בנאמר חז"ל (סוטה
9

מלבוש

פי' על הטעמים ורקא סגור

לשבת ויו"ט

ועי' באו"מ ז"ל שהאריך בזה, ועל שם המיוחד כוונת
נרע"ה בתחלה באוונרו ואוונרו ל"י וי"ה שמו"י וי"ה
וגוי ק"ת שם המיוחד שונרע"ה ציקס ושהש"ת שישלחו
צקס המיוחד, עי' צקפר עצודת ישראל ושהוגיד וקאזנין
זללה"ה וז"ל צקינור כאשר היה הקדר ושי"צ
שהולריים ישלנו על ישראל תי' סנה וקצ"ה חשב
את הקץ לעשות היה לורך לשוטט צקס העלם שלו
הוי' צ"ה וצ"ש לנכות ולעשות כדלנו עיי"ש :

ומכ"ל צקצ"ה וכו' עיי"ש באריכות לפי"ז ושושנים
טעונים הכ"ל לשונחה שזכינו לקבל התורה עיי' ונרע"ה
אחר שלטה ירחים שהוא חודש קיון :

ע"ד שם פי"ז ותאמר אחרתו אל צת פרעה
וגוי הוה צטעווי זקא
סגול פשוט הוא דכאן וטעוסיין טעוים הללו לשונחה
כי בתחלה כשהטילוהו ליאור טפחה אציה על ראשה
וא"ל היכן נביאותיך ועכשיו טכאחה טחולה עליו
צת פרעה ידעה טיחסיים נביאחה ואנרה האלך
וקראתי לך וגוי צטנחה רצה, ווה טצאו טעווי
זקא סגול על טיצות אחרתו אל צת פרעה ולא
אל טיצות האלך וקראתי לך וגוי. היינו וטוס שונרעוים
עוד אשר טכיהם נתוולאו טנחה אחרתו נתוולאה
טנחה ככ"ל וגם צת פרעה נתוולאה טנחה צוה
טפרחה הלרעה ווונה כטנגעה צוטה רצונו עיי"ה
כווצאר צתקוים :

ע"ה שם פי"ז ואמר אעלה אהכס וטעני
וולרים וגוי אלו הטיצות
הס צטעווי זקא סגול, גם כאן וטעוסיים לשונחה
וטעס הטוצאר לעיל טיון עיי"ה צפקוק וארד וגוונר
ולטהעלותו וון הארץ שהוא רק דשס הוא וואונר
הטי"ת לנטה רצונו עיי"ה וכאן הוא וואונר וטה
אשר יאונר כן לזקני ישראל :

ע"ה ס' ג' פ"ה וארד להטילו ויד וולרים
ולטהעלותו וון הארץ
הסוא אל ארץ טוזה ורחצה וגוי ד"ת ולטהעלותו וון
הארץ הסוא הס צטעווי זקא סגול, ופטוט טעוסיים
כאן הטעוים לשונחה כי הטצוט צצית האקורים
כטונצקרים אותו טעחה צה העת טויליאו אותו וטס
הרי ונתוולא טנחה וכדליתא בגמרא (צרכות טי)
וטל לני טסוא הטצוט צצית האקורים וואונרו לו
לונר וויליין אונך ווצית האקורים ויתכו לך כקף
וחצ והוא אונר הלואי טאלא ווצית האקורים וליני
ונקט לא כקף ולא וטצ :

ע"ט ס' ד' פ"ה ואמר וטה אל די צי א"ד
הס צטעווי
זקא סגול ווטעוסיים לשונחה כטודע טכאשר האדם
וויליא וטפיו את טונו יתי' ל"ל צטנחה וטכנעה
ואט"ל טעוסיים גם ללער כי ונרע"ה אונר זה לשמו
יתי' וולערט דליצא טלא ישלחהו צטליחות הזס וז"ל
הילקוט על זה הפקוק ציי"א אתה וטעציר עלי אהן
אמי גדול וווני ואת תטלחנו (דורט ווילת צ"י לשון
לער כדלעיל צפי' ויגט אליו יהודה ויאונר צ"י ארובי
עיי"ש) וז"ל הווד"ר עיי"ש הפקוק אתה אדון הטולם
ואתה רולה טאני אהיה טליח וכו' עכ"ל עכ"פ
לונדן וטס טהיה לונרע"ה לער צטליחות הזס א"כ
אפשר שהטעוים הכ"ל ווטעוסיים ג"כ ללער :

ע"ו שם פי"ג ואמר וטה אל האלקים הנה
אנכי צה אל צני ישראל
הטיצות אנכי צה אל צ"י הס צטעווי זקא סגול,
גם כאן וטעוסיים הטעוים לשונחה וזה פטוט כי
דואין אנו אשר הטולך לצטר לחצירו צטורה טוזה
טולך אליו צטנחה לצטרו וכ"ש כאן צטורת הגאולה :

פ' שם פי"א ואמר די אליו ויי טס פה
לאדם או ויי טוס אלס
וגוי הטיצות ויי טס פה לאדם הס צטעווי זקא
סגול אט"ל טעוסיים כאן לשונחה כי הדי חוסיים
אשר צאדם טהס ראי' טנועה ריח דיצור הטס
טכולם וולטרכים לאדם עכ"ז עיקר הטלוח הדי
חוסיים הס צפה וז"ל הטנרא (טנהדרין ל"ט) א"ר
אלעזר כל אדם לעוול כצרא טכאונר כי אדם לעוול
יולד איני יודע אס לעוול פה כצרא אס לעוול
וולאכה כטהוא אונר כי אכף עליו פיהו הוי אונר
לעוול פה כצרא ועדיין אינו יודע אס לעוול תורה
אס לעוול טיחה כטהוא אונר לא ינוט קטר הטורה
וטיפך הוי אונר לעוול תורה, עיי"ש, וצגנרא חגיגה
צכהו

ע"ז שם פט"ו ואמר עוד וגוי כה תאמר
אל צני ישראל די
אלקי אצותיכם וגוי טלחני אליכם, הטיצות כה
תאונר אל צ"י הס צטעווי זקא סגול, ופטוט הוא
טגס כאן וטעוסיים הטעוים לשונחה טהורטה וטה
לונר לישראל אשר הטשלחו הוא טס המיוחד צ"ה
וצ"ש כי בתחלה לא הורטה לונר אלס צקס אקיי"ק

צפ"ע וע"י שאמר שלח כא ציד תשלח כאמר לו הלא
 אהרן אהרן הלוי וגוי ואף כאן עם שהיה ראוי
 ורעיה ליעשות כל הנקיים על ידו עכ"ל באמרו הן
 צ"י לא שמועו אלי וגוי עיי"ז לירק לו הקצ"ה את
 אהרן שאמר וידבר די אל משה ואל אהרן עיי"ש
 במדרש באריכות עכ"פ יולא לנו ודברי המדרש
 הזה דבמה סתתיחד הדיבור גם לאהרן בזה היה
 כעין גרעיותא למשה רבינו ע"ה, אי"כ אפ"ל שהטעמים
 הכ"ל ג"כ משמשין ללער וכ"ל ומ"ש המדרש סתתיחד
 הדיבור למשה ולאהרן הוא כדעת ר' יהודה בן
 צהריה צח"כ ר"פ ויקרא וציאו רש"י שאמר י"ג
 דברות באמרו למשה ולאהרן וכנגדן באמרו י"ג
 מיעוטיין ללמדך כ"ו. והנה באמת יש ע"ז דברות
 למשה ולאהרן בחורה אע"כ ל"ל קריצ"צ לא חסד
 אלא מהחודש הזה והשלשה דברות שבארץ ונל"ס
 לא מיעט ריצ"צ וק"ל שבאמ"ל כשתק אהרן עם
 משה דדיבור ור' יוסי פליג קס וק"ל שבס באמ"ל
 ג"כ לא כשתק אהרן למשה דדיבור רק הדיבור
 היה למשה שיאמר לאהרן:

פ"ד ס"ז פ' כ"ח ושרץ היאור לפרדעים וגוי
 הם צטעמי ומ"ס
 ומשמשין כאן ללער לפרעה ולמלריים, ולשנחה לישראל
 ח"ל המדרש על פ"ז ומהו ושרץ היאור לפרדעים,
 ח"ל הקצ"ה אתה אמרת לי יאורי (ישוקאל כ"ט)
 ארצה אותך אם הוא שלי או שלך שמהיאור תצא
 עליך המכה שאני גוזר עליו ויעלה עליך לפרדעים
 וכו'. וצ"לקוט כתב ח"ל לפיכך הציא עליהם לפרדעים
 וכו' אין צושה גדולה וחו עיי"ש, כולל שולבד
 והלכות שהיה לפרעה מהלפרדעים עוד לו לרס
 כפולה שמהיאור עלמו אשר אמר עליו לי יאורי ואני
 עשיתיני ומנו צא לו המכה, ומעילא משמשים
 הטעמים הכ"ל גם לשנחה לישראל בראותם שוכה
 הזאת צאה לפרעה ומהיאור אשר אמר פרעה עליו
 לי יאורי, והגם שכבר נלקס היאור בוכת דס ומ"ז
 לא בגופם של פרעה ומלריים ומש"כ וכתב לפרדעים
 שצוהם כתנגבו בגופם ומהיאור עלמו אי"כ היתה
 לרסם כפולה כזכר ולישראל שנחה ואי"כ גם טעמים
 הכ"ל משמשים צ"י אופנים :

פ"ה ס' ח' פ' א' ויאמר די אל משה אמור
 אל אהרן כעיה את
 ידך וגומר התיבות ויאמר די אל משה הם צטעמי
 זקא קגול הוא פשוט טכאן ג"כ משמשים
 טעמים

בהנהו חרי חילויי דכל חיות דהוס עייל רבי לצי
 ונדשא, הוי עיילי ויתצי קומי וכו' ובעא רבי רחמי
 עליהו ואחסו ואשתכחו דהוו בנימי הלכתא וקפרא
 וקפרי וכו' תלמודא, הרי לך וכל זה אשר תשלום
 הדי חושים הוא ע"י הפה המדבר בחורה וכתיב
 כי חיים הם למולאיהם ודרשין אל תקרי למולאיהם
 אלא למולאיהם צפה ח"כ הטעמים הכ"ל של מי
 קס פה לחדם משמשין לשנחה :

פ"א שם פ' כ"א, ויאמר די אל משה בלכתך
 לטוב ולריומה וגוי
 התיבות ויאמר די אל משה הם צטעמי זקא קגול
 אפ"ל שהטעמים משמשין כאן לשנחה ע"פ דברי
 המדרש על פסוק הזה ראה כל הנופחים אשר
 שותי צידך זה המטה שהיו כחוצים עליו עשר
 זכות כועריקון ל"ך ע"ש באח"צ וא"ל הקצ"ה
 למשה אלו הזכות אשר שותי צידך עשה אותם
 לפני פרעה ע"י המטה הזה, והנה וקרא ואל
 צפרת צא ולמען תספר וגוי את אשר התעללתי
 במלכים ופירש"י התעללתי שחקתי וכו' הרי שהיו"ד
 זכות שהציא הקצ"ה על המלריים היה צבדי לשחוק
 בהם אי"כ משמשין כאן הטעמים לשנחה ע"ד קוק
 ומשה במחשבה תחלה :

פרשת וארא

פ"ב ס' ו' פ' ו' לכן אמור לצני ישראל חני
 די וגוי תיבות אמור
 לצ"י חני די הם צטעמי זקא קגול, ופשוט הוא
 שהטעמים הללו משמשים כאן לשנחה, והיינו כפירש"י
 אמור לצ"י חני די הנאמן בהצטחתי: והולאתי
 אחכס, כי כן הצטחתי ואח"כ ילאו ברכוש גדול
 וכו' ויען שהיו ישראל אז בלער כמ"ש ורעה"ש
 וואז באחי וגוי הרע לעם הזה ע"כ צא ויאמרו
 יתי למשה שיאמר לצני חני די קס המיוחד הנאמן
 בהצטחתי וצוה יצוה את לצנא, אי"כ משמשים כאן
 גם טעמים הכ"ל לשנחה :

פ"ג שם פ' י"ג, וידבר די אל משה ואל
 אהרן וגוי הם צטעמי

זקא קגול, כפי הכראה משמשים אלו הטעמים כאן
 ללער ח"ל המדרש על זה"פ שה"ד בכל על"ז יהיה
 מותר ודבר שפתים אך למחוקר וכו' וכן אתה מולא
 בנשה שבחלמה היה ראוי הדיבור להתייחד אליו

טרי החיל) והלך וכצט אוחן אור המלך חס אכתנס
 על שני האיד אני חולק להס כבוד. ואס אכתנס
 על שום הריני מוליא את עלמי מן הכלל. אלח הריני
 משלסם. והני ית כאן אחת יתרה הריני מכלקה על
 שלשנו כך היתה זכת השחין עיי שלשתן ווי"ט
 בשחין תיבת צהרעום חסר י"ד. שנגע צטר של מעלה
 כדי שלא יחל להס עמידס עכ"ל המדרש. הרי שצומכת
 השחין השווה הקצים כבוד משה ואהרן לכבודו ית'
 ואין לך שומס גדולה מו ח"כ משמשים כאן עעמיס
 הכיל לשומס ;

העעמיס לשומס שהחילה זכת הלפרדעיס וככיל גבי
 פקוק וסרן היחור שטלט המכה בגופס עד שהיו
 צקכנת מות. וגס אשר התעללתי. שחקתי. ח"כ עעמיס
 הכיל משמשים לשומס ורומים שהיה מואמרו ית'
 לעשה בשומס :
פ"ו שם פסוק ה' ויאמר משה לפרעה
 התפאר עלי וגו'
 התיבות הללו הס צעעמי ז"ס ומשמשים ג"כ לשומס
 שומס אמר זה צעעמס וכתקיים ישומס לדיק כי מזה
 נקס וגס מכה זו התחילה צפרעה תחלס ואח"כ צעמו :

צ"י שם פ"ג ר"מ משה את וטפו על
 השמים וגו' קולות וצדד
 הס צעעמי ז"ס ומשמשים לשומס כמזכור צמדרש
 שהצחתי לעיל פעל כן זוכת צדד חרבה חשך הים
 עיי משה לפי שהן צאור שכן שלט משה צארן
 וצעמיס עכ"ל המדרש ח"כ משמשים עעמיס הכ"ל
 פעל מואמר ויט משה את וטפו על השמים לשומס
 כי מם שהשליט הש"ת את משה גס על השמים הוא
 ודאי שומס רבס :

פ"ז שם פ"ב ויאמר ד' אל משה אמור
 אל אהרן וגו' והיה
 לכניס וגו' התיבות ויאמר ד' אל משה הס צעעמי
 ז"ס גס כאן מרומין העעמיס שמואמרו ית' למשה
 היה בשומס וכעעס הכיל צומכת לפרדעיס דליתא
 צמדרש וצילקוט אשר הכניס היו תחוצים בגופס כמו
 חכית ומלים והיה קשה להמלכיים כמו זוכת הלפרדעיס :

פ"ח שם פ"ז כי חס איך ושלח את עמי
 וגו' את הערוב וגו' הס
 צעעמי זרקא סגול חפ"ל דכאן משמשים עעמיס
 הכיל ללער כי יאמר לפרעה שידע שחס חינו מעלה
 את עמו הוא כציכול לערו ית' ג"כ כמ"ש צכל לרחס
 לו לרוב הרומ צמכה הזאת יען שהוא זוכה הרביעית
 וכתב הן כל חלה וגו' פעמיס שלט עם גצר וגו' :

פרשת בא

צ"א ס' י' פסוק ג' ויבא משה ואהרן אל
 פרעה וגו' הס
 צעעמי ז"ס, פשוט הוא עעעמיס הללו משמשים
 כאן לשומס שהרי אמר קודם זס ולנוען חספר וגו'
 את אשר התעללתי צמלרים ופירש"י התעללתי שחקתי
 ח"כ גס צואס לפרעס היה בשומס כמאמרו ית' :

פ"ט ס' ט' פסוק ה' ויאמר ד' אל משה
 ואל אהרן וגו'

צ"ב שם פ"ו ומלאו צחיד וצתי כל עצדיך
 וצתי כל מלרים הס
 צעעמי זרקא סגול. לכאורה חפ"ל שהעעמיס הללו
 משמשים כאן לשומס כי היה למלכיים לפי שעס
 שומס כמ"ש צילקוט מוצא צצמתי"ח ח"ל אז שומס
 המלכיים וילודו מםס לרוב מואור וימלחום וכ"ו ומם
 שעס הש"ת כן שיחל להס להמלכיים שומס לפי
 שעס עיין סעעס צצמתי"ח. אמנם יומר חפ"ל
 שמשמשין ללער כי הודיע לפרעס שהארצס יחל
 להס ללער וכמ"ש צעמיט ז"ל צפקוק י"ז שעס
 הארצס והלפרדעיס היו נחשים והיו מומחין צהס
 עיי"ש שע"כ אמר פרעה ויקר מעלי רק את המות
 הזה ח"כ משמשים כאן גס העעמיס ללער לפרעה
 ועצדיו ומוליא לישראל שומס :

והיה לשחין וגו' הס צעעמי ומ"ס כאן ג"כ רומים
 עעמיס חלו שמואמרו ית' היה בשומס כי זוכת שחין
 הוא כעין זוכת כניס שהומס היה צבופס וכפירש"י
 צפרשת תצח שכתב ח"ל צשחין ומלרים. רע היה
 מואור כ"ו וגס היה להס לחרפס ולצופס וכמ"ש שולח
 יכלו שחרטומים לעמוד לפני משה מפני השחין והיו
 לשחוק וכמאמרו ית' אשר התעללתי שחקתי ח"כ
 משמשין עעמיס הכיל כאן לשומס. וחפ"ל עוד קרוב
 לאומת ע"פ דברי המדרש פרשת צא ק"ס ט"ו ח"ל
 והציח הקצים עליו יו"ד זוכת כנגד יו"ד נסיונות
 שכתכסה חלמיה ועמד צכולס והציח עיי משה ועיי
 אהרן ועיי עלמו (ל"ך עיי אהרן. צדד חרנס חשך
 עיי משה. ערוב דצר מכם צבורות עיי סקצים. ושחין
 עיי כולן כיה צמדרש פי' וארס פי' ניצ) משל למלך
 שומדרו עליו יו"ד מדיבות נהג עמו שני פלומרכין (פי')

מלבוש

פ"י על הטעמים זרקא סגול

לשבת וי"ט לה

צ"ג

שם פ"י"ג וי"ט תפס את וטתו על ארץ וולרים. חיצות וטתו על ארץ וולרים הם בטעמי זרקא סגול ומשמיים לשתתת כמיש צמיון פ"ט צפס המדרש דנה שמכות ברד ארבה חשך היו ע"י וטת לפי שהם צלוייטכן שלט וטת בטעמי וצארץ חת הוא שותתת כמש"ש א"כ גם טעמיים הכ"ל משמיים לשתתת:

צ"ד

שם פ"ט"ו וי"ב את עין כל הארץ ותחשך הארץ הם בטעמי ז"ק הכה הגם כי צפטות כרחה טעמיים סללו ומשמיים ללער של וולרים עכ"ז אפ"ל שמשמיים גם לשתתת כי אפשר לרנוה כאן גאולה העתידה צ"א דליתא בגמרא סנהדרין דף ל"ט ע"א ח"ל לרי אצהו חיותי אתי וטת וכו' ח"ל קרא כתיב כי הכה חשש"ך יבסה אר"ץ וערפל לאומים ועליך זרח ד' ובו והגם שוכה השטיעית הים חש"ך שלא ראו ח"ש את אחיו ובו וי"ו לא כרנו זה גאולה העתידה כי קס לא נאמר כנו כאן (צמכת ארבה שהוא וטת ח"י) ותחש"ך האר"ץ וה"י כנו ג"ש נאמר כאן ותחשך הארץ ונאמר החם חשש"ך יבסה אר"ץ (ואין ח"י דן ג"ש ועליו ח"י רק כעין רוח צעלמא) ונוטת לזה כי מצוה צתתי האר"ץ אשר וטת ארבה ילחם וצ"נה דמלכות דקדושה ואח"כ וי"ר ז"ל כתב צבלין המדרש כאן שרונה ג"כ לאינוח עילתה. צינס דיקח מחכמה וכו' עי"ש צבלין המדרש וידוע אשר גאולה וולרים הים ע"י הצ"נה וכן יהא לעתיד רק טצגאולה וולרים הים התלצפות הצ"נה צמלכות ולעתיד יהא התלצפות הצ"נה צמדת ילחק כצוהר צפע"ת שער חב המלות ח"כ אפשר לרנוה צוהר ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ גאולה העתידה ג"כ וכ"ל לזאת צודאי מרמיים הטעמיים הכ"ל לשתתת ישראל:

צ"ו פ"י י"ב פ"ד ואם יועט הצית מהיות וטת

ובו הטעמיים הם ז"ק אפ"ל שטעמיים משמשין כאן ללער כי צהיות צ"י צית מוצין הוא שותתת יתירם וכדמילכו צעוד אדום ויצרך ד' את עובד אדום ואת כל ציתו (ט"ב. ו') עי"ש וליחא בגמרא צרכות דף ס"ד ובגמ' פסקים ס"פ מקום טנהגו ס"ד ד' לוחות לוחה ערה וכו' ואחד וטת הוא שאלו שערס ראשיכם ויכנס יוחנן צן כרצאי וימלא כריקו ומקדשי שמים וכו' אמרו כל ימיו של יוחנן צן כרצאי לא נמלא כותר צמקדש ע"ש צרש"י שהים מגדל צציתו כהנים הרבה שיאכלו הקדשים כדי שלא יצאו ליד כותר ח"כ אפ"ל טעמיים של ואם יועט הצית ובו משמיים כעין לער צנה טעמי"י הולך ללך את שכיבו צכדי שלא יצא ליד כותר שאם היו צ"י הצית מוצין לא היה לריך לזה:

צ"ז

שם פ"א וככה תאכלו אותו ובו הטעמיים הם ז"ק. ופשוט הוא שמשמשין לשתתת. שהרי צכל שאר סעודת וולרה. המלה הוא לאכול שותתת ק"ו צמלות אכילת פסק הזה אשר צכות וולרה אכילה זו הולחנו הוא ית' וולרים:

צ"ח

שם פ"ב ועברתי צארץ וולרים צליהם הזה, הטעמיים הם זרקא סגול ופשוט הוא שמשמיים לשתתת כנו סקידר צעל וסקר ההבדל ויוליחנו ד' וולרים לא ע"י מלאך ולא ע"י שרף ולא ע"י שליח אלא סקצ"ה צכצודו וצעלנו שנאמר ועברתי ובו וליחא צמדרש קס צפקוק ועבר ד' לכנוף את וולרים הם היו חזין על פתחיהם ושמו סגדול היה עומד על פתחיהם עי"ש צאריכות ואין לנו שותתת גדולה וכו'. ח"כ משמיים טעמיים הכ"ל לשתתת:

צ"ט

שם פ"ז ושמרתם את המלות הטעמיים הם ז"ק, ופשוט הוא שמשמיים לשתתת כצוהר צמר צמנה מקומות כשהיו ישראל צמלרים לא היו יודעים מהימנותה דקצ"ה וכשהוליחנו וולרים לכונינו לא יראה לך חנוך ולא יראה לך שאור שצעת יונים מלות תאכלו ע"י זכר פ"י צא ח"ל צקילור וצג"כ כערין צכל שחא ושחא יונין דקליקו להאי יקר ונפקו מרשותה אחרת ועאלו צרותה קדישא ע"ש צאריכות טכשהיו ישראל צמלרים לא היו יכולים לקבל עליהם עול מלכות שמים וכשהוליחנו וולרים לכונינו לאכול מלס סרונה על סכ"י קצלה עול ע"ש. וצודאי שותתת הוא לאדם כשוקצל

צ"ה פ"י פ"ה ומת כל צכור צארץ וולרים

ובו הטעמיים הם זרקא סגול כאן צודאי משמיים לשתתת ישראל כצוהר צמר פתקה זו דף ל"ז ל"ח נאמר ר"ש ח"ל וצחאי אחזוי בצורתה ושלענותה דקצ"ה. וכרנח דא לא ישתלי מישראל לדרי דרין דל' לא היו חילא ובצורתה דקצ"ה כל מלכי עונין וכל חרשי עלמין וחרביי עלמין לא יפקון ישראל מן עבודתה. דשרי קטרין דלסון. וחצר כל חינון כתרין צנין לאפקא לון עי"ש צאריכות. ח"כ מלצד מה טפטפות משמיים טעמיים הכ"ל ללער וולרים משמיים ג"כ לשתתת ישראל וכ"ל:

לשבת ויו"ט

מלבוש סי' על הטעמים זרקא סגור

צוודרש צפסקוק סזה) אלה צפסקוק ועצרת צארו"ל
היה זה וואנרו ית' לורע"ה ופסקוק סזה אור
ורע"ה לישראל:

ה"ב שם פ' כ"ט ויהי צחלי הלילה וד' הכה

כל צבור צאצ' וולריס
וגוי. טעמי וד' הכה וגוי סס זרקא סגול. פשוט
הוא שוועמסיס לשונת ישראל וללרת וולריס סהרי
כהרבו כל צבוריסיס. וצאן יס צ' פעמיס טעס זרקא
אי הוא על ססס ורומ על שונת ססי"ת כי שונת
ישראל הוא שונתו ית'. ורקא סב' הוא על תיבת
צבור ורומ על לערן של וולריסיס. ועיל פי' וקצ' צפסקוק
ויאנרו איס אל אחיו אצל שמוסיס אכחו וגומר:

ה"ג שם פ' מ"ח וכי יגור אהך גר ועשה

פסק לדי' וגוי
טעמי ועשה פסק לדי' סס ז"ס וועמסיס לשונת
כופורט צוודרש כאן על וולריס זו של קרצן פסק
ו"ל סה"ד לב יודע ורת נפשו וצונחתו לא יתערב
זר אלו ישראל סהיו נחוקין צוולריס צשעצוד וכיון
סצאו ללאת וגזר עליסן קצ"ה לעשות פסק צאו
וולריסיס לאכול עומס א"ל האלקיס ח"ו כל צן נכר
לא יאכל צו סהיו לב יודע ורת נפשו וצונחתו לא
יתערב זר. סרי ופורט שונת לעושה קרצן פסק
אי"כ גס טעמיס סכ"ל וועמסיס לשונת להגר סזכה
סיוכל לעשות פסק. ועי עוד צוודרש. צאריכות צוולריס
זו של ק"פ וס סדורט הפסקוק ואל יאמר צן הנכר סכלוס
אל די' וגוי עיי"ש:

ה"ד סי' י"ג פסוקי ט"ו ויהי כי הקסה פרעה

לסלחנו וגוי טעמיס
סס ז"ס. כפי ספשו יראה סהטעמיס וועמסיס כאן
ללער וכמס"כ וואז צאתי אל פרעס ללער צמוך
סר"ע לעס סזה סגס סא"כ כתייגר צעשר וכות
וכזר כלה סשעצוד עכ"ז סיה ס"ו ויעונו כזוד סמיס
צזס ספרעס הקסה ערפו כגדו ית' רק אח"כ סיה
קידוש ססס צזה. ססכסו צעשר וכות ונצטעצודיס סוף:

פרישת בשלח

ה"ה שם פ' י"ז

סלח
פרעס
את סעס. סטעמיס סס זרקא סגול ופשוטו הוא אשר
ועמסיס כאן לשונת וגס ללער. שונת ישראל סולאס
וולריסיס. ולער וולריסיס כו"ש צוודרש כאן וי' לוח

כשווקבל עליו עמי"ק. ויש להוסיף ולהעמיס כאן
פירש"י ז"ל ד"ל רש"י ושונתם את הוולריס סלח יצאו
לידי סינון. רצי יאסיס אונר אל תסי קורא את
הוולריס אלה הוולריס סכדך שאין וועמילין את הוולריס
כך אין וועמילין את הוולריס שאס צא וולריס לידך
עשה אותה וייד עכ"ל וצ' פירוש סללו וועמסיס
צטוב עס וואנר רי' סייא פי' וילא דק קי"ז אי' ח"ל
כד סהי ישראל צוולריס סהי צרסותא אחרת כד צעא
קצ"ה לקרצא לון לגצ"י יסיצ לון אחר ללחס. עני
והאי לחס עני אקרי וולס נוקצא צלא דכורא וכו'
כיון דקריצו לון עייל לון קצ"ה צדנן אחרין ואתחצר
דכורא צנוקצא וקדין כד אסתצרת וולס צדכורא אקרי
וולריס צחוספת וא"ו סה"ד כי הוולריס סזאת ע"ש
צאריכות. נוולא כי פירוש אי' של רש"י ושונתם את
הוולריס כוועמסיס וולס רומ על סכ"י וספירוש סב'
את הוולריס רומ על יחוד קצ"ה וס"ו וס"ו ודאי שונת
סלימס אי"כ וועמסיס סטעמיס כאן לשונת ככ"ל:

ה"ו שם פ' כ"ב ולהחתם אגודת אזור

ועצלתם דס
אשר צקף הציבות ועצלתם דס אשר צקף סס
צטעמי ז"ס וועמסיס לשונת ויתפרט עס דצרי
צעה"ט ז"ל סכחז ח"ל וון ססס צבינו דוני ווילס.
וכפי סכרס סהי ווערצין דוני סוילס עס דס ספסס
וכן ווענע צזכר דק ל"ה ע"צ לדעת רי' יוסי וכן
איחא ופורט צוודרש כאן פרעס י"ט אשר נחערב
דס ספסס עס דס סוילס. וסכס ידוע סגמרא סצת
דק ק"ל כל וולריס סקבלוס צשונת עדיין ערשין אותה
צשונת כגון וולריס ווילס דכתיב טס אככי על אונתין
ע"ש צפירש"י וע"י רומיסיס טעמיסיס של ועצלתם דס
אשר צקף לשונת כשונת וולריס ווילס אשר עדיין
עושין אותה צשונת עורד אפ"ל עס דצרי סאלטיך
סקדוש ח"ל צקי"ור ולקססס אגודת אזור סהוא ג'
צדיס כגד ג' אצות וע"י סהוטס לאחדיס צידס ע"י
טיצול דס ספסס אז סהיה סככה צידס להגיע וייד
אל סושקוף ולסחמיל וועכס וולמעלס לונעס וכו'
ולספיע וולמעלס וועדת אצרהס לונעס עיי"ש צאריכות
סרי כי ע"י וולריס זו של אגודת אזור ועיצולס דס
סיה כושך ספע אי"כ וועמסיס טעמיסיס סכ"ל לשונת:

ה"א שם פ' כ"ג ועבר די' לכנוף את וולריס

טעמיס סס ז"ס
וועמסיס כאן ללער לולריסיס ולשונת לישראל ויתפרט
וועס כונו לעיל סינון ל"ח צפסקוק ועצרת צארו"ל (ועיין

וי פרעה לווח וי עיי"ש באריכות גדול :

ק"ו ס' י"ד פ"ב דבר אל בני ישראל ויסוּו ויחכו וגו' הטעמים הם זרקא סגול. כפי הכרח השוטים הטעמים כעין לער וכפירש"י ויעשו כן. להגיד שצחן שמועו לקול ושה ולא אמרו היאך נחקרצ אל רודפינו. אלא אמרו אין לנו אלא דברי בן עמרם עכ"ל והגם שעשו כן בשמחה ואמרו אין לנו אלא דברי בן עמרם עכ"ל הדיבור ואלו עלו קשה לוור להם להסתקרצ אל הרודף א"כ השוטים הטעמים לכעין לער :

ה"ז שם פ"ד והזכתי את לב פרעה ורדף אחריהם הטעמים הם זרקא סגול גם כאן השוטים ללער אונס היינו ללער פרעה ועדיו כו"ש בצפוק שאח"כ ויספך ללב פרעה ועדיו אל העם ויאמרו וזה עשינו כי שלחנו את ישראל ועעדנו זה צעלמו פירוש הטעמים על וחזקתי את לב פרעה וגו' ששוטים ללער כי השי"ת הכניס את הלער הזה בלבם צדי שירדפו אחרי בני ישראל :

ה"ח שם פ"א ויאמרו אל ושה הטעמים הם ז"ס. ופשוט הוא ששוטים ללער שאמרו הוצלי אין קברים צולרים וגומר וכו"ש לפני זה וייראו מאוד וילעקו צ"י אל ד'. וזודאי אמרו ואלערא ועווקא לדיצא :

ה"ט שם פ"ג ויאמר ושה אל העם אל תיראו הטעמים הם זרקא סגיל ופשוט הוא ששוטים כאן לשמחה שאמר להם התיצבו וראו את ישועת ד'. ואין שמחה גדולה מזה :

ה"י שם פכ"א ויט ושה את ידו על הים הטעמים הם זרקא סגול ושוטים לשמחה דוגמת מה שהזכתי לעיל צפיון פ"ט ו' צעם הודרש הטעם שזכר צד ארצה חשך היו ע"י ושה לפי שהן באויר עכך שלט ושה בארץ וצמוים עכ"ל הודרש וכמו כן כאן השוטים טעמים הללו לשמחה כי שלטי השי"ת את ושה גם על הים. וראי לזה מהודרש אשר בצפוק ואתה הרם את מנך וי"ל בקילור וכיון שהלך לקרוע את הים לא קבל עליו להקרע שאל"ל אני גדול מנך אני נבחתי בשלישי ואתה נבחת צעטי כיון שמוע ושה כן הלך ואמר להקציה אין הים רולס להקרע ושה

עשה הקצ"ה כחן יווינו על יווינו של ושה שכאמר ווילך ליונין ושה זרוע תפארתו וכו' שכאמר הים ראה וינס ושה ראה אלא שראם הקצ"ה שנתן יד יווינו על ושה ולא יכול לעכצ ורצח וייד עכ"ל הודרש בקילור הרי רואין אנו מהודרש הזה שהשליט הקצ"ה את ושה על הים א"כ זודאי ושוטים טעמים הכ"ל לשמחה כאן :

ה"יא ס' ט"ז פ"ב שמעתי את תלונות צ"י וגו' הטעמים הם ז"ס אפ"ל ששוטים כאן ללער וי"ל הודרש (פכ"ה ס"ד) ד"א הכני ומוטיר לכס לחם ון השוים הה"ד נדרשתי ללח שאלו (ישעי' ה') ושה כתיב למעלה וילכו כל עדת צ"י וכו' וכיון שהלכו היה לריך וייד שילא עליהם הכעס ולא עשה להם כן אמר הקצ"ה הן עשו כמו שהן ואני אעשה כמו שאני אמור להן צעחריית יהא הוון יומד לכס הוי נדרשתי ללח שאלו כוולחתי ללח צקסוני שכיון שכלתה העוגה היה להם לעמוד ולצקס רחמים וולפני אלא עמוד ושפכו תרעויות כלפי וועלה וכו' ע"ש צודרש הרי שהתלונה לא היה כהוגן הגם שרש"י ז"ל כתצ שהלחם שאלו כהוגן אעפ"כ היה להם לצקס רחמים ולא להתלונן, א"כ ושוטים כאן הטעמים ככ"ל :

ק"ב שם פכ"ט ראו כי ד' נתן לכם השבת וגו' הטעמים הם ז"ס ופשיטו הוא שהטעמים ושוטים כאן לשמחה שהשי"ת נתן לנו את השבת למוחה ועוכג ופי' צאח"ה ז"ל בצפוק הזה שכתצ אשר לגדל וועלת השבת הוא ית' צעלמו נתן לנו ווליה זו של שבת ולא ע"י שליח אולעי שהוא ורע"ה עיי"ש :

ה"יג ס' י"ז פ"ו הנני עומד לפניך שם על הלור צחורצ הטעמים הם ווכח וקק ז"ס. וכפי הכרח ששוטים לשמחה ואפ"ל ע"פ השי"ת וי"ל הא אלא קאים קדונך הוון באחרא דתחמי רושם רגילא צחורצ וכו' וע"ש צופרש שהציא לשון המכילתא כל ווקוס שמואלא שם רושם רגל אדם שם אני לפניך עכ"ל המכילתא וכתצ ע"ז הופרש הדברים עתיקים כו' עיי"ש, ואני לא אכניס את עלמי בצודות רק כפי הכרח אפ"ל אשר השי"ת והמכילתא רומים למיורא דרי אצבו צגמי וגיילא כ"א ואתה פה עמוד עומדי א"ר אצבו אלולא וקרא כתוצ א"א לאמרו כציכול אף הקצ"ה צעמידה וחו אפטר גם כוונת השי"ת וכן המכילתא שכתצ כל ווקוס שמואלא

מלבוש

פי' על המעטים זרקא סגול

לשבת ויו"ט

שתחלף עם רועם רגל אדם עם אני לפיכך א"כ
ושפועים כאן הטעמים לשמחה והסי"ב:

פרשת יתרו

**ק"ד ס' ה"י פ' י' ויאמר יתרו ברוך ד' אשר
הליל אחכס וי"ד**

וולרים וגוי ויאמר יתרו הם בטעמים זרקא סגול
ופשוט הוא שמשמחנים לשמחה שהרי כל הצרכות
לכך לצדך בטעמה ק"ו על יליאת וולרים :

**הט"ו שם פ' כ"ט ושפטו את העם בכל
עת הם בטעמים**

נוכח זרקא וקף סגול ונשתמשים לשמחה שהרי
הוא אח"כ ווגי רגלי העולם ובמדרש פי' שופטים
אמר רש"י אל תסי ונגלבג צדין וכו' הן דעתך
שאל הטיות את הדין אתה ונמצע את העולם שהוא
אחד ורגליו ואם פוסק את הדין כראוי צדאי
שמחה הוא לו וגם רוצו בטעמים הללו על וואמרים
ז"ל הווי ונחכים צדין כי בטעמים הללו יש הנוסף
צקריאתם כנראה צחש הנגינה :

**הט"ז ס' י"ט פ' ט"י ויאמר ד' אל משה
הנה אנכי צא**

אליך צעז הענו הם בטעמים זרקא סגול צאפטר
לוור שמשמחנים כעין ללער וגם לשמחה ויתפרש
עם דברי אה"ה ז"ל סכתו וז"ל אולי סיכוון לוור
לו כי ללד שהיה ד' רגיל לצד עונו פנים צפנים
לזה אמר אליו שירצו עונו צאופן אחר דהיינו צעז
הענו ולא יהי' הדיצר כל כך רוחני כרגילות
הקודם ונתן הטעם צעזיר ישוע העם כשידצר עם
ומה ואם ידצר כקדר הראשון צאספקלריא העלירה
אין כח צישראל לשמוע הדברים לעולם רוחניותם
והי' חפץ שיטויע הוואורים לישראל ואמר לו שומלצד
תכלית זה שיטויע העם הולות ופי' הצורח ויש צזה
חיזוק האנוכה צלצם עוד יש תועלת שיאמינו צומטה
לעולם צפאר וולות כשילום אותם על פי ס' ונחכוין
סי' צזה ג"כ לרלות את ומה שלא יקפיד על הנוענות
כצודו ונאופן הדיצור הרגיל עכ"ל אה"ה ז"ל הרי
לפיכך שהטעמים ג"כ ונשתמשים כעין ללער וגם
לשמחה :

**הי"ז ס' כ' בשחורין עשרת הדצרות צליצור
הטעמים של לא תשתחוו**

ללם ולא תעבדם הם ומוקדים זרקא סגול ונשתמשים

לשמחה כשנוקיים וולות ל"ת זו וכואמר ר"ש צפ'
ויקרא ד' ע"א כתיב צמתן תורה לא יהיה לך
אלהים אחרים על פני וכתיב צמעטה צראשית יהי
קניע צחוך הוים יהי קניע אליו ישראל דלוחין
חולקא דקצ"ה וכו' ויהי וצדיל צין וים לומס צין
קצ"ה דאקרי צאר וים חיים וצין ע"ז דאקרי צרות
כצרים וים הוורים וים עכורין ונוכסים סרוחיס
ונוטופים ועל דא ישראל קדישין וצדיליו צין וים
לומס כולל אס ווקיים וולות ל"ת זו הוא לצוק צמו
ית' הנקרא צאר וים חיים ונומלל כמשך לו שמחה :

**ה"ח כשחורין עשרת הדצרות צליצור הטעמים
של שפת יוים תעצור ועשית
כל וולכתך הם זרקא סגול ונשתמשים כעין ללער
כי כל עצודה היא יגיעה ולער לגוף חונס ונשתמשים
ג"כ לשמחה כי ידוע אשר כוה וכוה וולות תקיימוים
ע"י עשיית הווללכה צשפת יווי הועשה כווצור
היטצ צלק"ת ונרחשו ז"ל צפ' צהר עיי"ש וגם
צוד"ר וצמונ"ה :**

**ה"ט שם פ' י"ז ויאמר ומה אל העם אל
תיראו אל העם אל**

תיראו הטעמים הם זרקא סגול ופשוט הוא שמשמחים
לשמחה וכוו שמוסיים כי לצעצור נקות אחכס צא
האלקים ופירש"י לגדל אחכס צעולם טילל לכס עם
צלוות שהוא צכצודו נגלה עליכס וכן הוואמר וצעצור
הסי"ה יראתו ע"ל פניכ"ס לצלת"י תחטאו אין לך
שמחה גדולה וכו' :

**ה"כ שם פ' כ"ה מוצה אדוה העשה לי
הטעמים הם זרקא**

סגול ונשתמשים לשמחה ויתפרש עם וואמר הזמר
פי' לך לך ל"ה אי ח"ל פתח אידך ואמר ונצח
אדוה תעשה לי ונצח עליו את עולותיך ואת שלותיך
וגי' תאנא כל ונאן דקריב צריה לקרבנא דא כאלו
אקריב כל קרבנין דעלנא לקוים קצ"ה וכאלו צנו
ודצחא שלימותא קוים צגיני כך צעי לסדרא ונדצחא
צואנא חד ולייא ערעא לוגזר עליה האי קיימא
קדישא ואתחציב קוים קצ"ה כאלו אדצח עליה
עלוון וקרבנין וכי' עיי"ש צאריכות והוצח הוואמר
הזה צדצרי אח"ז וויר זלם"ה צספרו לק"ח כאן עכ"ש
כשמע ווואמר הזה אשר הפסיק הזה ונצח אדוה
וגי' דרש על וולות צרית ויילה ג"כ והכה ידיע
הגורח צצח ד' ק"ל כל וולות שקצלו אותם צשמחה
עדיין עושין צשמחה כגון וולות ויילה דכתיב שש אנכי
על אונתך עיי"ש וצפר"י ע"כ ונשתמשים הטעמים
ג"כ לשמחה ולעיל סי' ק' צ"ם ולקחתם אגודת ארוב
כתצ"י

כתבתי ג"כ כמו הפירוש שבכאן :

חיבתן של ישראל ולכן משתמשים בטעמים לשמחה :

פרשת משפטים

הכ"ר שם פ' ל"ג, שלשה בצעים ושוקדים

צקנס האחד
 כפתור ופרח ושלשה בצעים ושוקדים צקנס האחד
 כפתור ופרח וגוי הטעמים של צקנס האחד כפתור
 ופרח הראשון הם מונח זרקא מונח קגול והטעמים של
 צקנס האחד כפתור ופרח השני הם צמירכא עפחא
 מונח אתגחחא הטעמים של מונח זרקא מונח קגול
 השוקדים צקנס האחד כפתור ופרח הראשון משתמשים
 לשמחה כי רוצו יחוד שמו יתי צכאן וז"ל ספר
 נאורי אור צוערכת אות הכף כפתור נקרא יקוד
 דכורא זולגו ופרח יקוד דכו"ק כפתור ג"י תרפ"ז
 וי"ג היתרים קוד וז"ל ת"ת הכולל עכ"ל הרי שרוצו
 צכאן יחוד שמו יתי ואין שמחה גדולה מזה ולכן משתמשים
 הטעמים ג"כ לשמחה, ועל צקנס האחד כפתור ופרח
 השני שהטעמים הם מירכא עפחא מונח אתגחחא
 יתבאר עם דברי אל"ז מו"ר זלל"ה צקפרו לק"ת
 שהקפה כיון שאומר הכתוב כן לששת הקנים היוצאים
 מן המנורה די שיאמר שלשה בצעים ושוקדים צקנס
 האחד כפתור ופרח כן לששת הקנים וגוי. אונס
 מורה צכפל ושלשה בצעים ושוקדים כו' לקוד מ"כ
 וע"ד עכ"ל הקדוש הרי לנו מודצרו שהכתוב הראשון
 הוא צקוד מ"כ והכתוב השני צקוד מ"ד ועי"ל
 לתתא וע"ז מורה הטעמים של מירכ"א עפח"א מוכ"ח
 אתגחח"א שהוא מולטון חות לתתא כנראה צמות
 הכנייה ואין אדם נוכחש החוש חס מורה על הורדת
 מ"ד ועי"ל לתתא :

קכ"א ס' כ"ג פ' ט"ו את חג המולות השעור
 וגוי הטעמים הם זרקא
 קגול ומשתמשים לשמחה כי צו ילאכו לחירות כוונת"כ
 כי צו ילאח מואלים וצודאי שמחה הוא :

הכ"ב שם פ' כ"ג, כי ילך מלאכי לפניך וגוי
 הטעמים הם זרקא קגול
 ובאפשר לפרש כעין ללער ולשמחה ויתבאר עם דברי
 הזמר פרשה זו הוצא דברי אל"ז מו"ר זלל"ה
 בגליון המדרש כי דעת ר' אלעזר צטעחא דלתומר
 הנה אנכי שולח מלאך לפניך ידע משה דפרישותא
 הוא אמר אם אין פניך הולכים אל העליון מזה
 וכן פרש"י צכאן הנה אנכי שולח מלאך כאן כתצטרו
 טעתידין להטוא וטכינה אומרת להם כי לא העלה
 צקרבך, כולל לפי"ז בק פסוק זה כי ילך מלאכי
 לפניך הכאמר תיכף אחר הנה אנכי שולח מלאך
 פרישו ג"כ שליח (הוא מלאך מוטי"ט כ"כ אל"ז מו"ר
 זלל"ה בגליון המדרש) ולפי זה משתמשים הטעמים
 ללער שהשכינה לא ילך עמוסה, אונס דעת ר"ש טס
 צוהר דהכא צפי משפטים לא שתתכח פרישותא כי
 הוא מפרש הנה אנכי שולח מלאך הוא השכינה וכן
 הפסוק כי ילך מלאכי לפניך הוא השכינה רק צפי
 השא נאמר טס ושלחתי לפניך מלאך אז אמר משה
 אם אין פניך הולכים כולל לפי דעת ר"ש משתמשים
 הטעמים לשמחה :

פרשת תרומה

קכ"ה ס' כ"ו פ' ד', חמשים ללחות תעשה

ציריעה האחת
 וחמשים וכו' הטעמים של תעשה ציריעה האחת הם
 זרקא קגול ומשתמשים לשמחה ויתבאר עם דברי
 אל"ז מו"ר ז"ל שכתב כאן אשר צי פעמים חמשים
 ללחות קודם וצחינה צינה ג' פעמים צבה וולד
 החקדים כי פערים וולד הגבורות כי פערים והו
 חמשים ללחות תעשה ציריעה האחת דייקא האחת
 מקוד אחת צבנה יכפר קוד יו"כ עיי"ט, והנה
 ידוע אשר צינה נקראת אם הצנים שמחה ולכן
 הטעמים משתמשים ג"כ לשמחה :

הכ"ג ס' כ"ה פ' כ"ב, ונועדתי לך טס

וגוי הטעמים
 הם זרקא קגול ומשתמשים לשמחה כי נרוצו צכאן
 חיבתן של ישראל וז"ל פי ויקרא פרק שני
 קי"ב וואהל מועד יכול וכל הצית ת"ל ועל הכפורת
 חי ועל הכפורת יכול ועל הכפורת כלל ת"ל וצין
 שני הכרובים דברי רב"ק אמר ר' שמועון צן עזאי
 אכי אינו כוונת"כ על דברי רבי אלל כוונת"כ על
 דצרו הכבוד שנאמר צו הלוא את שמנים ואת
 הארץ אכי מלא ראה חיבתן של ישראל להיכן נדעה
 לכבוד הזה כציכול דחק להיות מוצר ועל הכפורת
 וצין צי הכרובים וכו' הרי מפורש שרצו צכאן

הכ"ו שם פ' כ"ד, ויהי תאנים ונלמטה

ויחדיו יהי תאנים
 אל ראשו וגוי ויהי תאנים ונלמטה הם בטעמים
 זרקא קגול ומשתמשים לשמחה וז"ל מהרמ"ו ז"ל
 צשער

מלבוש

פוי על הטעמים זרקא סגול

לשבת ויו"ט

ונוכה קגול כי רונח כאן על יחוד זוי"ט כמו שקיים
ולא יזח הסתן ועל האפור :

ח'ל' שם פ' ל"ח. ודויה על ונלח אהבן וגו'
הטעמים הם זרקא
קגול ופשוט הוא שונתושים לשונחה שהרי עיי'
הליץ הים ונושיך ונלון סעליון כמו שקיים הכתוב
לנלון לסס לפני ד' :

קל"א ס' כ"ה פ' י"ג. ולהחת את כל החלב
הנוכסה את
הקרב וגו' הטעמים של החלב הנוכסה את הקרב
הם זרקא קגול נראה שונתושים לשונחה ויתבאר
עם דברי הת"כ צפ"ו לו צפ"ו ויקח את כל החלב
אשר על הקרב ח"ל לנלנו וכו' ונהג לנלנו ופני
שהייתי אומר פרים הנכרפים ושעירים הנכרפים הו"ל
ואין נלכלין יהי כלם נכרפים לכך נאמר ויקח את
החלב זאת היתה תרונתו לנחצח ושאר הפר נשקף עכ"ל
הרי שהת"כ חושב הקרבת החלב לנעליותא לתרונת
הנחצח ונש"כ שאר הפר ולכן ונשתושים ג"כ לשונחה :

ח'ל"ב שם פ' כ"א. ודקחת מן הדם אשר
על הנוחצח
ונושון הנושחה הטעמוי"הם זרקא קגול ונראה שונתושים
לשונחה כי דם רונח על גבורה ודין והסנתקה ונח
שמן הנושחה רונח לחכמה וצוהר פי' צל ל"ה עיי'
בפקוק יעצר ד' לנגוף וגו' וראה את הדם וגו'
הקטע שם אונאי דנחל סא תנין חורר וקווק יחד
דכליל ציני גווי ונחנך שם הרי דנחל סווי סד
דוילס וחד דפקחא דוילס רחוי דפקחא דינל
עיי"ש עוד תירץ ועכ"פ צאפטר לנלוד לכאן אשר
הדם הכוונ' לדין ננחק צכח שמן הנושחה ולכן
ונושחה הטעמים לשונחה :

פרשה תשא

קל"ג ס' ל' פ' י"ב. כי תשא את ראש בני
ישראל לפקדיהם
הטעמים של את ראש בני ישראל לפקדיהם הם
זרקא קגול ונושחה שני אופנים היינו לשונחה
והסכו יען כי נאמר צכתוב כי תשא שיש צתיצס
זאת שני ונושחות לקון עליה וגדולה כו"ש יש
פרעה את ראשך והסיצך על כנך ויש ונושחות חיו'
לסיפך כו"ש צוהרש צוהרש פרעה אי וגם צוהרש
רש"י כאן ולכן ונושחה הטעמים צכאן שני האופנים
גלות

צטער הפקוקים ההפרש שיש צין תאומים לתומים כי
תאומים היא שאינם תומים ונעלום אצל ונחאומים
לפעמים והוא זוי"ט כי לפעמים ונתייחדים אצל או"ח
הם תומים לעולם כי כחל נפקין וכחל שריין
וכו' עיי"ש צאריכות כוונ' פירושים עכ"פ לנלוד ונח
אשר כוונ' צכאן יחוד שנוי ית' ולכן ונושחה לשונחה :

חכ"ז שם פ' ל"ג. ונתת את הפרכת תחת
הקרקס. הפרכת
תחת הקרקס הם צטעמוים זרקא קגול ונושחה
לשונחה ויתבאר עם דברי אל"ז וו"ר ז"ל שוודייק
דכאן כתיב ונתת את הפרכת תחת הקרקס ואח"כ
כתיב והצלת שוונ' וצית לפרכת את ארון העדות
וצפ"ו פקודי כתיב צ' פעמוים כתיבת הארון תחלס
ואח"כ כתיבת הפרכת (וכן הקטע אוה"ח ז"ל)
ותירץ אל"ז ז"ל שכאן ויירי צקוד העלאת ו"כ וצפ"ו
פקודי ויירי צקוד הורדת וי"ד עיי"ש ויילחא צטעמו'
והנה ידוע אשר עיי' העלאת ו"כ כוונ' שונחה ולכן
ונושחה הטעמים לשונחה :

פרשת תצוה

קכ"ח ס' כ"ה פ' י"א. מעשה חרש אבן וגו'
הטעמים הם
זרקא קגול צאפטר לנלוד עם דברי אל"ז וו"ר ז"ל
שכתב צספרו כאן אשר ונעשה חרש רונח על חכמה
כטעם וחכס חרשים ואבן רונח על שם צין צהיות
האי צתוך הו"ל נולח רונחים הטעמוים זרקא קגול
אשר הנוכחות נזרקה כלפי ונקורה הנעלם ועולה
ונוחחדה צקוד החכמה עד הכתר כוונ' צהקדומה
ד' צסס רנו"ק הקדוש זללה"ה ולכן ונושחה
לשונחה כן איני אומר צדרך אפטר והס"ב :

חכ"ט שם פ' כ"ז. ועשית שתי טבעות
זהב וכתת
אתם על שתי כתפות האפור ולנוטה וגו'
ועשית שתי טבעות זהב הם צטעמוים זרקא
ונוכה ונוכה קגול וצכאן צוודלי ונושחה לשונחה
וצאפטר הטעם כי ידוע ונחיר הקדוש וצהארז"ל
אשר חשן ואפור רונח על יחוד זוי"ט ונוצח ג"כ
צדברי אל"ז וו"ר ז"ל צאריכות ויען שאמר הכתוב
קודם ועשית שתי טבעות ושונח אותם על שני קלות
החשן רונח על ז"ל עיי"כ אור הכתוב צבי אפור
ג"כ ועשית שתי טבעות זהב ונוקדים צטעם זרקא

גלות השנחה והסיפך ח"ו כדי שידעו שיצחקו
לדונוי זעיר אפי' לאזרהם דכתיב צי' נשבעתי נאם
ד' וכו' :

גלות השנחה והסיפך ח"ו כדי שידעו שיצחקו
לדונוי זעיר אפי' לאזרהם דכתיב צי' נשבעתי נאם
ד' וכו' :

ה' ל"ד שם פ' כ"ג ואתה קח לך צמנים
ראש הטעמים של
לך צמנים ראש הם זרקא סגול ואפשר לפרש ולרמוז
כעין לער וגם לשנחה ויתבאר עם דברי אה"ח ז"ל
שכתב ח"ל ואתה פירש כי נוטה זו אתה תעשה
ואינה כשאר מלות שאני נוהך לכוונת וכוונתו שהזולת
וכו' עיי"ש כוונת לפי פירש זה כונו וייעט הכבוד
נגד ישראל ולכן ונשתמשים כעין לער, עוד כתב
באה"ח ז"ל ח"ל ורמוז באמרו קח לך ע"ש דצריהם
שאמרו שעתיד ונשה לעמוד לשרת לעתיד לצא וכו'
ולפי פירש זה ונשתמשים הטעמים לשנחה :

ה' ל"ד שם פ' כ"ג ואתה קח לך צמנים
ראש הטעמים של
לך צמנים ראש הם זרקא סגול ואפשר לפרש ולרמוז
כעין לער וגם לשנחה ויתבאר עם דברי אה"ח ז"ל
שכתב ח"ל ואתה פירש כי נוטה זו אתה תעשה
ואינה כשאר מלות שאני נוהך לכוונת וכוונתו שהזולת
וכו' עיי"ש כוונת לפי פירש זה כונו וייעט הכבוד
נגד ישראל ולכן ונשתמשים כעין לער, עוד כתב
באה"ח ז"ל ח"ל ורמוז באמרו קח לך ע"ש דצריהם
שאמרו שעתיד ונשה לעמוד לשרת לעתיד לצא וכו'
ולפי פירש זה ונשתמשים הטעמים לשנחה :

ה' ל"ט שם פ' י"ו ויאמר הנה אנכי כורת
ברית הטעמים הם
זרקא סגול פשוט ונשתמשים לשנחה כמו שפרש"י
לעיל צפ' ורמזתי את אשר ארחס את שאלפן
לרחס ע"כ לא הצטיינו חלף עתים אענה ועתים
לא אענה אצל צמנת ונעשה אור ל' הנה אנכי
כורת ברית הצטיינו שאינו חוזר ריקס עכ"ל :

ה' ל"ה שם פ' ל"ו ושחקת מונכה הדק
הטעמים הם
זרקא סגול ונשתמשים לשנחה ויתבאר עם דברי
אה"ח וז"ל צמנו עפ"י ח"ל בקי"ר קודו זוהר
לך לך הציא רצינו ונאמר רז"ל תכיל ר"כ אומר
כשהיא שוחק אומר הדק היעז היעז הדק ונפני
סקול יפה לצמנים ואומר רצינו ז"ל כי קוד ריח
סקנרת להנתיק כל הדינים ולהעביר הרוחות רעות
נגודע ולכן כלאמר ושחקת מונכה הדק ירמוז לתקן
צדק סקנרת ברית ג' בחינות אלו צר"ת הד"ק
הז"ל דיצ"ר קו"ל שלא יסלבו זהם הריח רעה ונשם
צאח רוח הקודש עכ"ל דברי אה"ח ז"ל בקי"ר נוכל
ווי"ל ג"כ שהטעמים ונשתמשים לשנחה כי אם אין
הרע סולבו בהז"ל ודצ"ר וקו"ל אין לך שנחה
גדולה וכו' :

ה' מ"ג שם פ' י"ה את חג המולד תשמור
הטעמים הם זרקא
סגול כזר כתבאר צפ' ונשפטים :

פרשת ויקהל

קמ"א ס' ל"ה פ' ב' ששת ימים תעשה
וולאכה הטעמים
הם זרקא סגול כזר כתבאר צפ' יתרו צפ' ששת
ימים תעבוד ועשית כל וולאכתך :

ה' ל"ו ס' ל"א פ' ט"ו ששת ימים יעשה
וולאכ"ה הטעמים
הם זרקא סגול כזר כתבאר צפ' יתרו צפ' ששת
ימים תעבוד ועשית כל וולאכתך :

המ"ב שם פ' כ"מ כל איש ואשה אשר נדב
לצם אוחס הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים
לשנחה כי צמנחה לצם נדבו כמו שהעיד התורה
עליהם בכל הפרשה :

ה' ל"ז ס' ל"ב פ' י"ג זכור לאזרהם וגו'
אשר נשבעת

המ"ג שם פ' ר"ו מרא אוחס חכונת לצ
לעשות וכו' הרש
וחושב הצעונים הם זרקא סגול ונשתמשים לשנחה
כי כל ונעשה"ם ונשתמשים"ם ה"י צפ"לחא דקצ"ה
כנופרש בתורה :

להם צד הטעמים הם זרקא סגול צוודאי ונשתמשים
לשנחה וכפרש"י לא נשבעת להם צדצד שהוא כלה
לא צמנים ולא בארץ לא צהרים ולא בגזנות אלא
צד שאהם קיים ונשבעת קיימת לעולם שכאמר צי'
נשבעתי כחוס ד' וכ"י והוא ודאי שנחה שלימה
ועיין באדרת קדישא ק"ל ע"א תאלח שמים דעתיקא
קמים וכלל ולא ונפרש באורייתא צד מן אתר חד

המ"ד ס' ל"ו פ' ב' ויהרא ונשה אל צללאל
ואל אהליאז וגו'
אל צללאל ואל אהליאז הטעמים הם זרקא סגול
ונשתמשים לשנחה כמו שפרש"י אהליאז ונשבע דן
מן הירודין צצצצעים מצני השפחות והסוהו המקום
לצללאל לאלאכת המשכן וס"א ונגדולי הצצצעים
לקיים ונשה שכאמר ולא ניכר שוע לפני דל :

קו"ם

כד איהו זכאירו ואסחלק זיקר דסילו ואיהו זכאדוס
עלאס לעמדו לתחא כו' קודו מורה זצ"כ עיי"ש
שומרש פמי הזכז רומז על זיכס אמל ולכן הטעמים
משחמשים לשחמס וכטעס אס הזכיס שחמס כידוע:

קנ"א שם פ' ה' וחשב אפדתו וגו' מננו
הוא כמעשהו וגו'
הטעמים הם זרקא סגול ומשחמשים לשחמס ויתבאר
עס דברי אל"ו ז"ל זכפרו זפי תלוה זפי שתי
זחפיות וגו' וחשיב אפדתו וגו' שרומז זזה על
תרי עלמין עולם ענות ויראה עיי"ש:

קנ"ב שם פ' ב' ויעשו שתי טבעות זסז וגו'
הטעמים הם זרקא
סגול כזר נחזאר זפי תלוס סימן קכ"ו אלל הלווי:

והנה טעמים הללו של זרקא סגול הם משחמשים
ושווים זין זלווי וזין זעשייה רק זצי ומקומת
דסייני זפי והאלדים לעמודים נחשת זסימן קמ"ז
וזפי ומשז אפדתו וגו' מננו הוא כמעשהו זסימן
קכ"א זכאלן אלל עשייה הם זזרקא סגול ולא כן
אלל הלווי וכעת אינו יודע רומז לזה עד יערה
עלינו רוח מנורוס:

קנ"ג ס' מ' פ' כ"א ויבא את הארון אל
המשכן הטעמים
זרקא סגול ומשחמשים לשחמס ויתבאר ע"ד שאמר
דוד המלך לכתן הכזיב ראה אכבי יושב זצית ארזים
וארון האלקים יושב זתוך סיכועס (שמואל ז' סימן
זי) וסיפ רולה לזכות הזית והשי"י השיב לו כי לא
ישחתי זצית למוס העלותי את זבי ישראל ומעלרים
עיי"ש זפסקוק אשר אפי' המשכן כזיכול לא סי'
מקום ומנחה עד זנכנסה סזית והנס זכאלן קודס
שוקוס המשכן לא סי' מקוס לארון כלל ומשחמס
המשכן סי' כעין מקוס ומנחה לארון כזיכול ולכן
הטעמים של ויבא את הארון אל המשכן משחמשים
לשחמס וככ"ל:

המ"ה שם פ' ו' ויצו ונקה ויעצורו קול
זמחמה לאמור וגו'
קול זמחמה לאמור הטעמים הם זרקא סגול ומשחמשים
לשחמס על זכשני זקרים הזיחו כל זה שהיה ללךך
למלאכה המשכן כמיש זכעס"ע וכן הוא זמדרש
מהכתוב וסס הזיחו אליו עוד כזכס זזוק"ר זזוק"ר:

המ"ז שם פ' י"ב המשים ללחות עשה
זירועה האחת
וגו' עשה זירועה האחת הטעמים זרקא סגול כזר
נחזאר זפי תרומה סי' קכ"ה אלל הלווי:

המ"ז שם פ' כ"ט והיו תואמים מלונטה וגו'
הטעמים הם זרקא
סגול כזר נחזאר זפי תרומה סימן קכ"ו אלל הלווי:

המ"ח ס' ל"ז פ' י"ט וירשעה גזעיים משוקדים
זקנה האחד
כפתר ופרח, זקנה האחד כפתר ופרח הטעמים הם
זרקא סגול כזר נחזאר זפי תרומה סימן קכ"ד
אלל הלווי:

קמ"ט ס' ל"ח פ' י"ז והארנים לעומדים
נחשת הטעמים
הם זרקא סגול זאפשר לפרש שמשחמשים לשחמס
עס דברי הארז"ל שער קי"ג פי"ג ח"ל וכל הארזים
וכל היתדות למשכן קציב נחשת הם קליפת כנה
זהייתה מנחקת שהיא הנ' דנחשת עס חשיית הרי
נחשת עיי"ש חסו הרומ של שחמס כאן על המנחקה
כזכר:

פרשת מקורי

ק"ן ס' ל"ט פ' ג' וירקעו את פסי הזהב
וקלן פחולים פחי
וגו' הטעמים הם זרקא סגול ומשחמשים לשחמס
ויתבאר עס דברי אל"ו מו"ר ז"ל שזיבא דברי הזכר
זחומה קמ"ח א' זסז עלאה דאיהו זכיעאה כו'

סליק ספר שמות בעזרתו יתברך

מלבוש

פי' על הטעמים זרקא סגול

לשבת יו"ט למ

פרשת ויהרא

החיתות וגוי והוא י"ת נחלמה בהקריב קרבן כידוע
כ"ז נוספריס ע"כ ונשתחוטים לשונחה :

הנ"ד ס"א פ"ז ונסקע וגוי צכנפיו לא ידיל
הטעמים הם זרקא סגול
ונשתחוטים לשונחה כמו שפרש"י והלא אין לך סדיוט
שמריח ריח רע של כנפים ואין נפשו קלה עליו
ולמה אמר הכתיב יקריב כדי שיהא המוצח שצב
ועמוד בקרבנו של עני עכ"ל והא ודאי שונחה
הוא ע"כ ונשתחוטים לשונחה :

הנ"ט שם פל"א ואת כל חלצה יסיר כאשר
הוסר חלב ונעל זבח
השלמים הטעמים הם זרקא מוכח סגול ונשתחוטים
כמו שנחצאר צק"י קכ"ז כז"ל לשונחה :

הנ"ה ס"ב פ"ב והציאה אל בני אהרן
הכהנים הטעמים
הם זרקא סגול ונשתחוטים ללער ולשונחה ויתפרט
צטוב עם המדרש עפ"ז ח"ל הרי שפי"א מנחתו
מגילה ונאספני"א וראה את הכסן שהקמין ואכל
את השאר אמר חוי לי כל הלע"ר הו"ם שנלע"רתי
והכל מפי"קים אותו ואומרים לו ומה אם זה שלא
נלע"ר אלא שני פסיעות בין האולם ולמזבח זכה
לאכול אח"כ עכ"ל המדרש הרי לך שונשתחוטים
ללער ולשונחה :

ה"ס שם פל"ה ואת כל חלצה יסיר כאשר
יוסר חלב הכשב
מזבח השלמים וגוי הטעמים הם זרקא סגול ונשתחוטים
כמו שזכר לעיל צקמ"ך לשונחה :

הנ"ו שם פי"ג וכל קרבן מנחתך צולח
תולח הטעמים הם זרקא
סגול פשוט שונשתחוטים לשונחה וכמו שפרש"י מלח
צריח שהצריח כרותה לתולח ומשפת ימי צראשית
שהצטיחו הו"ם התחתיים ליקרב צומח צולח וניסך
הו"ם צחג עכ"ל רש"י ז"ל ופירוש הפשוט צפ"י
רש"י ז"ל ידוע כי צעת שהיה הצדלה בין ו"ם עליונים
לתחתונים צכו הו"ם התחתונים ואמרו לנו צעיקין
לנהוי קדם מלכא ע"כ הצטחו צולח וניסך הו"ם
ע"כ ונשתחוטים לשונחה כי זכו לנהוי קדם מלכא :

הס"א ס"ה פ"ב או נפש אשר תגע בכל
דבר מנח אשר תגע וגוי
הטעמים הם זרקא סגול כפי הנראה ונשתחוטים ללער
מנחה הטעמים שגורה עליו ח"ל הזהר פי' בהעלוהך
קכ"ז ע"כ איש איש כי יהיה מנח איש איש חייב
זמני אחי אלא איש דהוא איש ויתחזי לקבל
כשונחה עלאה והוא פגים גרמי דלא קרי"א עלוי
שכיחא וכו' עיי"ש הגם שהפרשה מיידי שם ונשתחו
לנפש עכ"ז מוצן ונעלמו שהאדם לר"ך להיות
טהור לגמרי :

קנ"ז ס"ג פ"א והקריב מנחה השלמים
אשה לדי הטעמים
הם זרקא סגול ונשתחוטים לשונחה וכמו שפרש"י
שענילים שלום צמולס ד"א שלמים שיש בהם שלום
למזבח ולכהנים ולצעלים עכ"ל זה ודאי שונחה צומן
שיש שלום וגם צלשין השונחה שלמו שונחה עשה"כ
חצמת שלמים וגוי ושונחה לפני י"א (פי' תבוא)
ולכן ונשתחוטים הטעמים ג"כ לשונחה :

קס"ב שם פ"ז ואם לא תגיע ידו די
שה הטעמים הם זרקא
סגול ונשתחוטים ללער כי אעפ"י שחטא אין לר"ן
התורה להיות עניים :

קנ"ח ס"ד פ"ב דבר אל בני ישראל לאמור
נפש כי תחטא וגוי
אל בני ישראל לאמור הטעמים הם זרקא סגול
ונשתחוטים לשונחה כי מדת הדין נוחתה שהנפש

הס"ג שם פי"א ואם לא תשיג ידו וגוי
או לשני בני יוכה
הטעמים הם זרקא סגול נחצאר לעיל צקמ"ך :

הס"ד שם פי"ב והביאה אל הכסן וגוי
הטעמים הם
זרקא סגול כאן אפשר ונשתחוטים ללער על שלא זכה
לחצי"א אלא עשיית האדם ובלא טעון ולצוכה אצל
אין לו להלע"ר על זה שהכהנים אוכלים הנותרת
מונח כמו צמנחת כדצ"ה כי כאן הכהנים אוכלים
וצעלים ונחכפריס וזה מתור"ך דצרי המדרש לעיל
צק"י קכ"ה דקשה שהרי טעמת העוף ג"כ אין למצוה
אלא דעה והעוף אוכלים הכהנים ולמה איני ונלע"ר
ע"ז אלא ודאי דידוע שכהנים אוכלים וצעלים
נחכפריס ע"כ לא אמר המדרש רק על מנחת כדצ"ה
שאינו צא על חטא :

לא ילם הטעמים הם זקא סגול זכאן ושתחשבים
ללער שהרי היא וסגול זקדסים וגם גורם חיקר
כרת ר"ל להאכל וזונו כמו שמופרש בכתיב :

ק"ע **ס"ח פ' מ"ז ויחה** וגוי החלב אשר על
הקרב הטעמים הם
זקא סגול ושתחשבים לשונחה וכבר נכתבאר לעיל
צפ' תלום ס"י קל"א גזי לוואה ע"י"ש :

הע"א **שם פכ"ה ויחה** וגוי החלב אשר על
הקרב הטעמים הם
זקא סגול ושתחשבים לשונחה כי הכתוב ויירי כאן
ומיל הוולחים שהוא שלמים כמו שפרש"י ז"ל ושם
שלמים הונח על השונחה כמו שכתבאר לעיל :

הע"ב **שם פ"ל ויחה** וטעם וגוי וזון הדם
אשר על המזבח הטעמים
הם זקא סגול זכר נכתבאר לעיל צפ' תלום גזי
לוואה ששתחשבים לשונחה ע"י"ש סיוון קל"ז אלח
שיש שינוי בלשון הכתוב צפ' תלום כתיב וזון הדם
וגוי וזמן השנחה קודם דם ואח"כ שזון השנחה
וכאן כתיב וזמן השנחה ואח"כ וזון הדם וגוי
ואפשר לפי אשר נכתבתי שם שהכתוב רומז להנחת
הגזירות הרומז צדס צכס שזון השנחה ולכן זקדיס
כאן שזון השנחה ואח"כ הדם רומז על השכללות :

הע"ג **שם פד"א ויאמר** וטעם וגוי זקלו
הצער פתח אוהל
וועד הטעמים הם זקא סגול זאפשר ששתחשבים
לשונחה להורות על גדל ועלות זכר הוולחים הללו
וכמו שפרש"י צפ' תלום סכ"ט פי ל"א וצלת את
זכרו זקוקים קדוש פרש"י שם זקוקים קדוש זכר
אוהל וועד שהשלמים הללו קדשי קדשים הוי עכ"ל
הרי לך שהשלמים הללו הם יותר זועלה וזכר
שלמים וע"ז יורה ג"כ הטעמים וכמוכר :

פרשת שמיני

הע"ד **ס"ט פ"ט ויהרבו** וגוי את הדם
אליו הטעמים הם
זקא סגול זאפשר לפרש ששתחשבים לשונחה עם
דברי ח"א"ז זללה"ה צספרו שכתב עפ"ז ויקרבו וגוי
את הדם אליו וזכה הצניע שזוקרבת רחוקים ורביע
ח"ה"י צג"י דם ע"י"ש וידע אשר צינע נקראת את
הצניע שונחה ולכן הטעמים ושתחשבים לשונחה :
קנ"ה

קס"ה **שם פכ"ג והיה** כי ימטא ואטם וגוי
הטעמים הם זקא
סגול ושתחשבים ללער ולשונחה ללער וזונחה החטא
שחטא ולשונחה ופני שתיקן ועסה השונחה כי וולת
ואט"ס פי' צזהר דף ט"ו ע"ז שהיא לשון תיקן
וז"ל שם תלחא כתיב והיה כי ימטא ואטם וזהו כי
ימטא ולצוק ואטם וכו' ואטם ויתקן כלומר אם
יתקן עוזדוי הרי ומופרש כדצרינו ע"כ ושתחשבים גם
לשונחה וכמוכר :

הס"ו **שם פכ"ד או** וגוי ישצע עליו לקקר
הטעמים הם זקא סגול
פטיע היא ששתחשבים ללער כאשר ידע לכל החומר
והעושט של שזונחה שקר אונס ושתחשבים ג"כ לשונחה
שהרי התורה אורה שיש לו כפרה שזק"ה הפרשה
וכישר עליו וגוי :

פרשת צ"ו

הס"ז **ס"ו פ"ג ולבש** הכהן וגוי וזככסי
ד' ילצט על זקרו
הטעמים זקא סגול ושתחשבים לשונחה ויתבאר עם
ספר ונאורי אור ווערכת אות צ"ה וז"ל צ"ד נקרא
הזוחין דכו"ק ט"י בקליפה צין וולכים דמיתו ש"ק
וכתלצרו ונעשו וז"ק צ"ד כי כן זא"ת צ"ט ש"ק
צ"ה ותמיד וורה צ"ד על ליצון זה וצקידור זכוונת
צ"ד צ"ד יח"ה חליפור צ"ה ש"ק שהם הקליפות
שעשה וזלצנים וכהפכים לצ"ד ע"י יח"ה צי וזוחין
דכו"ק וולח כאן שזכר צ' פעמים צ"ד דהיינו כתנת
צ"ד וזככסי צ"ד רומז וזקט כמו הכוונה צ"ד צ"ד
יח"ה ולכן ושתחשבים הטעמים לשונחה כי נחשכרו
וז"ק לצ"ד צ"ד ויח"ה ועיין עוד צעור הפקוקים
צ"פ אחרי צפסוק כתנת צ"ד קדט ילצט ע"י"ש :

הס"ח **ס"ז פ"ב. אם** על תודה יקריבנו
הטעמים הם זקא
סגול פטיע הוא ששתחשבים לשונחה שהרי הכתיב
אומר ואת תורת זבח השלמים וסם שלמים הונח
על השונחה כמו שכתבאר לעיל ס"י קנ"ז וק"ו כאן
שקאי על התודה שהיא וזארבע שלריכין להודת
זודלי וזיאל התודה זשונחה ע"כ ושתחשבים הטעמים
ג"כ לשונחה :

קס"ט **שם פי"ה ואם** האכל יאכל וזכר
וגוי ציוס השלישי

הע"ה

שם פ"י, ויהרב את המנחה הטעמים
הם זקא קגול
ומשתמשים לשמחה ויתבאר ע"פ מה שפרשתי פ"ז
ויקרב את המנחה ויוכל"א כפ"ו ומוכ"ה שאותם ק"ג
עליון שמוכרם ומוכ"ה והם ושמאלה כלל אותם
ציון עיין צפרטה ומה שכתבתי שם ע"כ ומשתמשים
הטעמים ג"כ לשמחה כי ככלל השמאל ציון והנתיק
הדינים :

הע"ו

ס"י פ"ב, וידבר ומה וגו' ואל אלעזר
ואל איתמר צביו
הנותרים צביו הנותרים הטעמים הם זקא קגול
ומשתמשים צ"ו אופנים ללעז על הסתלקות נדב
ואציהו ולשמחה על אלעזר ואיתמר שכתבנו כצדור
צמדקט שהגזירה היה על כולם ותפלת ומה נצביו
ציעל ומחלה :

הע"ז

ס"א פ"ה, וכל אשר יפול ומנחלתם
עליו יעווא הטעמים
הם זקא קגול כפי הכרח ומשתמשים ללעז
כי לעז הוא לחדש אם כעוואו כליו אפי'
צאונק וכ"ש אם לריך לשבן ומפני הטעוואה
ועיין צלק"ת ומכח"ו ז"ל אשר חי שרלים המוכר כאן
הם ז' ונקד"ו המוכר צ"י וישלם :

קע"ח

שם פ' מ"ד, כי אני ד' אלקיכם וגו'
הטעמים הם זקא קגול
קגול פשוט הוא שומשתמשים לשמחה כי אין שמחה
גדולה וזו וכעוואו הכחוצ אשרי העם ש"ה אלקיו
והטעמים של כ"י אכ"י הם ומוכ ומוכ וכבר הבאתי
כ"פ צסם הווגיד שהטעמים הללו מורים על שפלות
הרוח לפניו י"ת וכן היא הפ"י צכאן כי כל יותר
שפלות שכלך לפניו י"ת כרגיש יותר קדושת שמו ית' :

פרשת תזריע

קע"ט

ס"ב פ"ו, ובמלאת ימי טהרה לצן
או לצת הטעמים
של לצן או לצת הם זקא קגול ומשתמשים לשמחה
ופשוט צמוצן שהרי נחת לקדש ולנוקדט וגם ויי
ש"ס לו צנים י"ט לו שמחה הגם שאמרו הכז"ל אשרי
וי שצביו זכרים וכו' אעפ"כ שמחה הוא לו כידוע :

קפ"ה

פ"ה, ואם לא תמלא ידה די מה הטעמים
זקא מוכה קגול ואפשר
שומשתמשים ללעז כי אין לזון התורה שיהי צ"י

ישראל וצנות ישראל עניים וכמו שמועתי צסם הס"ל
הקדוש ומהר"ש זללה"ה וצעלו שהיה ודייק שקודם
פסק זה ואם לא תמלא ידה די מה כתיב זאת
תורת היולדת וגו' והיה לריך לומר זאת תורה
היולדת וגו' אחר הפסק ואם לא תמלא ותירץ
הוא זללה"ה כי אין לזון התורה להיות עניים :

קפ"א

ס"ג פ"ה, וראהו הכסן ציום השציעי
וגו' הטעמים זקא קגול
קגול ומשתמשים לשמחה ויתבאר צמוצן :

קפ"ב

שם פ"ו, וראה הכסן אותו ציום
השציעי שנית הטעמים
הם זקא קגול ומשתמשים לשמחה ויתבאר עם דברי
א"י מו"ר ז"ל צכפרו עש"ז וז"ל ונאמר וראהו הכסן
ציום השציעי והנה הנגע עווד צעניו לא פסה
הנגע צעור והקגורו שצעת ימים שנית קודו צצחינת
ז"י כנודע ומפסק ויעש שלום צעת הסוף את החג
וגו' שצעת ושצעת ימים וגו' נדקט צוהר וק"ן (ר"ד
צ"י) עי"ש וצביו אונס דצרינו צהשאלה לתקן
ודת ז"י דקדושה וכו' ונאמר וראה הכסן אותו
ציום השציעי שנית והנה כהה הנגע ולא פסה
הנגע צעור ומהו הכסן וגו' כפל וזלת שנית ציום
השציעי שנית מורה צצחינת תיקויו ומוכ צינה ותצונת
שנית לצינה עי"ש דצביו הקדושים צארינת עכ"פ
כמוע נדצביו שהפרטה רווח תיקן הוודות ומוכ צינה
ותצונת שנית לצינה לכן ומשתמשים ג"כ הטעמים
לשמחה :

קפ"ג

שם פ"ב, וראה הכסן את הנגע
ציום השציעי הטעמים
הם זקא קגול כפי הכרח צאפשר ומשתמשים לשמחה
כי קאי אדסוויך ליה והנה לא פסה הכתק וגו'
שהשמחה היא שאין צו סיון עומאה הגם שהכתיב
ונלריכו לקגור שצעת ימים שנית עכ"ז ונקיים הכתיב
צטהרה וראה הכסן את הכתק ציום השציעי והנה
לא פסה הכתק וגו' ומהו אותו הכסן וגו' :

קפ"ד

שם פ"ג, ואם יראה הכסן וגו'
הטעמים הם זקא קגול
קגול ומשתמשים לשמחה כי קאי אדסוויך ליה והנה
לא פסה הנגע צצגד וגו' וצאפשר שומשתמשים ג"כ
ללעז כי הכחוצ מלריכו להקגורו שצעת ימים שנית
ואינו ונקיים כ"כ צטהרה עיין צכפוק :
קפ"ה

מלבוש

פ"י על המעמים זרקא סגול

לשבת ויו"ט

קפ"ה שם פניו ואם ראה הכסן הטעושים
הם זרקא סגול
ומשתמשים על דרך הכ"ל כי קאי אדקמין ליה והכה
כהם הנגע וגוי' והנה צפרשת נגעיים כאן צחורה
מוצק נגעיי עור הצפר ונגעיי השחין והנזכר ונגעיי
הנחשין ונגעיי קרחת ובצחת ונגעיי צגדים ובכלן
כאמר זהם ור"ח"ה הכה"ן וכו' ה"ן לטה"ר א"ו
להי"ף ור"ו ונוקדים צנועם זרקא סגול רק צנגע
עור הצפר הטעושים זרקא סגול צי פעושים ובנגעיי
הנחש פ"א ובנגעו צגדים צ"פ כאשר וצחור לעיל
ואין להקשות למה לא צאו הטעושים הללו גם צנס
כי זה ודאי א"ו קשיא :

פרשת אחרי

קצ"א ס' ט"ז פ"ב ויאמר די אל ונשה דבר
אל אהרן אחיך וגוי'
הטעושים הם זרקא סגול כראש שושתמשים לשנוחה
וכנ"ש אוה"ח ז"ל ח"ל ענש לשון אונירה ללד טהאזכרה
צא צחוקק טאס יצוא יונת כמוו שדרש ראצ"ע
לזה הודיעו כי אין זה אלל חיצה יתירה כדרך
הרופא שנושתדל לזרו החולה שלא יונת עכ"ל
וצדצדיו ז"ל ונוילל ונוצן שושתמשים לשנוחה :

פרשת מצורע

קפ"ז ס"ד פ"ד ולקח הכסן מדם האשם
וגוי' הטעושים הם
זרקא סגול ומשתמשים לשנוחה ויתצאר עם דצרי
א"ו וורז"ל שפיטס הגורח יונח די ק"א וכן ה"א
צח"כ צפסיק זה ולקח הכסן מדם האשם טהלקוחה
הזאת ה"ה לריך צעלמו טל כסן לא ע"י כלי ונשא"כ
צכל הקרצנות טהיה לריך לקצל הדם צכלי קודו
כנצחור צהארז"ל עד הצ"כה צמינת כר"כ יט צח"י
כלי להצצט האורות וכו' ולקחת הדם ללודך הנוטרע
לחקבו ה"ה לריך להיות צעלמו טל כסן צלא כלי
לרמו להמטיך לו ונאור טהכונה אור הפטיע עיי"ש
צארכות וזה צודאי טנוחה שלימה ע"כ ומשתמשים
הטעושים לשנוחה :

קצ"א שם פ"ד כתנת ד וגוי' ונכנסי ד
י"ה על צפרו הטעושים
הם זרקא סגול כצד כתצאר לעיל צפ"ו לו צפ"ו ולצפ
הכסן ונדו ד:73 :

קצ"ב שם פ' כ"א וסמך אהרן את שתי ידיו
על ראש השעיר הסי
על ראש השעיר הסי הטעושים הם זרקא סגול כראש
שושתמשים לשנוחה כי ע"י טסוקן אהרן את ידיו על
ראש השעיר עיי"ז ככלל השנואל ציוון וגם השליך
כל העונות עליו כנשא"כ וכשא השעיר עליו וגוי' :

קצ"ג ס' י"ז פ"ד ואל פתח אוהל מועד לא
הציאו וגוי' הטעושים
הם זרקא סגול צכאן ומשתמשים לנטיכו ללערא
ונחמת גודל האיפור טל קדשים צמוץ :

קפ"ז שם פ' כ"א ואם וגוי' ואין ידו משגת
הטעושים הם זרקא
סגול ומשתמשים ללערא כמוו טכתצאר צפ"י ק"פ ואם
לא תולא ידס די טה רק ט"ש כאן טשתנות
טגצ"י יולדה כתיצ זא"ח תור"ח טיולד"ח קוד"ס ואם
לא תולא וכאן כתיצ זא"ח תור"ח אש"ר צ"ו נבי"ע
לרעת אחר ואם דל הוא יען כי הלרעת צא ע"י
לס"ר ונשא"כ ציולדת כידוע עיין והצין :

קצ"ד שם פ"ה למען אשר יצאו וגוי' את
צצחיהם אשר הם וצחיים
על פני טהדה הטעושים הם זרקא סגול צכאן ג"כ
הם ונטיכו ללערא ובכאן יט שני זרקא רמוז על
כפל לער על לער ונחמת גודל האיפור כמוו טסיים
הכתוב ולא יצחו עוד את צצחיהם וגוי' :

קצ"ה שם פ"א כי נפש הצפר צדס הוא הטעושים
הם זרקא סגול גם צכאן
אפשר שושתמשים לנטיכו ללערא כמוו טסיים הכתוב
כי הדם הוא צנפס יכפר ופרט"י טצא נפס ותכפר
על הנפס וכתב אוה"ח ז"ל טהכתוב צא להזהיר על
נפש הצהומה לצל הונתה כי לא כתב די דס הצהומה
לכו אלל לכפר על נפשותינו לא זולת עיי"ש נוכלא
ונוילל פירש הטעושים ככ"ל :

קפ"ה שם פ' כ"ה ושחט את כצס האשם
הטעושים הם זרקא
סגול צאפשר לרמוז על צי אופכים א"ו ללערא על וזה
טלא זכה טיוכל להציא גם טחמאח והעולה וון
טההומה רק תורכים או צני יוכה צי לשנוחה כי צגדר
זה ה"א דיועס לעשיר טנוציא כצס לאשם :

מלבוש

פי' על הטעמים זרקא סגול

לשבת ויו"ט מא

ר"ב שם פכ"ג למען ידעו דורותיכם הטעמים
הם זרקא סגול ונשתמשים לשמחה כי אין שמחה גדולה וזו כאשר אינו שוכח ונשכח וזקוקות לנו יושבים צללל דוהאננותא כמזכיר צוהר :

ר"ג סכ"ד פכ"ג וידבר נעשה אל בני ישראל
הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשמחה כי המקלל וייענו כבוד שמים וזוהו שביערו את הרע נתקדש שמו יתי ולשון הזכר דף קין ע"א ואזא וזכר נסלו זידא דנעשה ופי' קידש השם :

פרשת בהר

ר"ד סכ"ה פנ"ה ואם לא מלאת ידו די
הסיב לו הם זרקא סגול כזר נחצור צסי קניעו וצסי קפיו ונשתמשים ללער וכמו כן הפירש צכאן שאין ללון סתורה להיות עניים וצכאן הוא לער המוכר ג"כ שרואה את כחלתו ציד אחרים :

ר"ה שם פ"ל ואם לא יגאל עד מלאת לו
שנה תניימה עד מלאת וגוי הטעמים הם זרקא סגול גם צכאן ונשתמשים ללער המוכר שכל השנה לא היה ציכלתו להשיג נעות לפדות את ציתו ונוסף לזה שאם לא פדה כל השנה אפי' ציובל לא יאל :

פרשת בחקתי

ר"ו סכ"ז פכ"ו בישברי לכם וטהם לכם
הטעמים הם זרקא סגול צפטות ונשתמשים ללער כי לער הרעב גדול והנחמור למעלה כידוע :

ר"ז שם פמ"ו אלה החקים והנשפטי
והתורות וגוי הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשמחה כי רוח צכאן יחוד שמו יתי כמזכיר צקידור צצרכת אהבת עולם דערצות תורה ע"צ ונלות ק"ג חוקים ו"ה ונשפטים צ"ן וכאן נאמר החוקים והנשפטיים הם ו"ה צ"ן והתורות רוח על ע"צ ק"ג וגם לפרש"י שכתב והתורות תורה שכתב ותורה צבע"ש הוא ג"כ יחוד שמו יתי ולכן ונשתמשים לשמחה :

ר"ח סכ"ז פ"ה ואם אחר היוכל יקדיש שדהו
וגוי הטעמים הם זרקא סגול צאפשר לרוח עם דברי אלא"ז נו"ר ז"ל שכתב צפסרו לק"ת אשר הכתוב אס ונשת היוכל יקדיש שדהו רוחו על הכנ"י שהעמידים

צשיעור

קצ"ו שם פ"ד כי וגוי דמו צנפשו הוא
הטעמים הם זרקא סגול כזר נחצור צמווך ויש להוסיף כאן דברי הרמב"ן ז"ל ה"ל ועל דעתי הזכיר הכתוב צדכ ג' דברים והם נעם אחד אור חמלה כי נפש הצטר צדס הוא אחר כך הפך ואמר כי נפש כל צטר דמו צנפשו הוא לומר כי הדם צנפס והנפס צדס ששניהם מעורבין יחד כיון המחוג צמים שהמים ציין והיין צמים וכו' עיי"ש עוד ודצרו ז"ל יש להעמיס ג"כ צהטעמים טצפי י"א נעם זרקא נקוד על הצטר נעם סגול על הוא וצפי י"ד נעם זרקא על צנפשו נעם סגול על הוא שזה יורה גודל השחצרות זה צוה :

קצ"ז ס"ט פ"ט את חקמו השמרו הטעמים
הם זרקא סגול ונשתמשים לשמחה כי חוקים הם העלות שאין נעם לדבר כמו שפרש"י צפ"ז וכסם שהוא עושה לכונו יתי אעפ"י שאינו יודע נעם כן היא נמשך ונחמייס עליונים שאין צהס השנה :

קצח ס"ב פ"ב ואל בני ישראל תאמר וגוי
הטעמים הם זרקא סגול הגם לפי הנראה ונשתמשים ללער וכמו שפרש"י ואל בני ישראל תאמר עונשין על האזהרות אונס הכוזה ומה ונוקיים האזהרות וכמזכיר הכו"ל יש צו ולא עבר עזירה כאלו ונקיים המורה וצוודאי יש לו שמחה ולכן ונשתמשים הטעמים ג"כ לשמחה :

קצ"ט שם פכ"ד ואמר לכם אתם תרשו
את אדמתכם תרשו וגוי הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשמחה כידוע גדול קדושת א"י :

פרשת אמור

ר' סכ"ב פ"ג ובת כהן כי תהי אלמנה
וגרושה חרע אין לה הטעמים על חרע אין לה הם זרקא סגול צפטיעות ונשתמשים ללער כי אפי' אשה שאינה מורה על פו"ר אס אין לה צנים אין חייה חיים כידוע וצוהר ויקרא ד' ז' ונאמר ר"א מפרש הפי הזה על הא"ש ובה כהן לא נשתמח קדישא דלחקרי צרתא דמלכא וכוי חרע אין לה וצנה אל צית אציה ונאן וצנה קחס לאתחקנא כמלקמוון עיי"ש שמוכרת לחזור לעוה"ז ושיהי לו צנים עיי"ש והוא יתי יעזור לעמו צכל ענינים :

ר"א סכ"ג פ"ג ששת ימים העשה מלחכה
הטעמים הם זרקא סגול כזר נחצור צפי יתרו וצפי השא וצפי ויקהל :

בשיעור קונתה טוה לז"א והכחוז ואס אחר היזבל יקדש טדהו רונז צמחית טאין שיעור קונתה טוה בטוה לז"א צמדכנות נוסחין דלז"א עיי"ש צספרו

סליק ספר ויקרא בעזרתו יתברך

פרשת במדבר

ר"ט ס"א פ"ג ואתה הפקד את הלויים וגוי ועל כל כליו ועל כל אשר לו הטעוים הם זרקא סגול ונשתנושים לשונחה ויתצאר עם דצרי הוודרש צפ"ז וז"ל צקילור ואף השצט הזה דצקתיו ונולאו שוורים ונתנו נפסס על קדושת שווי סכ"א וכו' אף אזי נוקרצן ועושה אותן צני פלטיירי ואכ"י נואוניין קדושת"י ותשו"ש צית"י עליהם עכ"ל הרי נוספת שונשתנושים לשונחה :

ר"י ס"ג פ"ג כי לי כל צכור וגוי הטעוים הם זרקא סגול ונשתנושים לשונחה וז"ל הוודרש פ" ד' ס"ד כי לי כל צכור וגוי אזור הקצ"ה צטביל חיבתם של ישראל שניתי סידרו של עולם כחצתי צתורה ופער חוור תפדה צשה אזי לא עשיתי כן אלל פדיתי טה צחוור הנלכיים נקראו חוור סכ"א וכו' וישראל נקראו טה סכ"א וכו' והרגתי צכוריהם והקדשתי צכוריהם של ישראל הרי טאוור הוודרש צטצ"ל חיבת"ם של ישראל ולכן נשתנושים הטעוים לשונחה ואלעפ"י טלקסה התורה הלויים תחת צכורי ישראל אונתינן טס צוודרש טנשאלרו הצכורים צקדושתן טפרי לריכיים פדיון :

ר"א שם פ"ו ופקדת משונרת צני ווררי הטעוים הם זרקא סגול צאפטר שונשתנושים לצ' אופנים ויתצאר ע"פ הוודרש טאוור לפי נעשיהם ה"י הלויים חוכים נוערצ נעס אולרות טלג וניי יענווד לפני טלג וצדל אהל ונכסה ומסך ולכן השרה טנוקוס לגרשון לרות נוערצ כדי סיגין על השלג והצדל כי משונרת צני גרשון ה"י היכועות והוסך וכו' ודרוס טללי צרכס וגטוני צרכס יולאין נונזו לעולם ועס חוכים דגל דאוזן

טהוא צעל טטוזה טצוכות הטטוזה הגטוים יודין וכן השרה טקצ"ה ללותו רוח דרוס צני קסה טה"י נוסאין אלוון טצו טתורה טאין הגטוים הלויים אלל על התורה טכ"א אס צחקתי טלכו וגוי ונתתי בגטוים וגוי לפון נעס החוסך יולל לעולם ועס ה"י חוכים טצט דן טהיה חוסך צע"א טעשה ירצעס והניח צדן לכך ה"י חוכים טס צני ווררי טהיתה עצודתם העלים קרטי הונטכן וצליחיו ועוודיו כוטה דתינאל מוסך הצלים עץ הווא (ירמיה ו') ולכך נקרא שווי ווררי על מורר וכו' עיי"ש צוודרש צלריכות עכ"פ יולל לכו ווודרש הזה טצכל הרוחות טה"י חוכים טס הלויים ה"י רונז על כחת חוץ וורוח לפון טה"י טס טצט דן וצני ווררי ה"י רונז על לער ולכן נשתנושים הטעוים ג"כ ללער. **אמנם** עכ"פ ה"י צני ווררי וגיניס עליהם ולכן נשתנושים ג"כ לשונחה : **ר"ב ס"ד פ"ו** ועל טלחן הפנים יפרשו צגד תכלת טטעוים הם זרקא סגול ונשתנושים לשונחה ויתצאר עם דצרי הוודרש עפ"ז וז"ל נעשה טטלחן כנגד ונלכות צית דוד טהטלחן ונכסין תצכלת כנגד דוד טהיה לדיק וכר"ת לו טקצ"ה צרית ונלכות לו ולצניו (דרש כן נופני טהתכלת ירוק ככרתי ונח"כ) וכו' ונסיים הוודרש ולכך ה"י הווא וכליו צכיווי אחד טצסוק ונלכות חחרת להס כצתלה והא וודאי טעחה טלינעס ע"כ נשתנושים הטעוים ג"כ לשונחה ועיין עוד דצרי אל"ז ווי"ר ז"ל טס צגליון הוודרש : **ר"ג שם פ"ו** וכלה וגוי לכקות וגוי כלי סקדש צנכע הונתנה הטעוים הם זרקא סגול צאפטר לפרט שונשתנושים לשונחה ע"פ פשוט כי ע"י טה"י אהסן וצניו ונכסיס את הקדש וכלי הקדש עיי"ז כיללו צני קסה ונן הויתה כונו שונסיים הכחוז ואחרי כן יצואו צני קסה לשאת וגוי ע"כ נשתנושים לשונחה :

פרשת נשא

ר"ד ס"ה פ"ו רבר אל בני ישראל הטעמים
 הם זרקא סגול כפי הכרח ושתמושים ללער כוונ
 שאור הכחוב אח"כ איש או אשה כי יעשו וכל
 מטאת האדם וגוי וכנ"ש צוהר קב"צ ע"א עפ"י ח"ל
 וכל ואלך לעבר על פקודי אורייתא וכו' פגים לכל
 עליון ונתל לאיכוון ופריטי יונין דשמי זארצא קס
 חד טעייא צעא לנקצא וכו' וכו' ובג"כ כי יעשו
 וכל מטאת האדם האדם האדם קדושה עיי"ש צוהר
 צאריכות עכ"פ נשוע וזה סהדיצור ושתמוש ללער
 כדי שלא יצוא האדם לידי מטא:

רמ"ו שם פ"ז והתודו את מטאתם
 אשר עשו וגוי הטעמים הם זרקא סגול כפי הכרח
 ששתמושים על צי אופנים ללער כי לריך להטודות
 ולערא דלצא על וזה סגורס הפגס צכל העולמות
 כזכר לעיל וזהוהר ולשמוה ג"כ ושתמושים שהרי
 ע"י השוזה והודוי וחקן הכל ח"ל הזהר שם אלף
 וודאי דא ונהיאל להו צגין דעביד תשוזה וכו' דהא
 וזה דפגים לעילאל חתקין ליה בתשוזה:

רמ"ז שם פ"ג אותה ט"ז הטעמים
 הם זרקא סגול ושתמושים ללער כוונותם צפרטה
 ובגוראל חגיגה ר"ש צן ונקיאל אוור חזוהו ונות
 לא יוכל לתקן וכו' עיי"ש צמסנה ובגוראל:

ר"ז שם פ"ו והביא האיש את אשתו אל
 הכהן הטעמים הם זרקא סגול ושתמושים ללער וכוונ
 שפרש"י צפסוק איש איש וגוי וזה כתיב למועלה ון
 הענין ואיש את קדשו לו יהי אם אשה וועכצ
 ומהות הכהן חייך שאתה תלטרך לצוא אללו ולהציא
 לו את הקוטה:

ר"ח שם פ"ח והעמיד הכהן את האשה
 לפני ד' הטעמים זרקא סגול ושתמושים ללער וכוונ
 שפרש"י ז"ל והלא כבר נאמר והענידה לפני ד' אלף
 ונקיעין ה"י אותה ונקיס למקום כדי ליגעה ותטרף
 דעתה ותודה:

ר"ט שם פכ"א והשביע הכהן את
 האשה צצבעת האלה הטעמים הם זרקא סגול
 ושתמושים ללער וכוונ שפרש"י ז"ל צצבעה של קללה
 שיהי הכל ונקליין וכו':

ר"כ שם פכ"ה והשקה את הוים והיתה
 אם כעוואה ותועול ועל צאשה הטעמים הם זרקא
 סגול ושתמושים ללער ופסונו היא וכוונ שנקייס הכחוב
 וצאו זה וגוי:

רכ"א ס"ו פ"ט ולקח וגוי הזרוע צטלה ון
 האיל הטעמים הם זרקא סגול ונראה ששתמושים
 לשמוחה ויתצאר עם דצרי הוודרש סוף פרטה "י
 ח"ל ה"ה ר' שושיה אוור וזה רחמה תורה להקל
 על זיר עווא שווציא תורים או צני יוכה לפי כסמו
 לש"ש כתכוון וכו' ולמה ה"ה ופריש ושלנוי זיר
 הזרוע כדי לחזק זרועו וכו' עכ"פ כלמד ושהוודרש
 שהתורה ונחזק להזיר וצודאי שמוחה היא לכן
 ושתמושים הטעמים לשמוחה:

רכ"ב שם פ"כ והניף וגוי תנופה לפני ד'
 הטעמים הם זרקא סגול ושתמושים לשמוחה כי תנופה
 היא ווולך ונציא לוי שהארצע רוחות שלו וועלה
 ומוריד לוי שהשמים והארץ שלו כמו שפרש"י צפ'
 לו וכן בגוראל וסיינו דאוניין כיון דאוולוכתיה
 למועלה ולמוטה ולארצע רוחות השמים הו לא לריכת
 והא וודאי שמוחה הוא וצא הרוח זה של שמוחה גצי
 זיר שהוא יתי ונחזק זרועו ככ"ל צטס הוודרש:

רכ"ג שם פכ"א זאת תורת המזיר אשר ידור
 וגוי הטעמים הם זרקא סגול ושתמושים לשמוחה ח"ל
 שהו"ש צנוקת כדריס פ"א ו"א על לשון המוסה
 כדצותם נדר צמיר וצקרצן הציא שם לשון המוצ"ס
 ז"ל צקוף הלכות מזירות האומר הריני כזיר אם אצטה
 כך וכך וכו' הרי זה רשע וזירות כזו ונזירות רשעים
 הוא אצל הכורד לדי דרך קדושה ה"ו כלה ונשוצח
 ועל זה נאמר מזר אלק"ו על ראשו עכ"ל והתורה
 ויירי צאותם שנוקצלים עליהם מזירות דרך קדושה
 ולכן הטעמים ושתמושים לשמוחה:

רכ"ד ס"ז פ"ג וברבנו קערת וגוי שלשים
 ונאה ונקלה הטעמים הם זרקא סגול הנה כאן
 צמכות הגזח שהקריצו הכטיאס כל אחד ציוונו
 כמפורש צתורה צכל אחד ואחד וזה השלטים ונאה
 ונקלה הטעמים הם זרקא סגול וכן ודב"ה השלטים
 צקר שנים הנאמר צכל ה"צ נטיאים כלס ונקודים
 צטעמים זרקא סגול וכוונ שאעתיק כל אחד ואחד
 ובאן ויירי ונחשון צן עוויכדצ למוטה יהוד"ה ושתמושים
 שניהם לשמוחה וכוונ שפרש"י שלטים ונאה ונקלה
 על שם שכתשענייד תולדות לקיום העולם צן "קל"
 שנה היה שאלמר ו"חי אדם שלטים ונאה שנה ויולד
 את שנה וצודאי צקיום העולם הוא שמוחה ולכן
 ושתמושים הטעמים לשמוחה:

רכה ולצח השלטים צקר שנים ושתמושים ג"כ
 לשמוחה וכוונ שפרש"י צקר שנים כנגד ונשה והסכן
 שנתכ"ו שלום צ"יין ישראל ללצ"ה"ס צצשמי"ס וצודאי
 שמוחה הוא ודב"ה זה הרוח שרוצנו ככ"ל הוא לפי
 פרש"י

מלבוש

פ"י על הטעמים זרקא סגול

לשבת ויו"ט

פס"י צטס ר"ו הדקטן וכן הוא צמדרט צטס ר' פנחס בן יאיר אונס צמדרט רבה איתא עוד זזה הלשון רצון אמרין אעפ"י שקרבן שיה הקריבו כולם על דברים גדולים הקריבו וכא"ל הקריבו לפי דעתו וכו' והיה וסורת ציד שצט יהודה חכמיהם וגדליהם מן יעקב אבינו כל מה שעתיד ליארע לכל שצטו עד ימות המשיח וכן היה וסורת ציד כל שצט ושצט כל מה שיארע לו עד ימות המשיח מן יעקב אביהם וכוונת קערת כסף שהקריב נחשון וגו' לנוטה יהודה היה כוונתו כנגד הים שהוא נקיף את העולם ודוונה לקערה ושלמה המלך היה שילטו גם צים ועי"ש צמדרט הטעם למה היה שלשים ונאה ונשקלה וכן ולצח השלנו"ם צק"ר שני"ם הכוונה היה על ונכות דוד ושלמה ושה"י ישראל ציניהם וושלים עי"ש צמדרט באריכות נוכלא גם לפי דברי המדרש ושתנושים הטעמים לשמוחה :

אורינין צמדרט כוונת נשיא של ראובן שהקריב קערות כסף על שם ראובן שעק"ר ונחצבת אחיו שלמה להרוג את יוסף שלש"ם ונא"ה ונשקל"ה נגד הדיבור שאמר להם תחלה ל"א נכ"ו נפ"ש שר"ת שלהם ונשקל"ה ק"ל וצודאי ושתנושים הטעמים לשמוחה ולעיל צפ"י וישב ק"י מ"צ צ"פ ויאמר אליהם ראובן אל תשפכו דם הטעמים הם זרקא סגול ושם ושתנושים ללער כאשר כתבתי שם וכאן פשוט הוא ששתנושים לשמוחה שהרי הל"ל את יוסף וכונה עוזות היה עי"ז ואין מן המדרש להאריך זזה ולצח השלנו"ם צק"ר שני"ם אורינין צמדרט שם לפי שהיה חקר ונחשבות עם אחיו ונש"ם וכו' וצטצ"ל שציקר שני ונש"ם עוצים הללת יוסף והתשובה נעשה שלם עושה שכנס צוניהם ה"ד אחריו ויה"י בני יעקב י"צ עכ"ל המדרש צקילר ונווילא ונצן ששתנושים לשמוחה שהרי נכנס צוניהם :

רבי' ביום השני וגו' נשיא יששכר קערת כסף אחת שלשים ונאה ונשקלה הטעמים ככ"ל :

רבי' ולזבח השלמים צק"ר שנים הטעמים ככ"ל אורינין צמדרט נשיא יששכר הקריב על שם התורה שלש"ם ונא"ה ונשקל"ה ל"א ומקו"ב כ"ד ספרים של תורה שצכתו ושנונים מן המעכה שנתחלת צו"ם נא"הוהו קורין את שווע וכו' ומיי"ת צו"ם ד' יצרך את עונו צטלוס הרי שמונים ונתנה לכ"ו דורות ק"ה ק"ל וכן ולצח השלמים צק"ר שני"ם אורינין צמדרט נגד שתי תורות הוקרח והאשנה שכל מ"י שנוצק חוצה ילכו לעשות ככל הכתיב בהן הוא עושה שתי שלמות שלום למעלה ושלום למטה וכו' עי"ש באריכות ולפי דברי המדרש הזה צודאי ושתנושים הטעמים לשמוחה :

רל"ב ביום החמישי נשיא לצני שוועון וגו' קערת כסף אחת שלשים ונאה ונשקלה וגו' הטעמים ככ"ל רל"ג ולזבח השלמים צק"ר שנים הטעמים ככ"ל אורינין צמדרט זא נשיא שוועון והקריב על קדר ונעשה הושכן ולוהם הקריב קרצו נגד ונעשה הושכן דוגמת ונעשה שוועון אצי השצטו לפי ששוועון קינא על זנות והרג כל אחי שכס (כמו שכתוב צפ"י וישלח) וכן הושכן היה הורג הנאפים וקויות כוונת"כ ומן העפר אשר יהיה צקרקע הושכן וגו' ולכן קרצו קערת כסף שלשים ונאה ונשקלה נגד החלר שהיה נאה אונס והושכן ל"י ק"ה ק"ל ופירש שם אה"ז ז"ל צגליון המדרש ששוועון הוא צחי"ב צורה וה"י הכוונה שלא ישלחו הקט"א צקדושה והכה ידוע כאשר ופירש הרע מן הטו"צ אזי הוא שמוחה ולכן ושתנושים הטעמים ג"כ לשמוחה וכן ולצח השלמים צק"ר שנים אורינין צמדרט שם כנגד צללאל ואהליאז שהם השלנו"ם ונלכח הושכן ופשוט הוא ששתנושים לשמוחה שאין המורה נקראת אלל על מ"י שגוורה ויולדק יותר המנו"ם של השמוחה כאן שכן צפ"י ויקהל צפ"י ויקרא ונשה אל צללאל ואל אהליאז הטעמים הם ג"כ זרקא סגול ושתנושים לשמוחה כאשר כתבתי שם צפ"י קמ"ד ושם מיי"י הכתוב צתחלת ונלכח הושכן וכאן אומר המדרש על ההשלמה וסייכו המוחיל צוניהם אורינין לו גמור :

רבי' ביום השלישי נשיא לצני זבולין וגו' קערת כסף אחת שלשים ונאה ונשקלה הטעמים ככ"ל :

רבי' ולזבח השלמים צק"ר שנים הטעמים ככ"ל אורינין צמדרט למה זכה זבולן להקריב שישי לפי שחיצב את התורה והרחיב ידיו לפזר ונאונו ליטשכר כדי שלא ילטרך שצט יששכר לפרכסה ולא יתצטל ונלעסוק בתורה וכו' שלשים ונאה ונשקלה מוצק אחד וגו' הרי נאח"ם נגד נאח"ם ראשי קנהדראות שה"י שצצט יששכר ותלה השצצון צזבולן וכו' שלולי זבולן לא היה יששכר יכול לעסוק בתורה נוכלא ונווילא שהטעמים ושתנושים כמו ציששכר :

רל"ד ביום הששי נשיא לצני גד וגו' קערת כסף אחת שלשים ונאה ונשקלה הטעמים ככ"ל : רל"ה ולזבח השלמים צק"ר שנים הטעמים ככ"ל אורינין שם צמדרט אשר נשיא גד הקריב כנגד יליאת ואל"ם

רל"י ביום הרביעי נשיא ראובן וגו' קערת כסף אחת שלשים ונאה ונשקלה הטעמים ככ"ל : רל"א ולזבח השלמים צק"ר שנים הטעמים ככ"ל

וולרים א"ר זרכיה החמיל להקריז קרצנו כנגד ונה
 שאירע להם ויום סירדו יעקב וזכיו לולרים עד
 שילאו ה"ד קרצנו קערת כסף אחת כנגד יוכד
 אם ונשה שכאמר זה וילך איש ונצית לוי ויקח את
 בת לוי וכו' ונלמד שגירסה וחזר ולקחה וכו' שלשים
 ונאה ונשקלה לפי שהיתה בת ק"ל שנה צעמט שכולד
 ונשה וכן פרש"י לעיל צפי שמוות וכן היא בגמרא
 קומה דף י"ג עיי"ש הששבון ונה ונאוד לרקו הטעמים
 זכאן לשנוחה שהרי אמרינן שם בגמרא ויקח ויחזור
 וינצעי ליה אר"י זר זכנא שעשה לה ונעשה ליקוחין
 הוסיפה באפריון ואהרן ומרים ונקדין לפניה ונלאכי
 השרת אמרו אם הנכים שנוחה הרי ונפרט הטעמים
 לשנוחה וכן ולזבח השלמים זקר שנים אמרינן שם
 צוודרט כנגד יעקב ויוסף שזוכותם נגאלו ישראל
 ונולדים שכאמר גאלת זרוע עונך בני יעקב ויוסף
 קלה ד"ח כנגד ונשה ואהרן שהם עשוכל המופתים
 ועל ידיהם ילאו וכו' ע"כ פשוטו שמשתמשים הטעמים
 לשנוחה זו שנוחה בגולה :

ר"ה, ביום החשיעי נשיא לזני צניוין וגוי קרצנו
 קערת כסף אחת שלשים ונאה ונשקלה הטעמים ככ"ל :
רמ"א, ולזבח השלמים זקר שנים הטעמים ככ"ל
 אמרינן צוודרט קרצנו קערת כסף אחת אל תקרי
 קערת אלף עקרת כנגד רחל שהיתה עקרת הצית
 שנא' בני רחל אשת יעקב וכו' שלשים ונאה ונשקלה
 שכולד צניוין כשהיה יעקב זן ונאה שנה וכו' והוא
 היה זן שלשים שנה כשירד לולרים הרי ק"ל וכו'
 לפי דברי הוודרט הזה שוולרך צניוין עם יעקב כדי
 להיות ק"ה ק"ל זה ונשתמשים הטעמים לשנוחה
 ויתפרט צעוב עם ונאמר ר' אלעזר זוגר וילא קני"ג
 ע"כ ור"ל זקילר ונאמר צניוין הא יוסף אחי אהרן
 קיינא דלזבא הוה דהא צרית קיינא דגופא הוא
 דאחי כיון דאיהו אתאזיד אנא אהא נעירי אתריה
 דאחי וכו' עיי"ש באריכות וצרינו צענ"ל עכ"פ כלמוד
 ונאמר זה אשר צניוין נתעלה צוודרגת יוסף עדה"כ
 אלף תולד"ת יעקב יוסף ולכן גם הוודרט וולרך
 צניוין ליעקב ע"כ ונשתמשים הטעמים לשנוחה כזכר
 וכן ולזבח השלמים זקר שנים אמרינן שם צוודרט
 כנגד שני וולכים שילאו ונצניוין שאלו ואיש צשת
 וכנגד שני גואלים שילאו ונאמר ונדכי ואסתר ע"כ
 פשוט הוא שמשתמשים לשנוחה :

רמ"ב, ביום העשירי נשיא לזני דן וגוי קרצנו קערת
 כסף אחת שלשים ונאה ונשקלה הטעמים ככ"ל :
רמ"ג, ולזבח השלמים זקר שנים הטעמים ככ"ל
 אמרינן שם צוודרט נשיא דן הקריז קרצנו כנגד
 שמושון לפי שצרכת יעקב לכן לא היתה אלף ע"ש
 שמושון וגם בצירת שמושון לא היתה תלוי אלף צמירתו
 קערת כסף וכו' שלשים ונאה ונשקלה ונן ואת תורת
 הנזיר עד ואחר ישתה הנזיר יין י"ס ק"ל תיצות
 וזה באפשר לרנו הטעמים לשנוחה כי גם שם צפי
 נשא צפי זאת תורת הנזיר אשר ידור הטעמים הם
 זרקא

רל"ה, ולזבח השלמים זקר שנים הטעמים ככ"ל
 אמרינן צוודרט זה הקרצן הקריז לשם יעקב שהקדימו
 לנשמה וכו' קערת"ת כסף אל תקרי קערת"ת אלף
 עקרת שעקר היינו וננשה צעד אפרים וכו' שלשים
 ונאה ונשקלה כנגד ק"ל תיצות שיש ונן וישת על
 ראש אפרים עד וישם את אפרים לפני ונשה והנה
 כזר הנאתי צפי צראשית ק"צ צפי ויצרך אותם
 חלקים דברי הזמר פי צוודרט ונאן דווצרך להצרי'
 לריך לצרך ליה צרחומא וצעינא עבא ע"כ גם כאן
 לפי הוודרט אשר השלמים ונאה רונז על הצרכה
 וק"ל תיצות שיש ונן וישת על ראש אפרים וכו' ע"כ
 צוודלוי ונשתמשים הטעמים לשנוחה כי זה יורה על
 רחיונא ועינא עבא וכן ולזבח השלמים זקר שנים
 אמרינן שם צוודרט שהם כנגד שתי צרכות שצרכם
 צתחלה יצרך את הנערים ולצקוף צך יצרך ישראל
 וגוי ע"כ פשיטו הוא שמשתמשים לשנוחה וננעם הכ"ל :

רל"ה, ביום השמיני נשיא לזני ונשה וגוי קרצנו
 קערת כסף אחת שלשים ונאה ונשקלה הטעמים ככ"ל :
רל"ט, ורזבח השלמים זקר שנים הטעמים ככ"ל
 אמרינן צוודרט שנשיא ונשה הקריז זה הקרצן כנגד
 יעקב שעקר הצרכה ונראוין ונתן אותה ליוסף קערת"ת
 כסף אל תקרי קערת אלף עקרת"ת שלש"ים ונאה"ם
 ונשקל"ם כשירד יעקב לולרים צצביל יוסף זן ק"ל

וולרים א"ר זרכיה החמיל להקריז קרצנו כנגד ונה
 שאירע להם ויום סירדו יעקב וזכיו לולרים עד
 שילאו ה"ד קרצנו קערת כסף אחת כנגד יוכד
 אם ונשה שכאמר זה וילך איש ונצית לוי ויקח את
 בת לוי וכו' ונלמד שגירסה וחזר ולקחה וכו' שלשים
 ונאה ונשקלה לפי שהיתה בת ק"ל שנה צעמט שכולד
 ונשה וכן פרש"י לעיל צפי שמוות וכן היא בגמרא
 קומה דף י"ג עיי"ש הששבון ונה ונאוד לרקו הטעמים
 זכאן לשנוחה שהרי אמרינן שם בגמרא ויקח ויחזור
 וינצעי ליה אר"י זר זכנא שעשה לה ונעשה ליקוחין
 הוסיפה באפריון ואהרן ומרים ונקדין לפניה ונלאכי
 השרת אמרו אם הנכים שנוחה הרי ונפרט הטעמים
 לשנוחה וכן ולזבח השלמים זקר שנים אמרינן שם
 צוודרט כנגד יעקב ויוסף שזוכותם נגאלו ישראל
 ונולדים שכאמר גאלת זרוע עונך בני יעקב ויוסף
 קלה ד"ח כנגד ונשה ואהרן שהם עשוכל המופתים
 ועל ידיהם ילאו וכו' ע"כ פשוטו שמשתמשים הטעמים
 לשנוחה זו שנוחה בגולה :

רל"ה, ביום השמיני נשיא לזני ונשה וגוי קרצנו
 קערת כסף אחת שלשים ונאה ונשקלה הטעמים ככ"ל :
רמ"א, ולזבח השלמים זקר שנים הטעמים ככ"ל
 אמרינן צוודרט קרצנו קערת כסף אחת אל תקרי
 קערת אלף עקרת כנגד רחל שהיתה עקרת הצית
 שנא' בני רחל אשת יעקב וכו' שלשים ונאה ונשקלה
 שכולד צניוין כשהיה יעקב זן ונאה שנה וכו' והוא
 היה זן שלשים שנה כשירד לולרים הרי ק"ל וכו'
 לפי דברי הוודרט הזה שוולרך צניוין עם יעקב כדי
 להיות ק"ה ק"ל זה ונשתמשים הטעמים לשנוחה
 ויתפרט צעוב עם ונאמר ר' אלעזר זוגר וילא קני"ג
 ע"כ ור"ל זקילר ונאמר צניוין הא יוסף אחי אהרן
 קיינא דלזבא הוה דהא צרית קיינא דגופא הוא
 דאחי כיון דאיהו אתאזיד אנא אהא נעירי אתריה
 דאחי וכו' עיי"ש באריכות וצרינו צענ"ל עכ"פ כלמוד
 ונאמר זה אשר צניוין נתעלה צוודרגת יוסף עדה"כ
 אלף תולד"ת יעקב יוסף ולכן גם הוודרט וולרך
 צניוין ליעקב ע"כ ונשתמשים הטעמים לשנוחה כזכר
 וכן ולזבח השלמים זקר שנים אמרינן שם צוודרט
 כנגד שני וולכים שילאו ונצניוין שאלו ואיש צשת
 וכנגד שני גואלים שילאו ונאמר ונדכי ואסתר ע"כ
 פשוט הוא שמשתמשים לשנוחה :

רמ"ב, ביום העשירי נשיא לזני דן וגוי קרצנו קערת
 כסף אחת שלשים ונאה ונשקלה הטעמים ככ"ל :
רמ"ג, ולזבח השלמים זקר שנים הטעמים ככ"ל
 אמרינן שם צוודרט נשיא דן הקריז קרצנו כנגד
 שמושון לפי שצרכת יעקב לכן לא היתה אלף ע"ש
 שמושון וגם בצירת שמושון לא היתה תלוי אלף צמירתו
 קערת כסף וכו' שלשים ונאה ונשקלה ונן ואת תורת
 הנזיר עד ואחר ישתה הנזיר יין י"ס ק"ל תיצות
 וזה באפשר לרנו הטעמים לשנוחה כי גם שם צפי
 נשא צפי זאת תורת הנזיר אשר ידור הטעמים הם
 זרקא

לשון לדיק שלשים וואה וסקלה שהיתה בת ק"ל שנה
 חקר קונעט שאל ויהי חיי שנה וואה שנה ועשרים
 שנה וצבע שנים ולפ"ז ושתתושים הטעושים של שלשים
 וואה וסקלה לשונחה כנצואר שם צוהר פי חיי
 שנה וואר ר"ש אינון שנין כלהו לעילא עיי"ש וכן
 ולצח השלמים צקר שנים אורנין שם צוודרש כנגד
 ילחק ורצקה שהיו תווימים וצני ונלכיס ע"כ צוודלי
 ושתתושים הטעושים לשונחה :

והנה כבר כתבתי צפ"י ויקרא צפ"י קמ"ו צפ"י והקריצ
 וצח השלמים וגוי אשר ככל הנוקמות שהחורה
 ויירי ושלמים והטעושים הם זרקא סגול ושתתושים
 לשונחה כנש"כ שם ויילתא צטעוא וכן גם כאן
 בכל הי"צ נשיאים אשר וואר ולצח השלמים וגוי
 הטעושים זרקא סגול פשוט הוא שונשתושים לשונחה
 ולא הצחתי דצרי הוודרש בכל נשיא ונשיא רק ליתר
 ביאור :

רמ"ה וכל צקר זבח השלמים עשרים וארבעה
 פרים הטעושים הם זרקא סגול ושתתושים לשונחה
 כנזכר לעיל בכל נשיא ונשיא צפרט וכן הוא
 בכלל וק"ו הוא שונשתושים לשונחה וכדלאורנין צוודרש
 שהעלה הקצ"ה לכל נשיא כאלו הקריצ כל הכ"ד
 פרים וכן צשאר הקרצנות וצוודלי שונחה הוא
 והטעושים זרקא סגול הם על תיבות עשרים וארבעה
 פרים אונס הם הונקך אחד עם וכל צקר זבח
 השלמים וגם השונחה הוא ציותר צוה שהעלה הקצ"ה
 לכל נשיא כאילו הקריצ כל הכ"ד פרים :

רמ"ו ובבא ושה אל חל מועד לדצר אתו
 הטעושים הם זרקא סגול פשוט הוא שונשתושים
 לשונחה ואורנין צוודרש וידצר אליו ולא לנלש"ש
 שהיו שם וגידי הכחוצ שהים יולא הקול ופי הקצ"ה
 כוין קילון לתוך אזנו של ושה והנלכיס היו צאווע
 ולא היו שונעיים אותו וצוודלי אין שונחה גדולה ומו :

פרשת בהעלותך

נ"ד פ"ח פי"ט ואתנה את הלויס נחכים
 לחסן ולצניו ונתוך צני ישראל וגוי ונתוך צני ישראל
 הטעושים הם זרקא סגול פשוט שונשתושים לשונחה
 כפרש"י צעם הוודרש חושה פעמים צני ישראל כאוור
 צפ"ז להודיע חיבתן שכפל אזכרותיהן צווקרא אחד
 כוונן חושה חוונטי תורה ואפשר לרנו יתד כעין
 שפירש ר"ש צפ"י תלוס צפ"י ואתה הקרצ אליך את
 חסן אחיך וגוי ונתוך צני ישראל וגוי ווודייק שם
 לווס כאור ונתוך צני ישראל ווופרש שם שהחורה

זרקא סגול ושתתושים לשונחה כאשר כתבתי שם ק"י
 רכ"א וכן ולצח השלמים צקר שנים אורנין שם צוודרש
 כנגד שני דצרים טוועלו אציו לנחש וספיפון כושה"כ
 יהי דן וגוי ופשוט הוא שגצורת שונקן היה לנפלת
 הפלשתים ולישועות ישראל כשה"כ והיא יחל להושיע
 את ישראל וייד פלשתים ע"כ גם הטעושים ושתתושים
 על צ' אופנים :

רמ"ד ביום עשתי עשר יום נשיא לצני אשר וגוי
 קרצנו קערת כסף אחת שלשים וואה וסקלה
 הטעושים ככ"ל :

רמ"ה ולצח השלמים צקר שנים הטעושים ככ"ל
 אתור ציה וודרשא א"ר תחננאל כל השצטיס לשם
 גאולתן של ישראל ולסם שצחן נקראו שונתם ואשר
 נקרא שמו לשם גאולתן של ישראל כווד"ת ואשרו
 אחסם כל הגויס כי תהי אחס ארץ חפץ וגוי ולסם
 שצחן כווד"ת אשרי העם שככה לו אשרי העם וגוי
 אין אישורן של ישראל חלל על שצחרו צהקצ"ה וכו'
 והקצ"ה צחר צהס להיות לו לעם ולפיכך כצחא
 נשיא אשר להקריצ הקריצ קרצנו ע"ש הצחירה שצחר
 הקצ"ה צישראל וכל האונות וכו' ולכך הקריצ קרצנו
 קערת כסף כנגד אר"ה שסם הי' תחלה לאצרהס
 שלשים וואה וסקלה אלו שצעים צני נח ושטיס
 ונלכות שאור שלווה שטיס הווס ונלכות וכו' ולווה
 קורא לכל אלו קערת ע"ש שפסלס הקצ"ה ואין קערה
 חלל לשון לרעת כווד"ת שקערוכות ירקרקות כסף
 ע"ש חרפה שילכו ללס לחרפות ולדרחון עולם עיי"ש
 צוודרש כוולל לפי"ז ושתתושים הטעושים על צ' אופנים
 ללענר אר"ה ולשונחה ישראל פשוט כוונן וכן ולצח
 השלמים צקר שנים אורנין שם צוודרש כנגד שתי
 תורות תורה שצכתו ותורה שצצניפ נתן להס תורה
 שצכתו ש"ס צה תרי"ג וולות כדי לנולאס וולות נתן
 להס תורה שצצניפ להיות וולוינים צה ושאר האונות
 שעי"כ לא נחנה צכתו כדי שלא זייפוס אר"ה כשס
 שערס תורה שצכתו ויאורו וכו' והא וודלי שונחה
 הוא ע"כ ושתתושים לשונחה :

רמ"ו ביום שנים עשר יום נשיא לצני כפתלי וגוי
 קרצנו קערת כסף אחת שלשים וואה וסקלה
 הטעושים ככ"ל :

רמ"ז ולצח השלמים צקר שנים הטעושים ככ"ל
 אורנין צוודרש לפי שכתלי היה זהיר כצבוד אצותיו
 לפיכך נשיא כפתלי לנוד ונאצי אציו ואחו את דרכו
 והקריצ קרצנו על סדר אצותיו ואונותיו קערת כנגד
 שנה שהיתה עקרת הצית והיא היתה עיקר האונות
 שהיתה ראשונה כסף שהיתה לרקת כד"ת כסף כצחר

רנ"ח שם פל"א ורוח קטע וגוי ויגו שלום וון היס וגוי הטענוים הס זרקא סגול כפי הכראה ושתנושים על שתי אופנים ויתבאר עם דצרי צעה"ט ז"ל והוא ונגמלא יונא דף ע"ס כתיב שליו וקרינן שליו א"ר תנינא לדיקים אוכלין אותו בשלום וכו' ועפ"ז וונק יתפרשו הטענוים יעיין בדצרי אל"ז ווי"ר ז"ל בקפרו זלק"ת שופרש זה הפסוק על ירידת הסקדים:

פרשת שלח

רנ"ט סי'ג פכ"ב ויעלו זנגז ויבא עד חצרון וגוי הטענוים הס זרקא סגול כראה ששתנושים ללער וכמו שפרש"י ונשמא דגמלא קומה כלז לבדו הלך לשם וכשתטה על קצרי אבות שלא יהא ניסת לחצרו להיות צעלחם וזוהר קני"ח ע"צ אר"י אר"ח אחרא נטיל וונטא על קצרי דאצסן ואסתכן בגרמיי וכו' אלז ונאן דאיהו בדוקא לא אסתכיל מידי עיי"ש ע"כ כראה ששתנושים ללער כי עיי' לער צא לשם:

ר"ס סי'ד פ"ט אד צדי אל תמורדו וגוי הטענוים הס זרקא סגול כפי הכראה ושתנושים ללער כי כן הוא הפירוש של תמורד"ו לשון מרד וועל ולשון מויד אונס יתפרש ג"כ לשווחה כי אם יחזרו צהס הגס שכבר הלדיקו דצרי המורגלים לא יזיק להם וכמו סקיים הכתוב ואתם אל תראו את עם הארץ וגוי:

רס"א שם פי"ד ואמרו אל יושב הארץ הזאת וגוי הטענוים הס זרקא סגול גם צכאן כפי הכראה ושתנושים ללער וכמו שפרש"י שיאמרו לפי שיושבי הארץ חזקים וגבורים ואינו דווחה פרעם לשלטי"ם גאמד וולכים וגוי והרי זה מועט כבוד שונים ח"ו:

רס"ב שם פל"ד כמספר הימים אשר תרתם את הארץ ארבעים יום הטענוים הס זרקא סגול גם צכאן כפי הכראה ושתנושים ללער כוונעות הכתוב אונס ים גם הטצה כי ילאו מכלל כרת כפרש"י:

רס"ג שם פל"ה אני ד' דצרתי וגוי הטענוים הס זרקא סגול גם צכאן כפי פשט הכתוב ושתנושים ללער אונס גם צכאן ים הטצה וכונס"כ צאוח"ח ז"ל כי לכן הסכימה גם וודה"ר על הגזירה זו כי עיי"ז ים להס חלק לעוה"צ עיי"ש צאוח"ח:

רס"ד סמ"ו פכ"ד ויהיה אם וועיני העדה נעשה לשגיגה הטענוים הס זרקא סגול צאפשר לוור ששתנושים

רווח אעפ"י שצחר השי"ת צאהכן וצניו לכהנים אעפ"כ תלוי צצני ישראל כי הס קיימין לאלדלקא צולינן וגוי עיי"ש וכמו כן וונק הפירוש כאן ואתנה את שלום וגוי ונתו"ך צנ"י ישרא"ל דייקא:

רנ"א סי' פ"י וביום שנתחכם וצוועדיכס וצראטי חדטיכס הטענוים הס זרקא סגול פסונו שונשנושים לשווחה כסה"כ וציוס שונשנושים וגס ר"ח נקרא עועד כידוע וכמו סקיים הכתוב והיו לכס לזכרון וגוי:

רנ"ב שם פכ"ט ויאמר ונסה לחוצצ וגוי המדיני חתן ונסה הטענוים הס זרקא סגול ושתנושים לשווחה כעין שפרש"י צפי יתרו כאן היס יתרו ונתכצד צווסה חני חותן הונלך וכו':

רנ"ג סי'א פט"ו ויאמר ד' אל ונסה אספה לי טצעים איס וזוקני ישראל הטענוים הס זרקא סגול ושתנושים לשווחה כידוע ורעיא ונהיונא פ' ונשפטיס הוצא דצרי אל"ז ווי"ר ז"ל צכאן צפ"ז אשר קנסדרי גדולה וצינה ונקור השווחה אס הצנים שווחה ע"כ ושתנושים לשווחה:

רנ"ד שם פי"ו וירדתי ודצרתי עונך סס הטענוים הס זרקא סגול כפי הכראה ושתנושים לשווחה ויתבאר עם דצרי המד"ר עפ"ז וז"ל וירדתי ודצרתי להודיעך שיוס וכו' הזקנים היס חציב לפני הקצ"ה כיוס ונתן תורה שכתוב צו כי ציוס השלטי ירד ד' לעיני כל העס אף צונוי הזקנים כתיב סס ירידה עכ"ל הרי לך ונכאן ששתנושים לשווחה:

רנ"ה שם פי"ה ואל העס וגוי התקדשו לומר ואכלתם צצר הטענוים הס זרקא סגול כפי הכראה ושתנושים ללער וכמו שפרש"י התקדשו הזוניו עלמכס לפרענות וכו' ועיין צאוח"ח ז"ל סכתצ שהאריך להס עד לומר סיה"י להס הלילה לחצרון הנפש אולי יציבו:

רנ"ו שם פכ"א ויאמר ונסה וגוי הטענוים הס זרקא סגול כפי הכראה ושתנושים ללער וכמו שפרש"י ר"ש אונר וכו' כך אונר ונסה שט ונאות אלף רגלי וגוי ואתה אונרת צצר אתן לחודש ימים ואח"כ תהרג אוננה גדולה וכו' אונרים לו לחמור טול כור טעורים וכו' וצודאי שנסה רצינו אונר זה ונלערא דלצא:

רנ"ז שם פכ"ה וירד ד' צענן וידצר אליו הטענוים הס זרקא סגול ושתנושים לשווחה ויתפרש וונק כדרך הכתוב לעיל וירדתי ודצרתי עונך סס כונו שהצחתי סס צסס המדרש:

שנשתמשים ללער הגם שהם שוגגים וכעין שפרש"י
לעיל צפ' ואם כל עדת ישראל יסבו שלא לאור
שם פני פרכת הקדש כונו גבי כהן ונשיח ושל
למלך שסרחה עליו ודיעה אם נועוטה סרחה פוליא
סלו ונחסינות וכו' וכן הוא הפירוש בכלן הגם
שסיתה בטנגה :

קרח רלם לעשות חיצ"ה צין ככ"י לשמו יחי וע"כ
כפן הקצ"ה לאהרן כ"ד ונחכות כהונה בטעמה היפך
ואיצ"ה סרלה קרח לעשות ע"כ ונשתמשים הטעמים
ג"כ לשמחה :

רע"ן שם פי"א וזה לך תרומה ונחנס לכל
תנופות צני ישראל וגוי לכל תנופות צני ישראל
הטעמים הם זקא סגול ונשתמשים לשמחה כי כל
תנופה הוא מוליך ומציח למי שהארבע רוחות סלו
ונעלה ומוריד למי שהשמים והארץ סלו והיינו
דאמרינן כיון דאנליכתי למעלה ולמטה ולארבע
רוחות תו לא לריכת והוא ודאי שנחה וכבר צא
הרומ הזה לעיל צפ' נשא גבי חזיר אלא ששם נייירי
צ"חיד וכאן צא הרומ בכללות כוונת לבי' תנופות
צכ"י ישראל עיין לעיל צפ' נשא ס"י ר"כ :

רס"ה שם פר"מ והיה לכם לליליח הטעמים
הם זקא סגול פשוט הוא שנשתמשים לשמחה
וכונש"כ צ"ח"מ ז"ל צטס התוספות שהליליח הם
כונו בכלל דעצמא כן הליליח הם סיוון שאנחנו
עצדים לו יחי וצודאי שנחה הוא לנו צזה :

פרשת קרח

רס"ו סט"ז פי"ג ויהרלו וגוי ויאמרו אליהם
רצ לכם הטעמים הם זקא סגול כפי הנראה
ונשתמשים על צ' אופנים כי כפי פרש"י הרבה יותר
מדאי לקחתם לעצמכם גדולה וצוקוס גדולה שם
הוא שנחה אוננס קרח צודאי אמר זה נותך לער
כי נכנס צנחלוקת וחרה לו על הכהונה וצודאי
אמר זה ומלער כידוע דרך הנחלוקת ר"ל :

רע"א שם פי"מ כל תרומות הקדשים אשר
ירונו צני ישראל לדי וגוי ירונו צני ישראל לדי
הטעמים הם זקא סגול ונשתמשים לשמחה כונו
שפרש"י ומינחה של פרשה כללה בתחלה וכלל
צקוף ופרטו צאונלע וצוקוס חיצה שם הוא שנחה
היפך האיצי"ה סרלה קרח לעשות כמ"ל :

רס"ז שם פי"ה וירבר אל קרח ואל כל
עדתו לאמור וגוי ואל כל עדתו לאמור הטעמים
הם זקא סגול גם צכאן ונשתמשים ללער כפרש"י
ויסול על פניו מפני הנחלוקת וכו' צנחלוקתו של
קרח נחשלו ידיו ושל לכן נולך שסרחה על אציו
ופייס עליו אריצו וכו' נחשלו ידי הארוב שהוא
אמר עד נתי אטריח על הנולך וצודאי כל וזה
שאמר ונשה רצינו כלאמר צפרשה היה צלער ונחונה
קרח סרלה להכחיש התורה :

רע"ב שם פכ"ו ואל הלויס תדבר ואמרת
אליהם וגוי הטעמים הם זקא סגול כפי הנראה
ונשתמשים לשמחה וצאפשר לפרש ע"ד סכת צ"ח"מ
ז"ל לעיל צפ' ליליח ח"ל דבר אל צכ"י ואמרת וגוי
ללד שיט צזה חיוצ הנולות ויש ג"כ ונעלה וכבר
הנמשך ונמנה לז"ח דיצור ואמירה עכ"ל וכעין זה
מונש יש לפרש כאן יען סכאמר כאן מנעשר ללויס
והם לריכיס ליתן תרומה מנעשר לכסן ע"כ כגד
הנולות של תרומה לאמר תדבר וכנגד המנעשר סהוא
סלהס לאמר ואמרת ונמילא ונשתמשים הטעמים
לשמחה ונמנעס המכר :

רס"ח שם פכ"ה ויאמר ונשה וגוי הטעמים
הם זקא סגול גם כאן ונשתמשים ללער ויחצאר
עם דצרי הארצי"ל צלק"ח צפ"ז ח"ל ירלה הכה רוב
הדור הזה כלם הם ענפים עלי ואעפ"י שאתם
קמים עלי לך לי ונאור עליכם על הרעה שצאה
עליכם ואינה מלצי ורלוני אלא שאתם גורמים רעה
זו עליכם צעל כרתי כי לא מלצי עכ"ל הרי מפורש
שנשה רצינו ע"ה אמר זה ונלערא דליצא ולכן
ונשתמשים כמ"ל :

פרשת תהת

רע"ג סי"ט פי"ח ולהת ארוב ונצל צמים
איט עהור ונצל וגוי הטעמים הם זקא סגול
ונשתמשים לשמחה ויחצאר עם דצרי הגורא סוטה
דף י"ז דרש רבא צכר שאמר אלע"ה ואכני עפר
ואמר זבו צניו לשתי נולות אשר פרה ועפר סוטה
והא ודאי שנחה כאשר ילא ונעומאה לטירה וצא
הרומ צפסוק זה צנולות ארוב כי נולות ארוב היה
ג' קלחים דילפינן מפי ולקחתם אגודת ארוב והם
רומזים על אצותינו ח"ל וי"ע כונו סכתצאר שם
ס"י ק' :

רס"ט סי"ח פי"ה וירבר די אל אהרן וגוי
הטעמים הם זקא סגול ונשתמשים לשמחה כונו
שפרש"י ואני הכה נחתי לך צננחה לשון שנחה
הוא זה כונו הכה הוא יולא לקראתך וראך וננחה
צלצו וכו' עיינש צרש"י כי וצואר צקפריס אשר

רע"ד ס"ב פי"ב. ויאמר די אל משה ואל
אסון וגוי הטעמיים הם זרקא סגול כפי הנראה
משמעותיים ללער שהרי במאמר זה נגזר על משה
ואסון שלא יכנסו לא"י והגם שזוהי שלא נכנסו לא"י
הוא עוצת דור הודבר כידוע מאמרם ז"ל עכ"ז
פטע הכחוצ יורה על לער ויס"ר שיתקיים הכחוצ
ויתח ראשי עם וגוי :

רה"ע שם פי"ט. ויאמרו אליו בני ישראל
צמקלה נעלה וגוי הטעמיים הם זרקא סגול כפי הנראה
ע"ד הפסוק ומשמעותיים ללער וכפי פי' הרמזין ז"ל ח"ל
ומחלה היו אומרון לצוא בערים רק ישמרו שלא
יכנסו צדה וצכרם וכיו' אזל ילכו צדך הולך שסיח
דרך סרבים לא דרך סיחיד וכיו' אחרי כן שלחו להם
שלא יקרבו לערים כלל אזל ילכו צמקלה פעולה
לארץ כנען שהוא קלולה וכצוה לכל עכ"ל עי"ש
וסה פסוק היא כאשר עוצרים דרך הערים ודרך
הולך הוא עוצ יוחר מדרך עקלה ע"כ כפי הפסוק
משמעותיים ללער :

רע"ו סכ"א פ"ה. וידבר העם צאלקים
ובמשה וגוי הטעמיים הם זרקא סגול פסוק היא
משמעותיים ללער שהרי דברו לה"ר וגם פסוק עזר
לקונו כמו שפרש"י צם המדרש :

רע"ז שם פי"ג. משם נסעו וגוי הטעמיים
הם זרקא סגול ומשמעותיים לשמחה כי צנפיה זו
נתלה להם הסי"ח ונחל להם כו"ש צמקלה כאלן
והנחתי צפרשה זו על התורה :

רע"ח שם פכ"ג. ולא נתן קיחון את ישראל
עבור צבולו את ישראל וגוי הטעמיים הם זרקא סגול
ומשמעותיים על שני הדרכים היינו ללער קיחון ולשמחה
ישראל ויתפרש עם הפסיק צפי דברים ולא אזה
קיחון מולך הסבון הענינונו צו כי הקשה י"א את
רוחו ואומץ את לצבו למען תחו צידך כיום הזה
והמעמיים שצפוק שצכאלן ולא נתן קיחון וגוי הם
מרומים על מאמר זה כי הקשה י"א את רוחי
ואומץ את לצבו ויתפרש ממש כמאמר סינוקא ל"ח
לענין ולי"ח כחצ"ח דרוח"ח ונפסי"ח אלא כד קראן
הכי וגם משמעותיים לשמחה ישראל כמו שמקיים
למען תחיר צידך כיו"ס הז"ה :

פרשת בלה

רע"ט סכ"ב פ"ב. ויבא אלקים אל זלעם
לילה הטעמיים הם זרקא סגול כפי הנראה ומשמעותיים
כעין ללער שהרי כבר הזהיר שלא ילך עומם וגוי
זה לשון המדרש על פסוק זה העלים הקצ"ם מנחו

שחליכתו מאצלתו מן העולם ועולכתו לצאר שחח
ועיין צמקוד :

ר"פ שם פכ"ב. ויחר אף אלקים כי הולך
היא הטעמיים הם זרקא סגול גם כאלן משמעותיים ככ"ל
ח"ל המדרש מכאלן אתה לצד שצדך שאלם רולה
לילך מוליכין אותו שנתחלה כאמר לו לא תלך כיון
שהעין פניו להלך הלך שכן כח"צ ויחר אף אלקים
כי הולך היא ח"ל הקצ"ה רשע איני חפץ צאצודן
של רשעים הואיל ואת רולה לילך ליאצד מן העולם
קום לך וכיו' :

רפ"א שם פ"א. ויגל די את עיני זלעם
הטעמיים הם זרקא סגול לשון המדרש וכי קומח
היה להודיע שאף העין צרסותו של הקצ"ה כסירלה
לא יראה האדם מאומה צעינים פתוחות מאלף מנילח
משמעותיים ללער זלעם ולשמחה ישראל :

רפ"ב סכ"ג פ"ג. ויאמר זלעם לצלק התיצ
על עלתך התיצ וגוי הטעמיים הם זרקא סגול צאפטר
לפרש שהטעמיים ללער ומשמעותיים דקיי"ל על פי הלכה
שהאדם העומד על הקרבן היה לריך לעמוד צרוח
כצורה וכמו כן הודיע זלעם לצלק ואמר התיצ על
עלתך והטעמיים ככ"ל כדי שידע שיעמוד צהכנעה
הגם שהקרבנו היה שלא לשמה כמזוחר בגמרא
הוצא צאוס"ח ז"ל וגם זלעם לא היה רואה רק
כקומח צאצוה כמזוחר צוחר עכ"ז סוף כל סוף
הקריב קרבן ולכן נמוז צהטעמיים כמזכר :

רפ"ג סכ"ד פ"ג. אה יתן וגוי מלא ציחו כסף
וחסז הטעמיים הם זרקא סגול ומשמעותיים למשיכו
ללערא כמו שפרש"י לעיל קי' כ"צ פי"ח שנאמר ג"כ
כמו כאלן ופרש"י שם למדנו שצפוק רחצה ומחוד מומון
אחרים וכיו' הרי משיכו ללערא שאינו יכול ליעולם,
וצא הרמו של הטעמיים צכאלן ולא לעיל כי צכאלן
כוסף לו לער על לער כמו שפרש"י ז"ל כאלן לא
כאמר אלהי כמו שאמר צראשונה לפי שידע שצכאש
צהקצ"ה ונטרד עכ"ל הרי משמעותיים ללער זלעם
כי אין לרה גדולה מזה :

פרשת פנחס

רפ"ד סכ"ז פ"ב. בני טועון לנשפחתם
הטעמיים הם זרקא סגול הנה צמקלה הזה שצכאלן
פי' פנחס שהיה צערצות מואצ לקוף ארבעים שנה
של יליחת מלכים נקדר קדר הסצנים כקדר צצפי
צמדבר שהיה שנה שנית ליליחת מלכים והקדר הוא
כאצון טועון גדי יהודה ישכר זבולין. ומכסה אפרים
צמיון

בנינו"ן (בכאן חושב ונכסה קודם לאפרים וצפ"י
 צמדבר הקדים אפרים לנכסה כי טס ה"י הדגלים
 שהתחילו הדגלים תיכף צטנה שניה ליציאת ואלרים
 ונשא"כ צנוקסר של ערבות וואצ' שהיה צקוף ארבעים
 שנה שפני הכראה לא היו אז הדגלים שהיה ה"י לריכיס
 לכנס לא"י ולעשות ונלחמה ע"כ ונקדים כאן ונכסה
 לפני אפרים וכן פרש"י צפ"י ויחי צפ"י וישם את
 אפרים לפני ונכסה פרש"י צדגלים וצחנוכה הנשיאים)
 דן אשר כפתלי, אלה שהטעמים נשתנו בכאן שצטנו
 שמועין ג"ד יהוד"ה צבר"ן אפרים בנינו"ן אשר"י ז'
 שצנים הללו ונוחדים בטעמים זרקא סגול והואקרה
 כתן סיוון זזה זא"צ ישא"ג זרו"ק והפירוט הווקרה
 על פי פשוט כי זא"צ ישא"ג הוא כוונתיקין של ז'
 שצנים הכוכבים והם ונוקדים בטעם זרקא סגול
 ונה קי"ה היכולת צידי לרנח למה צאו השצנים
 הללו בטעמים הללו של זרקא סגול אפרס צמרתו
 ית' וכלך כקדר הכתוב צתורה וחו בני שמועין
 למשפחת הטעמים הם זרקא סגול כפי הכראה
 הטעמים ושתמושים על צ' אופנים ללער שהרי חקרו
 צונין זה שצערצות וואצ' ומוינן הראשון שצמדבר סיני
 יותר ומח"י וכונו שפרש"י ז"ל בכאן וצודאי לער היא
 ולשומה ג"כ ושתמושים ויתצאר עם אה"ה ז"ל כאן
 שכתב לשאלו משפחת השאולי וכו' וקשה לפי דברי
 סודרש ששאלו האנור כאן הוא זמרי למה מייחס
 ה' שמו על משפחתו וכו' ואל"ל להשתיוו צטנו י"ת
 ולפי ה' ומדרכים שפ"י צפ"י אשר הוכה את המדינית
 שלא הוכה אלא צהיותו עונה ולא אח"כ הוא ונה
 שהלדיק ה' צמאנור כאן שהחמים שמו עליו וכו'
 עכ"ל צקילור עיי"ש עכ"פ כשנוע וזה שהיה לו תיקון
 ע"כ ושתמושים ג"כ לשומה:

רפ"ה פס"ה בני ג'ד למשפחת הטעמים הם
 זרקא סגול גם בכאן צאפשר לפרש על צ' אופנים
 כי לפי ה' של רש"י ז"ל צסס ודרש תנחומא שכתבר
 משפחת אלצע לגמרי הלער הוא שכתבר משפחה
 שלימה ולפי ה' צרש"י ז"ל לאזני זה אלצון וכתב
 אה"ה ז"ל צסס הפסיקה ז"ל אזני זה אלצון שכתבר
 צפ"י ויגש ונלשון אליה והאזין ע"כ ולפי"ז ושתמושים
 לשומה:

רפ"ו פ"ב ויהיו בני יהודה למשפחת
 הטעמים הם זרקא סגול גם בכאן צאפשר שושתמושים
 על שני אופנים ויתצאר עם דברי אה"ה ז"ל עיי"ש
 צאריכות גדול וצקילור ז"ל ואנור ויהיו בני יהודה
 ירנח ללער הצא להם אחר חורבן הצית ויהיו בני
 יהודה צגלות ציד אריציהם אשרי"ו שלא טעם שליטת

סוכא נכרי וכו' או תרנח הפרשה לג' עניינים סי"ה
 צעת הפקידה ה' ציאת משיח צן אפרים כמאנורס
 ז"ל צ' גילוי ונשיח צן דוד ג' כשיוולוך ה' עליו
 כנגד ונשיח צן אפרים אור סלה רנח שחפגע צו
 ודת הדין ויוות צעוכות ישראל והיא הרנח צחיצת
 סלה כדרך אורי וכה טס על סשל וכנגד ונשיח צן
 דוד אור למרץ וגוי כי זה ישסה פרלה צאוות
 וינקוס דס לדיק וכנגד ונלכות עולם אור לזרח וגוי
 רנח לכבוד ה' עליו יזרח עיי"ש צאריכות גדול עכ"פ
 כשנוע מדצרו קספי הזס ורנח על הגלות הזס ועל
 הגאולה הצחידה צצ"א ולכן גם הטעמים ושתמושים
 ללער ולשומה:

רפ"ז פכ"ה בני זכולן למשפחת הטעמים
 הם זרקא סגול ושתמושים לשומה ויתצאר ג"כ עם
 דברי אה"ה ז"ל וז"ל רנח הכתוב ונשיחם והמוצג
 ונונו קדר כנו קדר וכו' והכוונה צזה שהיה וקדר
 לפני יששכר כל הלריך לו למזוכותיו אלון לשון סחף
 ורנח ע"ד אורי עץ חיים הוא לעמזיקים צס ואנור
 ז"ל ללומדים לא כאנור וכו' ולזה לפי שצבלון היה
 ונחזיק ציד לועדי תורה יחס לו ודה זו והוא אורנור
 אלון עכ"ל וידוע תכלית תורה השוצה ונעש"ט וגם וקרא
 ונלא דיצר הכהיז שמו"ח זצולן צלאתך וגוי ע"כ
 ושתמושים הטעמים לשומה כמכר:

רפ"ח פל"ה אלה בני אפרים למשפחת
 הטעמים הם זרקא סגול צאפשר לרנח על צ' אופנים
 לפי פירש צעה"ט ז"ל הם ושתמושים ללער עיי"ש
 אונס ושתמושים יותר לשומה כי רנח צכאן יחוד
 שנו ית' ונתת לעילא כמ"ש אה"ז וז"ל צספרו
 לקי"ת לשותל"ח וגוי רנח על ה' תתאה ונשמו ית'
 לצבר וגוי רנח על ו' ונשמו ית' לתחן וגוי רנח לה'
 ראשונה ונשמו ית' לערן וגוי רנח לי' ונשמו ית'
 עיי"ש צספרו מילתא צטענוט ולפי"ז ושתמושים
 הטעמים לשומה:

רפ"ט פל"ה בני בנינו"ן למשפחת הטעמים
 הם זרקא סגול כפי הכראה גם בכאן אפשר לרנח
 על צ' אופנים שהרי חקרו צונין זה של שצט בנינו"ן
 חושה משפחות כנו שפרש"י צסקוק לזרח משפחת
 הזרחי והגס שצנוקסר הזה שצערצות וואצ' ה"י
 הנוקסר ויה אלף וטש מואות וצנוקסר שצמדבר סיני
 לא עלו לנוקסר אלא ל"ה אלף ודי מאות עכ"ז יען
 שכתבר ה' ושתמות חסוד לער אונס יס לרנח ג"כ
 לשומה ויתצאר עם אה"ז וז"ל שהציא צסס
 רצו צענ"ל זללהים על חסר פי וילא ד' קכ"ג כי
 אשר צפ"י ויגש שחושב עשרה צנים לצנינו"ן רנח
 לער

הטעמים הם זקא סגול פשוט הוא שושטמוסים לשמחה וכמו שפרש"י ז"ל וז"ל כך כתיבה פרשה זו לפני זכרון ונגיד שראתה עינים וזה שלא ראתה עינו של ושה כן זנות ללפחד דזכרות יפה הצעו אשרי אדם שהקצ"ה מודה לדבריו והרי לך מפורש שושטמוסים לשמחה :

רצ"ד שם פ"א ואם אין אחים לאציו
הטעמים הם זקא סגול כפי הנראה שושטמוסים ללער ולשמוחה ללער הוא כי שירוקה הוא צלשלת הזרע ציולאי חלליו לא צלדיין כו"ש הרמב"ן ז"ל כאן צפי עיי"ש א"כ כשאין צן או צת ויורשים אותו אחיו או אחי אציו צודאי לער הוא כוונן וכראה צמוט אונס שושטמוסים ג"כ לשמחה זיה שאין זרים כותלים ככסיו אלא כמו שאמר הכתוב ונתתם את כחלתו לשארו הקרוב וגו' :

פירשת ממות

רצ"ה ס"ל פ"ו ואם הניח אציה אותה ציום
שמועו וגוי הטעמים הם זקא סגול :
רצ"ו שם פ"ט ואם ציום שמוע אשה יניח
אותה וגוי הטעמים הם זקא סגול :
רצ"ז שם פ"ג ואם הפך יפר אותה אשה
ציום שמועו הטעמים הם זקא סגול :

רצ"ח שם פ"ז ואם הפרש יחרש לה אשה
ניוס אל יוס וגוי הטעמים הם זקא סגול. הכה גי פקוקים הראשונים הכל שודצרים מלשון ספרה ומוקדים צטעמים זקא סגול צודאי הטעמים שושטמוסים לשמחה כי צודאי שמחה היא כאשר הכר הוא מופר כי טוב אשר לא תדור וגוי וכמו שכתב צעה"ע ז"ל כדרים צגיוני רולח עיי"ש ופקוק ואם החרש יחרש לה אשה ניוס אל יוס הטעמים שושטמוסים ללער הן נחונת איקר"ה הכר שרובץ עליה והן נחונת הדברים שחדרה וזה שם לה ללער שאינה יכולה להכות וזה כו"ש הכתוב כל כדר וגוי לענות נפשו ולפי דברי אה"ז מור"ז זל"ה אשר הפרשה הזו רונת על הש"ית וככ"י עיי"ש יתפרשו הטעמים על פקוק ואם החרש יחרש לה אשה וגוי ג"כ ללער ולשמחה כי צאפשר לרמו מאומר ואם החרש וגוי הוא כי בזירת הש"ית על הגלות הזה לא היה רק על אלף שנה שהיה יומו של הקצ"ה ועתה כבר עבר קיליס וחונים ועדיין לא נוסענו ובכל יום ויום הגלות כבר ציותר וזהו הרמו צמאור ואם החרש יחרש לה אשה ניוס אל יוס היינו שהש"ית נחריק וזה שהכ"י

לעשר ספירות וכאן צפי פתח אינו חושב אלא חושש כמו שפרש"י ז"ל וככללו חושש צחוששה רונת לסוחקת חושש גבורות צחוששה חקדים עיין בדברי אה"ז מור"ז ז"ל דרוש ענוק עכ"פ כוכל לרמו לשמחה ע"י הוחקת הגבורות צחקדים :

רצ"ט פ"ד בני אשר לושפתחם הטעמים
הם זקא סגול וושטמוסים לשמחה ויתצאר ג"כ עם דברי אה"ז מור"ז ז"ל צקפרו וז"ל צקילור אונס כוכל להעמיס צדך רמו קוד צני אשר לושפתחם ונרזא דציה אונס המאשרני כנודע מזהר ויחי (ד' רנ"ה צ') מאשר שונס לחמו והוא יתן מעדני מלך ת"ח מאשר שונס לחמו דא הוא אחר דכלא מאשרין ליה ומאי הוא עלנא דאחי דעלאי ותחאי מאשרין ליה עיי"ש צאריכות וידוע אשר ציה הוא מקור אס סצנים שונס ולכן שושטמוסים ג"כ הטעמים לשמחה :

הרי בכאן נשלב הקיון של הוקרה זא"צ ישא"ג
זר"ק שנועריקון שמועין ג"ד יהוד"ה צבול"ין אפר"ים צניו"ין אשר כקדר הפרשה :

אמנם צקודן של דברים של הוקרה זו של זא"צ
ישא"ג זר"ק כי כבר הצחתי צקדונה גי דברי הרמ"ק הקדוש זל"ה צטער הטעמים אשר טעם זקא רונת על מלכות וקרא זקא צסיותם כוקת כלפי וקורה הנעלם ועולה ונתחלדת צקוד שכתה עד הכתר וגם וולת זא"צ וצואר צזהר וצעט"ל ויחי רנ"ז ע"צ אשר זאצ דקדושה רונת על מלכות זי דזאצ הם זי תחתונות וא"צ אלף חכונה אלף ציה עיי"ש מולל למד כאן הפירוש זא"צ ישא"ג זר"ק מוצן פירשו היני וכמוכר :

רצ"א פ"ז ואלה פקודי הלוי לושפתחם
הטעמים הם זקא סגול גם צכאן אפשר לפרש על צי אופנים ללער כי נחסרו וצני לוי ד' ששפתות כפרש"י ז"ל צפי לזרע ששפתת ככז"ל וגם לשמחה שושטמוסים ויתצאר עם דברי הרמב"ן ז"ל וז"ל ואלה פקודי הלוי לא ידעתי למה יונס צני לוי ונה תועלת עתה צונינס וכוי או שטעשה להם לכבוד לפני השם שלא יהי לגיון של מלך פחות שלא ישגיוו עליו לונותו כשאר העם עיי"ש צאריכות שופרש שהפרשה מודר מענין כבוד צני לוי ע"כ שושטמוסים לשמחה :

רצ"ב סכ"ז פ"ג אבינו וזה צמדצר הטעמים
הם זקא סגול וושטמוסים ללער כמו שהצחתי צקדונה מאמר היקוא על פקוק זה :

רצ"ג שם פ"ז בן צנות ללפחד דזכרות

מלבוש

פ"י על הטעמים זרקא סגול

לשבת ויו"ט

הכרחם בפטמות ושתחושים לשמחה כי כל נשיאין הם שמחה כידוע והגמולא וכמו שזכרין שהשמחה צומעו"ו :

ש"ג שם פ"ד, ואם י"ה היוכל לצני ישראל וגוי הטעמים הם זרקא קבול ושתחושים על צ"י אופנים וכמו שפרש"י ונאלן הים ר' יהודה אומר עתיד היוכל שיפסיק הרי לער אונס שם היוכל צעלמו רומז על שמחה כידוע :

ד"ש שם פ"ח, וכל צה יורשת נחלה ונומנות צני ישראל וגוי הטעמים הם זרקא קבול גם זכאלן באפטר לפרש על צ"י אופנים אי לער יען שאין לו צן כנצורא בגמרא צ"ב דף קט"ז אור ר' יוחנן ונפוס ר"ש צן יוחאי כל מי שאינו מוכח צן ליוכסו הקצ"ה ונלא עליו עברה וכ"ו עיי"ש בגמרא (הב"ה עיין בדברי אי"ו וז"ל סוד הגמרא זו עיי"ש להנחתה דיינים) והנה זכאלן שאור הכתוב וכל צה יורשת נחלה ונומנות צני ישראל ונצורא בגמרא הכ"ל איזוהו צה שיורשת שני ענות הוי אומר זהו שאז"ל ונצטו אחד ואננה ונצטו אחר והנשל צה חנוך צן ראובן כשא לדינה צה שמעון ולא היה להם צנים רק צה אחת והצת הזאת יורשת את חנוך אציה ונצטו ראובן ואת דינה אנה ונצטו שמעון ולפי הכתוב הזה לא ה"י צן זכר לא לחנוך ולא לשמעון כנאלא לפי הגמרא הכ"ל הרי זה עברה ונשני הלדדים ולכן ושתחושים הטעמים ללער וגם לשמחה ושתחושים כי עכ"פ הצת הזאת פיוונדות צמקוס הצנים וכנענת צנות ללפחד :

שחכ"י שכינת לעפרא וככל יום ויום הלכות עתרים כנאלא ושתחושים הטעמים ללער אונס כודע אשר לפוס לערא אגרא ואלו כאשר השי"ת יוליא להכנ"י והגלות ינאלא פינו שחוק כנאלא ושתחושים לשמחה:

פרשת מסעי

רצ"ט סל"ג פנ"ה, ואם לא תורישו את יושבי הארץ ופניכם וגוי הטעמים הם זרקא קבול ושתחושים ללער כמו שפסיים הכתוב והיה אשר תותירו וגוי :

ש"י סל"ה פ"ב, צו את צני ישראל וגוי הטעמים הם זרקא קבול כפי הכרח ושתחושים לשמחה כי מה שכתבו צני ישראל ללוים וי"ה עיר היה גם לעובד ישראל כנשאה"כ אח"כ ואת הערים וגוי שש ערי הנקלט וגוי ועליהם תחנו וי"ב עיר וכלם היו קולטות אלף שש קולטות צין לדעת צין שלל לדעת וי"ב עיר אינן קולטות אלף לדעת כנפוסה צמסנה ד" פ"ב דנכות :

ש"א שם פכ"ה, והצילו העדה וגוי מיד גואל הדם הטעמים הם זרקא קבול כפי הכרח ושתחושים על צ"י אופנים ללער הוא של גואל הדם כי לערו הוא וכסה"כ צפי שופטים פן ירדוף גואל הדם וגוי כ"י יח"ס לצ"ד וגוי אונס השמחה הוא צה שהלילו העדה אותו כשה"כ, ולו אין ונשפטו וגוי :

ש"ב סד"ו פ"ג, והי' לאחד מצני שבטי צני ישראל לנשים הטעמים הם זרקא קבול כפי

סליק ספר במדבר בעזרתו יתברך

ספר דברים

זה ודאי שמחה שלימה ע"כ ושתחושים הטעמים לשמחה :

ש"ו שם פכ"ב, ותקרבן אלי כלכם הטעמים הם זרקא קבול כפי הכרח ושתחושים ללער וכפרש"י צערצוביא ולהלן הוא אומר ותקרבון אלי כל ראשי שבטיכם ותקניכם וגוי אותה קרינה היתה הובגת ילדים ונצדים את הזקנים וכ"ו עיין דרש"י ז"ל באריות וגם ונפוסה צפרשה מה עלתה ונאלמר זה ותקרבון אלי כלכם וכ"ו ולכן ושתחושים הטעמים כמזכר :

ש"ה ס"א פ"ז, פנו וגוי וצאו הר האמרי ואל כל שכיניו הטעמים הם זרקא קבול וכפי הכרח הם ושתחושים לשמחה ויחצור עם דברי רש"י ז"ל צמס הקפרי שכתב וצאו הר האמרי כנשאוהו ואל כל שכיניו עמון ומואב והר שעירוהקסו הנפוסה ואל ואל כתיב אל תתגורו צם וגוי ותלכו אלו לא חטאו ישראל היה נותן להם ארץ עשרה עומין תיכף כמו שכתב לאברהם אצ"ו וכן י"ה צביאה ושיח צ"ב א"ל

לה' הטעמים הם זרקא קגול גם ככאן הם נשתמשים
ללער וזוולדי ונלערא דלצא התודו כי ראו נה
עגרמו ועדיין אכחנו זוכים כמאמר ז"ל עד שהוא
ית' ינחם אוחכו זכפלים כמאמר הכתיב נחמו נחמו
עמי יאמר אלקיים :

לו זכים ונגדלם אריך עושר וכבוד על פי התורה
זוולדי שנתה הוא לו זכרכס זו כעין זרכס עזרכס
יהושיע (יסוע כ"צ פ"ח) ויאמר אליהם לאמר זככס
זכים טיבו אל אהליכם וזוקקס רב וואוד זככק
וזכס רגו' :

ש"ח ס"ב פ"ד ואת העם לו לאמר רגו'
הטעמים הם זרקא קגול כפי הנראה גם ככאן
ונשתמשים ללער כי רוחו זכאן אורך הגלות הזה
כמאמר צמרת זכאן וז"ל ואת העם לו לאמר אור
הקציה לא לכם זכזכ אכי ונלה אלא חף אהס
לוו לזכרכס אומר הקציה חף אה לנה לראשי הזרות
שיהי' כוסגין זו כבוד הרי ואת העם לו לאמר עכ"ל
עיי"ש עוד זכריכות אונס הכחוז בעלמו וקיים
זשנתה כוש"כ עד ודרך כף רגל ופרש"י ונח
עד טיבא יוס דריקת הרגל על הר הזתים טכאמר
ועמדו רגליו רגו' וזו זוולדי יולא טחוק פינו :

ש"ג פ"כ עד אשר ייח די לאחיקס ככס
רגו' הטעמים הם זרקא קגול ופשיטו היא שונתומים
לשנתה שיהי' להם ונוסה ועושר וכבוד וכ"ש זכ"י
שהיא החכלית הטוב כדי להזדקק אליו י"ת כי הדך
זכ"י וכו' :

פרישת ואתחנן

ש"ט פ"ב ובשעיר יצו המורס לפנים
הטעמים הם זרקא קגול כפי הנראה זכאפשר לרוח
שהטעמים נשתמשים ללער כמו לעיל סי' ה' ויתזכר
עם דברי הרמז"ן ז"ל שכתב שהמור"ס הוא המור"י
ונקרא מור"י על פס שהים נחש עלי דרך ונקרא
מורי על מור"י פתיך וידוע אשר הנחש הוא לער
כל העולם עד שיתקיים זו וואמר הכתיב לעיל סי' ה' :
ש"י שם פכ"ד הימור סעו ועזרו את נחל
ארכון הטעמים הם זרקא קגול כפי הנראה הם
ונשתמשים לשנתה כמו שנוקיים הכתיב ראה נחתי
זידך את קיחון רגו' וזכאפשר לרוח זכאן וואמר הזהר
פי' זכלה דף ונ"ו ע"א וואמר רי' אכא ח"ל ואת
הנחלים ארכון ועם נחלי"א דאשתכחו ואתנגידו
גזיה ונחסוא אחר עלאה דאקרי ארכון ונאי ארכון
זוגא עלאה דחזיבותא דלא ונחפרשין לעלמין :

ש"ד פ"ו ושמרתם ועשיתם הטעמים
הם זרקא קגול ופשיטו היא שונתומים לשנתה כי
אין שנתה יותר וקיום התורה ושונת"ס היינו טק"ס
לא תעשין ועשית"ס היינו רנ"ח ונלות עשין וקיום
הנלות היא יחוד טנ"ו י"ח :

ש"ט"ו שם פ"י יום אשר עזרת לפני די
אלקיך זכורב הטעמים הם זרקא קגול ונשתמשים
לשנתה ויתזכר עם דברי התרגום יונתן ח"ל ותדכי
גרמוכו זמעקכוון זכסי כיונא דקמתון קדם י"א
וכו' ואלס טלוונד תורס ונתוך עכרס זוולדי שנתה
הוא לו וכ"ש זמעמד הר סיני ואפי' ללכון הגורא
זכרכס דף כ"צ על פסוק זה נה להלון זכ"י
וזכר"ס זכרתה וזווע וכו' זוולדי איננה ויראה זו
הי' ונתוך שנתה ע"כ ונשתמשים הטעמים לשנתה :
ש"ט"ז שם פכ"ו העידתו זכס היום רגו'
כי אכז תאזדון ונהר הטעמים הם זרקא קגול
פשיטו הוא שונתומים ללער ואין לך לער גדול
מזה כי גלינו ואלדלינו ונחזקנו ונעל אדנחתינו ח"ל
וואמר ר"ש פי' שנות דף ז' ע"צ אומר ר"ש ונאן
דרגיל למוקבל לערא אע"ג דאחי לפוס שנתא לערא
קציל ונטלכו ונא חייס אכז ונאן דלא רגיל זלער
והוס כל יומו זכפניקין ועידיכון ואחי ליה לערא
דא איהו לערא שליס ועל דא אלעריך לונכי כך
יסראל כד נחתו לנלכיס רגילין זלערא הווי דסא
כל יומוי דססוא זכאס אכ"סון זלערא הוס ועל דא
קצלו גלותא כדקא יאות אכז גלותא דכזל הסוא
הוא הוס לערא שליס דעלאין ותחאין זכאין עליה
ונ"ט זגין דהווי זכפנוקי ונלכין דכתיב זכ"י ליון
היקרים רגו' :

אמנם אפשר להעמיס זכאמר זה אכז רגו' ונ"ס
טרונו זכס נה שפרש"י זכפוק הקודס ונשתא
דגורא

מלבוש

פ"י על המעמים זרקא סגול

לשבת ויו"ט

עשרת הדברות צליצור הטעמים הם זרקא סגול וכבר כתבאר בצדקו הראשונות:
שכ"א ששת ימים תעבוד ועשית כל ואלאכתך כשקורים צליצור הטעמים הם זרקא סגול וכבר כתבאר בצדקו הראשונות:

שכ"ב שם פכ"ה ואתה פה עמוד עומדי הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשמחה הם לשון הזמר רס"א ע"ב עפ"י ואתה פה עמוד עומדי ונכחא אחרים וכל וכל ונחתיה ואסתלק באתר אחרא דכורא ולא צנוקצא זכאס חולקא לעשה כזאה וסימנא דזכה לדכין עלאין וזה דלא זכה צ"כ אחרא לעלמין וכיו עיי"ש הכי לך מפורש שהטעמים נשתמשים לשמחה:

שכ"ג ס"ו פ"ב למען תירא את י"א לשמור וגו' חקותיו ונלותיו אשר אנכי מלך וגו' הטעמים הם זרקא סגול פשוט הוא ששתמשים לשמחה כי אם האדם זוכה ליראה שמים ונקיים חקותיו ונלותיו ית' וגם מלך צניו וצני צניו צדק התורה כונו שאור הכתוב כאן אתה וצנך וצן צנך צודלי שמחה שלימה הוא וז"ל הזמר פ' אומר ל"א ע"ב ת"ח צ"ב דליתילד לא אמונא עליה הילא דלעילא עד דאמגזיר כיון דליתגזיר אהער עליה אהערותא דרוחא דלעילא זכי לאהעקא צאורייתא אהער אהערותא יתיר וכיו זכי ואתנסיז ואוליד צנין ואוליק לון אורחא דנולכא קדישא הא כדן הו"א אד"ס שלי"ס צכל"א:

שכ"ד ישם פ"א ובתים ונלחיס כל טוב אשר לא נלאת וגו' הטעמים הם זרקא סגול פשוט הוא ששתמשים לשמחה שזכו לעשירות גדול צלח יגיעה כונו שחושב הכתוב כאן רק לר"ך לומר שלא ילך ומלך התורה כונו שחשיר הכתוב כאן:

פרשת עהב

שכ"ה ס"ה פ"ג ויענך וירענך וגו' הטעמים הם זרקא סגול כפי פשוט הכתוב ונשתמשים ללער של עוני רעבון כי אם האדם הוא רעב יסלו לער אונס הכתוב צא לספר שנה הנון כמבואר בזה"ש ז"ל שאעפ"י שה"י צענוי רעבון עכ"ז הנון היה טוב להם:

שכ"ו ס"ט פ"ד אל תאמר וגו' צדוק י"א אותם ונלפניך לאמר הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשמחה כאשר נאצדו והורישו אויבינו ונפכו ופשוט צנוצן רק שלא יאמרו בלדקתם היתה זאת כמפורש צמ"י:

דגמורא ונשתתם רוח להם שיגלו ונענה לסקף חתכ"צ שנה כוונתו ונשתתם והוא הקדים והגלם לסקף תח"ן שנה וכו' כדי שלא יחייים בהם כי אצד תאצדון וגו' כוונת צמלת ונ"ה"ר רוח הטובה שהוא ית' יחזור אותנו לאלהינו:

ש"ז שם פל"ד או הכסה וגו' לקחת לו גוי וקרב גוי הטעמים הם זרקא סגול פשוט הוא ששתמשים לשמחה כונו שחושב הכתוב צנוקות וגו' וגם יל"ת מלכים היה ע"י הצניקה אם הצניק שומח כנודע אלל שיומחק יותר עם דצרי המלך פ' לך צפקוק וגם את הגוי אשר יעבודו דן אנכי וז"ל בקילור הצניקה הקצ"ה לצררם אצניו שהוא גוהל את צניו וש"ס יעשו חסונה גוהלן צע"צ אותיות דל"ר יודן ונלצא לקחת לו גוי וקרב גוי עד ובמוראים גדולים אתה גוהל ע"צ אותיות של הקצ"ה והע"צ אותיות הללו רומזים על ע"צ שנות היוולאים ונפקקים ויקע ויצא ויע ונפורש שם צהר פ' צלח שהפקקים הללו רומזים על אצותינו הקדושים שאמר להם הקצ"ה לאו וראו פרקא דצניכון הכי לך שהטעמים נשתמשים לשמחה:

ש"ח שם פל"ט וירדעת היום והשבת אל לצדך וגו' הטעמים הם צרקא סגול ונשתמשים לשמחה ויתפרש צנוצ עם ונאמר ר"א צהר פ' ואר"א כ"ו ע"ב (הוצא בקילור צפקוק של א"ח"ז ונ"ר זללה"ה) וז"ל הנאמר פתח ר"א ואמר וירדעת היום והשבת אל לצדך כי ה' הוא האלקים האי קרא הכי ויבטי ליה וירדעת היום כי ה' הוא האלקים והשבת אל לצדך אלל אומר עשה אי את צעי לויקס על דא ולענדע כי ה' הוא האלקים והשבת אל לצדך וכדן תודע ליה לצדך ילך טוב וילך רע דאשתכלל דא צדא כדן תשכח כי ה' הוא האלקים וכיו הילל ונאמר זה שהפירוש והשבת אל לצדך שיל"ה"ר יהי ככנע לילך טוב ולא יונע את האדם ונעבודתו ית' ובדולאי אין שמחה גדולה וזה וע"ז אבו וצפקים צכל יום צשעת הכחה תפילין ויניחנו לעבוד את ה' כאשר עם לצנינו אכ"י"ר:

ש"ט ס"ה פ"א וירא ונשם אל כל ישראל וגו' הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשמחה ויתבאר עם דצרי אזה"ח ז"ל וז"ל שער עתה היה מדבר עם האנשים וכשרלה לוור עשרת הדברות קרא לנשים וטף כוונתו הר סיני כאמרו כל ישראל עכ"ל וכשהיו אז צוודריגת צח"י ונעמד הר סיני צודלאי שהיה להם שמחה ולכן נשתמשים הטעמים לשמחה:
ש"י לא תשתחוה להם ולא תעבדם כשקורין

ולכן עלם הפס זגורל הס"ח אונס אצירס וכו' עלה זגורל הפס של הצעל ולכן לא רלה להתקרב עד שלחש אליסוי ז"ל זאודניה ואמרלו כסס שונתקדש פס שמיס ע"י מצירך כן יתקדש על ידך ושונע מוננו וכו' עיי"ש ומדצרים הללו נראה שה"י לדתן ואצירס איזה תיקון וכבר נפורש צונסנה צנסהדרין דעת ר"ח עליהם הוא אומר ה' מציית ומחיה מוריד שאול ויעל אונס ומארז"ל שהצחתי ושונע שאז החמיל סתיקן פלהס:

פרשת ראה

ש"ב ס"ב פ"א אלה החקים ומושפטים אשר תשמרון לעשות וגו' הטעמים הם זרקא סגול ומשתמשים לשונחה ויתצאר עם דצרי אוס"ח ז"ל וז"ל צפ' הקודם לזה ושונחה לעשות וגו' פ"י לפי שהמלות שבא לרות עליהם הם תלויס צארן לזה אומר להם שיטנורו ע"ד ואציו סנור את הדבר והכוונה שה"י מוחכים לעשותם שהגם סצונן שהוא מוצר מונחם אינם צידם לעשותם יס"י ומשורים מדצרים לעשות אותם כשיגיע הזמן וגומר אומר אלה החקים והושפטים אשר תשמרון לעשות וכו' עיי"ש ולכן ומשתמשים לשונחה כנראה צחש שהולפס לעשות ונלוס כונסך לו שעה וכטעם שונר מלוס לא ידע דבר רע:

ש"ג שם פ"י ועברתם את הידן וגו' הטעמים הם זרקא סגול ומשתמשים לשונחה וכמו שפרש"י ז"ל ועברתם את הידן וישצחם בצארן שתחלקוהו ויהא כל אחד מוכיר חלקו ואת סצמו וגו' ואין זו חלא ציני דוד אז והיה המוקוס וגו' צנו לכס צית הצחירה וכטעם קינ"ה ה' למוחתיך ולכן פשוט שונחה שמיס לשונחה:

ש"ד שם פ"ב ושמחתם לפני י"ח הטעמים הם זרקא סגול כאן נפורש צונקורה שהם משתמשים לשונחה ונתן קיוון דחדי נרקד והצחתי צהקדוה וקורה זו אונס לונס הים הסונחה צציהמ"ק יותר מושכן סילה פשוטו הוא כי צהמ"ק נקרא וקוס נסלה אליו ית' כמפורש צצ"י כאן וצמנרל וצפרש"י צחונש הצחתי דצרי הארז"ל צזס:

ש"ה ש"ה פ"ה כי אם וגו' תאכלנו צונקוס אשר יצחר י"ח צו הטעמים הם זרקא סגול ומשתמשים לשונחה כי ספסוק והוקוס ס"זס מוצר צירשלים כונו שפרש"י לעיל צפ"א והיה המוקוס וגו' צנו לכס צית הצחירה צירושלים ולכן משתמשים לשונחה

ש"ז שם פ"א ואת מטחכם וגו' לקחתי ואשרוף אותו צחש הטעמים הם זרקא סגול צחפרס לפרש שונחהמיס לשונחה עם פ"י האלשיך הקדוש ז"ל שחפרס שהונחית סנעשה ונחנת חטא העגל גם הוא כשרף עם העגל וכן כחצ אוס"ח ז"ל עדס"כ גם ד' העציר מטחך וגו' עיי"ש צחלשיך הקדיש ולפ"י פשוט צמוצן שונחהמיס לשונחה:

ש"ח שם פ"ו ואתפלל אל ד' ואמר וגו' הטעמים הם זרקא סגול כפי הנראה משתמשים ללער כי מלערא ומעומקא דלצא ציקש והתפלל על צ"י כונסה"כ לעיל צפ' חשא ואס אין מוחי נח עספרך וגו':

ש"ט שם פ"ה פן יאמרו הארץ אשר הולאתני ונשם וגו' הטעמים הם זרקא סגול כפי הנראה גם צכאן משתמשים ללער כי אם הוא ית' לא יכלה לקלוח אזי יס"י ויעט כצוד שמו ית' ח"ו צונה שיאמרו הארץ וגו' וצודלוי לער גדול היא על מיעוט כצוד שמיס כמפורש צונסנה וצמנרל סנהדרין:

ש"י ס"א פ"ב וידעתם היום וגו' הטעמים הם זרקא סגול ומשתמשים לשונחה ויתצאר עם דצרי אוס"ח ז"ל וז"ל וידעתם היום פירוש ונחן הידועה הלריכה חלה עליכם היום פירוש אחר שצברו כל האותם שהזכיר צמנך שמהם ילדוקו הידיעה צרורה ולא הלריך להזכיר הידועה עם היא כי כשנשיג האדם דיעס צונחן לודק יראה צעיניו האותם ונעלמו כי ה' אלקנו הוא אחד סצנרל הכל וכו' עכ"ל עיי"ש וצודלוי שונה הוא כשנשיג האותם ורואה צעיניו וכו' ע"כ ומשתמשים הטעמים לשונחה:

ש"יא שם פ"ו ואשר עשה לדתן ולצבירס צני אליאז צן ראוון הטעמים הם זרקא סגול כפי הנראה משתמשים ללער של אליאז צן ראוון כידוע אקר אם הצניס אינם הולכים דרך החורס ח"ו אזי יס לער לצחוחיסם הגם שהם צגן עדן חדע שהוא כן סהרי יעקב אציו ציקש רחמיס על עלמו שלא יזכר שמו על ונחלקוהם כונו שפרש"י ז"ל צפ' עיי"ש ורש"י ז"ל צתהלים ס"י ק"ו צפ' חסחה ארץ ותצלע דתן וגו' כחצ נראה שחלק כצוד לצני קרח ונלחזכיר אציהם ותלה הקלקלה דתן ואצירס עכ"ל וכן כחצ סאוסי"ח ז"ל צפ' פנחפ צפ' הוא דתן ואצירס שהם ה"י הקיבס לכל המחלוקת עיי"ש וצודלוי לער היה לצחיהם צזס:

אבנם חדע סכחצ הארז"ל צפ' קרח וז"ל דע לך כי דתן ואצירס כחגלגלו צצני פריס שהקריצ אליהו ז"ל ודע כי דתן היה מוחתק ואצירס

מלבוש

פ"י על המעטים זרקא סגול

לשבת ויו"ט

לשנוחה כי צמוק"ד הוא נוקם ענוחה אליו ית' כשה"כ קוונס ד' למוכתין וגו' :

ש"ל"ו שם פ"ב, כי ירחיב י"א את גזולך כאשר דיבר לך הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשנוחה כפרש"י למדע תורה דרך ארץ וכי' אלא ונתוך רחבת ידים ועושר ונווילא הוא שנוחה ויותר ונשתמשים לשנוחה לפי דברי האדרש"ל ורצון אורו ודבר צירושלים ווי יכול ללחוח שלוחת של ירושלים כשירחיב לה הקציה וכי' עיי"ש בצרכות עד שמקיים גילו ונאוד צת ליון הריעו צת ירושלים סנה וולכך יצא לך לדיק ונוטע הוא וגו' והא וודאי שנוחה שליונה כיה"ר צצ"א :

ש"ל"ז שם פכ"א, כי ירחק אורך הנוקם אשר יצטר י"א לשום שמו עס הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשנוחה כמו שנחצאר צקי' הקודם :

ש"ל"ח ס"ג פ"י ואת כל שללה תקצוץ אל תוך רחובה הטעמים הם זרקא סגול כפי הכרח פירש הכתוב ונה שלוחת התורה לטרוף תוך הרחוב הוא כדי לפרסם הדבר לפי"ו ונשתמשים הטעמים לשנוחה ויתצאר עם דברי התוספתא דסנהדרין פי"ד ח"ל שווא יאורו צ"ד הרי אנו עושין עיר הכדחת ונחריצין את א"י אלא כצם שנוחה לפני הנוקם צקיוון של לדיקיס כך שנוחה לפני הנוקם באצדון של רשעים שנאמר וכי' הרי מפורש שנושתמשים לשנוחה אונס אמרינן עס בחוספתא בהתחלת הפרק עיר הכדחת לא היתה ולא עתידה להיות ולא נכתבה אלא לומר דרוש וטול שבר עכ"ל עיי"ש :

ש"ל"ט ס"ד פכ"ג, ואכלת לפני י"א צמוקס אשר יצטר לשכן שמו עס הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשנוחה כמו שנחצאר לעיל צקי' של"ה ושל"ו והנה יש עוד כמה פסוקים שנאמר בהם אשר יצטר י"א צו או לשום שמו עס או לשכון שמו עס ואינם מנוקדים בטעמים זרקא סגול, אונס כצד הצאתי דברי התו"ע פי"ד דנוכחות שאין אחריות כל הפסוקים סיחורים על הדוקט נוקרא אחד עיי"ש לכן אין האחריות עלי לתוך לנה אינם מנוקדים זרקא סגול :

ש"מ שם פכ"ד, וכי ירצה וגו' כי לא תוכל שאתו הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשנוחה כמו שמקיים הכתוב כי יצרכך י"א ופרש"י שתיא התצוה נורזה לשאת עכ"ל וכל נוקם שהצרכה נלויה השנוחה אלו"י :

ש"מ"א סט"ו פ"ב, וזה דבר השמיטה הטעמים הם זרקא סגול באפשר לרנו שנושתמשים לשנוחה כי

שמיטה רנוז על הכני' והוא נקראת שנוחה כטעם כי שנוחה תלאו כדודע ובאפשר לרנו עוד ע"פ הנוטה ח' פ"י לשנוחה הנחזיר חוב בשנוחה ואמר לו ונשנוח אני אמר לו אעפ"כ יקבל וננו שנוחה וזה דבר השמיטה עכ"ל הנוטה ועיי"ש צפירוש הרע"צ ובתי"ט עס ועכ"פ נשנוע ונכאן שאם אמר באונת שהוא ונשנוע אס החזיר לו הלוח מותר לקבל היינו וסרי זס שנוחה לאלוה :

ש"מ"ב שם פ"ט, השמר לך וגו' לאמר קרצה שנת השצב שנת השמיטה הטעמים הם זרקא סגול כפי ונשנועות לשון הכתוב ונשנוע שנושתמשים ללעבר שהרי הוא נאמ"ץ ח"ת לצצ"ו ואומר קרצה שנת השצב שנת השמיטה וגו'. אונס עלם שנת השמיטה רנוז על הכני' והוא נקראת שנוחה ככז"ל :

ש"מ"ג סט"ז פ"א, ושמחת לפני י"א אתה וצנך וצתך ועצך ואמחק הטעמים הם זרקא סגול פשוטו הוא שנושתמשים לשנוחה וכנצוחר בגמי' פסקים דק ק"ט ע"א ח"ר חייב אדם לשנוח צכיו וצני צתו צרגל שכלי וכי' ועיי"ש הגירסא צתוספות והנה לקמן צני חג הסוכת נאמר ג"כ כמו כאן אתה וצנך וצתך ועצך ואמחק עכ"ז צלו הטעמים סכ"ל צני צציעות כי הספירה של שצעה צציעות הוא לטוהרת הכפע כידיע וכמו שהאריך צאלטין הקדוש והא וודאי שנוחה שליונה :

פרשת שופטים

י"ג"ד ס"ז פ"ז, רה לא ירצה לו קוקים הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשנוחה כי צעלם עס קוק רנוז על גצורות וקטניות כטעם לא בגצורת הקוק וגו' ונוצח צדצרי ח"ז עו"ר ז"ל צספרו צפ"ו אונס כאשר וקיים הנלוה ל"א ירצה קוקים ח"ז ונוילא נושך שנוחה ופשוט צמוצן :

ש"מ"ה ס"ט פ"ג, תכין לך הדרך הטעמים הם זרקא סגול באפשר לפרש שנושתמשים לשנוחה עם דברי רציו הקדוש ז"ל צספרו נועם חלינוולך ח"ל תלחה שתכין ותחציב לך דרך ישר להצורא יחצרך ושלחת את גזול ארלך וכי' כאונס ז"ל לעולם ישליט כ"י שליט צנוקרא וכי' עיי"ש וגס ע"פ פשוט ונשתמשים לשנוחה כי עיי' סכנת הדרך לא הים תועה צדק :

ש"מ"ו שם פ"ד, ואשר יצא את רעהו ציער לחטוב עליס הטעמים זרקא סגול כפי הכרח אינם ונשתמשים לשנוחה כי ונשנועה הזס אחד ונת ואחד גולה וא"כ עס נוקם כאן לשנוחה ועיי"ן צאלטין הקדוש

העשה לשמלתו הטעמיים הם זרקא סגול כפי הנראה
 ומשתמשים לשמחה ויחזקו עם דברי אה"ת ז"ל ח"ל
 צפי לא תראה את שור אחיך או את שיו כדמים
 פרשה זו באה לרמוז צפניית חיוב התוכחות שלריכס
 בני אל חי לדיקי עולם לעשות לעם די וכו' כי
 תראה את שור אלה הם בני אדם שנמשלו כצממות
 והם לאן קדשים ולזה קראם שור ושא אחיך שהוא
 הקצ"ה וכו' הסב השיבם נחמין כי עתהלה ישיבם
 לדרך הטוב וזו יתקרבו לאזיבם שצממים וכו' וכן
 העשה לחמורו לפי שיש צאלעוה האדם גי דברים
 אי הרכבת הגוף צי חלק הרוחני שצאדם גי חלק
 התורה וכו' כנגד הרכבת הגוף אמר וכן העשה
 לחמורו כנגד חלק הרוחני אמר וכן העשה לשמלתו
 כי צמיכה זו תקרא שמלה וכו' עיי"ש צאריכות גדול
 עכ"פ ללאד וזה אשר וכן העשה לשמלתו רומז על
 תיקון הכפס והוא ודאי שמחה ולכן עשתמשים הטעמיים
 ג"כ לשמחה :

שניג שם פכ"ד, והוצאתם וגוי וקקלתם אותם
 באזנים ומתו וגוי הטעמיים הם זרקא סגול הם כפי
 הנראה הושמעות הוא ללער כי גוף הדבר הוא
 נוכער ולער אונס שושמעות הוא ג"כ לשמחה כמו
 שנקיים הכתיב ובערת הרע וקרבך :

שניד סכ"ד פ"ג, ושנאה האיש האחרון הטעמיים
 הם זרקא סגול גם צכאן נראה שושמעות על צי
 אופנים כי השכאם צעלומה הוא קטעה ולער אונס
 משתמשים ג"כ לשמחה כמו שפרש"י ושנאה דגמרא
 ואיש אחר אין זה צן זוגו של ראשון הוא הוליא
 רשעה ומתוך ציתו זה הכניסם ושכאם האיש האחרון
 הכתיב ומצרך שקופו לשנאה וכו' והשמחה הוא
 שאין לו רשעה :

שניה סכ"ה פ"ט, ונגשה ימותו אליו לעיני
 הזקנים הטעמיים הם זרקא סגול באפשר קגם צכאן
 משתמשים על צי אופנים אי לגריעתא ולער כי על
 פי הורה יצום הוא יותר טוב מן החלילה ולעוזה
 משתמשים ג"כ כי ע"י החלילה יש תיקון לכפס הכפטר
 כידוע צהארי"י ז"ל צלקית על פי"ו וצמר פי חקת :

פרשת תבוא

שניו סכ"ז פ"ב, והיה ציוס אשר תעצוראח הירד
 הטעמיים הם זרקא סגול :

שניז שם פ"ד, והיה צעצרכם את הירדן וגוי הטעמיים
 הם זרקא סגול פשוט הוא שושמעות לשמחה וכוו
 שפרש"י צפי ראה צפי כי אפס עוצרים את הירדן
 לצוא

הקדוש שכתב שכאן רומז הכתוב על זה שנאמר
 צפי משפטים ואשר לא לזה וגוי עיי"ש צאריכות
 וכפי הנראה פירש הטעמיים ללער כי יע"ר ומפרו
 פ"ר רומז על אותיות ונלפ"ך שמופרס ג"כ פ"ר רומז
 על גצורות כדוע שכתעורר על אותם שפרגו צמוד
 וצטוגג ר"ל :

שמיז שם פ"ו, פי ידוף גואל הדם וגוי
 כי יחס לצבו הטעמיים הם זרקא סגול פשוט הוא
 שושמעות ללער שהרי נשמחה לערו רולה לרדוף אחריו
שמיח שם פ"ט, כי השמור את כל הצלות
 וגוי אשר אנכי מולך היום הטעמיים הם זרקא
 סגול כפי הנראה פשוט משתמשים לשמחה כי וואמר
 זה עיירי בגאולה העתידה צצ"א כמפורש צפי ולא
 ינאל שחוק פירו וכו' :

שמיט ס"ב פ"ה, ודברו השוערים אל העם
 לאמר וגוי הטעמיים הם זרקא סגול כפי הנראה
 משתמשים לטני אופנים כי אמרתי על זה שפרש"י
 ז"ל והוא ונמרח קוטה אשר וואמר שמוע ישראל וגוי
 עד להושיע אחכם היה הכסן מדבר וושמיע יען כי
 ודה הכסן ודתו ודת החקד ודת החקד הוא
 צולחי להושיע חמוד לישראל ע"כ היה מדצ"רועשמייע
 עשא"כ ווי האיש אשר צנה וגוי ווי האיש אשר
 נטע וגוי שנאמר צהס פן ייניה צולחמה לא היה
 הכסן וושמיע רק השוער יען שומתו ודת הגצורה
 כוש"כ אלא"מור"ר ז"ל וזהו הטעם שהטעמיים משתמשים
 ללער אונס יען שהם שומעים הכרח וסחרים מן
 הולחמה ויכלולים מן המיתה ע"כ משתמשים ג"כ
 לשמחה :

שנינ שם פ"ה, ויספו השוערים לדבר אל
 העם וגוי הטעמיים הם זרקא סגול ומשתמשים ג"כ
 על צי אופנים ע"ד הנזכר כי לאמר כאן הירא וך
 פלצו וגוי ופרש"י עיי"ש אונס יען שהם סחרים
 וכשאר צחיים ע"כ משתמשים ג"כ לשמחה :

שניא סכ"א פ"ה ונגשו הכהנים צני לוי וגוי
 הטעמיים הם זרקא סגול הם ידוע דרשת חז"ל אנו
 אן לא ידעיין דכהנים צני לוי הן כינסו אלא
 כהן צרישא וסדר לוי (בימין ימנו ע"צ) אונס אלא
 מור"ר ז"ל כתב צספרו שכתוב רומז להמתיק סגצורות
 צחי לוי מכס ודה החקד ודת הכסן עיי"ש ולכן
 משתמשים לשמחה :

פרשת תצא

שניב סכ"ב פ"ג, וכן העשה לחמורו וכן
 13

פרשת וילך

לצוא לרשת את הארץ צטט הספרי נסים של ירדן
יהי סיוון צידכם שתצאו ותקחו את הארץ וגם בגמרא
קומה דף ל"ג חושב עשרה נסים שנעשו לאבותינו
ציוס הוא שנעברו את הירדן עי"ש ולכן פשוט
שנשתמשים לשמוחה :

שנ"ה סכ"ה פכ"ה יתנדף לי נגף לפני אובדן

הטעמים הם זרקא סגול

שנ"ט שם פל"א שורד וגוי ולא תאכל ומונו

הטעמים הם זרקא סגול :

ש"ם שם פנ"א ואכל פרי בהמתך ופרי

אדמתך עד הסומך הטעמים הם זרקא סגול :

שם"א שם פס"ג והיה כאשר שש ד' עליכם

לשטיב אתכם ולהרצות אתכם וגוי הטעמים הם

זרקא סגול :

שם"ב שם פס"ה והשיבך ד' מלכים באכיות

וגוי הטעמים הם זרקא סגול פשוט הוא שהטעמים

הזכרים צפ"ו זו זולת הטעמים פעל להיעזר אתכם

ולהרצות אתכם) הם ושתמשים ללער על לער ר"ל

וכבר אור הנציח קונוי רוני צליהם וגוי שפכי כמים

לצד וגוי על כפס עולליך וגוי וכוד הגלות אין

שיעור כנאמר ז"ל בכל יום קללה מרובה ונצטרו

ר"ל אונס אונרו ג"כ חז"ל צכות קדושה דאגדתא

וקדושה לקדרא נלוים וזה :

פרשת נצבים

שם"ג סכ"ט פ"ט דא יאצה ד' קלוח לו

הטעמים הם זרקא סגול כפי הכראה פשוט שנשתמשים

ללער כי דרכו ית' לנחול ולקלות אם עושים תשובה

לפניו ית' ולזה אינו רולם לקלות וזה ודאי נשיכו

לדעכא ועיין באר"ח ז"ל :

שם"ד שם פכ"ב נפרות ונלח שרפה כל ארלה הטעמים

הם זרקא סגול גם צכאן נראה פשוט שנשתמשים

ללער ופשוט צנוצן כי הרי א"י היא המוצר וכל

הארלות כמו שהעיד הוא ית' כ"פ בתורה :

שם"ה ס"ד פט"ה אשר אנכי נלוד היום

וגוי הטעמים הם זרקא סגול פשוט הוא שנשתמשים

לשמוחה כצדור צנוצן כמו שנקיים הכתוב לאהבה

את י"ח וגוי :

שם"ו שם פ"ט העדתי צכס היום את השמים ואת

הארץ וגוי הטעמים הם זרקא סגול כפי הכראה

ונשתמשים על צ' אופנים שהרי אונר החיים וגוי

אונס ושתמשים יותר לשמוחה כנש"כ הוגיד ונקאזיץ

זללה"ם כי ונח ונאונר זה שאונר תורה וצדור צחיים

כח לצני ישראל לצמור צחיים :

שם"ז סר"א פ"ו ויהרא ונשם ליהושיע ויאונר

אליו וגוי חזק ואונץ וגוי הטעמים הם זרקא סגול

פשוט הוא שנשתמשים לשמוחה כי צדאי הים ליהושיע

שמוחה צום שונס רצינו ע"ם חזק ואונץ אותו וגם

רווח צבי תיבות הללו חז"ק ואונץ כל ע"ם דקדושה

כמו שכתבאר צפרסה :

שם"ח שם פ"ט ויכתב ונשה את התורה

הזאת הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים לשמוחה

ויכתבאר עם דברי רש"י ז"ל צפ"ו תצור צפ"ו ולא נתן

ד' לכס לצ' לדעת וגוי עד היום הזה כתב רש"י

ז"ל שונעתי שאותו היום נתתן ונשה ספר התורה

לצני לוי כמו שכתב צפ"ו וילך ויתנה אל הכהנים

צני לוי צאו כל ישראל לפני ונשה ואונרו לו ונשה

רצינו אף אלו עמדנו צסיני וקצלנו את התורה

וכיתנה לנו ונפני וזה אחה ושלעי שצנד עליה וכו'

ושונח ונשה על הדבר וכו' ועל זאה אונר להם היום

הזה נהיית לעם היום הזה הצנתי שאחס דצקים

וחפלים צמוקס וצוודאי שמוחה הוא לנו ע"כ ונשתמשים

הטעמים ג"כ לשמוחה :

שם"ט שם פ"ד ויאמר ד' אל ונשה הן קצרו

יוניך לנוי הטעמים הם זרקא סגול כפי הכראה הם

ונשתמשים ללער כי ונשה רצינו ע"ם לא הים רולם

להסתלק וזה העולם כנצואר צתורה וצדצני חז"ל

עד שהצטיחו הס"י שצנאלוס העתידה ונשה רצינו

יהי ויתח ראשי עם :

ש"ע שם פכ"א והיה כי תנאלח אותו רעות

רבות ולרות הטעמים הם זרקא סגול גם צכאן

ונשתמשים ללער כנצואר צגנולח חגיגה ד' יומן כי

ונעי להאי קרא הום צכס עצד קצרו ונוליא לו

רעות רבות ולרות תקנס יס לו וזה רבות ולרות

שנעשו לרות זו לזו כגון צצורא ועקרצא עי"ש

צרכ"י וצתוספת :

א"נ"ב כתיב וע"ת לר"ם הוא ליעקב ומונכה יושע

וכבר ציקס שונסור ע"ז אשר הראתנו לרות

רבות ורעות חסוב תחיינו וגוי וצדאי יהי כן

צצ"א קלה :

שע"א שם פכ"ג ויצו את יהושע בן נון ויאונר

חזק ואונץ הטעמים הם זרקא סגול ונשתמשים

לשמוחה וכבר כתבאר לעיל סק"ז צנאונר ונשה רצינו

שאונר כן ליהושיע וכאן הוא ונאונרו ית' ליהושיע

כפרש"י ז"ל. והנה צנאונר ונשה רצינו ע"ם ליהושע

כנשה"כ לעיל ויקרח ונשה ליהושע אונרינן ע"ז צילקוט

הס זרקא סגול ונשתמשים לשמחה ויתצאר עם דברי
 רש"י ז"ל ונשאל דגמרא (נכות י"א) ח"ל סוף יהודה
 לראובן ופני שמייהם הודו על קלקול שצידם שנאמר
 אשר חכמים יגודו וגו' להם לצדם וגו' ולא עבר
 זר בתוכם וכו' והנה ידוע נזהר הקדוש ונחמה
 נקומנו' אין נוספר אשר בזכות התשובה נמשך שמחה
 בכל העולמות עיין בזהר פי' ויקרא דף ק"ז ע"א
 ולכן הטעמים ג"כ ונשתמשים לשמחה :
 וגם כל אדם אשר נשתחוו על מעשיו אשר לא
 טובים ושופך לבו לפניו ית' ומרגיש צעלמו איך
 שנמשך לו שמחה כיה"ח:

ח"ל בלוחה טעה כתגבר כמו של נטפה ח"ל עם
 שאני נוסק לך עדיין גדיין הם עדיין תיכונות הם
 אל תקפיד עליהן על שהן עולין שאף רצונן לא
 הקפיד עליהן על מה שעשו שנאמר כי נער ישראל
 ואהבהו עכ"ל ע"כ גם אנחנו צעופים ונחתו ית'
 שיכפר לנו על כל חטאינו כאומר וכפר על חטאינו
 לננון סוף :

פרשת ברכה

שע"ב סל"ג פ"ז וזאת ליהודה ויאמר הטעמים

סליק ספר דברים בעזרתו יתברך

לפסה

דייקא ג' דברים הכ"ל לרוח דווי שנאקדש פיו אז
 ע"י שירות ותשבחות הוא ונשיך ונחמוסין העליונים
 חצ"ד רחמים ומקדים :

במשנה פסחים פ"ט ו"ה וזה צ"ן פסח ונלרים
 לפסח דורות וכו' ונאכל בחפזון צלילה
 אחד, ופסח דורות נהג כל טבעה ופי' הרע"ב
 דונתני ח"נו והכי קתני פסח ונלרים לאכל בחפזון
 צלילה אחד וחיוולו כל היום ופסח דורות חיוולו
 נהג כל טבעה עכ"ל :

באפשר לוור וזה שאינו נופרש צונטנה דפסח
 ונלרים חיוולו אינו נהג רק יום אחד
 וזה גם שכן הלכה נוסף דהוי נשנוע שנייד ציוס
 שני אכלו חוץ והרי נופרש צונכילתא שנהעוגות
 שהוליאו ונלרים היו נסתפקין עד ט"ו צאייר וכן
 פירש"י צפי צטלה צפסוק ויקעו נאילס וגו' ועיין
 בגמרא קדושין דף ל"ח שהעוגות "שהוליאו ונלרים
 טעמו זהם טעם מן עד ט"ו צאייר וע"כ ל"ל דאעפ"י
 שהתיר להם חוץ וייד ציוס צי וי"ט ע"פ נס לא
 אכלו חוץ ולרוח זה לא נהג צונטנה נופרש שחיוולו
 רק יום אחד :

באפשר ליתן טעם על מה שמורגל צפי כל ישראל
 לקרות לכל ימי חג המולות צסם פסח
 דקשה הלא מלות הפסח הוא מלות צפ"ע ציוס י"ד
 וימי חג המולות נשתחילין ונני"ו כדכתיב בחודש הראשון
 בארבעה עשר לחודש וגו' פסח לד'. ובחמשה עשר
 יום

במשנה אור לארבעה עשר צודקין את החנוץ לאור
 הכר כו' ואנריין בגמרא נאלי אור ר"ס
 אור נהגי ור"י אור לילי וכו' ונאקין דכ"ע אור
 אורתא כו' ותנא דידן וי"ט לא תני לילי ליטנא
 ונעליא נקט וכו' ותנא דצי ר' ישועאל לעולם יספר
 אדם צלטון נקייא שהרי צז קראו ונרכז וצאטס
 קראו ונשב ואומר ותצמר לשון ערונים ואומר ודעת
 שפתי צרור ונללו עכ"ל בגמרא ונ"ל זה שהתנא
 השניענו דייקא הכא צונטנה פסחים שלריך אדם
 לקטר צלטון נקיי' הוא כנודע ונאפריס למה נקרא
 טס החג פסח כי פסח הוא פ"ה ס"ח דהיינו שלריך
 האדם להוליא ונפיו שירות ותשבחות להש"ת על
 שהוליאנו ונלרים ע"כ לריך כל אדם לקדש את פיו
 קודם חג הפסח כנצואר כ"ז צספריס הקדושים זה
 ג"כ ונרוח לבו התנא דנקט ליטנא ונעליא דייקא
 צונטנה פסחים לרוח כנ"ל שיקדש את פיו קודם
 פסח ועי"ז ינשיך רחמים ונחמוסין העליונים זה
 שרוח לבו תנא דצי ר"י לעולם יספר אדם צלטון
 נקיי' יספ"ר רווח לצניס כנצואר צרציו צעני"ל
 על זה צראשית דף ל"ז צפירוסו לקטר ספר"קיספור
 עי"ש, ואומר ותצמר לשון ערוני"ס "הוא" צחכמה
 כנצואר ג"כ טס פי' לך ואומר ודע"ת שפתי צרור
 ונללו דע"ת נופרש צפסוק ע"כ נקט תנא דצרי"

יום רגוי חג המולות לדי שבועת ימים ונלות תאכלו
הרי שכל אחד ונלה צמ"ע וכן נפורט צמ"ע וקומוות
צתורה שכל אחד ונלה צמ"ע :

אמנם ים רוח וקנך לונה שקורין צמס פסה ומי
ראה שכתוב שם וצחח פסה רגוי לא תאכל
עליו חונן שבועת ימים תאכל עליו ונלות לחס עובי
דיל"ד צמלנח ונאמר לא תאכל עליו חונן כיחא כי
נחונן שחיעת הפסה נאמר לחס החונן חבל ונאמר שבועת
ימים תאכל עליו ונלות קסה וכי קרי להפסה
הקרצן פסה ז' ימים הרי נעסה נותר תיכף ונחסרה
הפסה ור"כ איך יאמר הכתוב ז' ימים תאכל עליו
ונלות. **ארא** ע"כ לריך לפרט שהתורה תלתה כל
ז' ימי החג הנלות על הקרצן פסה שנקרב צ"ד
וכאל כליל ע"ו כי אז התחילה הישועה ולא הספיק
צלקס של אבותינו להחניף כו' כו"ט צמסנה וצהרה
אחר כונה שנים צא לידי נשכיות נדפוס ווילנא
צריט וק"י פסחים ראייתו בגליון שם צמס הגאון
הקדוש ז"ל וצארדיטשוב שעמוד ג"כ צמס ויה שקורין
צמס פסה ונערתו ית' גם דצרינו ונחורץ צמס
והנני ונסיף כעת כי ונצאר צמס פסח רכ"א צ'
אשר שם ונל"ת רוחו שלריך עוד ונלחנה עיי"ש ע"כ
קורין החג צמס פסה רוחו על רחמים גמורים.
ומענין לענין צלותו ענין ים ליתן טעם נדוע לא
נכר צכל התורה לחס עובי רק צפרשת ראה וצמ"ע
צתורה נאמר קחס ונלות. **אמנם** נודע ונל"ת אשר
החנשה חונשי תורה הם נגד ד' אותיות טמו ית'
עם קולו של י"ד וספר דצרים הוא נגד ה' אחרונה
ונשנו ית' ונלכות טמים והיא נקראת עניה ודלה
כנודע ע"כ דייקא צמס דצרים נאמר לחס עובי :
ויסעו צ"י ונענאס סכותה רגוי פירש"י ק"כ וילין
היו וצאו שם לפי טעה שצאמר ואשא אחסם
על כפפי כשרים עכ"ל :

ונ"ל להוכיח זה והפסוק הזה עלמו שהרי קודם
שנענו ונענאס כתיב וישא העם את צלקו
טרים יחונן ואחר שצאו לקכות כתיב ויאפו את
הצלק אשר הולילו ונולדים רגוי ועי"ש שהלכה אם
נשתהה הצלק שיעור וייל הוי חונן ואיך אפו את
הצלק אשר הולילו ונולדים צקכות אלא עכ"ל של
שהו צכל הק"כ וייל כשיעור וייל והנה צתרגום
יונתן צפסוק ויאפו את הצלק כתב וז"ל והו קנעין
ון לישא דאפיקו ונולדים וקדין על רישי הון
ונתאפי להון ונחונחא : ד' דנענאס וכי טנה ונלנד
שהתרגום הוא נגד ההלכה דק"ל שאקור לאפות
אלל השנעס רק גם דצריו קותרים שהרי לפני זה

כתב אשר ז' ענכים היו עקיסים אותם עיש ור"כ
לא היה עליהם השנעס, חונס ים לייסב דצריו עם
דצרי רעיא ונחונחא פי צא דף וי' ע"צ וצפירות
רצינו שם אשר שם צלק ונחונן על וודה ראשונה
ואחרונה וי"ג ונדות הרחמים שהם אל ונקה ונפסרם
צלק עיי"ש צצרינו צאריכות נולח עם דצריו נוכל
לצאר התרגום הכ"ל והו וקנעין וון לישא כו'
ונתאפי להון ונחונחא דנענאס, ר"ל שהנשיכו ונחונים
עליונים והי' להם נחונן דגדלות ועיי"ז דחו הנחונן
דקנכות הרחום צמנץ ושאר וחו ונתאפי להון
ונחונחא דנענאס. טוב ראייתו צודרש פי צא על
פסוק וישעו צ"י ונענאס וז"ל ר' שמואל אומר
כיון שילאו אפו הצלק שלשו שצאמר ויאפו את הצלק
עכ"ל העדרש ואין זה קוטר דצרינו כי ים להעמיס
דצרינו גם דצרי העדרש :

בשנה פסחים פ"ה וי"ז צענין קריחת ההלל
שבועת שחיעת הפסחים והקרצתם חנן ר"י
אומר וינייהם של כה שליטת לא הגיעו לאהצתי
כי ישנע ד' מפני טענה ונענין עכ"ל ים לרוח
דדרך הללה דדרך הנחור דקנעו התנח לאהצתי כי
ישנע דייקא לרוח שלח היה יכול להיות אהצת הש"י
כ"כ ופני טה"י טעה ונענין שאינו דומה ונצבן
העושים את הנלות כו' וי"ש לא הגיעו לאהצתי ורגוי:
בפסחים הנשכת ר' שמואל איקלע לפדיון חנן צמו ויני'
פשיטא על פדיון חנן האצ ונצך אקצ"ו על
פדיון חנן, שהשינו ונאן ונצך כו' וגם הרי"ף והרא"ש
ז"ל הציאו הלכה זו צמסכת זאת ופסקו שאצו חנן
ונצך שמים והקסה צמס קרצן כתחאל לונה הציאו
הלכה זו כאן כי הלא וקומוס צמסכת צבורות כו'
עיי"ש, ונראה לתרץ טרונח דצריהם צרות קדשם כי
ידוע אשר יליאת ישראל ונולדים רוחו על צן הנעים
ר' ונשנו ית' כטעם צלחת ישראל ונולדים עי' צהרי"ל
שער חג הנלות ועי"ז סוצב כל ונשכת פסחים וכל
הלכות פסה ע"כ שפיר שייך הסיוס של פדיון חנן
לנשכת זו ולכן גם הרי"ף והרא"ש ז"ל הציאו הלכה
זו כאן :

הטעם שלא נכר צתורה טענה צמס כמו צצצועות
וצבורות, אפ"ל ונחונן שתיכף אחר יום אז
ונשתלקין הנחונן דנע"ט אין גוונין את ההלל צצאר
ימי הפסה ע"כ לא נאמר טענה צמס עד חג
הצצועות כי אז נגמר כניסת הנחונן :
בגמרא ר"ה דף י"א ע"א אורין צמס כולד ילחק
ונלנו, כדכתיב לנודע אשור אליך איננה
קאי אילנחא צמס וקאמר ל"י צעלרת צמנעין ויונין
יי

וישא העם וגוי ונשאתם לרעה צטולותם על שכונם פרש"י סרי וולס ונרור על שכונם חע"פ שצחמות הרבה הולכו עמם ונחצבים היו את הנולות ויש להוסיף ולרמוז דצרי רש"י ז"ל כי הגם אשר ונ"ה ונרור"ר רומז על קודות כנצואר צקידור אונס מלס רומז ג"כ על קצלת עול ונ"ש כנצואר צזר ונרור רומז שיתכבג צענוה לפניו ית' ולכן הניחו אותם על שכונם כי רומז צזה על מלאר ר"א פ' צהר דף ק"ח ע"א כהאי תורא דהצין עליה עול צקדויתא צגין לאפקא וניה טב לעלמא ואי לא קציל עליה הסיא עול לא עציז נדי הכי כווי אלטרירך לי לצ"כ לקצלא עליה עול צקדויתא ולצחר דיפלח ציה צכל וס דאלטרירך :

ליום ב' למצות העומר

פ' אמור דצר אל צ"י וגוי וקלרתם את קלירם והצאתם את עומר ראשית קלירכם אל הכסן וגוי הנס מלות העומר אין נפורט צכחצו שהיתם של שעורים רק צגמורא ונחוח דף ס"ה ע"צ יליף צגז"ש הציאו רש"י ז"ל צפ"י ויקרא צפסוק ואס תקריב ונחת צבורים כלאר כאן אציב ונלאר להלן כי השעורה אציב ועתו"ע ונחוח ריש פ"י וצאפטר ליתן נעם צזה למה לא כלאר צפירוש צנולת העומר שהיה של שעורים ולא כלטרך ללאוד זס ונגז"ש :

אמנם יען אשר ונחת שעורים רומז על גבורות ה' אוחיות ונלפ"ך כנודע וסור רומז על דיקת אשת חיל כנצואר צזר פ' ז' דף ל"ו מלאר ר"ש עיי"ש וצפ"י רצינו צענ"ל ולאר סס צזר ואע"ג דדינא אשתכח דינא צצלומא אשתכח ע"כ לא כלאר צחורס צפירוש שהעומר יהי של שעורים שזס מורס על גבורות רק כלמד ונגז"ש שזס מורס על מיתוק ודינא צצלומא כנצואר צקידור צצרייתא דר"י וק"ו ונגז"ש כן אכי אומר צדך אפטר וס"י צ:

במדרש על פסוק והצאתם את עומר וגוי א"ר יושיע קנטרך אכא (פ"י) צמ"כ שומרך אכי) ולית את יהיב לי דקנטרותי (פ"י) שבר שמויתי) א"ר צרכי ונרסקך אכא (פ"י) ונצל הוואכלים אכי) ולית את מנעיים לי תצטילך דכידע וס אינון לריבין אס טל אס מטר וכוי עכ"ל הווארש. **והנה** הציא צ' ונשלים כי נודע אשר ע"י מלות הקרבת העומר וע"י מלות קפירת העומר כנשכים לז"כ וקיסין ופנימים לז"א הווארש קנטרך אכא שפירוש שומר שזס

וי קא ילדה אלס דקאי צעלרת וקלאר ל"י צחטרי אכתי צחונסה ירחי ווי קא ילדה אלס דקאי צחג וקלאר ל"י צניסן אכתי צשסה ירחי ווי קא ילדה חכא אותה שכה ונעוצרת היתה סוף סוף כי נדלו ור יוני טוונאה צלרי להו לאר אונר ור זוטרא אפ"י לנ"ד יולדת להשעה אינה יולדת למוקוטעין יולדת לשעשה יולדת למוקוטעין שכלאר ויהי לתקופת היום ויעוט תקופות שנים ויעוט ימים שנים עכ"ל הגמורא וכתבו סס סתו"ס צד"ה אלס דיתא צפרכי דר"א דציוה"כ כינוול אצרהס אצינו וצגמורא צ"ו דף פ"ו אונר דצטליטי של ויילה צאו אללו הוואלכים וזו כלאר לו למועד אסוצ אליך וגוי והשתא הא לאר דקאי צחג לאו דוקא דשני ימים לפני חג הוה כיון דכינוול ציוה"כ וכאלו קיינו צחג דווי כיון דלא הוי כי אס צ' ימים לפני חגו ולמאי דמסקין דיולדת לז' יולדת למוקוטעין לא הוה לריך לשכויי שכה ונעוצרת היתה דכי מדלית כווי יוני טוונאה טבלה צליל ה' לחג ואפטר דילדה ציוס אחרון של פסח אלס מוסס דאמרינן צכ"ע וצנכילתא דצט"ו צניסן כולד ילחך (ונוכחין לוור שכה ונעוצרת היתה) עכ"ל סתו"ס ווהרש"א ז"ל דחס דצריהס וכתב דצלא"ה ונוכחין לאוקו"י דשכה ונעוצרת היתה דהא דיולדת לז' יולדת למוקוטעין סיינו דוקא כשיעור חס צ' תקופות וצ' ימים והתקופות צכ"ו לפי דשני חממה והווי להו צ' תקופות וצ' ימים קפ"ד וחלי יוס (שהרי צ' תקופות סס חלי שכה ונחת חממה שסור סק"ה יונים) וכאלא אף אס טבלה צליל ה' דחג כלו יוני עיצורה ה' ימים אחר הפסח שהמועדים הולכים אחר קציעות חדשי הלצנה ואין צשסה חדשי הלצנה וצ' ימים כי אס קע"ע ימים ומש"ה הולך תלמודא למוור שכה ונעוצרת היתה עכ"ל ווהרש"א ז"ל :

אמנם צהאר"ל סוף שער הלולב איתא וז"ל וכל ששה חדשים חוקף עד יוס ז' של פסח היא ונעוצרת ומיווג זס ולא יולדת צקוד קריעת י"ס וצנ"ח וקכת יוני ונלוס וקוכס פרק י"צ מ"ח ז"ל ועיצור זס כנוסף לז' חדשים ומוקוטעין כדן יולדת לז' שאינה מוולידה העיצור הווא שנתעצרת עתה עד יוס ז' של פסח צקוד קי"ס עכ"ל הרי שאינו ונחלק כלל צין שכה פשוטה למועצרת וצשכה פשוטה אין מושוויני עלרת עד ז' של פסח רק קע"ז ימים וע"כ ל"ל לדצרי הארז"ל שסוצר שיפורא גרים ופואיל דיט ונחטרי עד ניסן ז' חדשים הגס שאין הימים ונלאים קרינן צס יולדת לו כן אומר אכי צדך אפטר :

צקסרו צקס תרה"ל רצ"ר וק"ק זללה"ס ששוע וזהרה"ל
 הקדוש רצ"ר ווענדלי ורומוניצ זללה"ס אשר לעתיד
 גם בן השני יהיה לו תיקון דייקא אל"ו ח"ה ש"ס
 היינו גאולה ונארים אלל צצ"ח וק"ח גם לו יהיה
 תיקון והנה כאן צצן הדי שחי"ו יוד"ע "לשאלו אין
 להושיב אל ווי להשיב שיהי נקרא וקספע ע"כ אור
 בעל הווקר סגדה ח"ח פתח לו לשון נקצה
 כפתור ופרח:

ד'ש"א"ו יודע לשאלו את פתח לו שחאור והגדת
 לבצק ציום שהוא לאור צעצור זה וגוי יכול
 ונ"ח ח"ל ציום שהוא יכול ונעוד יוס ח"ל צעצור
 זה צעצור זה לא חונתי אלל צשעה שאלה ונור
 מונחיס לפניך, יל"ד לנה לא אור הכחוצ והגדת
 לבצק צלילה שהוא ופוצ לא ילמך כל הלימוד של
 הצרי"ח, אונס הכחוצ צל לרנו אשר צליל פסח
 הלילה כיום יאיר כנדע ולזה אור הכחוצ ציום
 הוא כי גם הלילה היא צחי"ו יוס וכן וצואר צקפריס
רפ"ב אנתנו חייבים להודות כוי ונאור

לפניו שיר"ה מדש"ה כוי שונחיס צצנין
 עירך וששים צעצודתיך וכו' ונדס לך שיר חדש על
 גאולתינו ועל פדות נפשינו, הנה דקק הונגיד
 צלשוכו כי תהלה אור ונאור לפניו שיר"ה מדש"ה
 שהיא לשון נקצה וח"כ סיים ונדס לך שיר"ה מדש"ה
 שהוא לשון זכר, שתירוצ הוא פשוע כי בגאולה
 העתידק צצ"ח היא השיר צלשון זכר כידוע ונאורש כי
 לא יהי עוד לער, וכפל הלשון על גאולתינו ועל
 פדו"ת נפשינו צאפטר לרנו על יחוד שונו יח' כי
 גאולה רונז על ר' ונשונו יח' כטעם כל הקווד
 גאולה לתפלה, ופדו"ת נפשינו רונז על כ"י כטעם
 נפש דוד נפש הנלכות, ואפ"ל עוד ע"פ הווצואר
 צקידור צכונת ונעריצ לצצת החילוק טצין פדות
 לגאולה כי פדות וקשוע ע"י פדו"י וועטת וגאולה
 וקשוע שלריך התחזקות לגאול זהו וגאלו עיד חזק
 וננו צקוד כי חזק הוא וננו עיי"ש זה ג"כ על
 גאולתינו רונז על כוצד הגלות של הגוף שאין לו
 ונחה הן ונחנת כוצד הפרכסה ושאר ענינים, ועל
 פדות נפשינו רונז על פדו"ת הנפש:

ב'ס"ו סגדה שונחיס צצנין עירך וששים צעצודתיך
 ונאלל שס וון הזצחיס וון הפסחיס וכו' בן
 הוא לשון הושכס וכן צונחור חושב חלוקיס צין
 פסח ונאריס לפסח לעתיד ולכאורה לא יולק כ"כ
 על העתיד לשון פס"ח שהרי אורס התורה הטעם
 שנקרא פס"ח כוש"כ ואורחם זכח פסח הוא
 אשר פסח וגוי ואלתם אותו צחפון פסח הוא
 לדי

זה רונז על הווקיפין כי כל ווקיף הוא צחי"ו שוור,
 וח"כ אור ונרקך אלל ולית את וקטיס לי תצטיל"ך
 זה רונז על הפנינות כאלס האוכל שוככס הוואכל
 צפניוית גוף האדם:

ש"ה צפקוק הכ"ל ר"ת של "עור" לחשית "קלירכס"
 הוא שס קר"ע וועריקון "קבל" רכת "עונך,
 וק"ת הוא תו"ר, זה רונז לנ"ש צקידור לכון
 צקפירת העורר להמתיק צ"פ ט"ך דז"ח ודקובצא,
 וצ"פ ט"ך גיו"י תו"ר, והרנו צר"ת קבל רכת עונך
 לונר הגס שאין לנו עתה הקרצת עורר שערוריס
 עכ"ז תתקבל הרנ"ה של עס צבי ישראל להחתיק
 הדיכיס כני"ל חון כ"י:

בהגדה

מ"ה נסתנה הלילה הזה וכו' צונטנה צצנורח הכוסחא
 צצכל הלילות אלו אוכלין שאר ירקות והלילה
 הזה ונרור וכתצו שס התוספות וזה שאינו אורר
 "כולו ונרור כנוו צנולה שאונר כול"ו ונה ותיכלו
 שס התוספות שהרי העיכול הראשון הי צאאר ירקות
 רק צאס שאין לו שאר ירקות אז העיכול הראשון
 ג"כ צמור ע"כ אינו אורר כולו ונרור:

אמנם צקידור הארז"ל הניסחא כול"ו ונרור ולפי
 הכוונה הווצואר שס עולה יפה הניסחא כול"ו
 ונרור ואחר כונת הלצ הן הן הדברים:

ש"ה ואפילו כולנו חכמים כולנו כזונים כולנו
 יודעים את התורה וכו' האי ח"ת התורה
 חזר גם על החכמים והצכונים וולת ח"ת פרישו
 ע"ס וכאלו אורר כולנו חכמים עם התורה כולנו
 כזונים עם התורה כי צלל תורה אין החכמה והצכונה
 כלום כידוע:

ש"ה צאצעה צנים וכו' ושאינו יודע לשאלו ח"ת
 פתח לו שחאור והגדת לבצק וכו' י"ש צכאן
 דיקדוק צנולת ח"ת שהיא לשון נקצה והל"ל ח"ת
 לשון זכר כנוו צאאר הצנים חכס וזה הוא אורר
 וכו' ואף ח"ת אורר לו כהלכות הפסח וכו':
אמנם יתורץ צנוצ עם דצרי רציו (צעט"ל) צדרוש
 לפסח שהקשה שס לנה תקנו חכז"ל צדרך שוא"ל
 ונשי"צ ואפילו ח"ח שואלים זה לזה ונחרץ כי כנו
 שיש זיווג תחתון ואורר תורה לא עוב היות האדם
 לצדו כך זיווג העליון וזיווג הכשין ז' הצלים היולאים
 וון הפס והשואל הוא צחי"ו וקבל והושיב הוא וקספע
 עיי"ש ע"כ צאאר הצנים אורר ח"ת לשין זכר רונז
 על הושפע כי אפילו צן השני שהוליא את עלנו
 וון הכלל שאנו ווקהיס את שנינו כחז ח"ז ונרור"ל

לכל צטר כלי"ח אומר הונלךך שטנו תווכי"ל כו"ט
 צקידור, ואנרכו העעס כי השס הזה הוא לטון
 סווכה כעעס תוונך תוויניס ויהפרס שס הונלךך כי
 הוא וצקט ויהסי"ת טיתן פרנסה לבית ישראל ח"י
 לאותן טאינס עוסקים צתורה כי אין שכלס ושיג
 לתורה, עכ"ז סס ויהנכי אורייתא שזס נחשצ כאלו
 סס צעלום עוסקים צתורה כנודע, ויהו תווכי"ל ח"ל
 שסס תווכיס את הלדיקים שנקראיס ח"ל כעעס
 שסקצ"ס קראו ליעקצ אל וכן כל הלדיקים יס להס
 חלק חלקי ונועל :

בהשירה די יונלך לעולס ועד כתצ צעה"ט ז"ל
 ח"ל די יונלך פסיק לוונר לך כטיצור
 העת שיאנרו די ונלך די ונלך די יונלך לעולס ועד
 אז תפסוק ונלכות האוונות עכ"ל ויס להוסיק
 ולרונז כי הפסוק די יונלך וגוי הוא פסוק י"ח
 ולירופו הוא ח"י והפסוק ונתחיל צסס הנויחד לרונז
 על נצואת ירוני" כ"ג ח' אשר בגאולס העתידה
 יאנרו ח' די אשר העלה ואשר הציא את זרע בית
 ישראל ונארץ לפונס ונכל הארלות אשר הדחתיס
 שס כי צוונ שיאנרו ח' די אשר העלס וגוי אז
 יאנרו די ונלך די ונלך די יונלך לעולס ועד :

עוד כתצ צעה"ט ז"ל ושה הקדים די לנולכות ודוד
 הקדים ונלכות לדי טנאנר יונלך די לעולס
 וגוי דלפי טסייס ודרך רשעים יעות לא רלה להזכיר
 די על הרעה עכ"ל ואפשר לרונז עוד כי ונצור
 צקידור הארז"ל די יונלך וגוי הכוונס הוא לתוריד
 הש"י להכ"י ופסוק יונלך די וגוי הכוונס הוא
 להעלות הכ"י להש"י ולכן צכאן שמונז על גאולס
 העתידה צצ"א נאנר די יונלך לרונז שהש"י ירד
 להקיס את הככ"י ונעפרא כנודע ונאנר ר"ש על
 פסוק נפלה לא תסיף קוס לקוס לא נאנר ח"ל
 קוס כי הש"י צעלמו יוקיס לה ונעפרא :

לאחרון של פסה

שינית יוסיס תאכל ונלות וגוי פרש"י
 וצוקוס אשר הוא אומר טצעת יוסיס טצעה
 ונן היטן ושסה ונן סחדט ד"ח לנוד על חכילת
 ונלה טצעיני טאינה חוצס ונכאן אתה לנוד לשסת
 יוסיס שהרי טעיני צכלל סיה וילא ונן הכלל ללנוד
 טאין חכילת ונלה צו חלא רשות ולא ללנוד על
 עלמו ילא חלא ללנוד על הכלל כולו ילא וכו' :
באפשר לרונז צצ' הפגוסיס טל רש"י ז"ל ויה
 טשטענעו דוקא כאן צוטנס תורס טצעה
 ונן היטן ושסה ונן סחדט כי ידוע ונאנרז"ל אשר
 סחשקה

לדי וצגאולס העתידה כתיב כי לא צחפז"ן תלאו
 וגוי וצאפטר לוונר העעס שגס לעתיד יקרא פסי"ח
 על שס פסי"ח ונלרי"ס כי חס לא סיי גאולת ונלריס
 ח"ו לא סיי גאולת לעולס כונו שטנו אונריס חלו
 לא הוליא סקצ"ס את חצותינו וכו' :

לשבת הוה"מ ש"פ

שיר השירים ח' י"א תורי זהצ נעטה לך עם
 נקודות הכסף פירש"י עם נקודות
 הכסף שהיה צידך כצר שהולאת ונלריס טגדולה
 סיתפ צינת סיס ונצינת ונלריס וכ"ס צונדטו, וקשה
 ונאל דאונרי" צנסנדרין דף ל"א טצאו צני ונלריס
 לדון עם ישראל לפני אלכסנדרוס ווקדון ואנרו
 צני ונלריס הרי הוא אונר ודי נתן את מן העס
 צעיני ונלריס וישאלום תכו לנו כסף וזהצ טנעלתס
 וכי וקסס לונס לא תצעו צינת סיס שהיתה גדולה
 ונצינת ונלריס, וי"ל שהס לא תצעו רק ונש שהיו
 יכוליס להציא רח"י ונן סתורה וגס הונדרט צעלמו
 אונר עוד כונס פירוסיס ע"ז הפסוק, ועוד הרי
 ונשנה ונפורטת הונליל ונן סכסר וכי חס כתייאטו
 הצעליס הרי חלו טלו ונצינת סיס הרי כצר כתייאטו:
ש"פ ז' י"א חני לדודי ועלי תשוקתו, צונסורה תשוקתו
 צ' כאן וצפי צראקית הלא חס תגיב טאת
 וגוי וחליך תשוקתו הכך צ' תשוקתו סס צ' הפכייס
 כי וחליך תשוקתו פירוטו שהילס"ר רולה להפיל
 את האדם לצאר טחת ר"ל, חצל ועלי תשוקתו פי'
 שהש"י ונגזיס לככ"י צכל ויני עוצות וישועות
 צעוה"ז וצעוה"צ. **אמנם** צזה צעלמו טאה"כ חני
 לדודי טפירוטו טככ"י ונעוררת ח"ע להטדצק צטנו
 ית' ועי"ז ועלי תשוקתו וננולא כילול ונחילס"ר אשר
 נאנר צו וחליך תשוקתו, חולס חידך יוכל להטדצק
 צו ית' לזה אונר סכתוב לעיל ונש וחכך כיינס עוז וגוי
 אשר נדרט על לימוד סתורה צננורא וצזהר וצונדרט :

לשוביעי ש"פ

בשם ח"י"ז אונ"ר זללס"ס על ונאחז"ל צפססיס דף
 קי"ח, קסין ונזוכותיו טל אדם כקי"ס טנאנר
 כותן לחס לכל צטר וסנויד ליי לגורר י"ס לגוריס
 עכ"ל הגונרא ודייק הוא ז"ל הלא ונן לגורר י"ס עד
 כותן לחס לכל צטר י"ס כלי"ח ונאנחי קרוי טנונד
 ליי, ונאנר לתרץ עם ונאנרס ז"ל שהיס נקרע לייצ
 גזריס לכל טצט וטצט צפ"ע נולא נקרא טפיר טנונד
 ליי עכ"ל, והואיל ואתא לידן ונאנר זס אונרכו רנז
 צנה טונקר לנו הארז"ל טפסוק הנ"ל כותן לחס

המועטס חוועט תורה סס כגד ארסיות סמו ית' וועטנס תורה הוא כגד ה' אחרונה וכבר הזאתי לעיל וואער ריש אשר מלוח העוונות על זדיקת אשת חיל ולכן נאמר כאן זאטנס תורה רומז על הכי"י עש"ס וי"ן סהדי"ס דסיינו אחר הקרנת העוונות פסיא זדיקת אשת חיל זאטנס תורה רומז אליה, וכן פ"י סזי זכחז רש"י ז"ל לענין דבר עש"י זכלל וילא ון הכלל רומז ג"כ על הכי"י כעצור זקידור זזרייתא דרי יזעעאל:

לשבועות

בב' פנחס וזיוס הזכורים וגוי' והקרנתס וגוי' מלכז עלת סחמיד וגוי' כתוז זמקס ז' זעעס עני גריסין זכור כפור זסארז זפטרז ופירוט סוקרז זז זפטרז הוא כי זכל קרנזס סוועדיס זכאן נאמר זסס מלכז עלת סחמיד ותינת מלכז נקוד זעעס פטרז רק זעזועות וזיוס כפור תינת מלכז נקוד זעעס עני גריסין וזפטר לרזח זזז כי נודע ותיקוני זזר סקדוש אשר סעעס גריסין יזפרש מלסין גרש אה סאזנס סזזת וזת זנה (זפי לך) זספירוט הוא עש"י וזגרש להס"ע שלז ילסין על עזו זיזת יזרזל וזו סרזח זזיוס הזפוריס תינת מלכז הוא זעעס גריסין כי יודע זאזרס ז"ל אשר זיוס הזפוריס אין רעות להס"י להלסין כי הזמן זקטר סקיד זזטנס יז עש"ס יזיוס וזסוהרז"כ זעזועות סתינת מלכז הוא זעעס גריסין וזוה על פי זאזר סקזז וזקרזין זזזר פי תלוס קפ"ג ז' זאזר עס ועיד זקריזן חזן להזוקדז על זודזחז עיי"ש זזזר זזיירי זעתי הלחס עש"י של חזן זקקס עס זוק"י איך זזר זזזר זקריזן חזן להזוקדז על זודזחז הלז חזן אקור להקריז על הזזנת זוקרז מלז דיזר סתיז זפי ויקרז ותיזן סוק"י זכוזת זזזר זזזר זאזר חזן להזוקדז על זודזחז סיינו ילס"ר כז סק"י סי' כקרק על סוזנת עי"י מלוח הזנת עתי הלחס ועי"י סקרנת ז' כזסיס וכי"ז עי"י קזלת סתורה כעזורז עס זזזר עכ"פ אזו רוזיס אשר גס זעזועות אין כז להס"י להלסין זז סרזח זזטעס גריסין זעל תינת מלכז כמו זיוה"כ כעעס גרש אה סאזנס וגוי' וכי"י, וזל זסיזינו הלז זזזזרס ז"ל נרזז שרז יוס אהר אין לו שלעיס כי זקפרו עק"ד וזזזנו רזזנו זכאן עגס זעזועות אין לו רעות וסתיזן יזל זודזי עניקר הוא יוס"כ רק זעזועות עי"י כז סתורה זקוקזליס עלינו כל אהר לפי הזנתו עי"י זזזזזל סק"י וזינו יזול להלסין:

וביום הזכורים זסקריזנס וזזזז חדעס לדי

זעזעתיכס וגוי' (זפי פנחס) סנה תינת זעזעתיכס נקוד זתי עעזי זעזעחז אהזחז וזעזעחז הוא תזח אוח עי' זז מורה אשר תינת זעזעתיכס הוי כמו זכחלקז לזתי תינת סיינו זעזיע תיכ"ס וזזז ירעז לזיש זעל"ה אשר חג הזעזועות סקורש הוא עזיע ר"ח של זעזועות זכורים יעלרת עי"ש: **פ' אמור** והקרנתס על הלחס עזנת כזסיס זזזזזיס זני ענה ופר זן זקר אהר וזליס עניס וגוי' זפטר ליתן עעס לזס זקדיס כאן כזסיס קודס לפר וזיל שלז מלינו כן זכל זמוספין זפי פנחס, זזזז יען אשר העולות סנזזזיס כאן עיקרן הוי זגלל עתי הלחס סרזזזיס על תורה זעזעז וזורה עזע"ס עי' רע"ז דך ל"ח כתז ח"ל זעזעזועות לזיסו וי"ת לזתייסיזו תרין לזזין לזורייתא עקטרז לזילנז דתי לר"ך לקרנז לגזייסו עתי הלחס לזינו ה' ה' עי"ש, וזנס יודע אשר זדך כלל סהורה רזזזת לזוח ר' זתיקוניס תיקון כ"ס כתז ח"ל וק"ת הוא דרגז ליעקז לזזזזר ז"י ויעקז איש חס וכי' עיי"ש ע"כ קדעו כאן כזסיס לפר וזיל כי כזסיס רזזזיס ליעקז כידוע, אהר כזתי זזלתי זזת זלק"ת זזזז"ז זללסי"ה:

פ' יתרו וזזזר די אל זעס סנה אזכי זז אליך זעז עעזן זעזזר יזזזע העס זדזרי עזך וגס זך יזזזינו לעולם ויגד זעס אה זדרי העס אל די פירש"י ויגד זעס וגוי'. זיוס הזזזרת סזוה די לחודש, אה זדרי העס וגוי' זזזזנס על דבר זז סזעתי זזס סרלונס לסזוע זזך אינו דזזס סזזע זפי שליס לסזוע זפי סולך רלוננו לרזוח אה מלכז עכ"ל רש"י זללסי"ה סנה זדרי רש"י הללו סס זזזזילתז וזס ז' זדריס אי' לסזוע זזזתי ז' לרזוח אוחו ופירזת זזס הוא ללז כגזרז ענת דך פ"ז זדין לרי יוקי וזין לרזנן סזי ויגד זעס וגוי' קאי עקזלו עליסס מלוח הזזזלס עיי"ש ולכ"ע יליד לזס זפסקוק סקדוס כזזר ויזז זעס אה זדרי העס וכאן כתיז ויג"ד זעס אה זדרי העס וזנה לפי הזזזרז וזזזרז זעזיעות כדזרי רזי עס זגזרז זתיילס פ"י עזקס לזתיז ויזז זעס זדריס זזזזזזין דעחו של אדס (וזעפ"כ קזלו עליסס רש"י) ולזקוף פ"י עזן סכרה לזפיז ויג"ד זעס זדריס זזזזזזין לזו של אדס כזג"ה, וזיכז לזזרי זתיילס פ"י עזן סכרה לזתיז ויזז זעס זדריס זזזזזזין דעחו של אדס ולזקוף פ"י עזקס לזתיז ויג"ד זעס זדריס זזזזזזין דעחו של אדס כזדין זודזי זס זנן ורי יוקי דזוקי קרז דויגד זעס לענין

מלוח

ע"כ מאמר ר"ט ח"ל חו פתח ואמר ומאור סירו לדי סיר חדש כי נפלאות עשה סיר חדש אקרי גב"כ בהקריבכם ונחה חדשה, החס ונחה קנאות הכא ונחה חדשה מחדשה (ע"ן פרישו בלק"ת מא"ח ז' וללה"ם) דכולא הכא, קסורא דכולא דעילא ותתא קשרא דמתימנותא וע"ד יעקב שלימא אשעטר צעטרוי ואורייתא אחייהיבת, ור"ל יעקב שלימא אשעטר צעטרוי שנטל כל המומין, וידוע שצחג שצעות הוא עליית ז"כ עד הכתר והו פירוש הכתוב בהקריבכם ונחה חדשה לדי ונחה חדשה גימי יעקב רח"ל חסו בהקריבכם ר"ל התקרבות ועליית ז"כ עד כתר חסו הר"ת של ונחה חדשה לדי ונחה גימי וז"ל אקור הרחמים כי עד שם פס עולים, חסו בצענתיכם היינו ע"י המצט"ט של ספירת העומר שצ"ה שצעות אחר קפרו בני ישראל, ואור עקרא קודש יהי לכם היינו שהרחמים הגדולים יהי נספע גם צוה"ז לישראל, ור"ת של יוצים הסבורים בהקריבכם וס"צ שהוא שם אחד וע"כ שעות ונוטריקון שלו יאושפע "הארץ" בלדקתו והוא רמז לעם שאחז"ל בעלית על פירות האילן ורומז לנו הכתוב שהש"ת שופר אותם בצמחים גדולים ככ"ל:

במסכת זבחים דף קע"ז ע"א וישמע יתרו כהן מדין ויה שעות שעות וצא ונחגיג ר"י אומר מלמעת עולק שוע וצא שהרי כתוב בלדו ויסלח יאושפע את עולק ואת עמו לפי חרצ ר"א פאודעי אומר עתן תורה שוע וצא שכתבתה תורה לישראל הו קולו הולך עסוף העולם ועד קופו וכל עלבי אה"ע אחתן רעה דסיכילתין ואמרו סירא שכלא וצחיכלו כלו אומר כבוד (פירש"י וצחיכלו של כל עולך ועולך כולו אומר כבוד להקציה) נתקבלו כולם אלל בלעם הרשע ואמרו לו מה קול הסעון אשר שמענו וכו' אחר להם חזקה גבוהה בוצע יט לו להקציה צבית גזיוו שהיפה גנחה אללו המקניד דורות קודם שבנצח העולם וציקס ליתנה לבני ישראל ד' עור לעור יתן ע"ד פתחו כולם ואמרו ד' יצרך שם עמו בשלום עכ"ל בגמרא צקילור עיי"ט, נשוע ערעם הזם של התנא ר"א פאודעי שפוק ד' יצרך אס עמו בשלום אמרו אה"ע וישלסקעות ע"ז עסיוס ע"ס אחר ר"ש צן סלפתא לא ואלא סקצ"ש כלי עמיק צרכס לישראל אלל ששלום שכלא ד' עור לעעור יתן ד' יצרך אס עמו בשלום הרי שהוא יתצרך צרכס בשלום וא"כ וס מידעו או"ס"ע:

ואפשר לתרץ לפרש ע"ש ר"א פאודעי שא"ס"ע אמרו ד' יצרך את עמו בשלום פירושו שהם

הסקימו

אלות הבצלה ס"ל דרשה דרבי ודשינה הכתוב בלשונו שבחלה כתיב וישב ונחה ואח"כ ויגד ונחה, ונוכל לפרש גם לפי הנוכחית שהצ"ח רש"י ז"ל ע"י דויגד ונחה לא קאי על מלות הבצלה אלל מה שאמרו רלונוכו לשעוע עונך ורלונוכו לראות את ונלכונו כי הוא כעין דברים קשים לומר שאין ברלונוכו לקבל התורה אלא ישעעו ונמנו ולראותו ע"כ אחר ויגד דברים קשים לאלם כגידין וכן ללישנא קשא שפ"י ויגד דברים שמוטכיס לבו של אלם כאגדה יתפרש דנה שאמרו רלונוכו לשעוע עונך ולראות את ונלכונו הוה לו יתי לנחת רוח ותענוג ופ"י לפירוש הזה כי דברי הנוכחית שנוצ"ח רש"י ז"ל הוא מייצג דרבי שם צמחילתא הרי שהכל פירוש אחד:

הנן צו"ח פ"א דמנחות שתי הלחם כילוקות אחת אחת ונאמרת אחת אחת, לחם הפנים כילושא' א' ונאמרה צ' צ' ופ"י הרע"צ דשתי הלחם ילפינן דנאמרת א' א' ונלחם הפנים דכתיב צ' ושעות אות"ס ונדלל כתיב ושעות"ס דרש"י אות"ס אחת כותן צ' צ' וא' אחת כותן שתי הלחם צ' צ' אלל א' א'. והנה הגם שלא מלינו צומיין המלות עשין שתי"י שה"ש נאמרת אחת אחת מ"זל אסמכהו אקרא: **ואפשר** לומר נעם בזה עס דברי רע"מ צ"י אומר דף ל"ח א' כתב ח"ל וצצעות דאיהו עתן תורה דאחיי"צי תרין לוחין דאורייתא וקטורא דאילנא דתי לריך לקרצא לגזייתו שתי הלחם דאיון ה"ס דתרין יומין דשעות איון י' ר' לריך לקרצא לגזייתו שתי הלחם דאיון ה' ה' (כ"ה הגירסא לפנינו) ולגירסא זו פשוט הוא ו"ש לריך לקרצא לגזייתו וכו' דאיון ה' ה' היינו לקרצא ה' לגזי י' ה' לגזי ר' שיהא השם כקדר ועל כוונה זו אפ"ל העצמה שתי הלחם נאמרת אחת אחת לרמז הפרש צין שתי שהיין לקרצ ה' אחת לגזי י' ותי השני"י לגזי ר' עשא"כ אס ה"י נאמרת שתי"ן כחמה ה"י עשוע לחצר שתי שהיין יחד אלל י' ר' שיהא הליקוף י"וה"ה וצודאי כשהליקוף הוא כקדר הוא יוסר פוז ואפ"י לגירסת רבינו צע"ל דגרס דתרין לוחין דשעות איון ר' ר' לריך לקרצא לגזייתו שתי הלחם דאיון ה' ה' עיי"ש א"ש ג"כ הרמז שתי נאמרת א' א' כדי לחצר ה' אחת לגזי ר' נאמרת ותי השני"י לגזי ר' השני"י כן אומר א"י צדך אפשר וס"י"צ:

בפ' פתח וציוס הסבורים בהקריבכם ונחה חדשה לדי בצענתיכם עקרא קודש יהי לכם יט לרמז בזה המסוק בהקדים לשון הסדר פי אמור ל"ו

על הסכימו על השלום אשר צרכם הקציה וא"ת לנה
 לן סכמותם על צרכה שלום צרכם הקציה וי"ל
 עם וואר ר"ש צוהר פי בלק קל"ב צי וי"ל בקילור
 על דרשת חז"ל ורח וטעיר למו שפחה לצבי עשו
 שיקבלו את התורה ולא רלו הופיעו והרפאלן שפחה
 לצבי ישועאל שיקבלו את התורה ולא רלו ויש עזר
 קרא לק"ס ואתי קנ"י וא"ל תצעי ואורייתא דיליאור
 ויה כתיב צם א"ל לא תרלח אור חיו אורייתא דא
 דילך הוא ודילך תהא לא ענינא אורייתא דא וכו'
 א"ל הואיל וכך הוא ה"ב לי עיעא איך אעביד
 דיקבלין לה צנ"י דיעקב דתא אורייתא דעלמא
 אלטריך לשחדא לון עול כהורא אכסירודחילי שתיא
 וה"ב עלייסו ודא יקבלין לה ודא יקבלין לה, וה"ב
 דילי יסא בקדמיתא (פי' אני אתן להם תחלה ונתתם
 ונכורא דילי) כ"י קרא לרס"ב (שסוף פר של ישועאל)
 א"ל תצעי אורייתא דילי א"ל ויה כתיב צם דליג
 ל"י ואור לא תחאף וכו' שארי לאתחננא קנ"י ווארי
 א"ל ווארי דעלמא תרין צנ"י כפקא וואצתתם ה"ב
 צנ"י דילחא ה"ב לון ולון אתחיו וכו' כיון דעל ונתן
 וואלין לישראל וואינון רבצנ"י שלטנ"י אתא וקרא
 להו לכל רצות קודם דוונן על שאר עונין (שסוף
 ע"י שריס) (ו"ש ואתא ורבצות קודם) וואיצו ל"י
 ארף הכי ונכולה קציל ונעיל ונתן למה"ב לון
 לישראל לאסיא דהוי ל"י חד וואכא וליא וקנ"י דה"ב
 ונעיר ל"י לצנ"י כ"י אסיא הוה חכיס אור ענד"ן
 ציט"ן אית צצתי אי יודעין דאכא יסיבצנ"י כנצוצא
 דא יבא"ש צעינייסו ויצעון לקטלא ל"י לצנ"י ויה
 עזר כ"י כך קצ"ה הוא אסיא חכיס ידע דאי
 יסיב אורייתא לישראל עד לא אודע לון, ככל יונא
 הוה רדפ"ן לון לישראל עלה וקטלין לון, אבל עזר
 דא וואינון יסבו ל"י ונתן ונצוצ"ן צנ"י דיקבלון לה
 וכו' סיולא לנו וזה הוואור אשר הסי"ת רלח שכל
 שרי ונעלה יסכימו על כתיבת התורה לישראל צנ"י
 שלא יקטרגו אח"כ ויה ג"כ פירוש בגמרא שכל
 פתחו ואמרו כ"י שאוה"ע אמרו ד' יצרך את עונו
 בשלום שפירשו סהסכימו על השלום אשר צרכם
 הקציה ושוב לא יקטרגו אח"כ, כנאלא לפי"ז שאין
 כאן סתירה ונאשכח דקיום הש"ס על גמרא דצנ"י
 הכ"ל וכנזכר :

רות

ס' א' י"ה ותרא כי ונתאולת היא ללכת אתה
 ותחדל לדבר אליה, י"ט ותלכנה שתיהם

לרש"י ז"ל דאם היחה אונזרע צפס הרי זס כנו שאר
לו לסייע לה לכן הוסיף רש"י ז"ל היחה צלצ"ס
כלומר שפסעך הכילצ על הקולרים הצין שפיה אונזר
כן צלצה חצל לא אונזר צפירוש צפס:

ס' ב' י"ב ישלם ד' פעלך ותהי משכורתך שלום
ועס ד' חלקי ישראל אשר צאת לחקות תחת כנפיו
יש לרמוז צפסוק הזה שצונו רמוז לרות אשר הים
צרכונה להסגייר וסודיע לה שאין צאפשר לקיים
התורה כי אם מי שהוא כמו שכיר יוס צעוסי
ולמחר עתיד ליתן דין ומצבון שצ"י הוא מקיים
הנולות וזה שאמר לה ותהי משכורתך שלום לשון
שכיר יוס וזו ועס ד' חלקי ישראל ג' היחה
הללו ומפרסם חר"ג שאמר לה שאם תתנהג כן אז
תוכל לקיים התרי"ג ונולות, וצואמר אשר צאת לחקות
תחת כנפיו יש לרמוז שצ"י קיום הנולות לא יש מסך
המצדיל צינו לצין הש"י"ת וזו לחקות תחת כנפיו
לשון ולא יכף עוד מוריד לשון כנפים כדכרש צת"ז
דייקא תחת כנפיו שלא יהיו כנפים כצבול מפסיקים:
ס' ב' י"ד ויאמר לה צונה וגוי וילצט לה קלי
ותאכל ותשבע ותוחר וגוי ותלקט צדס עד הערב
וגוי ויהי כאיפס שצורים וגוי ותרא מותם את
אשר לקטת ותולא ותתן לה את אשר חותרת
משבעת. היחא צודרש וילצט לה קלי קליל זעיר
צפתי אלצעותיו (דרש קלי כנו קליל לשון מעט מיכ)
ומזה שפעט ותאכל ותשבע ותוחר. והנה ידוע אשר
הי אלצעות שסם אגודל אלצט אונז קצילה זרת
רומזים על חג"ת כ"ס ע"כ אפ"ל מ"ש תודרש שלא
נתן לה אלא מעט צפתי אלצעותיו צי אלצעות הללו
הם קצילה חרת הרומזים על כ"ס שסם השחקים
סנוחכות מן ללדיקים כצואר צגמרא חגיגה דף י"ג
צ"צ וע"י רומז ג"כ צצ"ש ותולא ופתן לה את אשר
הותירה משבעת פגס שציהא לציתם כאיפס שצורים
לא נחנה לה מזה רק מעט שבוחרים משבעים
דייקא כי שמוחרות הזס עדיין הוא קיים כחזכר צגמי
סכ"ל ששוקות מן ללדיקים:

ס' ג' ט"ו ויאמר הצי העמפתח וגוי ויעד שש
שצורים וישת עליי וגוי פירש"י שש שצורים א"ח
לוער שש שאין שאין דרכה של אשה לשאת כעשא
זס אלא שש שצורים צומס רומז לה שעתיד ללאת
צמנה צן אשר צצברך צשס צרכות רוח חכמה וציהס
רוח עלס וגצורה רוח דעת ויראת ד' עכ"ל וכה
צגמרא סכסדרין ל"ג ע"צ וצודרש כן ומירש"י צגמרא
דאין לוער שש קצין או שש לובין דלא מיייתי לגורן
ודה פחותה וקאלה עכ"ל והעעס צפפנות וס שאין
מציאין

עכ"ז רוחה צצצריי ציצקשו עליי רחמים סיסי לטובם
לשון קר ומצוב ולזה אונזר כי המיר קדי לי צאוד
המיר לשון חילוף כנו ואם הער יעירנו (ויקרא כ"ז)
והענין כנ"ל ונחמה שצבולעות הסחחונים עתלפ"ס
הלירופים לרעה ח"ו, והצירה שס קדי ר"ל מי שאמר
לעולמו ד' יאמר ללכותי ד', וה"ש אבי צלחה הלכתי
וריקס הש"י צי ד' כי ונחמה הלירופים לא עוצים אזי
סככים הש"י"ת לשלבו עליי עדה"ד ר"ל, וזו וד'
ענה צי וקדי הרעלי ר"ל צתחלה הים הש"י"ת שומע
תפלתה כי היחה עכס מורה לטוב כנו ועוכ"ס לעמו
ישראל צעה שועס אליו רק וקדי הרע לי ר"ל
צבולעות הסחחונים נעספ הלירוף לא עוב ואונזר
להס שיצקשו עליי רחמים שיתפד לטובה אכ"ר
ונכון הוא צעש"י: **ע"ל"ד** צמאמר ותסוס כל העיר
עליה"ן ותאונזר הוצ"ת כצמי דקסס שהחטיל צלשון
דבים ותסוס כל העיר עליה"ן וקיים צלשון יחיד
הוצת כעמי אונזס ידוע מפפרים אשר כעמי רומזת
למי ראשונה ורות להי אחרונה מעצו יתי, וכאשר
סכ"י צלחה להשפיע כל עוב לישראל אז גס הוא
נקראת כעמי כאונה כן צתה לשון מתיקות כמו ויהי
כועס ד' חלקינו עלינו ע"כ ילדק צכאן שכללס הכתוב
ציחד ותמחו הזאת כעמי:

ס' ג' ה' ויאמר צונה לנערו הללצ על הקולרים
איהא צודרש על כונה הים צעונה אונז ר"ח צר
מרים על מ"צ הים ממונה כוי דעציד כן יכיל קאים
וידע וזה דהוא עציד יל"פ כי ידוע אשר הלדיקים
נקראים קולרים אהלדי חקלא שצצערים הקליפות
מן הקדושה ונעלים הקדושה לצעלה וכן כל ישראל
שעוסקים צה"ע נקראים קולרים, וידוע אשר כל
עליית הקדושה הוא ע"י שס ע"צ ח"ש הצדרש על
מ"צ הים ממונה רומז על שס מ"צ שעל ידו יכולין
להעלות כה"ק וזהו דעציד כן יכיל קאים וידע מה
דסוף צציד:

ס' ב' פ"ח ויאמר צונה לנערו וגוי לצי הנערה
הזאת ויען הנער ויאמר נערה צואצ"ס יסא וגוי
ותאמר אלהטת כל ואספתי צצצרים אחרי הקולרים
וגוי פירש"י ותאמר צלצה חלקטת כל לקט סצצלים
ואספתי צצצרים סכחס של צצרים עכ"ל דצרי רש"י
הללו שסוקיף על עלס ותאמר **ציצפ** צלצ"ס לרדך
פירוש ענין ליה זס דילצא ספירות שאצ"ס צפירות
צפה אונזס יתורץ עם המענה פ"ס דצככת פ"ס
משכס ו' מי שאינו מניח את סענייס ללקוט או
שהוא עניס את אחד ואחד לא או שהוא מקייב
את אחד אכס כרי זס גזל את סענייס וכו' וק"ל

ווציחין לגבון וזה פתוחה ופאה כי זולתי בגבון יש סם הרצה תצוה ויש טורה הרצה למרוד צוה קענה ע"כ מודדין צפאה, אמנם יש לרמוז להסתקת סדינים כי כודע אשר גור"ן ופסרו ג' שמוח חלקי"ם ע"ה וסם מוחין דקטנות שהם דינים וע"י קבלת עול ונכות שמים נוחקים הדינים, זה שגורמז שנוציחין סא"ה בגבון כי סא"ה רומז על ונכות שמים כי סא"ה ופסרו סם אדני" ע"ה, והרלון זה ע"י סאכחו וקבלים עלינו עני"ם נוחקין שמוח חלקי"ם הרמזים צחיצת גור"ן. והנה ויש רש"י ז"ל שרמוז לה שעתיד ללכת ומונה בן שוחצך צפשה צרכות וכו' וצגורא הכ"ל וצודרש איתא שרמוז לה שעתידים ללכת ומונה ששה צנים שכחו"ה ונחצך צפש צרכות והס דוד ונטיח דניאל חנניא וישאל ועזרי' וא"כ למה נקט רש"י רק בן אחד, אפ"ל דרש"י ז"ל צכוונה כתב בן כי דוד דניאל חנו"ו כבר הי' לפני התנאים ואמוראים ורש"י ז"ל ועיקר מה שאנחנו מלפנים הוא על נטיח ציבוא צב"א ע"כ כתב רש"י ז"ל רק בן אחד שהוא נטיח שני"ז אנחנו מלפנים ציבא צב"א, ויש לרמוז עוד צחיצת ויש"ת עלי" כי וישת ופסרו סם הוי' ציילוי אלפין עם סם אדני" צוילוחו ככודע ורמוז זה אשר ששה צנים הכ"ל הי' ויחדים יחוד שמו יחי ציחודא שלי"ם:

פ' ד' ז' וזאת לפנים צישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו **במדרש** ר' חנינא פתר קרא צישראל בגואפיא דישראל (פ"י שחיצת צישראל פירושה צוונהם וענינם של ישראל) לשעבר היו וקלקים על הגאולה שנאמר זה אלי ואכוסו ועכסיו על התמורה שנאמר וימירו את כבודם צחצחית סור אוכל עשב אין לך וכו' ונשוקץ כסור צענה שאוכל עשב וכו' (פ"י גהר"ו לשעבר צים סוף קילכו להס"ת צלשון ז"ה שאנרו ז"ה אלי ואכוסו ועכסיו צעעשה העגל קילכו לע"ז ג"כ צלשון זה שאנרו ז"ה אליקיד אשר העלך **עוצרים** (כח"ש צחצחי" עי"ת) **ונראה** לפרש שהודרש דורש זה הפסוק כך שכשהאדם עושה אלות ונעיעו אזי הוא צחי" גאולה ח"ש על הגאולה כי הוא וקרב אם הגאולה ע"י הנועיעו, ולהיפך ח"ו אזי הוא צחי" תמורה ח"ו, וצום יל"פ שארית הפסוק לקיים כל דבר פ"י שאם עבר ח"ו, אזיה עבירה שהוא נקרא תמורה אזי התקנה לזם הוא שיקבל על עלמו אהיוס והלאה לעשות טוב חסו לקי"ם כ"ל דצ"ר פ"י יקבל עליו לקיים כל דבר הכתוב צחורה מהיוס והלאה, ואמר הכתוב אח"ז שלף איש נעלו

וכתן לרעהו ונצואר צודרש שהקצ"ה נקרא איש כעעס ד' איש ונלחמה ונצואר צרצונו צעע"ל פ"י חזריע אשר חיצת אי"ש רומז על גבורות כי האל"ף חציצה איש מורה על סם חלקים, והס"ן הוא ופסר חלקי"ם צוולוי" יו"ד, והיו"ד רומז על עילוי יו"ד, והסתחקה לגבורות הוא ע"י א"ל ור"צ חסד שנופסרם כנופסר איש עיי"ש חה פ"י הכחוב שלף איש נעלו פ"י חס ונכאן ולהצא יקבל עליו לעשות נעיעו אזי הס"ת הרמז צוולת איש צרוב חסדיו ישלוק ויסייר האקגרת (כי נעל הוא לשון סגירה כעעס נעל צפכיו) ונתן לרעהו יתן לו כל טוב, כי ע"י א"ל ור"צ חסד אשר ופסרם אי"ש יתחקהו הגבורות הרמזים צוולת איש ככ"ל ורצונו זללה"ה צעע"ל: **במסכת נדרים** דף ל"ז ע"ב אמר ר' ילחק וקרא סופרים, ועיטור סופרים, וקריין ולא כתיבין, וכתבין ולא קריין הלכה לנחש מוסיני וכו' קריין ולא כתיבין כו' אי"ת דסגד סגד לי (צ"י"א) אל"י דסגורן (ג' סי') אל"י דהשפורים (ג' י"ז) סלין קריין ולא כתיבין: כתיבין ולא קריין וכו' אי"ס דכ"י גואל חכני (ג' י"צ) עכ"ל הגו"י צקילור עיי"ש עוד **הנה** ידוע דכל היכא דליכא כתיב ולא קרי או קרי ולא כתיב צא לדרשה לאיזה דבר והנה פסוק ועתה כי אונס כי אם גואל חכני שחיצת אם כתיב ולא קרי פירש"י ז"ל שצא להורות שצונו היה רק ספק גואל כי עוב היה יוחר קרוב מצונו פירש"י סם וכן פסוק ותאמר אליה כל אשר תאמרו אלי אעשה שחיצת אלי הוא קרי ולא כתיב י"ש דרש צודרש סוף פרשה הי' כלומר עלי ליישב הדברים עיי"ש צודרש וברש"י על מגילת רות כי נעמי אמרה לרות ושעת שולוחיך עליך ואח"כ וירדת בגבון ורות לא עשתה בן אלא ותרד סגורן ואח"כ ותעש ככל אשר לותה ממותה ע"כ חיצת אלי קרי ולא כתיב לדרוש עלי ליישב הדברים, נשאר עוד הכי חרי קריין ולא כתיבין היינו פסוק ויען צונו ויאמר סגד סגד לי אה כל אשר עשית את ממותך שחיצת את היא קרי ולא כתיב וכן פסוק ותאמר שש השפורים האלה נתן לי כי אמר אלי אל תצוהי ריקס אל ממותך שחיצת אלי הוא קרי ולא כתיב: ואפ"ל שצא הכחוב לרמוז צוולת את שהוא קרי ולא כתיב למוז שנוקיים הודרש צוולת אשר עשית את ממותך אחרי מות אישך שאין לריך לוונר צחי" אישך (פ"י צו"כ דעסוס כבוד צעלה ודאי עשתה כל מה שתוכל עם המותה) ואפשר דהא דקריין א"ה שצא לרבות כיבוד לממותה צחי" צעלה ואולי גם כוונת הודרש

כן הגם שלא נזכר שם צמדת ונלח אה: ותיבת אלי שצמקוק שם השעורים נתן לי וגוי דקרי ולא כתיב כזר וצואר דצרי אלא ווי"ו זללה"ה בגליון המדרש עיי"ש:

אשת חיל נוי יונלא וגוי **זממה שדה** ותקחסו ופרי כפיה נטע"ה כרם וגוי טעמה כי טוב קשרה לא יכזה זלילה כרם **הנה** תיבת נטעם הוא קרי וכתיב הקרי הוא נטעם והכתיב הוא נטע זלא ה' שהוא לשון זכר ולריך טעם שסרי כל הפרשה נודתה זלשון נקיבה. ואפשר לומר זזה כי ידוע שכל פרשת אשת חיל ונפרשת על התורה לידע כמה ונעלות טובות ישיג אם יעסק בתורה לטובה ומאמר זממה שדה ותקחסו ופרי כפיה נטעם כרם רומז שאם יעסק בתורה יזכה להצין דבר נהוד דבר ויחדש חידושין בתורה עי' צופרטי הפרשת **והנה** ידוע ומאמר ר"ש זזהר זראשית דף ד' ע"ב על פסוק ואשים דברי צפ"ך וגוי לנטעו שמים וליקוד ארץ וגוי שאם האדם זוכה למדע חידושי תורה דברי דמכמתח אזי הטי"ת עושה ומחידושין הללו שמים חדשים. ואם האדם נחדש חידושי תורה זנגלם אזי עושה הטי"ת מחידושין הללו ארץ חדשה ופ"ד כתיב כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עוודים לפני וגוי עשיתי לא כתיב אלא עושה דעמיד תדיר ונאינון חידושין ורזין דאורייתא וע"ד כתיב ואשים דברי צפ"ך וגוי ע"ש זזהר זארכיכות נתיקת הוואור וזסקדוה זו יוצן זטוב טעם ויה שתיבת נטע"ה זא זקרי וכתיב שהקרי שהוא נטע"ה ל"כ רומז על הנפ"ש המצטכלת בתורה ונחדש חידושין בתורה שהחידושין זוכנים זשם כרם. והכתיב שהוא נטע לשון זכר רומז על הטי"ת שהוא עושה נאותן החידושין שמים חדשים או ארץ חדשה הנוכנים ג"כ זשם כרם וכן **אלת** כרם הוא נקמ"ר " פעם הו"י ז"ה זצ"ש: **ובזה** יס ליתן טוב טעם גם צמאמר טעמה כי טוב קשרה לא יכזה זלילה כרם אשר תיבת זלילה זא ג"כ זקרי וכתיב שהקרי הוא זלילה והכתיב הוא זליל זלא ה' ולריך טעם ע"י **אמנם** נודע אשר קודם חלות נקדחת ליל ונחלות ואילך נקדחת ליל. זה שרומז הפסוק כאן עם הקרי והכתיב על זכשגן של ישראל ש"ס כושגין שעוסקין בתורה עד חלות לילה ואח"כ יטנים. ויש נוהגין לישן עד חלות ואח"כ עוסקים בתורה. וזהו טעמה וגוי לא יכזה זלילה כרם ה"ינו אותן שעוסקים בתורה עד חלות וסקרי שהוא לא יכזה זלילה כרם רומז על העוסקים

בתורה ונחלות לילם ואילך אלו ואלו ונחגם קדוש: **הגרה** צעו"ז אכתי"ה ותאמץ זרועתיה ידוע שצמאמר זה נדרש על התורה ויש לומר זכ' זה אשר צעת לימוד התורה לריך לחבור ונחתי כוונת צמפלה כדי שלא יהא לכו רואם וכוי וגם רומז זכ' זה על לימוד התורה צעוודיה כוונת שה"י עד רצן גוולאל הזקן צמשה סוף ונסכת קועם וזהו חגרה צעו"ז ונחתי ה"ינו שצמאמר צהידים הרגלים ותאמץ זרועתיה ה"ינו שצמאמר צהידים על ח"יה דבר כדי שלא יפול ויהי לו כח ללמוד: **צ"ה** יד"ה שלחה זכישור וגוי יס לומר יען שהפליג צעוולת העוסקים בתורה זלילה זמאמר טעמה כי טוב קשרה וגוי ע"כ אמר יד"ה שלחה זכישור"ר תיבת זכישור"ר יתחלק לשנים זכ"י שו"ר ע"ד שדרשו חז"ל זכושרו"ת זכ"י וטיר"ת והכוונה שווי שעוסק בתורה זלילה התורה נודיעה לו החטאים שחטא וע"י עושה תשובה להטי"ת וכמאמר ר"י זזהר ויקרא כ"ג ע"ב חז"ל ונאן דקאים זלילה לזלעו זאורייתא אורייתא קא מודעא ל"י חו"י ולא זאורח דינא אלא כאמא דאודעא לזרה זעלש רכיך והוא לא אכטי ל"י והז זתיבתא קמי אורי" ע"ש ותיקות המאמר וז"ה שצמאמר יד"ה שלחה זכישור"ר זכ"י וטיר"ת שכן דרך המחתרעים שזקפקים כף אל כף ועל ירך כושב"כ כי אחרי שו"י נחנתי וגוי ספקתי על ירך זושתי וגם ככלונתי וגוי שעי" שעוסק בתורה זלילה עושה תשובה זלז נכפס ונכסה כף על ירך ונחזכ"י עלמה זא לו שומע וטיר הכונה זתיבת זכישור"ר ונזקל עליו לעשות מעש"ט וז"ש וכפיה הנזכו פלך רומז על חזוק מע"ט ח"ש אח"כ כפה פרשה לעני וגוי:

ש"ה לופיה הליכות זיתה וגוי הנס אות **צ** ותיבת לופיה הוא נחתון זכרצ"ן רומזים על זינה. ויען שקודם לזה הפליג צעוולת התורה זמאמר פיה פתחה זמכאם הרי חכמ"ה אמר אח"כ לופי"ה וגוי **צ"ה** רצתי הרומז לזינה כי אורייתא נחז"צ אחכילית כנודע זמ"ק: **והנה** תיבת הליכות זאם קרי וכתיב הכתיב הוא הליכות אות " אחר אות ה' וסקרי הוא הליכות " אחר הלמ"ד. ויש ליתן טעם שהכתוב זא לומר על הא דאמרינן כל הסוכה הלכות זכל יום נוצטת לו שהוא זן עוה"צ שזמאמר כוי ואין אנו יודעים כמה הלכות לריך ללמוד ע"י זא הכתוב ללמד שריך ללמוד ס' הלכות לפחות זכל יום. "מדמאמר הכתוב הליכות וסקרי הליכות" כלל

כללוד וזם כלומר ה"י הלכות. וזל הרנו הזם
 כאן יען שקודם לזם אשר והורה חק"ד על לשוכם
 ואיתא בגמרא קוכה דף ע"ג ובי ים תורה
 חקד ותורם שאינם על חקד אלא תורה לשונה זסו
 תורה חקד. שלא לשונה זסו תורה שאינה על חקד
 תורה ללאדה זסו תורה חקד וכו' ע"ש וקצ"ל
 הכתוב שבכאן שאם לומד הלכות שזם תורה חקד
 כי ע"י שידע ההלכות אז יודע בעצמו איך להסתנהג
 ע"פ תורה וגם לתורות לאחרים :

בנתינת ספר תורה

בגמרא סנהדרין דף כ"א ע"ג חנן גבי מלך
 יסאל וכותב לו ס"ת לשמו יולא לעלמא
 ונוליא עמו. ככס הוא ונכיסה עונו וכו' ובגמרא
 עס אמרינן וכותב לו ס"ת לשמו. תנא ובלבד שלא
 יתנאה בשל אבותיו אשר רצה לעמ"י שסיחו לו
 אבותיו לאדם ס"ת ונולא לכתוב ושליו שכאמר ועתה
 כתבו לכם את הסירה, איתבי"ז אצ"י וכותב לו ס"ת
 לשמו מלך אין הדיוע לא, לא לריכא לשתי תורות
 וכתביא וכתב לו את משנה, כותב לשמו ז' תורות
 אחת שהיא ככנסת ויולא עמו, ואחת שמוכחת לו
 צבית גבוה, אותה שיוולא וככנסת עמו עושה אותה
 כעין קומיע ותולס צורעו שכאמר שויתי ד' לכבדי
 העיז וגו' עכ"ל בגמרא, כאלא וסקיקין לפלכה דבין
 מלך ובין הדיוע אין להס להתנאה לא בשל אבותם
 ולא בשל אחרים אלא לריכס לכתוב להס ס"ת,
 הדיוע ס"ת אחת, ומלך שני ס"ת, אלא טייל"ד
 בלשון בגמרא צומ"ש שלא יתנאה בשל אבותיו דט"ל
 אינו יולא בשל אבותיו כלשון בגמרא צכ"ג י"א
 או לא י"א, וסנראה צום ע"פ פשטות שבלשון זס
 ונראו לנו סיות שאדך העולם שבני אדם אחפאריס
 ונעם שאציו ואבותיו ס"י גדולים צתורם וע"ז אשר
 ובלבד שלא יתנאה"ס בשל אבותיו כלומר נע לו
 שאבותיו ס"י גדולים צתורם אס הוא בעלמו אינו
 ע"נע א"ע צתורה ככאמר התנא הסקן עלמך ללאוד
 תורה שאינה ירושה לך, וכ"ש שאין לו להתפאר
 צום שאחרים העה גדולים צתורה, כי צום צודאי
 אין לו נפקותא, כי אס אבותיו עכ"פ סס בעלי
 תורה יס לו ג"כ תועלת שאס י"נע א"ע צתורה אזי
 זכות אבותיו ונעטייתן. אמנם עוד לאלוה מילין
 בלשון שלא יתנאה שפירושו שלא יתפאר כי ונראו
 צום אשר הס"ת צודת התפארת, וראיתי להעתיק
 כאן מאמר התיקונים תיקון כ"ה וז"ל ואורייתא תרין

סקודין אית צם, חד וסגית צם יונוס ולילה, תנינא
 לעסוי לאלכא ס"ת דלזיל עמ"י בכל אחר סה"ד
 וסיחה עמו וקרא צו כל ימי חיו, ס"ת אחאי למלך
 צבין דלאו איסו מלכא אלא וקטורא דמלכות ולריך
 לעסוי ל"י עמ"י ס"ת דאיסו עמודא דאונלעיתא
 לאתקטרא צ"י קצ"ס ושכינת"י, וס"ת איסו דרגא
 דיעקב דאחמר צ"י ויעקב איש תס, וס"ת כך לריך
 לעיסוי סס צלא פקולת (לא סקר ולא יתיר) עכ"ל
 סה"ז הרי סס"ת הוא עמודא דאונלעיתא דרגא
 דיעקב הוא אדת התפארת ככודע ע"כ נקטס סצרייתא
 לשון שלא יתנאה לשון התפארות צכדי שבידע סס"ת
 הוא צמדת התפארת דרגא דיעקב :

והנה עוד איתא עס צמ"ז וז"ל ותכין אומות איוון
 צריאס וצסון ס"ת גרפין חעס אונות וורדא
 ועלייסו כאמר סרפס עוודים מועל לו עס ככפס
 עס ככפס לאחד, ס"ת איוון וקטורא דאת ר' דאיסו
 ס"ת ארוכא דס"ת דא ככא דלצא עכ"ל, הרי סהס"ת
 רועז על ארת ר' מנשו ית' אשר לזם רועזים סה"ת
 גדפי ריאה, וצום אמרנו עוב טעס על נעם ככאמר
 צפסקו כשהעלה דהע"ה את ארון האלקים ויהי כי
 לעדו נוטאי ארון ד' עשה לעדים ויצח שור ומריא
 וצודאי דהע"ה עשה סכל צכוונה מיוסדת איכ לנעם
 דייקא צכל עשה לעדים, אונס יתפרש צעוב עס
 דצני סה"ז סכ"ל יען אשר סס"ת רועז על ארת ר'
 ונשו ית' ע"כ עשה כן דייקא צכל עשה
 לעדים כווספר ארת ר' (ועי' צצדקס ס"פ צמדצב
 פ"ד על פסקו ופקודת אלעזר צן אהרן סכהן יס
 עס הרצם מ"ד איך סקריצ דהע"ה את סקרצנות.
 אונס כשהענין עס אין ונעס סתירה לצצרינו). וצום
 אמרנו ג"כ צעה סצפי סחס צפי סנוועדות כל
 עולה סקר ר' מלצד גצ' סצוועת כאמר עולה ואלא
 ר' שהיא ונהנעס סכ"ל יען סצצוועות ניחנה
 תורה סרוועת לארת ר' ע"כ כאמר עס מלא ר'
 וע"ש צצעה"ס ו"ס להעמיס גם צצצרינו כצצרינו :

לר"ה

ובחדש השביעי צאחד לחודש אקרא קודש
 יסוס לכס וגו' ועשיתם עולה לריח ניחוח לדי
 פר צן צקר אחד איל אחד וגו'. איתא צצק"ק כל
 צן צקר דענין צחציר עכ"ל כי צפ"ר צן צק"ר סנועעיס
 סס דרגא תציר וכן לעיל צפסס וצצוועות סכתוב
 צסס פרי"ס צכ"י צק"ר סניס גם צסס סנועעיס סס
 דרגא תציר וכן אח"כ ציוס"כ סכתוב צו פ"ר צ"ן
 צק"ר

צק"ר כדי שלא לעורר את הגבורות, ואלל צמחי עלתה כאמר פר אחד ולא כאמר צן צקר וגם לא נקוד צמעים של דרגא תציר יען כי צמחי עלתה הוא הכל חסדים :

בפרישת. וירא ותאמר טרה לחוק עשה לי חלקים (כ"א. וי) איתא צודרש ח"ל רי צרכי צרי יהודה כה צעשה סנפקדה אצנו טרה הרצה עקרות נפקדו עומה, הרצה חרשים נחפקמו הרצה קומים נחפתחמו, הרצה טועים נחפסו כוי רי לוי אור הוקיפה על המאורות כוי עכ"ל סודרש **והנה** לפי המצאה בקפריס אשר תיצת טריה נוערין קון "סופר" ראש "השנה" י"ל טזה ארמו המדרש אשר ע"י מלות הקיעת סופר אנו עושיכים צבי חיי ומזוי הרצה עקרות נפקדו הרי צבים הרצה חרשים נחפקמו כוי טהם רפואה הרי חיים, רי לוי אור הוקיפם על המאורות רומז על מזוי, כי צקצת המאורות נחגדלים המאחים כידוע וע"ל טעם שהוקפת המאורות רומז על מזוי ע"פ מה שאמר האמור"ר צסם אלא"י מור"ר זללה"ה על המדרש לקמן הכל צחוקת קומין (אלל המכנסה) עד שהקצ"ה נאיר את עיניהם שנאמר ויפקח חלקים את עיניהם ואמר אלא"י פירוש המדרש הזם ע"פ דברי המושנה סוף קידושין ראיה מיידי חיה ועוף טיש להם אמונות והם נחפרכין שלא צלער ונה חלו סנבראו לשונטי כוי אני סנבראחי לשונט את קובי אינו דין שחפרכם שלא צלער אלל שהרעותי את מעשי וקפחתי את פרכתי ואמר אלא"י הפירוש כי ה"ו ע"י ונעשים לא טוצים והסך פק"ח לחיצת קפ"ח והו וקפחתי את פרכתי, וכשנחנק נעשיו אז חזר הלידוף קפ"ח לקפ"ח ח"ש המדרש הכ"ל הכל צחוקת קומין ר"ל טעוין לידוף קפ"ח, עד שהקצ"ה נאיר את עיניהם היינו שחזר ללידוף פק"ח עכ"פ נטוע וזה טרצוי האור רומז על פרכסה ח"ש המדרש הכ"ל הוקיפה על המאורות דהיינו פרכסה: **ותאמר** טרה לחוק עשה לי חלקים כל השאוע ילחק לי נראה לפרש הפסוק צמחשי"ה ע"פ המצאה בקפרי מוסר אשר תיצת טריה נוערין קון "סופר" ראש "השנה" סנבראו ארמו הקיעת סופר, והנה כחוצ צקידור הארז"ל לכוון טיש צלג"ד קולות דמויטצ ריע טרמיטין לצטל צהם הילח"ר של ע"י, ולמו"ד קולות דהפלת מוסף דצלחש יס ג"כ ריע טרמיטין לצטל צהם הילח"ר של גילוי עריות, ולמו"ד קולות דחזרת הפלת מוסף טהם ג"כ ריע טרמיטין לצטל צהם ילח"ר של טפיכת דעים, וי"ד קולות שאמר החפלה לצטל צהם ילח"ר של לשון הרע, הרי לפיך טהקיעת

צק"ר אחד ג"כ צדגא תציר, וכן ציוס אי וצי דקוכות, **והנה** לריך ליתן טעם על המקורה למה טעחין צמקורה זו עד ר"ה ולא כחצ זה טיקף גצי פסקה, גם לריך לרומ וליתן טעם גצי ר"ח טנאמר טס ג"כ פריס צבי צקר טנים ואיל אחד ועס הטעמים סס והסך פטניא ז"ק ולומה נטחנו צרי"ה הטעמים ונטעווי המועדים: ולחרן כל זס כלע"ד צעשטי"ה כי נודע אשר פר רומז לחסד ולגבורה כי ור"צ חק"ד צבי"ה פ"ר וה"כ מכלפ"ך פטוניס צבי"ה פ"ר גבורה ד"ן כוי"ט רצינו צעט"ל כ"ז צ"פ פחח דף רומי"ו ע"י, וכחצ טס טזה סוד פרי"ס צבי צקר טני"ס וצק"ר הוא לשון ציקור לחסד ולדין להיכן טדעת כועס עיי"ש וצחקדומס זו יטורן סכל, כי נודע המטסה צפ"ק דר"ס צארצעה פרכיס העולם נידון, צפסקה על הטצוהס צעלרת על פירות האילין, צרי"ס כל צאי עולם עוצרין לפניו צכצי מרון וצחג נידוכין על המי"ה, נמלא לפי"ז יצוה סכל על נכון, כי מוס טנותחילים הטעמים של דרגא תציר צפריס צבי צקר סאמור גצי פסקה ולא גצי ר"ח יען כי צפסקה הוא דין על הטצוהס ולכן הטעמים סס דרגא תציר אשר הטעמים הללו מוריס טיחא הלצ נטצר ויתפלל לפני השי"ה טהפ"ר יטוע לחסד ולא לגבורה וטהעלה הטצוהס כהוגן וטנת צרכה, וע"כ נאמר אלל כל המועדים פרי"ס צבי צקר טני"ס צדגא תציר יען טהם ימוי דין ככ"ל צוטטה וטהעומיס רומיס לצקט רחמי השי"ה טיחא לטוצס, וע"כ צאפטע לרומ ונה טאלל ר"ה ויח"כ נאמר רק פ"ר צן צקר אחד יען טהם ימוי דין גמור כנודע עסקידור צצרכת אצות עכוונת רי"ה, וע"כ גם צעל המקורה טוחין ולא ל"ין עד ר"ה, יען כי ר"ה יוס דין יותר ול"ל הלצ יותר נטצה, וצז"ה י"ל ג"כ למה גצי סוכות לא נאמר פריס צבי צקר רק צטני יומיס הראשונים וצטאר היומיס לא כחיצ צבי צקר רק פריס טחס יען כי פרי"ס צבי צקר רומיס לחסד ולגבורה ככ"ל צרצינו ואיתא צזטר פחח רכ"ע על סא דאמרינן דצכ"י וצטק"י וצצעי"י רומז מוס כנודע דצרי הגמול צזס טרומז צזה אשר המיס סזדוכיס רוליס לחטגבר ר"ל והכני עכניעה אחוס, ח"ש צפי נח ותכ"ה טחיצ"ה צחוד"ט טצעי"י וצצעי"ה "עטר י"וס לחוד"ט ע"ל סרי ארמי"ה ותנח טחיס סיינו סכני צחוד"ט טצעי"י הוא חוד"ט חטרי צצעט עטר י"וס לחוד"ט הוא י"ז חטרי י"וס גי דקוכות, על סרי אררט סס דיניס להכניעס ע"ש ונחיקת סאמור, נמלא טע"כ לא נאמר מ"וס גי דקוכות ואילך צכ"י

שתקיפת שופר וכפר על ע"ז וג"ע וספכ"ד ולה"ר.
 וסנה מצואר במדרש פי וירא על פסוק ותרם קרם
 את צן הגר האלמית וגוי מלחק ח"ל אין מלחק חלא
 ע"ז סכאמר ויקומו ללחק ח"ל מלחק חלא ג"ע סכאמר
 צא חלי וגוי ללחק ח"ל מלחק חלא ספיכת דמים
 סכאמר יקומו כל הנערים וילחקו הכי כי לחוק רומז
 על ע"ז ג"ע וספ"ד חס פי' וסאמר קר"ה למויק
 עש"ה לי חלקים פירוש תקיעת שופר של ר"ה המרומז
 במצבת קר"ה הוא תיקון על מצירות הרמזים במצבת
 למויק ככ"ל ויפי' פירוש עש"ה מלשון תיקון, ואמר חס"ז
 כל הסומע ילח"ק לי שהוסיף אות י' על מצבת לחוק כי אות
 י' מצואר בספרים אשר נרומז על כתר גם מצואר בספרים
 סבסיפור לשון הרע ח"ו פוגם בכמה וע"י מלות
 תקיעת שופר שסומע ומחן ככ"ל וסאמר ח"ל וחסו כל
 הסומע ילח"ק לי ר"ל ע"י סמייע"ה שופר ומחן כל
 ד' העצירות ככ"ל. **ואגב** שאנו עסקין בענין הזה
 אמרנו למדע מיומרא דגמרא צ"צ כי"ח ע"ה ר' צנאה
 הוי מליין וערתה כי וטעא למערתה דאצרהס סז"י
 לאליעור עבד אצרהס דקאי אצצא ח"ל מאי קעביד
 אצרהס, ח"ל דקגבי צכנפס דשרה וקא ועי"כא לי
 צריש"י, ח"ל זיל חיווא לי צנאה קאי אצצא, ח"ל
 ליכול מידע ידע דילה"ר צהאי עלמא ליכא וכו'
 עכ"ל הגמרא וכוכל לרומז כי ידוע מדברי רבינו צ"פ
 ח"י אשר וער"ה צביעי ז"ם אד"ס, ונודע אשר ז'
 ספירות הצנין כל ספירה נקפחה צמס אדם וכן
 כל אדם כולו מ"ז מולא דזה פי' הגמרא ר"צ הוי
 מליין מערת"ה ר"ל שהיה הולך ומדרגה למדרגה
 ומתחיל לעילא עד קצא למדה הסוד דרגא דאצרהס
 והס למערת"ה דאצרהס, אשכח"י לאליעור עבד אצרהס
 וכו' ח"ל מה קעביד אצרהס ח"ל קגבי צכנפס דשרה
 ר"ל הסתלקות המוחין נקרא שניה כמצואר פ"ס צכוונת
 שופר והו דקגבי צכנפ"ס דשר"ה וק"ה ועי"כא
 ל"י צריש"י כי קר"ה רומז על תקיעת שופר ככ"ל
 ופ"י תקיעת שופר נמשכו המוחין חסו וקא ועי"כא
 ל"י צריש"י שנמשכו המוחין להראש חסו מ"ש ח"ל
 ליכול מידע ידע דילה"ר צהאי עלמא ליכא כי הנושכת
 המוחין הוא ע"י עולם הצנינה עולם התשובה וס'
 אין ילח"ר שולט כידוע מכוונת יו"ט כ' :

בפרשת וירא (כ"א י"ג) **כי ביצחה יקרא לך**
 זרעו, יס לרומז היות סצרי"ה נצרה העולם
 וידוע שאמר ח"ל צחלקת עלס צמסצמס לצרפו
 צעה"ד ורלס שאין העולם עסקיים וסקדים מדמ"ר
 וסמפס למדסה, ופי' חל"ז מ"ר זללסס סלא סיס
 ססתנות ומסצמס ח"ו רק סהולך לסיות למלום סדין

כדי שיוכל לקבל סרמזים חסו הרומז ג"כ צמסוק
 חזס כי צילחק כי ידוע אשר ילחק רומז על למלום
 ודין חונס אמר סכחצו יק"ה ל"ך זרע סיינו
 סהלמלום וסדין יסיס ללורך סרמזים כמו זרעס
 סזורעיס ואח"כ נהיס מונס, והאלא אשר ג' חיצות
 יק"ה ל"ך זר"ע וספרס אצרה"ס ילח"ק יעק"צ רומז
 על סכ"ל ססדין סיס ללורך סרמזים כי ילחק סו'
 דין ואצרהס ויעקצ סס חקד ורמזים כידוע:

ישם (כ"ג י"ג) **וישא** אצרהס את עיניו וירא והסס
 ח"ל אחר נלחו צסצד, ח"הא צמדכס וסו חמר
 ח"ר יודן אחר כל המעשים ישראל נלחזים בעצירות
 ומסככיס צלרות וסופן לגלול צקרניו של ח"ל וכו'
 עי"ש עוד צאריכות. **והנה** לשון סמדכס שאמר ח"ה
 כ"ל סמעש"ס ל"ך ציחור, חונס סכוונס סו' אחר
 כל מעשס סעקידס, כי נודע אשר ע"י סעקידס
 ככלל ילחק צאצרהס ואצרהס צילחק ח"ה צאשא
 ואשא ציחור, ח"ש אחר כל המעשים ישראל נלחזים
 בעצירות כו' וסופן לגלול כי קודס סעקידס סיס
 מדחו של ילחק אצינו מדת גצרה ודין ומדסה"ד סו'
 צאס סמטא אדם ח"ו לא יסא לו סקנס ח"ו, חונס
 ע"י סככלל צאצרהס יס סקנס חסו ישראל נלחזים
 בעצירות כו' וסופן לגלול :

עוד צמסוק סכ"ל וירא והסס ח"ל אחר וגוי יל"ד
 וסו לשון אחר סלא ילחק אצינו לא אמר רק
 ואיס סס"ס לעולה ואצרהס אצינו אמר לו חלקים
 יכסה לו סס"ס וא"כ יולדק יוחר לוחר וסנה ח"ל
 נלחו צסצד צקרניו ועיין לעיל שאמר סמד"ר צה
 וצכ"י צחוונס ולעיל פירשתי צבוז דצרי סמדכס וכעת
 ח"י מוסיף לוור כי חיצת אחר נקוד צנועס זקף
 גדול וידוע אשר טעם זה עומד צפ"ע ועורה סלא
 לסצר כ"כ חיצת אחר אל וסנה ח"ל חלא לפדס
 חיצת אחר כפירש"י או כע"ש צמדכס. (ועיין עוד
 מעצב לדף חזס צסוק ע"ד על פסוק צי כסצמחי)
תהלים כ"ז לדוד ד' אורי וישעי וגוי צקרוב עלי
 נרעיס וגוי אחת סאלחי עאת ד' אותס
 אצקס סצחי צצית ד' כל יעי ח"י לחזות צנועס ד'
 ולצקר צסיכלו וגוי ע"י צמד"ר פי' אחר סמדכס וממור
 חזס על ר"ס ויוס"כ ח"ל רצנן סמדין קר"ה צרי"ה
 ויוס"כ אורי צרי"ה וישעי ציוס"כ וכו' צקרוב עלי
 נרעיס חלו קרי אופיע וכו' לפי סקרי אופיע צא"ס
 ועקנרגיס על ישראל וכו' עי"ש צמדכס אשר ססי"ח
 צעלנו ח"ל את ישראל מן סעקנרגיס, ועול"ה לאור
 עסמטן לזאת אמרנו ג"כ רומז צמסוק סכ"ל אחת
 סאלחי עאת ד' וגוי פי נודע מה"ז סצרי"ה ויוס"כ
 ל"ך

כ"ט ולפי"ז יתחם עקידת יחסי חזינו זר"ה ע"כ
 באפשר לנו ג"כ אשר זכרת וכחול אשר על שפת
 הים סייך לר"ה כי כבר הצאתי ז"ש וישלח מאמר
 ר"א ז"ש פקדי רכ"ה שעי"כ צדק הש"ת לז"י כחול
 הים צגין דיווא כד סלקין גלוי צועפא ורובוא ואינון
 גלין סלקין לטעפא עלנא כד וועאן ומעאן חולא
 דיווא וייד אחצרו ותצין לאחורא ואשתכחו ולא יכלין
 לשלטה וכי וכחו כן הים בני ישראל כחול הים
 וכשאוה"ע שהם גלי הים מארי דרובוא רולים לשלוח
 ולטטוף העולם כשרואים לישראל שהם ונתקשרין
 בהקצ"ה תצין ואחצרו קווייהו ולא יכלין לשלטה
 והנה ידוע אשר זר"ה צ"ה צ"ה שרי ועלה לקטרג על
 ישראל ע"כ הצע"הו הש"ת וברכו בצרכת וכחול
 אשר על שפת הים דייקא זר"ה ככ"ל ועתידש כי
 הצע"ה לו הש"ת אשר אוה"ע לא יוכלו לקטרג
 עליהם וכפי"ז הזמר הכ"ל :

ובאפשר לומר שכבר הצע"הו הקצ"ה דבר זה
 באננו אליו והיה שמוך הצרכת כי אז
 הונו גוים נתתיך ופירש"י אז לכל העולם ולווערתי
 פירושם שהיו ירא אז ושלטו על כל השמים של עי
 אווהו אך כי הם לא מאר חלל על הצרכת חזינו
 עלנו ובאין הצע"ה לו גם על זמנו שהצע"הו שרים
 יתצרו קווייהו באננו והרבה וגוי זרעך וכח"ל וגוי
 וככ"ל מפירוש הזמר :

בגמרא ר"ה דף כ"ו ע"א ז"ל הגוי ונאלי ושמע
 דסאי יוצלל ליסכא דליכרא פוא דחניא
 מאר ר"ע כשהלכתי לערצא היו קורין לדיכרא יוצלל
 ואמר ר"ע כשהלכתי לגליא היו קורין לדה גלמודה
 ונאלי גלמודה גמולה דא וצעלה ואמר ר"ע כשהלכתי
 לאפריקי היו קורין לנעה קשיטה לנאלי כ"ו לפדושי
 ונאלי קשיטה לאורייתא ונאלי דנקי יס לנוז בזו
 הגמרא וגם יל"ד צלשון הגמרא שפתח צועה וקיים
 בדנקי דכחו שהתחיל היו קורין לנע"ה כן ה"ל לקיים
 ונאלי ונע"ה אונס ידוע חשר ע"י תקיעת שופר
 כעשבים הנוחין לז"א ונתגדל כלי הג"ה ונעשים חז"ד
 והנשכת הנוחין הוא ע"י הצנים הנקראת יוצלל
 וסנה ידוע ונזסה על פסוק קילו לרוב צערות
 צייק טווי צערות הוא צינס כלל הנוחין נאלא
 דזה פירוש הגמרא כשהלכתי לערצא דייקא לערצא
 לשין צערות הכ"ל היו קורין לדיכרא יוצלל דיכרא
 הוא חיל ומדוע ונקידור צ"ש העקידה אשר חיל
 הוא צציה עיי"ש והו שרונה צו"ש כשהלכתי לערצא
 היו קורין לדיכרא יוצלל ונאלא הוא צינס וגם
 דיכרא רואז על ז"א הנקבל הנוחין וסנה ידוע
 כאשר

לריך להיות עיקר כוונת פהלים לתקן את אשר עיות
 ולקבל עליו עול ולכות שמים ולא כאינון ללווחין
 ככלבים הצ הצ הצ חיי הצ וחוכי ולזה צא הנושור
 להודיע שזה לא מאמר חלל כשאין כוונתו לעבודת
 הש"ת אזל אס וצקש חיי ונחוני כדי שיוכל לעבוד
 להש"ת בזדאי ונחר זה שאמר חס"ה שאלת"י ונא"ה
 ד"י חו"ה הצק"ש שפת"י צצית ד"י כ"ל יו"י חיי"י
 פ"י כל ונה שאני וצקש הן חיים הן פרכסה הן כל
 שאר צקשות אין כוונתי רק לדבר חס"ה שאוכל
 ליצב צצית ד"י צחורה וצתפלה ונ"ש כפל לשון לחיות
 צנועס ד"י וח"כ ולצק צציהלה כי יס כוונת ודרגות
 צעודתו י"י :

שם פ"א ד"י תקעו צמדש שופר צכסה ליום הגנו
 כי חק לישראל הוא ונשפו לאלקי יעקב יס
 לנוז צזה הפסוק כי נודע ונזר פתח רל"א צי
 אשר עם בני ישראל הקדושים הם האצרים של
 השכינה הקדושה נר ד"י נשנת אדם ח"ל צקילור
 והוא יווא דר"ה ונשנא צעלוא לנכנס חוצין
 דעלוא וכדין כל הצדין דאינון ישראל אינון צעלוא
 דאינון הצדין דווערנא נר ד"י נשנת אדם שכינתא
 קדישא וכדין כל ישראל צעלוא ונעלי שופר להערה
 צ"י ההוא תקיעה שצרים תקיעה הרי לפניך אשר
 בני ישראל הנקראים נר ד"י שהם צציה ונחמה החוצין
 וע"י תקיעת שופר כוונתו הענייה והו הרוז צכאן
 הקעו צמדש שופר כי נודע אשר כל השמימיין של
 הנאלי קולות הם הח"ק לכן צמדש שופר וקשרם
 חת"ק ונוזו כאן הכחוצ אשר נקשר הטרומיין והו
 כוונת צמדש שופר ואמר חס"כ צכסה ליום הגנו
 וידוע דרש הגמרא שהקדש ונשכה צה וסנה צכסה
 ליו"ס הגב"ו כאשר יס"י הגינו ונאל"י (כי כן הוא
 ע"פ הוצנא כי לר"י ווסך יו"ד וכן בגמרא ונאל
 חגיגו ציו"ד) יס"י וקשרם כ"ר והוא רואז על הכוכב
 לעיל צזהר אשר שכינתא קדישא וישראל הנקראים
 כ"ר הם צעלוא ע"כ הם ונחכים אונס ע"י תקיעת
 שופר כוונתו הענייה והו הרוז כ"י ח"ק לישראל
 חו"א וקשרם הש"ך עם הכולל יו"ד פעמים חסד
 וכן ונשפ"ו לאלקי יעקב וקשרם חרפ"ו כוונתו
 שנות ע"כ ק"ג ו"ה צ"ן קס"א קב"א קו"ג שוורה
 על רמזים כנודע :

בפרשת העקידה (כ"ב ע"ז) ונאמר צי נשצתי
 כאס ד"י וגוי כי צדק הצרכך והרצה חרבה
 את זרעך וגוי וכחול על שפת הים :
אמרינן צמד"ר פ"י אונס שהצועה שנסצע הש"ת
 לאצרהס חזינו הים צמדש השרי ע"ש פ"י

כאשר נכנסין המוחין אז גם הכני' נכנית קוצה שלימה, ונשא"כ כשמותעניס המוחין אז גם הכני' נחמטע קווצתם וחסו שרומז צ"ש עוד אח"ז ואמר ר"ע כשפלטתי לבג"י"א לשין גלות ורומז על העננות המוחין היו קורין וכו' גאולה דא מצעלה. כי נחמטע קווצתם ע"כ גאולה מצעלה והנה נודע אשר ע"י שאין נמשכים המוחין אזי יוכל ח"ו להיות שליטת הדינים ר"ל זה שרומזת הגמרא להנתיק הדינים צ"ש ואר"ע כשהלפתי לאפריקי דייקא לאפריקי"י כי ידוע מרצינו צעט"ל דרוש לתפילין על הגמרא פת צאפריקי שתיס ונפרש שפ אשר צאפריקי הוא וולטון ויפרקנו ונלכינו עיי"ש וחסו כוונת הגמרא כשהלכתי לאפריקי ר"ל אם רולה שלא יהא שליטת הדינים ע"ז רומז היו קורין לנעה קשיטת לנאי נ"ע לפרוטי נאה קשיטת נאה דנקי כי ידוע אשר הפסוק שם צפ' וישלח ויקן את חלקת השדה וגו' צמאה קשיטת רומז על כני' שתקן אותה יעקב אבינו וקרא לנעה קשיטת לשין קסוטו עלמד ר"ל שיתקן עלמו, גם רומז קשיטת לשון אונת שיתכבג בכל דרכיו צמאה להשי"ת ועי"ז הוא קונס את חלקת השדה הוא סכני' ונפרק ומלכות ומנושך רחמים צעולם וחסו שמסיימה הגמרא נאה קשיטת נאה דנקי"י לשין מנקה לשנים מן נחל ונקס :

גרסינן בגמרא ר"ה כ"ט ז' על הא דתנן יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת צאקדש היו חוקעים אבל לא צמדנה וגו' ונח"ע א"ר לוי וכו' כתוב אחד אומר שבתון זכרון תרועה וכתוב אחד אומר יום תרועה יהיה לכם, ל"ק כאן ציו"ט שחל להיות בשבת כאן ציו"ט שחל להיות צחול וכו' ויל"ד קלת שהפסוק זכרון תרועה הוא צפ' אומר ופסוק יום תרועה הוא צפ' פנחס הלא ברוב פעמים פל ר"ה להיות צחול ולא בשבת וא"כ ה"ל להקדים יום תרועה ואח"כ זכרון תרועה :

ובאפשר לומר צום כי תכלית וזה שזוהה התורה לתקוע שופר צר"ה הוא כדי להנשיך המוחין ולהנתיק הדינים כנודע וכנ"ש צקידור על יום תרועה ונחוק הדין ע"כ שקדוהם התורה זכרון תרועה ליום תרועה כי זכרין תרועה מורה יתח על המתקת הדינים כנ"ש צקידור על זכרו לחיים וחסו ע"ד סוף מעשה צומשצם תחלה :

עוד באפשר שצא לרומז על הא דתנן (ר"ה פ"ד וי"ז) העובר לפני התיבה ציו"ט של ר"ה ששני מחקיע עיי"ש הטעם הרי שעיקר מלות תקיעת שופר הוא צתפילת מוסף ולכן לא כאמר צפ' אומר רק

זכרון תרועה כי אין הכתוב צא לשמיענו צפ' אומר דין ממוספין כי מוקומו שיעקר הוא צפ' פנחס אבל צפ' אומר לא צא הכתוב להשמיענו אלא שבאחד לחודש השביעי הוא ר"ה וצפ' פנחס ששם הוא עקר דין המוספין כאמר יו"ט תרועה לרומז שיעקר תקיעת שופר הוא צמוסף וזוה ונחורז ג"כ הא דאמרינן צפ' אומר צמוד"ר ק"פ כ"ט וז"ל בכל מוספין כתיב וסקרצתם וכאן כתיב ועשיתם הא כילד אומר להם הקצ"ה לישראל צני צעלה אני עליכם כאלו היום נעשיתם לפני כאלו היום צרחתי אחכם צריה חדשה וכו' עיי"ש ויל"ד הרי כאן צפ' אומר לא כאמר ועשיתם רק וסקרצתם אך צפ' פנחס, כתיב ועשיתם והתירוץ הוא כ"ל שלא צא הכתוב כאן ללמוד דין ממוספין וכ"ל והנודש קאי על פ' פנחס :

בגמרא ר"ה דף ל"ג ח"ר מנין שאמרים אבות שנאמר וכו' מנין שאמרים מלכיות זכרונות ושופרות ר"ה אומר דכתיב שבתון זכרון תרועה וקרא קודש וכו' ח"ל ר"ע וכו' אלא שבתון קדשו בעשי"ת מלככם זכרון אלו זכרונות תרועה אלו שופרות וקרא קודש זו קדושת היום מנין שאמרים מלכיות הניח רבי אומר אני די אלקיכם וכתוב וצחדש השביעי זו מלכות (ופירש"י אני די אלקיכם, דלעני ולגר תעזוב וקמו"ד ל"י צחדש השביעי זכרון תרועה) ר' יוסי צד יסודי אומר ח"ל הרי הוא אומר וסיו לכם לזכרון לפני אלקיכם שאין ח"ל אני די אלקיכם זה צנה אז לכל מקום שנאמר צו זכרונות יהיו מלכיו"ט ענאש וכו' עכ"ל בגמרא, הרוחא יראש אשר דברי רבי אומרים דורשני ויל"ד דצבריו הלא מלכיות זכרונות שופרות אנו אומרים צריה ולמה כאמרו המלכיות אלל שצעות (כי הפסוק של לקט ופאה דכתיב שם לעני ולגר תעזוב כאמר גני שצעות צפ' אמור) ואין אנו יודעים ש"ל מלכיות צריה אלא מכה קמיכות ובאפשר לומר צוה ששהורה ר"ה לתלות ר"ה עם חג המלות וחג השצעות ויתפרש צמוז עם מאמר ר"ה פ' תלום קפ"ג ע"ב וז"ל בקילור ואלמלי סו נערין ישראל תרין סטרין דכהעי אלין (פ"י מלות צפסקה וליזר מחוץ ובצצעות לקבל עליו עול תורה) לא היו עיילין צדיכא לעלמין ציו"ט דר"ה דליהו יונא דדינא דלאו איהו אלא לחינון דלא נעלי מיללא דאסותהא ושצקו לאסותהא דאורייתא עיי"ש צזהר וזהו שקשרה התורה המלכיות שאמרים צריה אלל מלות פאה ולקט הנאמר בשציעות צדי שנידע אשר ר"ה קשור עם חג המלות וחג השצעות

שאלם נה"י מוהרר עמוץ צחג המורה ונקבל עלינו
עול תורה צחג הסבועות אזי זרי"ה לא יסא עלינו
יום דין רק חסד ורחמים :

והואיל וחסא לידן סאי מורה דפסא ולקט הכאמר
חסר פסח ועלית אמרנו חאפטר דהכס
רטיי ז"ל כתב טס צפי אמור צטס החי"כ וז"ל
וצקלרכס וגוי. סור וסנה לעצור עליהס צטני לארין
חסר רי אנדימי צרי יוקי ונה ראה הכתיב ליחסס
צאמלע הרגלים פסח ועלרת עכאן ור"ה ויוה"כ וחסאן
ללעדך סכל הסותן לקטו סכסס ופיחס כרסוי מעלין
עליו כאלו צכס ציהניק וסקריצ עליו קרצנותיו
צתוכו עכיל רטיי ז"ל ועי צלוס"ה ז"ל עוד טעס
וסהס דצרי רצותיו ז"ל סהצי"א רטיי סס צודאי
חסות ולי"כ הטעס פסוטו סהרי ספרסס ויירי מעינין
קלירס דהיינו צפסס וקלירס סעומר ובעלרת וקלירס
חטי ספי"כ סייד ספיר לוור וצקלרכס וגוי לא הכלס
פסח סדך ולקט קלירך וגוי ועל וס סכאמר עוד
פלוס זו צפי קדוסיס עז"א סחי"כ לעצור עליהס
צטני לארין :

בגמרא ר"ה דף ל"ג ע"ג ת"ר מנין סצטופר ת"ל
וסעצרת סופר תריעס (פ"י כי צרי"ה לא
זכר סופר צתורה לא צפי אמור ולא צפי פסח
רק צפי אמור כתיב זכרון תרועס וצפי פסח כתיב
יום תרועס ולא ידעינן צפס לתקוע ע"כ ילפינן
ויוה"כ סל יוצל סצפסרת צהר) אין לי חלל ציוצל
צרי"ה מנין ת"ל צחדס סצציעי ווס ת"ל צחדס סצציעי
סיהיו כל תרועות סל חודס סצציעי זס כזס ומנין
ספסועס לפניס ת"ל וסעצרת סופר תרועס (פירש"י
וסעצרת פסוטס וסעצרת קול חסד) ומנין
ספסוטס לחסריס ת"ל תעצירו סופר ואין לי חלל
ציוצל צרי"ה מנין ת"ל צחדס סצציעי סאין ת"ל צחדס
סצציעי ווס ת"ל צחדס סצציעי סייסו כל תרועות
סחדס סצציעי זס כזס ווננין לסלט סל סלט
ת"ל וסעצרת סופר תרועס סצתון זכרון תרועס יוס
תרועס יסי לכס ומנין ליתן חס סאמור סל זס צס
וסל זס צס ת"ל סציעי סציעי לגויס חס כילד סלט
ססן פטע עכ"ל סגמר חע"ס :

ובאפשר ליתן טעס לוס לא זכר צתורה צרי"ה
גופי סופר ותקיעס לפני ולחסריס ולא
ידעינן דבר זס עד דילפינן ויוה"כ סל יוצל לכאורה
סיה לריך יוסר ללמוד יוה"כ סל יוצל ורי"ה כי ר"ה
סול צכל סנה ויוס"כ סל יוצל סול חס לחעסיס
סנה וסכסס צס צערתו יסי כי ידוע חסר תקיעס
רווח על חקד חצל תרועס אינו רווח כ"כ על חקד

כוו תקיעס ע"כ לא נכתב צרי"ה רק תרועס יען
ססול יוס סדין לא ללחס סתורה לגלות חס סססד
צכדי סיירל סלדס לפני סטי"ת לידע דלית דין
ואית דיין ועי"ז יעסס סצוצס סליוס ולו יזכס
לחסדי סטי"ת ולכן לא זכר תקיעס רק ציוה"כ כי
לז כל אי וחי עוסס תסוצס סליוס וסגס ספסוק
מדבר ציוה"כ סל יוצל ססול רק פסס אי צמוסיס
ססס וי"ו סול כן צכל יוה"כ רק סצצנת סמוסיס
סול כן צכל ססנה כומו ציוה"כ סל כל ססס וססס
כנודע ווסס סטעס לא זכר ג"כ סופר צרי"ה רק
ציוה"כ כי סופר רווח על חיקון מועסיס כעעס ספרי
מועסיס כווצול צמדכ ועיקר סתיקון סול ציוה"כ:
ועם דצרינו סכ"ל סאמרנו סטעס סלל זכר תקיעס
צרי"ה כי ססד גנח ולא נחגלה עדיין אמרנו
ג"כ סטעס סצפי צהעלותך גצי נקיעת סססנות
כתיב ותקעתס תרועס וגוי תרועס יחסעו לסקעיסס
סרי זכר טס תרי"ת וחס"כ גצי וסלחס כתיב וכי
צזולו וסלחס צללכס וגומר וסרעווס צחלולות
סרי סלל כומר צו תקיעס רק לסין תרועס ותיכף
חס"ז אמר טס וציוס סמוחסס וגוי ותקעתס צחלולות
אמר טס לסין תקיעס ולוס לא אמר חלל מלחס
לסין תקיעס אמנס יוצן עס סכ"ל יען כי תקיעס
עורס על חקד וחס סול מלחס אין זס חקד חצל
גצי וציוס סמוחסס וגוי כומר ותקעתס כי כל
סמסס ורי"ס ומועד סול ססד :

תנן צפ"ד דרי"ס מוססס ס"י קדר צרכות אמר חזות
וגצרות וקדושת ססס וכי וכולל וסכיות עס
קדושת סיוס ותוקע זכרונות ותוקע סופרות ותוקע
ואומר עבודה וסודלס וצרכת כסניס עכ"ל סעסס
צקילור יוס לדקדק על לסון סעסס סקורל לצרכת
תעיית צרכ"ת כסני"ס סלל צכל מוקוס ספירוס סל
גי צרכות חסרונות סס עבודה וסודלס וסיס סלוס
וכן צטור אויס הלכות ספלה סמוחסט סס סיי"ו
צרכות סל חול כתב טס צפי קב"א סצכס י"ח סול
צודיס וכתב טס חסר סודלס צרכת כסניס דכתיב
ויסל חסרן חס ידיו ודוקס סין סומר חוסס חצל
יחיד אין לחומרס וצפי קכ"ב כתב צכסס סיי"ע סיס
סלוס ותקנוס חסר צרכת כסניס דכתיב וסמו חס
סווי עצי וחי חצרכס וצרכת סל הקצ"ה סול סלוס
דכתיב די יצרך חס עמו צסלוס סרי סקורל וצרכת
חסרונס סל ספלה סיס סלוס ולוס קורל סעסס
וצרכת חסרונס צרכת כסניס וס לכאורס ראי וחסאן
כדעס סאומרס צטיע אויס ס"י קב"א טגס יסוד
אומר צרכת כסניס נוולל צרכת כסניס וסיס סלוס

מלבוש

לראש השנה

לשבת ויו"ט

הם כצרכה אחת וכמו שמוכר לעיל צרכה של הקצ"ה הוא שלום ע"כ לא נזכר צוהמה הכ"ל רק צרכת כהנים אונס אשפר לרחות שהושטה עיירי צהש"ל וגם קיי"ל כר"ג דאנר צקוף פקין דש"ל. מוליח את הצבים ידי חובתן וכסם בעוליא את שאינו צקי כך מוליח את הצקי ואז צודאי פש"ל אומר צרכת כהנים ע"כ כולל הושטה שים שלום צצרכת כהנים כי הם צצרכה אחת אבל יהוד ונתחיל שים שלום ולא צצרכת כהנים ואשפר שגם הפוסקים שהלקו צום לנודו מושטה הכ"ל ולא עיינתי כעת. צצצריהם על כסון עיין תרו"ט צצצכת תמיד פ"ה וושטה א' ד"ה את העם שם תנולא צצצרינו הכ"ל :

גרסינן צזהר פתח ג"ל"א ע"א אונר רי יהודי ליינא נן ואלין ואלין ועליהם דר"ה פתח

ר"ש ואנר ויהי היום ככל אתה ויהי איהו לערוכי ויהי היום ויצאו בני האלקים וגוי (אונר א') יום ר"ה סוף ככל זונא תרין ויוני חיון וי"ט בגין דלכו"י ילחק כלי"ל דינא ורחמי תרין ויוני ולא חד דאלנולא ישהכח יהודאי יתריב עלנולא וכו' עיי"ש ותיקות ורחיבות הונאור ועל ג"ש ככל זונא תרין ויוני חיון כהוב שם צהגרות ויהר"ו פ"י צין צה"ל צין צה"י ואי אשפר לנור ככל זון שהרי קודם ריב"ז לא היו עושים רק יום א' כדאי צר"ה ח"כ ל"ע ח"ך הים קודם לזה ילחק יהודאי ואשפר שאז לא הים קום פחד ושא"כ עתה צגלות עכ"ל הגרות ויהר"ו פ"ה ו"ש צהגרות וי"ל שהרי קודם ריב"ז לא היו עושים רק יום אחד עכ"ל ושונו ודצרינו שציוני ריב"ז היו עושים שני ימים ר"ה והגם דלכאורה צושטה ושונו להי"ך כי ז"ל הושטה (ר"ה פ"ד ו"ד) צראשונה ה"י וקצלין עדות המודש כל היום פעם א' נשתאו העדים ונצוצו ונתקלקלו הלויס צציר התקינו שלא היו וקצלים אלא עד הונמה ואם צאו עדים ונן הונמה ולנעלה כוהגים אותו היום קודם ולנחר קודם ונשרצ ציסונ"ק התקין ריב"ז שיהו וקצלין עדות המודש כל היום עכ"ל הושטה ושונו צצחלה הים ר"ה יום א' ואח"כ עיי" קלקול השיר נהגו צי ימים ואח"כ ציוני ריב"ז היו וקצלים עדות המודש כל היום ושונו וזה שציוני ריב"ז לא היו עושים צא"י רק יום א' וצאונת הכי ס"ל לרצה ורצ יוסף ועוד כונה אונוראים צצמכת צילה דף ה' ע"א וצ' וי"ו הרי רצא וסיק התם דלע"ג דריב"ז התקין שיהו וקצלין עדות המודש כל היום אחר המורצן היינו דוקא לענין להיות מונין הוועדות ויום ראשון אצל ונלעשות יו"ט שני לא נעקרה תקנה

ראשונה וכדושונו צהגרות ויהר"ו זללה"ה : **בינה**ג ישראל צצ"ה וציו"כ ונתחילין קודם צצצת חונלך העעם פשוט כי צכל עשי"ת אונוריס חונלך הקרוש חונלך הונשפט להודיע אשר הוא ית' הוא חולך העולם ולקצל עלינו עול ונלכותו ית' ע"כ ונה"ע ונתחילין צהחונלך כדי לקצל עלינו עול ונלכותו ית' וצוא אפ"ל ג"כ לונה צכל השנה אונוריס חונלך הוי"צ צצל צר"ה ויה"ב אונוריס יוש"צ צלא ה' כי צר"ה אנו וחדשים חונלובה עלינו ווקצלים עלינו עול ונלכותו ית' ע"ד שא"כ וכחדש שם חונלובה ע"כ שייך אז לשין יוש"צ כי צר"ה ויה"כ הוא כונו התחלת חונלובה ושא"כ צכל שאר השנה אונוריס הוי"צ צה"א הדיעה יען שכצר קצלנו עלינו עול ונלכותו ית' צר"ה וציו"כ :

ובזה יש לפרש ג"כ לונה צרגלים אנו ונתחיליס צהאל צתעלמוות עוחד וצצצת אנו ונתחיליס שוכן עד כי נודע ונזה"ק ונזה"ר"ל פחילוק צצין צצת ליו"ט צציו"ט הוא התגלות אורות אינול ה' ראשונה ושונו ית' וע"י תפלותיו צא ג"כ אורות אצא " ושונו ית' כי ציו"ט כאנר אשר תקרא"ו את"ס וקרא"י קד"ש ושא"כ צצצת שועלנו הוא קודש ולא ע"י קריאה כונצור כ"ז צזהר פ"י אונר וצהאר"ל ע"כ ציו"ט אנו ונתחיליס האל צתעלמוות עוחד וכו' ש"ס צו " חיצות נגד אות " ושונו ית' כונצור צצידור האר"ל לרנו ונוט ככ"ל אשר ע"י קריאתיו צא התגלות אורות אצא " ושונו ית' וצצצת אנו ונתחיליס שוכן עד וכו' ש"ס צו ה' חיצות נגד צ' שהי"ן ושונו ית' אונל וטוקצא ד"א כונצור צציי האר"ל כי זה צא לרנו על ונאנר ה"ז תיקון ח"י אשר צצצת יתין צני ישראל נשוה יתירה ודא נשוה כל ח' דאיהי אינול עלאה עלה אתנור אס תשצבון צין שפתים אל תקרי אס אלא אס אינול עלאה ואינוא תחאה עיי"ש וכחצתי זה " כדי לידע אשר וננהגי ישראל על רזין דאוריית' כתי"קדו :

בש"ע אוח הלכות ר"ה ונתחילין צציו"ן תקפ"ו א' ודיני שופר הם צציי תקפ"ו יכן שופ"ר וקפ"ו תקפ"ו ע"כ התחיל צציו"ן תקפ"ו צדיני שופ"ר יען שווקפ"ו שוה :

ביוצר יום א' דר"ה אונרינן חולך זכור אחו קר"ן לתוקעי לך היום צקר"ן עכ"ל הנה תפלה הזאת לריכה פירוש ואונרת דרשני דהלל ונשה אפורשת כל השופרות כשרים חוץ ושל פרה ופני שהוא קנן א"כ יוקי והלא כל השופרות נקראו קנן וכו' ואונרינן צגוי ע"ז דרצנן קצרי כל השופרות אקרו

ליוה"ב

במשנה יוואח ערצ יוה"כ שמרית ווענדין אוחו צשער הוצרז ווענצירין לפניו פרים ואלים וכצעים כדי שיהא ויכיר ורגיל צעצודה עכ"ל המעשה ואמרינן בגמרא עס דף ח"י אצל שעירים לא היו ווענצירין לפניו כיון דעל חטא ד' ישראל קאחי חלשא דעתי עיי"ש ויל"ד הלא ציוה"כ עלמו צעצודה היום היה עוסק גם צשעיר ולוה לא חלשא דעתי ציוה"כ וי"ל כי ציוה"כ צוה שיהיה עוסק צשעיר צוה צעלמו היה וזכר על ישראל וא"כ אין כאן חטא עש"כ צערצ יוה"כ שאז עדיין אינו זמן כפרה והנה יש לרוח צוה"כ הכ"ל העשר ספירות ווענדיין אוחו צשעיר הוצר"ח רונז על חצ"ד כי צחצח ווענדיין יס לירוף וועדין הוא הדעת כנודע צשעיר הוא צינה כעעס כי שערי צינה ווצרז רונז לחכוה כנודע ווענצירין לפניו פרים ואלים וכצעים רונז לחגי"ת כנצואר צמדק שיהא נגד הצרעם ילחק ויעקב כדי שיהא ויכיר רונז ליוסף כעעס ויכיר יוסף ורגיל רונז לכלח והוד כי רגיל הוא לשון רגלים צעצודה רונז לנלכות :

במשנת יוואח דף פ"ח ע"ב ז"ל עס ועניתם את נפשותיכם צחשעה לחודש יכול יחיל ויחענה צחשעה ת"ל צערצ אי צערצ יכול ושתחשך ת"ל צחשעה הא כילד ונתחיל ונתענה ונעבוד יוס ונכאן שנוסיפין ונחול על הקודש, אין לי אלא צכניסחו ציליאתו ונין ת"ל ונערצ עד ערצ ואין לי אלא יוה"כ שצחות ונין ת"ל שצחתו אין לי אלא שצחות יניס טוצים ונין ת"ל שצחכס הא כילד כל ווקוס שצחצח שצות ווקיפין ונחול על הקודש עכ"ל הגמרא לכאורה יל"ד צצרייתא זו צנו"ש סלריך להסיף ונחול על הקודש גם צצחות ודכתיב שצחתו הלא שצת הוא חנוור ויוה"כ ואין לוור דיליף נכח קיו שהרי הצרייתא לא חנוור קיו רק נדכתיב שצחתו הוא דקא ילפא וא"כ ה"ל לכחוצ זה אלל שצת ולינף וניי על יוה"כ ויוניס טוצים וצחשער לוור צוה דצחצח ולינו צצצצ צד צד צד יוה"כ גדול וסצת שהרי הכני"י יס לה עליי ציוה"כ צנעילה עד הדיקנא קדישא כנצואר צסאר"ל ונצא צספר עצודת ישראל ונחגיב וקאזינין זללה"ס שאין עליי כזאת אפי צונחה של שצת ע"כ שפיר גילה הכחוצ זה ציוה"כ לילף וניי על שצחות ויוניס טוצים ויחורי הכחוצ : **במשנה** פ"ו דיוואח צא לו אלל שעיר המשתלח וקוונך שתי ידיו עליו והתודה וכך היה אומר

אקרי שופר ואקרי קרן של פרה קרן אקרי שופר לא אקרי וכו' א"כ קשה למה נקטו הפייטן ליטכח דקרן עפי הל"ל ונלך זכור אחוז שופ"ר לחוקעי לך היום צשופ"ר לחפ"י ר"י וודה צוה :

אמנם הפייטן ונרוח כי ידוע אשר קרן רונז על כניי כעעס וצא לו לקרן דרווית וכו' וצח"ז תיקון כ"א וז"ל דהא קרני פרה לבצד דליוון תרין צצאי קשוט עליהו אהנור אלנויה קרן לדוד, ונלנויה קרן ישועה וכו' וצוהר פי ויקרא דף ו' אי צי אמרינן וז"ל ת"ח צכולהו גלוותא דגלו ישראל לכולהו סוי זונחא כוי וצחולת ישראל הות תצת לחתרהא צההוא זונחא דגור עלס וספתא צגלותא דל צתראה לאו סבי דהא לא תיתוצ סבי כנצנין אחרנין וכו' אלא קצ"ה יוחיד צידהא ויוקיס לה ויתפייס צהדה ויתוצ לה להיכלי וכו' עיי"ש צצריכות ותיקות סנאורה. וזה סרווה הפייטן ונלך זכור"ר אחר"ז קר"ן היינו שאנו ונצקשים ונחחו ית' סיוקיס להכניי צידו ונעפרא ויוליא אוחנו ונעגלות דייקא אחר"ז קר"ן היינו קר"ן לדוד ונלנויה קר"ן יסוע"ה ככ"ל וזהו לחוקעי לך סיו"ס צקר"ן כי צני ישראל צרי"ה וקצלים עליהם עול ונלכותו ית' הנקראת קרן וזהו לחוקעי לך היום צקרן לשון ותקעתי"ו יחד צנוקוס כאלון :

בפיוט וכל ונאויניס : על החותך חיים לכל חי כתוצ עס צסידור סאר"ל וז"ל סחוט"ך חקר וי הוא עס חת"ך גיוני כה"ת עס ג"א ור"ת סחוטך חיים לכל חי גיוני ילי עס סכולל עכ"ל. צכוונה זו רונז שכהס"ת גוזר חיים לחדס אזי גוזר לו גם שאר הדצרים שהאדם לריך להס ע"כ חנור לכון חקר וי שהוא עס חת"ך וידוע אשר עס הזו הוא עס ספרנקה כי אס אין לו ספרנקה ח"ו אז חיי חיקס חיים. עוד הסיף לוור לכון אשר חתך גיוני כה"ת עס ג"א צוה רונז וס סידוע אשר עס זה וקוגל לסנירה לפני אדם צליעל כי אפי אס יס לו לחדס ספרנקה ילטרך עוד לסנירה סלא יסלטו זריס צנכסיו עוד הסיף לוור לכון סרשאי תיצות שוקספרס יל"י וזה ססס וקוגל להעלות הניולין והסננווה, ננולא לפי"ז אשר צרי"ה כשנצקס האדם חיים אז יצקס ג"כ סיוונשך לו כל וס סהוא לורך להחיים כדי שיהיו חיי חיים. והגס סנווילח אוחנו ונצקשים על הכל צפרט וי"ו סכוונה צכאן הוא סכל הדצרים ככללים צסחוטך חיים לכל חי וככ"ל :

אומר אלא הסם טטאו עוו פטעוו לפכיך עונך בית
 ישראל וכו' והכהנים והעם העוואדים צעורה כשהיו
 טוועניס סם הוופרט שסוף יולא ופי כסן גדול היו
 כורעיס וועשתחויס וכופליס על פניהם ואוועריס צטכענל"ו:
 והנה צפ"ג מ"ח צוידוי פרו איתא סם וכך היה
 אומר אלא הסם וכו' אלא צסס וכו' והן עוכין
 אחריו צטכענל"ו הכה לא נאמר סם והכהני"ס והע"ס
 וכן לא נאמר סם כשהיו טוועניס סם הוופרט וכו'
 רק נאמר קתס והן עוכין אחריו צטכענל"ו וכן צפ"ד
 מ"צ צוידוי סני"י סל פרו נאמר ג"כ קתס והן עוכין
 אחריו צטכענל"ו ולא נאמר והכהניס והעם העוואדים
 צעורה וכן לא נאמר כשהיו טוועניס את סם הוופרט
 יולא ופי כה"ג היו כורעיס וועשתחויס רק צכאן
 אלל פעיר הועשתלח קתני והכהניס והעם העוואדים
 צעורה כשהיו טוועניס סם הוופרט יולא ופי כה"ג
 היו כורעיס וועשתחויס וכו' ועי' הו"י"ט סם צד"ס
 והכהניס כתצ וז"ל סשתא ופרס לכל היכא דתנן
 והן אוועריס צטכענל"ו דר"ל הכהניס והעם וכו' וכן
 כתצ סרעוצ"ס צקוף פ"צ וועלכות עבודת יוס"כ על
 כולס והכהניס והעם וכ"ס צפיוע כו' עיי"ש צתו"י"ט
 ונלע"ד צאפשר לרעוו סרציוו הקדוש פוועקלר הוועט
 צוועוון סטויעו והכהניס והעם צצ' וידויס
 סרלשטויס סעל פרו הגס סצאונת היו עוואדיס סם
 צכדי לרעוו שי"ט חילוק צין עוידה לעוידה וצין
 טוועה לסוועה וצין סשתחויס לסשתחויס כי צודלי
 סאין דוועה חו"ט סטווע"ה סל אדס קודס סועתקן
 וועטיו לאחר סועתקס וכן צענין סשתחויס ידוע סע"י
 סשתחויס ווריד על עלעוו קדושתו ית' ע"כ קודס
 סשתוודה על פעיר הועשתלח הגס סכולס היו עוועדיס
 סם וטוועניס סם הוופרט יולא ופי כה"ג והיו כורעיס
 וועשתחויס עכ"ז הוה כאלו לא סענעו ולא סשתחוו
 כצויל עשא"כ אחר סשתוודה על פעיר הועשתלח
 סכצו נתכפרו כל העונות ע"כ אומר צכאן והכהניס
 והעם כשהיו טוועניס וכו':

ואח"כ היה יושב כדי שיהא עוזר לעשייתן ע"ש צט"ע:
 שם פ' אומר ק"ד א' כל מי שנוחיל לאשפיזין
 ורוי לון אצרהס אציוו ע"ה קרי עליי אז תענג
 על ד' וגו' הכה פירוש הפשוט צהר כי אצרהס
 אציוו ודחו ודת חסד ועסס כענך סתענג כד"א
 אהצ"ת חס"ד אהצ"ה צתענגו"ס ע"כ הוה אומר א"ז
 תתענג"ג על ד' וצחיצת א"ז יס לרעוו על סקוכה כי
 כודע אשר סקוכה הוה עקיפי אינא וזה הוה א' וועל
 וועלת אז כעעס אלף צינה וחות ז' וועלת אז רעוו
 על ז' ימי סקוכת. ועוד אפשר לרעוו צפוק הזה
 כי צ' תצות א"ז תתענג"ג וקסרס תתקל"א יועקר
 סעמות סלריך לכוון צקוכה דלפנות וועלה וועה
 עולה תתק"ד והוסף עוד יו"ד סל סכסר גוצה
 סקוכה גס ז' סל סכסר רוחצ סקוכה ק"ה תתקל"א
 כועקר א"ז תתענג"ג הרי רעוו צאו תתענג
 כל סקוכה :

שם צהר אומר ק"ד א' כל אדס לריך ליתן
 לענייס לאכול ולשתות
 צקוכה כי הלך האושפיזין
 לריך ליתן לענייס ואס עקייס
 ועושה כן אז קצ"ה
 חדי ענ"י ואצרהס קרי
 עליי אז תתענג על ד'
 וילחק אומר גצור צאנך
 יהיה זרעו ועקצ אומר אז

יצקע כסחר אורך וארוכתך ועהרס תלעו סאר
 לדיקייא אמרי וכתך ד' תמיד והסציע צלחלות נפטך
 עיי"ש. הפירוש הפשוט הוה כך כי אצרהס אציוו
 ע"ה הוה ודחו ודת חסד ע"כ הוה אומר פסוק אז
 צחסד כד"א אהצת חסד ע"כ הוה אומר פסוק אז
 תתענג וגו' וילחק אציוו ע"ה ודת גצורה ע"כ הוה
 אומר פ' גצו"ר צאר"ץ יהיה זרעו ועקצ אציוו ע"ה
 אומר אז יצקע כסחר אורך כי יצק"ע אותיות יעקב
 וגס אורי"ך וארוכת"ך הוה לסון רפואה כד"א כי
 חעלה ארוכ"ה לך ואלל יעקצ אציוו ע"ה נאמר
 רפואה צתורה וכנ"ש וזרח לו סענע ופירש"י סס
 ללורכו לרפאות את ללעתו כד"א סענע לדקס ווערפא
 צככפ"י עיי"ש ע"כ הוה אומר פסוק אז יצק"ע וגו'
 וארוכת"ך ועהרס תלעו סהוה לסון רפואה וגס ודת
 יעקצ אציוו ע"ה הוה צתפארת אשר סורט הרפואה
 כלעוה ועסס כנודע ושאר לדיקייא אמרי וכתך ד' תמיד
 וגו' הכה סאר לדיקייא סס וועה אהסן יוסף אלל
 דוד אומר כל כלי יולר וגו' כנצואר. סס צהר והגס
 סשאר לדיקייא יכולין גי"כ לווער כל אחד פסוק אבר
 לפי

ליום א' דסוכות

בזהר פ' אומר ק"ג צ' זיל כי הוה דרצ סמוכא
 סצא כד הוה עייל לסקוכה הוה חדי וקא"ס
 על פתחא דקוכה ונלגאו ואמר כזון לאושפיזין וקסר
 פתורא וקא"ס על רגלוהי וועצך ואומר צקוכה טעצו
 סצעת יניס וכו' עיי"ש סנה ונלסון זה סאמר וקא"ס
 על רגלוהי וועצך וסענע כדעת סרעוצ"ס ז"ל סווצא
 צט"ע סיוון סרעו"ג סהיס וועצך ליסצ צקוכה וועווד

זה הנוה כאלן עד המוקס אשר הי"ה ש"ס חל"ה
בתחלה כי די תיצת אשר הי"ה ש"ס חל"ה
מקפס עם האותיות תתק"ד ותיצת בתחלה מקפסו
תכ"ה (כאשר תתן יו"ד אחר המ"ת) כי מקפס תתק"ד
הכל הוא ען ג' שעות וילואי אה"י מקפס תכ"ה
רק שמשתנים בליכופיטן הרי שרונן צפקוק הכל
גם סוכה :

עוד ב"פ לך (י"ז ה') ולא יקרא עוד את שמוך
אזרס והים שמוך אזרס כי אז שמוך
גוים נחתיך פירש"י אז המון לשון נועריקון של שנו כו'
בתחלה לא היה אז חלל לארס שהוא מקומו ועכשיו
אז לכל העולם וכו', להצין וס הוא המשיבות שאזרס
אזינו הוא אז לכל העולם הוא יען כי עי' אונות
הם בכל העולם ויש להם עי' פרים והם רולים לעקול
על ישראל ח"ו זה שהצטיה הס"י"ת לאזרס אזינו
שהוא יושול על עי' אונות דהיינו עי' פרים שלא
יוכלו לסרע לישראל חסו שאנו מקריצין צקוכות עי'
פרים כנגד עי' אונות כדי להכניעם כנודע מהזמר
ומהגמרא והנה ח"ו לנו מקריצין עי' אילים או עי'
כצפים יען כי פרים רועז לאזרס אזינו כנודע
וההודרש ע"כ לנו מקריצין עי' פרים לרנז אשר
צוכות אזרס אזינו לנו ומכניעים אותם כמו שא"ה"כ
כי אז המון גוים נחתיך כי תיצת המון הוא לשון
המיה ורעס והיינו שרועשים ורולים לעקול על ישראל
ח"ו מונס אזרס אזינו הוא אז להם ומשתקים
וגם כי תיצת פרי"ס רונז על הגבורות כי פ"ר מקפסו
ומכלפ"ך כנודע ורונז צזא אשר לנו ומשכיבים הגבורות
והדניס על אונות העולם :

ב"פ ויר"א יקח נח ונעט מים וגו'
והשענו תחת העץ איתא בגמרא ר"ה דף
י"א א' צפקה כולד ילמך מכלל דכתיב לעועד אשכז
אליך כעת חיה ולקרה צן אימת קאי אילימא צפקה
וכו' חלל דקאי צחג וקאמר ל"י צניסן וכו' עי"ש
ולפי גמרא זו סיו המלאכים חלל אזרס אזינו
צקוכות וכו"ה צמדדש פ' נשא פ"ז שאזרס אזינו
עשה קוכה להמלאכים ויש לרנז סוכה צכאן כי
צ' תיצת תח"ת העץ מקפס תתקע"ג וסנה שעות
סוכה צעלה ונעה ודי רוחות מקפס תתק"ד ועס
רוחצ סוכה ז' על ז' שהוא ע"ט ופ"ז ובוזס סוכה
יו"ד יעלה ג"כ ס"ה תתקע"ג כמקפס תח"ת
סע"ץ ככ"ל :

בוהר פ' אעור דף ק"ג עפרס הכתוב צללו חמדת
ויצתתי על לל סוכה ע"כ אמרו אשר סוף
מפקוק ופרי"ו מח"ק לחכ"י רונז על אחרוג ולולב
כי

לפי שרשו השיך לנה"י מונס יען שהפקוקים הכל
שאוורים אזרס ילמך ויעקצ מרונז צהס צני ח"י
ומוזני כי צפקוק אז התעכ"ג מרונז מוזני כד"א
וקרחת לשצת עוכ"ג והיינו מוזני ובצור צא"ך יהיה
זרעו היינו צניס וגם מוזני כלאר צפקוק זה ג"כ
כמ"ש הון ועוטר צציתו וגו' ופקוק יצקע כסמר
אורך וגו' שהוא רפואה ככ"ל היינו חיים ע"כ שאר
לדיק"א אוורים וכמך די תמ"ד וגו' פירוש שהניד
יהא לישראל צני ח"י ומזוני שלא יפקוק :

ועוד חל"ה הנועס על פקוק וכמך שאוורים שאר
לדיק"א דסנה הגם שלפי כוונת סידור האר"ז"ל
צכוונת סוכה הוא שאנא ומככת על ז"ר מונס
צדצני חל"ז מו"ר זללה"ה צקפסו צה"ת מציא דצני
הזמר פ' חלום קפ"ו צ' דונאן דיתיצ צללח דא יתיצ
צחינון יונין עילאין לעילא לחפיא עלי' ולחגכא עלי'
וכתצ חל"ז ז"ל ח"ל וצדך כלל קוד יונין עילאין
לעילא מרזא דתלת ראשין ומח"צ ויסקר"ת ורזא
דז"ר"ג שצעה רועיס קדישין וכו' עי"ש דף קט"ו צ'
ומזאר צדצני אשר עי"י מלות סוכה נמשך גם
וההלת ראשין וצודאי כוונת האר"ז"ל ג"כ כן ונוכל
לרנז ג"כ דצרי"ו צדך אפשר דכאן וס ששאר לדיק"א
אורי פקוק וכמך וגו' והצניע צלחמות כפטך כי
ומזאר צהאר"ז"ל שער עתיק שפקוק זה רונז על
עתיקא קדישא שאין ידוע כונס לחלמות יש צו ע"כ
הם אוורים והצניע צלחמות וגו' לרנז שני"י מלות
סוכה נמשך גם ומשתיקא קדישא ככ"ל צדצני חל"ז
מו"ר זללה"ה :

ב"פ לך (יג ג') וילך למקעיו מונב ועד צית אל
עד המוקס אשר היה שם חלה בתחלה
ג'ו' אמרו רנז צפ' הזה על סוכה כי זה לשון
הקידור ציום א' דקוכות יכוון שוככס חסד הרשון
הנקרא חסד דכולא הוא שם הו"י צ"ה צוילוי יוד"ן
ועס הזה עם נקודותיו ניקוד קגול גינ"י שצ"ע כי
שם הזה מציא שצע לעולם והחמד הזה כככס
צוקיק הנקרא אל ועס נקודותיו צליר"י גינ"י ע"א
גינ"י הו"י פשוט ומלא חלפ"ן עכ"ל צשיכו"י לשון
קלת הרי שאמר שהחמד כככס צוקיק הנקרא אל
זה הנוה צפקוק וילך למוקעיו ומכ"צ ועד צית חל"ל
דהיינו שהכניס החמד צוקיק הנקרא אל כי כגז
רונז על חסד. וכשנעמיק יותר מולא אשר שם החמד
שהוא צגינ"י שצע ככ"ל עם הוקיק שהוא צגינ"י ע"א
עם הנקודות יה"י ס"ה ומקפס תמ"ג כמכין צי"ת
ח"ל וסנה כודע אשר דפנות סוכה ומעלה ומעלה
הם צצ"ור שעות וילואי אה"י מעולה ומקפס תתק"ד

כי כודע אשר ע"י העכו"מים אלו ונושכים וון הדעת
הכולל חכמה וזינה ע"כ וחת"ק לחכ"י ונספרם חכ"ה
זיכ"ה דע"ת ופרי"ו היינו אחרוג ולולב:

בגמרא קובץ 77 ל"א ע"א ת"ר סוכה גזולה כו'
ר"א פוקל וחכמים ונכסירין אור ר"כ ונחלוקת
צתוקף את חזירו והולילו ונסוכתו וכז' אצל גזל
עליס וסיכך צהס ד"ה אין לו אלא דוני עליס
וסקוכס כשרה הסיא קצתא דאתאי לקוניי דר"כ
אורה ל"י ר"ש גלותא וכולסו דצי ר"ש גלותא צקוכס
גזולה סוה יתני (פירש"י דגזילי ונסקצתא עבדי ר"ש
גלותא עליס וסכוו צהס) לוורה ולא אשגח צה
ר"כ אורה ל"י איתתא דהוסי ל"י לאצוסי"א תלת וואה
ותוני קרי עבדי לווחא קונייכו ולא אשגחיתו צה
(פירש"י לאצוסי"א לאצרהס חזינו ילידי ציתו סוכה
עטר ושלב ארות) אור להו ר"כ פעווח ה"א דא
(פירש"י קלויית ה"א זו) ואין לה אלא דוני עליס
בלצד עכ"ל הגמרא ולר"ך להצן לנהס הצ"הס הגמרא
וה סחורה לר"כ איתתא דה"ל לאצוסי"א עבדיס
אונס רוחו דצרכיס הללו לנ"ש צהר פ' אנוור ק"ג
צ' וזה לסונו צסכ"ת סקר דא עכנא חד דכולסו
קסירין צ"י דכתיב כי ענן ד' עליס יונס עי"ש
סהיקר ה"א ארע"ה סה"א כולל ז' עיניס ז' רקיעיס
ולזה רוחו הסיא קצתא ע"כ הצ"הס הגמרא דצרי
איתתא דה"ל לאצוסי"א ס"ה עבדי"ס כו':

אשר עלי היער רוחו על גזרות היער ונספרו
ומלפ"ך עם האותיות והנה עק"ת הס יוני הדין
והתעוררת הגזרות וכאשר צני ישראל זוכיס צדין
וכח השוזה ונע"ט אזי הגזרות צעלוס יס להס
סנחה צום סזכינו צדין ע"כ כתיב אז ירכנו עלי
היער לרוח סהס עלווס ורכניס על יסועות ישראל
ע"כ לענין הלכה לריכיס אנו להוסף אות צ' כאלו
כתיב צעלי היער כו"ש הר"ש כנ"ל:

אלא סלריכיס לצחר ולפרש טעמייהו דצ"ש דק"ל
סגס צאלא ד' הל"הס כא ה"ו ונענעין הל"א
צפסקו לא כאור אל"א ואורו הוסיע"ו אצל הל"הס
כא לא כרוז צפסקו וכמוצ"ר צתו"ט עס הגס סח"ן
הלכה כצ"ש ויו"ט צגמרא ג"כ ופרש כוה פעמיס
טעמייהו דצ"ש ואספר לוור דצ"ש ק"ל יען סצתהליס
כתיב חנא סהס הוסיעה כא וגס חנא ד' הל"הס
צפסקו אחד ע"כ הפסקו ואורו הוסיענו וגו' סצדה"י
סרונו על הוסיעה כא סצתהליס ה"ו כאלו רווחס
על הל"הס כא אשר צקסי"י דקרא יען סהכל פסקו
אחד דלא ונסצר להו לצ"ש לוור סירנוו על ח"י
פסקו לצד:

ליום ב' דסוכות

פ' תולדות (כ"ו ו') וישב ילחק צגרי אורנו
כאן רוח על סוכה כי וצו"ר צקידור
האר"ל סל"ך לכון צהדפנות סל סוכה ונעלה
וונס לסנות אה"י סנספר כולס צגיו"י חתק"ד
עי"ש וגו' תיבות וי"צ ילח"ק צגרי"ר ונספרס חתק"ל
לא ונהס חתק"ד סכ"ל נסחר עוד י"ו יו"ט ורווח
על סכסר סוכה אשר סיעורה עשרה צגוה ו' צרוח
סרי צג' תיבות סכ"ל רוח כל סוכה דהיינו הדפנות
ונעלה ונעס וגוזה ורוח ונהס ג' תיבות סכ"ל
סס פסקו סלס וכל תיבה יס ד' איתות ואנינו
צכלן רוח על הגאולה כי כודע אשר הגאולה העתידה
צצ"א סה"י צוכות ילחק חזינו ע"ה וסנוו סל
הפסקו סכ"ל ה"א עוה"ד קח אותיות הרלשוכות
סל סג' תיבות וישב ילחק צגרי סהס וי"צ ועסה
נעה לירוף תיבת וצ"י עוד קח אותיות סניות סל
סג' תיבות סכ"ל ויה"י סלירוף יל"ג (לסון סעודה
כו"ו רק לאנכס וצקרכס יל"ג) עוד קח אותיות
סלישיות סל סג' תיבות סכ"ל ויה"י סלירוף סח"ר
עוד קח אותיות הרציעיות סל ג' תיבות סכ"ל ויה"י
סלירוף צק"ר כנ"ל עכסו טעמינו ונהג' תיבות סכ"ל
ד' תיבות דהיינו וצ"י יל"ג סח"ר צק"ר והסירות
ה"א

למצות לולב

במשנה סוכה פ"ג ו"ט וסיכן ה"ו ונענעיס צהודו
ל"ד תחלה וסוף וצאלא סהס הוסיעה כא
דצרי צ"ה וצ"ש אונניס חף צאלא סהס הל"הס כא
וכו' וכחצ סתו"ט צסס הר"ש העעס סחנענעין
צהודו וצאלא דכתיב אזי ירכנו עלי היער ולפני ד'
כי צא לספוט את הארץ וגו' (דה"י א' סיוון כו"י)
וכתיב צתרי הודו לדי כי טוב וגו' וכתיב כו"י צתרי
ואורו הוסיענו אלקי יעענו וגו' ואיתא צנדרס לפי
סצרי"ס צאין ישראל וואו"ע לדין ואין יודעיס וי'
ילא זכאי וני חייב נתן הקב"ה ולוס זו לישראל
סיה"ו סנחיס צלוצציהס כאלס ה"ולא ולפני ספוט
זכאי סהול סנח וסיינו דכתיב ירכנו עלי היער כלוור
ירכנו צעלי היער כאשר ילאו ולפני ד' זכאין כצצא
לספוט את הארץ וננה ירכנו צהודו וצוסיעה כא
עכ"ל ואספר ליתן טעס לנה לא כתיב צעלי היער
צצ"ת דהסתא דכתיב עלי היער ונסנע סעלי היער
עלווס ורכניס אונס סכתו צא לרוח עוד כי כודע

למען ידעו דורותיכם כי צבאותי וגוי' עמי הראשונים
 חקרים והג' ואל' והנה ידוע דרשת חז"ל שלמדו
 ונאמן שהכשר סוכה שמים כהלכתן וכלית אפי'
 טפה מומ"ש צפי' אמור צ"פ צבאות חקרים וא' ואל' ולכן
 נכתב אלל יעקב אצינו כמ"ש צפי' אמור ומוט' לרנח סידע
 יעקב אצינו וזה שעתיד הסי"ה ללוח' את צביו צבאות
 קוכה ויש להעמיס עוד לפי דברי האר"ל אשר שני
 סכת החקרים רומז על וק"ף ז"ל לצד ועל וק"ף
 נוקבא לצד והמלא רומז על וק"ף ז"ל ציחד עיי"ש
 וזה ג"כ יש להעמיס בפרשת וישלח הכ"ל:

בפרשת בוקי' ויאמר יעקב לצביו למה תהראו
 אמרנו בבאן רומז על הסוכה ע"פ דברי
 חז"ל (תענית יו"ד) צברייתא חז"ל ת"ר כו' שכלומר
 ויאמר יעקב לצביו למה תהראו אל' יעקב לצביו אל'
 תראו עלמכס כשחטם שבעים לא צפני עשו ולא
 צפני ישועאל כדי שלא יתקאלו צכס עכ"ל ואמרנו
 להעמיס צרייתא זו על חג הסוכות דהנה נודע
 וקפריס' שצ"ה ויו"כ החילונים וקפריס' עלינו
 ומוכרחין לנו לשלוח שיעיר לעוזל צכדי שלא יסטינו
 עלינו ואח"כ לנו צורחין אל הסוכה ומהחצאים שם
 תחת כנפיה כצוצור הכל צקפריס' והנה נודע
 מהאר"ל שר"ך לבוון ציום א' דקוכות שם סו"י
 צמילוי יוד"ן כל אות צניקוד סגו"ל צגיוו' צצ"ע לפי
 ששם זה וצי"א שצ"ע לעולם וכן כל ימי החג הוא
 להצי"א שצ"ע לעולם וזה נוכל לרנח צברייתא הכ"ל
 אל תראו עלמכס כשחטם שבעים דהיינו צחג הסוכות
 שאז צל שצ"ע לעולם אז אל תראו עלמכס רק
 להסתיר ח"ע צקוכה כדי שלא יתקאלו צכס עשו
 וישועאל והם שרי ופעלה הרולים לקטרג ח"ו וכן
 יל"פ תחלת הפסוק וירא יעקב כי יש שצר צמלרי"ס
 חיצת צמלריס רומז על הסוכה (כי צקוכה הוא כמו
 שהאדם עומד צמקוס לר וכן איתא צהאר"ל צמלריס
 רומז על צינה כמעט צלאת ישראל ונולדיס) וסם
 יש שצר הוא תצואה רומז על הסוצע:

אמר ינן צזהר פי' אמור ק"ד שסכותן חלק של
 האשפיזין לעניים אז קצ"ה חדי עמ"י
 ואצרהס קרי עלי' כו' ויעקב אמור אז יצקע כשחג
 אורך וגוי' הנה כצר כחצתי ליום א' דסוכות כי
 יצק"ע אוחיות יעקב עיי"ש ומוט' עוד צזה ועתה
 צחתי לוור שגס כאן נוכל להעמיס הסוכה כי נודע
 אשר הסוכה הוא וקופי חינאל על זוי"כ והסו' א"ז
 כי אות א' ואל' רומזת אלף ציבה ואות ז' ואל'
 רומזת על זוי"כ וז' ויו"י הסוכה וג"ה יצקע כשחג
 אורך וקפריס' תתקל"ז וקפריס' השמות שר"ך לבוון
 צקוכס

הוא כך כי ויטע ילחק צגרר רומז על הגלות כצוצור
 סם צפרסה וצמלרס וכן וזה שאלכחו עכסיו צגלות
 הוא יען שעדיין לא טהרנו את לצנו לפני הסי"ה
 ע"כ ונדה"ד והצורה שהוא ודת ילחק אצינו ע"ה
 שנה"י עוד צגלות אונס נודע אשר כוצד הגלות
 צעלמו הוא ונוהר את הגאולה וזהו וצ"י יל"ג שח"ר
 צק"ר כי צ' תיבות שח"ר צק"ר ווריס על הגאולה
 כמעט הנשקפה כנושח"ר וגוי' וכמעט סומרים לצק"ר
 ויהפרס אשר ילחק אצינו ע"ה אומר וצ"י ר"ל על
 יד' יול"ג שח"ר צק"ר שהוא הגאולה ולמלא אשר
 הפסוק ויטע ילחק צגרר רומז שילחק אצינו שהוא ודת
 הצורה אומר צעלמו אשר על יד' תה"י הגאולה צצ"א:
פ' תולדת סכ"ו פכ"ז ויעתק וטס ויחפר צאר
 אחרת ולא רצו עליה ויקרא סנה
 רחצות וגוי' רומזו בבאן הסוכה כי סנ"ה רחצו"ת
 וקפריס' התקס"א והנה וקפריס' שמות הסוכה ופעלה
 ונוטה וד' רוחות וקפריס' תתק"ד וז' רוחצ הסוכה
 וי' גוצה הסוכה ס"ה תתקל"א כשאר עוד לי' וקפריס'
 תתקס"א הם כגד לי' אוחיות של קס"א קנ"א קנ"ג
 הגם אשר ופעלה ונוטה וד' רוחות הם ששה שמות
 חק"י היא ונחמה שושפתנים צלריפיהס כצוצור סם
 צקידור והנה כצר כתצ רציוו' צענ"ל סם צפ" תולדות
 אשר הפסוק הזה ויעתק וטס ויחפר צאר אחרת
 רומז אשר ילחק אצינו המשיך ורחמיים עלינוים ונעתיקא
 קדישא רמנוו' צמלת ויעתק עיי"ש וכ"ז לנו ונעתיקין
 ג"כ ע"י מלות סוכה כצוצור דצרי' אצמור"ר ז"ל
 צקפריס' לק"ת פ' אמור עיי"ש דדפי' הספר קנ"ו ע"צ
 ואל' תתנוס צוה שרומזו הסוכה צסנ"ה רחצות ח"ך
 סנ"ה רחצו"ת הלא לא רומזו צה רק ז' רוחצ וי'
 גוצה והסתיון הוא עם הגמורא עיכין דף י' תני
 רצ"ג טילוח היה ונקלה ויס צכאיסר ולוה הונלך
 והרמיצוהו כדי שיתרבו ויימיו וכמעטו חזרו ווייעטוהו
 והיה ונקלה ויס לקיים וזה שכלומר אל' יהלל חכס
 צמכותו וגוי' עכ"ל הגמורא וכמו כן ע"י שאנו וקיימים
 מלות סוכה הגם שהמקוס לר לנו ונעתיקים ונחמיים
 עלינוים צהרחה גדולה ע"כ נקרא סנ"ה רחצו"ת:

ליום ג' דסוכות

פרישת וישלח (ל"ג י"ז) ויעקב נקע סכת"ה
 ויצן לו צית ולמקנסו עשה סכת"ה
 ע"כ קרא סם המוקוס סכו"ת הנה נוכר כאן ג"פ
 קוכס צ' הראשונים חקרים והשליסי' מלא והוא ונוט'
 כמ"ש צפי' אמור צקכ"ת תסצו וגוי' יסצו צקכ"ת

מלבוש

ליום ג' דסוכות

לשבת ויו"ט

צקוכה תתקיי"ד וכשתוסף יו"ד של גוצה סקוכה וז' של רוחצ סקוכה וכללות ו"ק דסינו וועלה וועטה ודי לפנות יס"י ס"ה וקסר תתקל"ז ג"כ כווקסר ג"ה יצק"ע כסח"ר אור"ך:

ליום ד' דסוכות

תפלה לנשה וגו' שזענו צצקר חקדך ונרנכה וכשנחה צכל יונינו אפסר לרנזו צצקוק זה על סקוכה כי כצר הצחתי צטס סארז"ל אשר ציוס אי דסוכות לריך לכוון צטס ע"צ עס נקודתיו גי"י שצע לפי טטס זה וציח טוצע לעולס והוא סנקרל חקד דכולל (ע"י ציוס אי דסוכות) וזהו שצעניו צצק"ר חקד"ך שצקט ונחתו ית' לשצע אוחנו ציוס אי דסוכות צחקדיס כי צקר רנזו על אהע"ה כעטס ויטכס אצרהס צצקר והוא סנקרל חקד דכולהו כודע ועי"ז נרנכה וכשנחה צכל יונינו סייכו כל יוני ססוכות ולכן תנולל אשר צהכך ד"ת ונרנכה"ה וכשנחה"ה צכ"ל יוניכו רנזוה סקוכה כי כודע אשר ששנות אה"י סלריך לכוון צקוכה וקספרס תתקיי"ד וד"ת סכ"ל עוליס ג"כ תתקיי"ד ועוד כ"ד נגד סאותיות של ששנות אה"י פטועיס ו"פ אה"י וקספר כ"ד וכאשר יוני סהג סס צשנחה וניולל ננשכה סשנחה לכל יוני ססנה וסו ונרנכה וכשנחה צכל יוניכו:

ליום ה' דסוכות

בפרשת אנוור (כ"ג ו"ג) לנוען ידעו דורותיכס כי צקוכות סוקצתי את צ"י וגו' סנה ידוע פלוגתא דר"א ור"ע רל"א סוכות סס עכני כצוד ורע"א סוכות וננש עשו להס וכצר כהצ אה"ז מו"ר זלה"ה דלל פליגי צנליחות עי"ש צלקועי תורה פ' אנוור קט"ו וסנה כודע אשר עכני סכצוד ס"י צזכות אהרן וקסוק אשר עין צעין נכ"ה אהה די ועכ"ך עונד עליס נכ"ה אוחיות אהרן ע"כ רנזו צפסוק סזה סקוכה דסנה כצר סצחתי צטס סארז"י זללה"ה שששנות סלריך לכוון צקוכה וקספרס תתקיי"ד וכן ד"ת עיין צע"ן נכ"ה אה"ה עוליס צוקסר תתקיי"ד ויר"ד יוטר נגד יו"ד אוחיות של טס אה"י (כי ששנות של סקוכה סס צשנחה אה"י) אי"כ אפ"ל סיר"ד סיתיריס סס נגד גוצה סקוכה י"ע וכשנחצו סאותיות של ד"ת עיין צע"ן נכ"ה אה"ה סס נגד ז' של רוחצ סקוכה וכללות ו"ק סס די לפנות וועלה וועטה וסכולל:

בפ"ה דקוכס ו"צ צחיו"ע ד"ה של ונחה ועטריס לוג נתן טעס על וקספר ק"ך לוג וקסר דסיוניסו סכותיו של ורע"ה סאור תורתו זורח"ת עלינו סכיוולל צזה נתנו סיון צמדרט צמסכת סופריס פני"ז על וקספר סללויה סהיו סליצור עוכין ציוני סגנורל כסהיו קורין סהלל קכ"ג פנעו"ס סללויה"ה סהס כננין סכותיו של אהרן כמ"ט סרנצ"ס צפ"ג וסלכות סכוכה עכ"ל וסנה טוס אהד וססופרסיס לא נתן טעס ע"ז למה עשו רנזו צהלל לוקסר סכותיו של אהרן וכלע"ד כי הוא ונחה סאהרן סהסן ע"ה סיס ונחצו ל"סרלל צנלריס על גאולתן קודס ורע"ה כדליתא צמו"ר פ' שעות פ"ג וז"ל סודרט צקיור וצנן אנוו סצור אהס סהיס ונכצ ונשה לילך אינו נן אלל כוכצד לאהרן סהיס ונשה אנוור עד סלל ענדתי סיס אהרן אחי ונחצו להס צנלריס פ' סנה הוא סכחצו (יחזקאל כ"י) ואודע להס צארן ונלריס עכ"ל עי"ש כנולל לפי"ז לא ונצעי"ל לדעת סנחל"ס צפסחיס דך קי"ז דק"ל סהלל זה כציח"ס סצניסן תקנו להס ל"סרלל סיאמרו אוחו על כל פרק ועל כל לרה סלל חצי"ל ולכסנגאלין אונוריס אוחו על גאולתן צודחי ראו"י לרנזו צהלל זה על אהרן סהסן עליו סללוס כי אס לא סיס גאולת ונלריס ח"ו לא סיס טוס גאולה אה"כ כנ"ש ואלו לא הול"ל סקצ"ה כ"י סרי אנו וצנינו כו"י א"כ צודחי ראו"י לרנזו על אהרן כי הוא סיס סנצטר סרלל זה ונשה ו"סרלל אנוורסו כשעלו ון סיס סלל סיס אהרן סהסן ח"י אפ"ל סלל לא אנוור קכ"ג פנעו"ס סללויה וא"י תיוול סגס סס ענו קכ"ג פנעו"ס סללויה אפ"ל שענו וקספר סזה צרוס"ק:

ליום ו' דסוכות

תהלים פ"ח עדות ציסוקף סנוו וגו' סנה ונצור צזהר פנחס אשר ע"י ששנר יוסף סלדיק את סצרי"ת זכה וניתוסף לו ס' צין יו"ד לואו לרנזו על טס יס"ו ונשנו ית' וסנה כודע אשר סלולצ רנזו על יוסף סלדיק והוא ונשך סחקדיס ונשדעת טטס סטס יס"ו ככודע ונכונת נעניע סלולצ וסו עדו"ת ציסוקף סנוו דייקל עדו"ת לסון דעת כעטס אל דעות ד':

ליום ז' דסוכות הו"ר

וב"ו ססצניי פריס שצעה אל"ס סניס וגו' ונכחס ונכיה"ס לפרי"ס לליל"ס ולכצנ"ס צוקספר"ס כנשפנס

כענין ואלה האשפטים:

אמרין זכור פי' אמור דף ק"ד דוד ונלכא אומר כל כלי יולר עליך לא ילל וגוי' דהא הוא על כל ז'ני עלמא אחמקד פכ"ל (ועי' זכור פי' בשלח כ"ח) סנס שייכות נאמר זה ליומי' הסוכות ימן כי ע"ה אפר התחילו ימי' הדין ושרי' מעלה רלו לקטרג ולהלשין על בני ישראל הגם שכבר זכינו דין ציוס"כ אעפ"כ לזה לנו השרי'ת לפנונין את עלעונו ליעבז סוכה כעצור בספרי מוסר וכמו שא"כ תלפכ"ס בסוכה מרי"ב לשונו"ת ע"כ צעבר שאנחנו מקיימים מלות סוכה אומר דהע"ה (רמז להכני') כל כלי יולר וגוי' וכ"ל לשוין תקו"ס אה"ך למשפט' תרשיע' לרמז אשר פשרי' מעלה אין לסס עוד רשות לסלשין:

והנה יש להעמיס צכאן הסוכה כי הסתוב מקיים ז"ה"ת נחל"ת עזד"י ד' וגוי' ד"ס הללו ומקפ"ס אל"ף ח' והנס השמות שלריך לכזון סוכה ומקפ"ס חתק"ד ועס היצת סוכ"ה שמוקפ"ס ל"א עס ז' של רוח סוכה של"ל ז"ש יעלה המספר אל"ף י"ב באקפ"ר ד' היצות הכ"ל עס ד' כוללים של ד' החיצות הכ"ל שסס ז"ה"ת נחל"ת עזד"י ד':

עוד יש לרמז ד' היצות הכ"ל שמוקפ"ס אל"ף ח' למאמר ר"י צוסר פי' ויקרא דף י"ג על פי' עד שיפוח היום וגו' וז"ל ולא עוד אלא דאעבר לה צאלף ותמניא עלמין וכו' עיי"ש וצדכ"י רצו צעני"ל עוד יש לרמז צמאמר פסוק פכ"ל וכל לשון תקום אה"ך למשפט תרשיעי' כי נודע מהארז"ל אשר ע"י מלות הקפת הלולב צכל יוס אנו כילולים משר אחד הכולל עשר פרים משצעים אומות וציוס ז' אנו מקיפ"ס ז' הקפות להכלל מכולס כאחד חסו וכל לשון תקום אה"ך למשפט תרשיעי' דייקא וכ"ל לשוין היינו מצעים אומות ע"י פרים:

שיר המעלות לדוד ד' לא גצה לצי ולא רעו עיני ולא פלכתי בגדולות ובנפלאות מנני אס לא סויתי ודומותי נפסי כגוגל עלי אמו כגוגל עלי נפסי יחל ישראל אל ד' נעמה ועד עולם יש לרמז צזס השיר על סוכות ופ"ר ובפרט אחר שנקדק עס שייכות סיוס השיר יחל ישראל אל ד' להתחלת השיר שאמר דוד על עלמו לא גצה לצי וגוי' אונס נודע מדצרי חז"ל אשר פסוק ד' לא גצה לצי וגוי' אמר דוד צענתא דהוי אזיל על כ"ף נפרא וכו' אומר רצשיע כלום סוס צ"כ דאודי ועצבא למארי' בוותי אזדמנת ל"י לפרדע וא"ל דוד לא תפגעה דאנא עבידנא יתיר מייך דמקרי' גופאי על מיערס דמארי' דכתבי' ושרץ

פירוש

כמשפטים הנס נוסר כאן צמקורה צ' פסוקים דסוף כל היצותיהון וי"ס אחד כאן פסוק ומנחתים ונכיהסס וגוי' כל היצות שצפסוק הזה וקיימים צצ"ס ואחד צצ"י וישלח צדוקן ששלח יעקב אצונו לעשו כתיב עס עז"ס ומאח"ס ותשי"ס עשרי"ס רחל"ס מנחתים ואילי"ס עשרי"ס ג"כ כל החיצות שצפסוק וקיימים צצ"ס ויש ליתן טעם וסס רמזה לנו תוסיק צזה ונראה ע"פ מ"ש רצונו צפסרו צית ישראל עס צסס הארז"ל סכוונת יעקב אצונו ע"ה צצה ששלח ומנחה לעשו ה"ס כדי לפאשיך דיני מולכ"ך על עשו ולכן כפצ עס רצונו טעם על מוספר הדוקן מכל ויין שסכל ומרמז על דינים עיי"ש צצריכות ולפי"ז אפטר יש לרמז עוד כי צפסוק עז"ס ומאח"ס וגוי' יש ח' מציין צצ"ת טעולה ומקפ"ס ש"ך וכודע אשר ש"ך רומז לש"ך כילולים ססס דינים ומרמז צזה סהמשיך עליו גס הדינים של ש"ך וזה מרמז לנו גס כאן צפסוק ומנחתים ונכיה"ס וגוי' ש"ס צו ז' ומיין טעולה ומקפ"ס פ"ר כי נצוחר צזסר פנחס רנ"ע ע"א שמה סהיו מקריצ"ס צסוכות ע"י פרים סהס כנגד ע"י אומות ה"ס ומתפך אח"כ להס נחלים על ראסס ח"ל הזסר עס צקילור וצגין דאכן יהצין צמוצ לצ"א וצמדוותא דרעותא אחתפך עליהו נחלים על רישיהון בומוין מלהטין דמדוותא דלין עזד"א לון צ"ס י"ד ע"י ומ"ץ כן הול מקפ"ר הקרצנות של פרים ואילים וכצעים עיי"ש צזסר נאל"א לפי"ז טעם נכון על ז' הומיין שצפסוק הכ"ל כי עולה ומקפ"ס פ"ר והס דינים לרמז סנתהפכו להס לדינים ולכן דייקא ציוס סצציעי' שאז הול גמר הקרצנות אשר מקריצ"ס כנגדס דייקא אז רמזה לנו תוסיק דצ"ר זס

גרסינן צגמורא תענית כאמר צצני ונכיה"ס וכאמר צצשי ונכיה"ס וכאמר צצשי ונכיה"ס וכאמר רצו לניסוך הניס וון סחורה ויש לדקדק למה לא נרמז מ"ס סכ"ה של מ"ס ופ"י צמלת ונכיה"ס כנו ציוס צ' סהרי ציוס ז' נאצ"ר ג"כ מולצ עולה סתומיד ומנחתה ונכיה"ס הו"ל לקיים ונכיה"ס כנו ציוס צ' אונס יתפרט עס דצרי סזסר פי' פנחס רנ"ע דהמיס רמזו ציומין סזוכ"ס צ"ו עשה"כ אס יתן אי"ס את כל הון ציתו צצחצ"ס ד"שאל לאצונו סצצמו"ס צ"ו יצחו לו כי אס"כ נחתפך עליהו נחלים על רישיהון עיי"ש צזסר צצריכות וצצרי הזסר הזס ותורץ צמוצ למה צא סרמז של ו"ס סכ"ה צמלת כמשפטים לרמז סנתהפך סמיס גליהס לנחלים כי כמשפטים רמז ג"כ על דינים

היאור לפרדעים וגוי ותו דלחא נשצח ונזנור ליליא
 ויווא צלל שכיבו בהסורא שעתא אור דוד ד' לא
 גצה לצי ולא רנוו עיני עי זמר פתח רל"צ צי
 ותראם הונאור הזה והנה דוגמא לזה אהכו צני
 ישראל עושים ציוני חלול ותשרי ר"ה ויוה"כ שאחלנו
 ונרצים צקליחות ובהתכונים ואחכנו אוננים הנולך
 הקדוש הנולך הנשפט וידוע דצני הת"ז אשר עיקר
 הכוונה לר"ך להיות שיתגדל ויתקדש שמוי"ת בעולם
 ולא ללורכי גשויות רק ונוילא הסי"ת גזר גזירות
 עובדות יסועות ונחמות ונרכות לישראל אצל ציוני
 הסוכות שאז נפנסים החקדים הפנימיים והנוקפים
 להכני"י אז יכולים לצקש בתפילתם גם לורכי גשויות
 והנה ידוע אשר ציוני החג ע"י שאלו ונקיפים עם
 הלובל את התיצה אלו ונושכים להכני"י ג"פ אל
 גיווי ונגן והג' שנות אל יולאים ונגי שנות אחד
 ונשם ק"ג ואחד ונשם יס"ו ואחד ונשם וי"ה ואותן
 צי שנות אל היולאים וכן צי שנות יס"ו וי"ה אין
 יולא ונשם שם אל רק בחזירתם לטם ק"ג שהוא
 צחי"י אינא דהיינו שכשתרלה להוליא שם אל ונשם
 יס"ו תאנור ג"פ יס"ו עולה וקספר ק"ג ונשם ק"ג
 יולא שם אל וכן כיוולא זזה צבס וי"ה עי בקידור
 ותצין עכ"פ כשוע וזה שהג' שנות אל קרשס צבס
 ק"ג שהוא אינא והג' שנות אל וקספר ונג' וצבל
 יום ויוני הסוכות אלו ונושכים ונגן אחד וציוס
 הור"ו פענוים ונגן ציחד על הכני"י וע"פ הקדוה
 זו אפ"ל הפקוקים הכ"ל ד' לא גצה לצי ולא רנוו
 עיני פי"י שצני ישראל אוננים להסי"ת אעפ"י שאלו
 ונרצים בתפלה ונקדשים שונך יתי עכ"ז לא גצה
 לצי ורגו ולא הלכתי בגדולות וצנפלות ונוני ר"ל
 שלא צקשתי יסועות ונקים הנוכונים גדולות ונפלות
 רק כשויתי ודומוותי נפשי"י הוא הכני"י כידוע כנגו"ל
 על"י אומ"י כנגו"ל וקספר ונגן ר"ל שהושכתי הונגן
 שיוולא ונאינא ככ"ל הושכתי על הכני"י והו כנגו"ל
 על"י נפשי"י היינו הכני"י והו יס"ל ישראל אל"ל ד'
 ונעתי"ה ועי"ד עול"ס ר"ל כאשר כבר הושכתי הונג"ן
 אז יכולים לצקש יסועות ונפלות והו ונעתי"ה
 ועי"ד עול"ס :

אלא שלר"ך עוד ליתן נעם למה צפי ונשפטים
 תיבת האסף הקר יו"ד וכאן צפי תשא האסף
 ונלא יו"ד ואפ"ל זזה עם ונאנר הזהר צפי ויקרא
 ד' ע"ו ע"צ וז"ל תניח צלרצב תקופין דשתא קלא
 לתפסק ודינין ונחערין ותשובה תליא עד דלתתקן
 וכו' ע"ש הונאנר וצפי ויקהל קל"ה צי וז"ל ת"ה
 צדי תקופין דשתא קלא אתער צדי קערין דעלנא
 בהסורא קלא אתערותא דקערנא אחרא אתער צי והסורא
 אתערותא דק"ל עאל צין קלא לקלא ואתתקן נהורא
 צקלא דלתתא וכו' עיי"ש ופי"י שם הנוק"ו צבס
 הליקוטיס כ"י ד' תקופות הס נגד ד' אותיות שנו
 יתי הונלצקות צדי לצושי בק צקוד הגלות שסס
 תוסו וצוהו וחושך ותהום ואלו הדי קליפות ועוררות
 דין וקטרוג צדי תקופות ונשם צפי ויקהל צדי תקופין
 קלא אתער עכ"ל הנוק"ו עיי"ש הרי כי צדי תקופין
 יוכל ח"ו להיות פירוד צין אותיות שנו יתי אונס
 ע"י תשובה לתתקן הכל וככ"ל צונאנר פי ויקרא
 ולכן כאן צפי תשא שונכיר הכתוב את התקופות
 כו"ש תקופת הסנה נאנר האסף ונלא יו"ד כי אות
 יו"ד מורה שעושה תשובה ורולה להיות יהודי וגם
 אות יו"ד רנוו לחכום ואין תולא כי ע"י תשובה
 הוא ונשיך ונחמייס עליזיים ונעשה יחד שנו יתי
 כנולא

בהה"ת לשבת הוה"מ

פרשת תשא (ל"ד כ"ג) והג שזועות תעשה לך
 וגוי והג האסף תקופת הסנה פירש"י
 תקופת הסנה שהוא בחזרת הסנה בתחלת הסנה
 הצאה תקופת לשון וקיצה והקפה עכ"ל הרי

נואל י"י פי הכחוז וחג האסיף תקופת השנה
 שתאסוף ותחבר אותיות שונו ית' שלא יהא פירוד
 ח"ו ע"י התקופות (הג"ה ועם דברי הליקוטיוס הכ"ל
 יש טעם למה שנוהגים ד' תקופות שנוכחים איזה
 דבר על המים וכיוצא להשוות והתקופה וזאת לאו
 ינאל לפענוים ח"ו חוטו של דם כי זה מורה שיש
 ח"ו פירוד בין אותיות שונו ית' ע"כ ונוכחים איזה
 דבר לשמירה כדי שידע שיעשה תשובה ואז יהא
 יחוד שונו ית' והש"ית ישמרונו וכל רע זככלל כל
 עונו צית ישראל):

ההלת

ד' י"א ונתוקה שנת העובד אם נענו ואם הרצה
 יחבל והשבע לעסיר איכנו ונכיה לו לישן
 אפטר לרנו צוה הפסוק ע"פ הוד"ר פי אמור על
 פסוק צדק השביעי צדק לחדש וז"ל ד"ה צדק
 השביעי שהורא ונעוצע בכל (פי' צו"כ לטון שובע
 ודקס השביעי לטון שציעה) גמות צחוכו צרכות
 צחוכו כפור צחוכו סוכה צחוכו לולב וערצה צחוכו
 עכ"ל ועוד הקדוים וון וד"ר פי ואתחנן וז"ל תחנני
 ידבר רע זה ומה שצא אלל צוראו צחוכוים ועסיר
 יענה עזות עשירו של עולם זה הקצ"ה ענה אותו
 עזות שחומר אל תוסף דבר אלי עכ"ל וזה יש לרנו
 צוואור והשבע לעש"ר איכנו ונכיה לו לישון והשבע
 לעש"ר היינו ויה שצני ישראל משציעים כציוכל
 להש"ית שהורא עשירו של עולם צדקת תשרי ע"י
 ונעשיהם הטובים כמ"ל מהודרש כפור צחוכו סוכה
 צחוכו וכו' ע"י אינם ונוכחים לו להש"ית לישון
 כציוכל כנודע מהארז"ל שער ר"ח חנוכה ופורים
 שהסתלקות המוסין ונכונה צחי"ה סוכה צקוד חלקיהם
 יסן הוא ע"י"ש חונס בני ישראל ע"י ונעשיהם הטובים
 ונושיכם המוסין ורחמים עליונים וזהו ג"כ ראשית
 הפסוק ונתוקה שנת העובד אם נענו וגוי שרנו
 לנאמור ז"ל אחד המרצה ואחד המנועיט וצלצד וכו'
 וגי בנדרש על פסוק הזה וצדצדנו הכ"ל צפירוש
 נאמור והשבע לעש"ר וגוי אפ"ל הושטה קוף וסכת
 וי"ש חף הוא בטל את המנועורים ופי' רע"צ שהיו
 הלויים חוננים בכל יום על מדוכן עורה למה תישן
 ואמור הוא להס וכו' יש טינה לפני הנוקם ע"י"ש
 צתו"ע ונענח לגוי קוטה ואפטר להענויק דצרינו
 הכ"ל צנוטה ובגורא:

סימן ז' צפוק י"ה עוצה חכמה עם נחלה ויותר
 לרואי השנוט: פסוק י"ב כי כלל החכמה
 כלל הכסף ויתרון דעת החכמה תחיה צעליה פירש"י

כי כלל החכמה כלל הכסף כל נוי שיטנו כלל החכמה
 יטנו כלל הכסף שהחכמה גורמת לעושר שיצוא עכ"ל
 ויל"ד צדצד רש"י הללו הלא נוקרא ונפורש לקנון
 סימן ט' פסוק י"ה שצתי וראה תחת השנוט כי לא
 לקלים המרוץ וגוי וגם לא לחכמים לחס וגם לא
 לכחונים עושר ואיך אמר רש"י ז"ל שהחכמה גורמת
 לעושר שיצא חונס יתרון צטוב עם דברי הזמר פי
 חקת קפ"ח צ' קפ"ב אי' וז"ל פתח ואמור עוצה
 חכמה עם נחלה ויותר לרואי השנוט עוצה חכמה
 לא הוא חכמה דהיא תחת השנוט כורסי"ה ונתקנה
 ל"י עוצה חכמה עם נחלה יאה וספירא כד אי"ה
 שריא עושהו דישאל דאינון נחלה ועדצח דילה
 לאתקשרא בה אצל תושבחתא יתיר לאינון דזכו
 לאתקשרא צשמשא ולאתקשרא צ"י דהא חסיד צאילנא
 דח"י ומאן דחסיד צ"י צכולא חסיד צחיין דהאי עלנא
 וצחיין דעלנא דחתי ע"י"ש: עוד נאמור ר"ש צכל
 עוולו שיעניול תחת השנוט ונאן הוא תחת השנוט
 הוי אינא דא קיסרא ומאן דחסיד קיסרא כלל
 שמשא עוולו תחת השנוט ודאי ודא הוא חובא
 קדושה דעלנא ע"י"ש צאריכות וע"י"ש צנוק"ו
 וצרינו צענ"ל שופרש דצרי הזמר עוצה חכמה עם
 נחלה ר"ל שטוב לחצר עלנא עם חכמה תתאה שהורא
 המלכות וכו' חונס יותר עוצ לחצר עלנא צשמשא
 הוא הת"ת והוא התורה והוא חילנא דח"י ונעניול
 חסיד צחיין דהאי עלנא וצחיין דעלנא דחתי וסן
 התרין הה"ן דשנא קדישא ע"י"ש צענ"ל צאריכות:

נב"צ צוה והרוץ צטוב דצרי רש"י כי פסוק לא
 לקלים המרוץ וגוי וגם לא לחכמים לחס וגוי
 ויירי לחסיד צקיסרא כלל שמשא כו"ש צרישא דקרא
 שצתי וראה תחת השנוט דייקא תחת השנוט ככ"ל
 צזמר קאז הוא לפענוים ונחוקר פרכסה ח"ו כו"ש
 כי לא לחכמים לחס אצל וי שזוכה לחצר אי"ע
 צשמשא הוא הת"ת והוא התורה כו"ש עוצה חכמה
 עם נחלה ויותר לראי השנוט דייקא לרוא"י השנ"ש
 היינו שצ"י התורה ונחצר אי"ע צשמשא אז יכול
 להושיך גם עשירות וז"ש רש"י ז"ל שהחכמה גורמת
 לעושר שיצא:

סימן ט' פסוק ד' כי נוי אשר יצטר אל כל החיים
 יש צטחון הנה תיצת יצטר הוא כתיב
 וקרי כתיב יצטר וקרינן יצטר רונו צזא אשר לחצר
 ח"ע אל החיים דבר זה הוא צחירפ וצריכה ציד
 האדם וכו"ש צ"פ כלצים העידותי צכס היום וגוי
 וצח"ת צחיים וגוי ע"כ הכתיב הוא יצטר לרנו
 ענל וצח"ת צחיים:

הנה ידוע מזהר פי תזריע אשר קהלת הוא צנינה
 עיי"ש וצרכינו ע"כ אפשר יש ליתן טעם אשר
 צרכו פעמים לאור זקלהת סס חלקים זה"א הידיעה
 "החלקים כי רוב פעמים סס זה רומז על צינה כו"ש
 מזהר פי פנחס רל"ט זי עיי"ש כמה שדורש על
 פסוק ידעתי כי כל אשר יעשה "החלקים ושם חלקים
 צלי ה"א הידיעה מורה על מלכות:

לשמיני עצרת

אמרינן בגמרא סוכה דף מ"ח ריש ע"א צברייתא
 שמיני רגל צפ"ע לענין פז"ר קש"צ פייס
 צפ"ע וכו' עיי"ש וצרכי ויש לרמוז זה"א דנקטה
 הצרייתא לענין הסיומן ה"כ"רף של פז"ר
 קש"צ ולא ל"רף אחר כי נודע מנמנר"א סוכה דף
 כ"ה אשר עי פריס שהיו מקריבים צהג הסוכות היו
 כנגד עי אומום וצפ"ע פר אחד כגד אומום יחידה
 ופנה ידוע אשר הק"א שרי צחיצור"א וקיים צפרוד"א
 (עי' זהר וטפעים דף ל"ה) ולזה רומז הצרייתא
 שמיני רגל צפ"ע לענין פז"ר קש"צ כי פז"ר הוא
 לשון התפורות ופירוד וקש"צ הוא לשון התפורות
 כנודע כנול"א שהתחל מרומז צום הסיומן שכתוביני
 שמיני אזי מתפריס שרי מועלם של אומום"ע ואין
 להם חלק עם ישראל כי כלימי הסוכות היו מתפריס
 יחד לסכות וזהו פריס וצפ"ע ונתפריס וכנ"ל שרי
 צחיצור"א וקיים צפרוד"א :

בסוף פי ראש חג הסכות העשה לך רגוי ושעשה
 צהגך רגוי והיית אך שנת סנה סנה חז"ל דרשו
 צברייתא (סוכה דף מ"ח ע"א) אשר מואמר והיית
 אך שנת צל לרבות לילי יו"ט האחרון לשעשה ויש
 לרמוז ג"כ כי נודע אשר ציום א"י דסוכה ל"ך
 לכונן שם הוי"ה צ"ש צוילוי יודיין וצניקוד סגו"ל
 שעולה ומספרו טבע ושם הזה מצי"א טבע לעולם
 והוא הנקרא סד דכולהו יומין כי אז יכולין להמשיך
 פרכסה ושפע לעולם זה יש לרמוז ג"כ צפוק הזה
 כי ס"ת של והיית א"ך שמי"ח הוא הכי"ח והוא שם
 הפרכסה כנודע מפסוק פותח את ידיך ושאר האותיות
 של מואמר והיית אך שנת ומספרם טבע כמספר שם
 ע"צ עם נקודותיו הנ"ל ופרומז צום אשר צפ"ע
 יכולים להמשיך ג"כ שפע ופרכסה :

במסכת סופרים פרק י"ט הלכה זי איתא צענין
 השיר של שמיני עלרת חז"ל ציום השמיני
 למנלח על השמינית (ומור י"ז) ואם אינו צקי צהם
 אומר אודה די בכל לצי ודיו (והוא ומור עי')

פי"א זי חן חלק לשעשה וגם לשעשה רגוי א"ס
 ינלחו העצים גשם על הארץ יריקו ואם
 יפול עץ זדרום ואם צלפון וקום שיפול העץ סס
 יפול אורכו צכאן רומז על הלולב הנה ידוע מואמר
 חז"ל מוצא צפירש"י חן חלק לשעשה אלו טבעת יוני
 הפסח וגם לשעשה אלו טעונת יוני סחג ואמר
 הכתוב חמ"ז א"ס ינלחו העצים גש"ס על הארץ
 יריקו לרמוז שמיני סחג לריכים להזכיר משיצ הרוח
 ומוכיר הגשם כדעת ר"א ולדעת ר"י דק"ל שצו"ט
 האחרון של חג מתחילין להזכיר וכן הלכה קאי
 הרומז של פסוק א"ס ינלחו העצים גש"ס על יום
 האחרון של חג שהרי הפסוק הזכיר כאן כל טעונת
 יוני סחג והנה צמ"ש הכתוב חמ"ז וא"ס יפול עץ
 זדרום וא"ס צלפון צוקום שיפול העץ סס יפול
 יל"ד כי ג"ח זדרום וא"ס צלפון כראים כמיותר שהיה
 די לכתוב וא"ס יפול עץ צוקום שיפול העץ סס יפול
 וגם תיבה יפול ל"ך ציחור דה"ל לציכת צס יח"ה
 אומם הכתוב רומז כאן על הלולב כטעם פרי ע"ץ
 סדר כפות תורים וענף ע"ץ עצות רגוי ואמר א"ס
 יפול עץ זדרום"א וא"ס צלפון"א הנה התחיל מדרום
 רמו כדעת הארז"ל של"ך להחיל לנענע מלד דרום
 וא"ס"כ ללפון כמו שאנו נוהגים ולא כו"ש צפ"ע
 סיון תרכ"א של"ך להחיל ולנענע למזרח וא"ס"כ
 לדרום והנה ידוע מקידור הארז"ל טבעת שמתנענע
 הלולב ל"ך להמשיך ממוח הדעת טבו סס יק"ו אל
 הקלוות ולהכני" רק טצכל קלה ומסתנה ה"כ"רף
 והיינו לדרום ה"כ"רף הוא כסדרן יק"ו ולפון ה"כ"רף
 קר"י וכן לכל קלה וקלה ישתנה ה"כ"רף עי צקידור
 אומם עיקר הכוונה הוא צשם יק"ו והו רמו הכתוב
 כאן צמק"ס שיפ"ל "העץ סס יהו"א צום מרצה כל
 הקלוות סן למזרח וכו' הכל הוא צשם יק"ו רק
 שה"כ"רף ומשתנה והגם טצכתוב כאמר יהו"א צתוספת
 אות א"י צקוף אומם צום רומז הכתוב אשר סס
 יק"ו הוא צמוחין כי אות א"לף רומז על המוחין
 כידוע גם מצואר צקידור שהלולב רומז על יקוד
 המושך העשה מן הדעת לכן תול"א אשר זי פתיצות
 ש"ס יהו"א ומספרם יוס"ף ה"כ"רף עם זי תיצות
 והנה יש לרמוז צום לדרכי המוסר כי לפי דרכינו
 היה ל"ך לכתוב צמקום סיני"ע העץ דר"ל צמקום
 שינענע העץ אומם לשון צמקום שיפ"ל העץ מצורף
 לפ"ע שטענתי צשם סרצ ה"כ"רף רבי ר"י משה זללה"ה
 אשר צנח שמתנענע הלולב ל"ך האדם להיות דבוק
 צמו"י ית' ושל"א ידע כלל שמתנענע הלולב וצום אח"י
 ספיר הלפון צמקום שיפ"ל:

ודצרים הללו לריבים פירוט למה יהי זקי יותר
 צנוע ונזנז י"צ אונס יתפרט צנוצ כי נודע
 ונהאריז"ל אשר ציני הסוכות ונושיכים אלו החקדים
 על הכ"י צין צפניויות צין צנוקפים ע"י מלות
 סוכה ולולב צכל יום ונושיכים אלו חקד אחד וצהו"ר
 ככלם חקד הזי כי זי חקדים הם ע"כ אונרו צנוקי
 הכ"ל אשר סיר של סו"ע הוא לנולח על הסונית
 כי צנועור זה נאמר קס הסויעה די כי גמ"ר חסי"ד
 וגוי סרנו צשיר הזה צצנויע ככלם הנושכת החקדים
 וע"י צפיר וקיים צנוקי הכ"ל ואם אינו צקי צסם
 ר"ל כי לאו כל אדם יודע לקיים הוולת ע"פ קוד
 ע"כ אונר אודה די צכ"ל לצ"י כי אחר כונת הלצ
 הן הן הדצרים והנה צצני וצוורים הכ"ל סהן וצנועור
 נ"י ו"צ נוכל להעמיס כי נודע צצוכות וולת סוכה
 ולולב אלו כוללים וועי קרים וכ"י יש להעמיס ג"כ
 צצוורים הכ"ל סהנו וצוורים להשי"ת סהוא ווליל
 אוחנו וידם:

בגמרא תענית דף צ' ע"א תנן ונאיותי וזכירין
 בצוכות גשמים וכו' ופרין צגמרא וליחתי
 ונאיותי וזכירין על הגשמים נאיו בצוכות גשמים
 א"ר יוחנן ופני סירדין בצוכה סכאמר (איוב הי"ט)
 עושה גדולות ואין חקר וגוי וכת"ב (קס פי יו"ד)
 הנותן ונער על פני ארץ וגוי ונאיו ונענע אונר צה
 צר טילא אתיא חקר חקר וצרייתו של עולם כת"ב
 הכא (צ"י ונער) עושה גדולות ואין חקר וכת"ב חסם
 (צ"י צרייתו של עולם) הלא ידעת אם לא סנועת
 חלקי עולם די צורא קלות סהרץ וגוי אין חקר
 להצונחו וכת"ב וזכין הרים צכחו נאור בצוכה עכ"ל
 הגמרא והרואה יראם אשר צ"י גשמים גופי לא
 חזר כלל לסין בצוכה רק דילפינן צגמ"ש וצרייתו
 של עולם דכת"ב צ"י ג"כ חקר וכת"ב צ"י בצוכה
 והוי כאלו כת"ב גס צ"י גשמים בצוכה ואס"ל נעם
 ע"י ע"פ ונאמר הזהר ונאמר ר"ק (ויקרא כ"ה צ')
 ונצא צספרו של אח"י זללה"ה צפי אונר דף קכ"ב
 וז"ל הזהר פתח ר"ה ואונר סרעיפו סוים ונועל וגוי
 ונאיו סרעיפו כד"ל יערוף כונטר לקחי ועל סנורא
 דונטר דהוא וזוכי דכולא קאונר וכו' ואי תינא
 דצאתי דאקרי סוים (קאונר) תליא ונלחא כוי כת"ב
 ונועל ונועל ודאי ונתיקא קדישא קאתיא וכו' עכ"ל
 הזהר הרי ונפרט צזהר אשר ירידת הגשמים תליא
 ונתיקא קדישא וזה ונחורץ צנוצ למה לא סזכיר
 סכתוב לסון בצוכה צ"י גשמים צפירוט יען סירידת
 גשמים תליא צע"ק וסם הוא ונקור סרנמיס וצזה
 ידויק לסון ספסוק סכאמר צ"י ונער עושה גדולות

ואין חק"ר כי פסוק הזה רומז על רחמים עליונים
 ודיקא אין חק"ר:

והנה לקונן צגמרא הכ"ל צנועור צ"י ונצ"א צרייתא
 צזה"ל ונאיותי וזכירין על הגשמים ר"ל אונר
 וכו' עיי"ש ויל"ד למה לא אמר ס הצרייתא בצוכות
 גשמים כלסין הנושכת אונס צאפטר לונר דהא דלל
 כקטה הצרייתא לסין בצוכה צזה לרנז צזה על צ"י
 אופנים אי סהגס כי צעוה"י קסה יונא דניטרא
 דדילא עכ"י אח"כ נסהוה ע"י הונר כל סנוצות
 ופרנסות צעולם ע"כ לא סזכרה הצרייתא לסון בצוכה
 אופן הצי י"ל סהצרייתא צזה לרנז כדצרי סזסר
 הכ"ל סירידת גשמים תליא צע"ק וסם הוא ונקור
 סרנמיס ע"כ לא סזכרה הצרייתא לסון בצוכה
 וככ"ל:

בתפלת גסם ונחיל ספיינן זכור א"צ וכו' וצרכחו
 כעץ סחול וכו' וחסצ ונוקד סכ"צ אוחיות
 סה"צ סקדן ונאלי"ק עד ת"י אצל צתפלת על ונחיל
 על ת"ן ללות ארלך סיתנו צרה דילך וכו' וחסצ
 ונוקד סכ"צ אוחיות של א"צ לנפרע על קדר
 תשר"ק ויס ליתן נעם למה לא סידר צתפלת על
 ג"כ כקדר סה"צ אונס נודע וזהר פי תלוה קפ"ו
 אי סחודס ניסן סנקרס אצ"י זה וורה על אסון
 כקדן אצ"י כי אוחיות י"צ ונתיצת אצ"י צנויק
 גיוני ג' וחדש תשרי אוחיות תיצת תשרי סם לנפרע
 צקדר תשר"ק וידוע אשר צקדושה נעון סופן צתחלתן
 ותחלתן צסופן ע"כ צניסן סהאוחיות סם על קדר
 א"צ ונחיל ספיינן ונאות ה' ונוקד צקדר תשר"ק
 וצתשרי סהאוחיות סם על קדר תשר"ק סתחיל ונאות
 אי ונוקד על קדר א"צ כדי לנעון סופן צתחלתן
 ותחלתן צסופן:

בסידור סהר"י"ל וצונסנת חקידים לכיון צצמויני
 עלרת צכניסת היום צסס ע"צ וצוה"י
 פשוטה צ"ה וסניסה צניקוד פתח וצזר כחצ רצינו
 צענ"ל צסוקפות לפי אונר לזהר דף ק"ד כי סם
 ע"צ וכו"י פשוטה ונפרס חקד די וצניקוד פתח
 יעלה ונפרו יעק"צ עיי"ש וזה סנפרט צזה
 דצרי זהר פי אונר דף ק"ד ע"צ והנה צאפטר
 לפרט ולרנז סיום סכצו צס"ד די ונללה סהרץ סנך
 צ"י תיצות ונל"ה סהרץ ונפרס סצ"ע והנה וצוחר
 צקידור אשר ציוס אי דקוכות לריך לכיון צסס ע"צ
 צניקוד סגול עולה ונפרו סצ"ע ססס זה ונצ"א
 סצע לעולם וזהו וזהו סלנו ונוסיפין לכיון צצמויני
 חקד די ונל"ה סהרץ סנוספרס סצ"ע כי צצמויני
 עלרת ונחפשו סצע צארץ דייקא ונל"ה סהרץ
 וסינו

והיינו לאמרינו בגמרא יומא דף כ"א א"ר ילחק צ' אצדנינו ונולחי יו"ט האחרון של חג הכל לופין בעטן הוערכה כוטה כלפי לפון וכו' כוטה כלפי דרום וכו' כוטה כלפי מזרח הכל שמוחים וכו' הרי מפורש בגמרי שצטמיני עלרת כיכר השפע צעולם הגם שאנחנו מצקשים על הפרנסה צרה וצעיית וציוה"כ וא"כ היו לסם להסכלל בעטן הוערכה צמולחי ר"ה או צמולחי יוה"כ או צמולחי יו"ט הראשון של חג רק דייקא צמולחי יו"ט האחרון של חג והוא ונוט כדברי הארז"ל וכמוכר:

תנן צפ"ד לקוכה ונשנה ח' ההלל וסשנחה שמונה כילד מלוד שחייב אדם להלל וצשנחה וצכבוד י"ט האחרון של חג כשאר ימות החג גמי ונכה"מ דפ"ר והיית אך שנה לרבות לילי י"ט האחרון וכו' ופרש"י וביון לחצרבי ליל י"ט האחרון שהוא עפל ק"ו היום שהוא עיקר שחייב צשנחה עיי"ש בגמרא וברש"י: צאפטר ליתן טעם למה לא נאמר מפורש צתורה לשנחה צשמיני עלרת ולא לטורך ללמוד ורצוי וצכאן יט לוור יען שלא נזכר כאן צפ"ד רק חג הסוכות ולא שמו"ע ע"כ ילפינן מהרצוי גם לשמו"ע אונס צפ"ד אמור לר"ך טעם ששם נאמר ציום הראשון שצחון וציום השמיני שצחון הרי נאמר כאן שמו"ע ואח"כ כתיב ושנחה לפני י"ח שצעת ימים (וקחי על וולות לולב) ולמה לא נאמר צפירוש לשנחה גם ציום השמיני וצאפטר לוור ע"ד שהצתי כבר צשם הרש"ל מראשטין זללה"ה אשר צנשה רצינו ע"ה לא נאמר צכל התורה שאכל רק לא אכלתי כי אכילתו של משה רצינו ע"ה ה"י כ"כ גדול עד שלא יכול לכתוב צתורה אכילתו כצ"כ וכוו כן היא כאן שהשנחה צשמו"ע היא כ"כ גדול עד שצצ"כ לא יכול לכתוב צתורה תדע שהרי צשמו"ע נשלה התיקון של עץ הדעת כנודע מהארז"ל כן אני אמר צדך אפטר וסה"כ:

תנן צפ"ד לקוכה ונשנה ח' ההלל וסשנחה שמונה כילד מלוד שחייב אדם להלל וצשנחה וצכבוד

י"ט האחרון של חג כשאר ימות החג גמי ונכה"מ דפ"ר והיית אך שנה לרבות לילי י"ט האחרון וכו' ופרש"י וביון לחצרבי ליל י"ט האחרון שהוא עפל ק"ו היום שהוא עיקר שחייב צשנחה עיי"ש בגמרא וברש"י: צאפטר ליתן טעם למה לא נאמר מפורש צתורה לשנחה צשמיני עלרת ולא לטורך ללמוד ורצוי וצכאן יט לוור יען שלא נזכר כאן צפ"ד רק חג הסוכות ולא שמו"ע ע"כ ילפינן מהרצוי גם לשמו"ע אונס צפ"ד אמור לר"ך טעם ששם נאמר ציום הראשון שצחון וציום השמיני שצחון הרי נאמר כאן שמו"ע ואח"כ כתיב ושנחה לפני י"ח שצעת ימים (וקחי על וולות לולב) ולמה לא נאמר צפירוש לשנחה גם ציום השמיני וצאפטר לוור ע"ד שהצתי כבר צשם הרש"ל מראשטין זללה"ה אשר צנשה רצינו ע"ה לא נאמר צכל התורה שאכל רק לא אכלתי כי אכילתו של משה רצינו ע"ה ה"י כ"כ גדול עד שלא יכול לכתוב צתורה אכילתו כצ"כ וכוו כן היא כאן שהשנחה צשמו"ע היא כ"כ גדול עד שצצ"כ לא יכול לכתוב צתורה תדע שהרי צשמו"ע נשלה התיקון של עץ הדעת כנודע מהארז"ל כן אני אמר צדך אפטר וסה"כ:

רשמו"ע ולשית

אמרנו רנו על הונסג שנוהגים צשמו"ע וצשנחה תורה להקיף את התיצה עם ק"ח ע"פ מדרש סיר השירים צפסוק כגילה וכשנחה צך ועל למענונה שהלך הולך צעלה וצניה וחסניה לנדינת סיס וצאו ואמרו לה צאו צניך אמרה וחי איכפת לי תשנחה כלותי כיון שצאו חסניה ח"ל צאו חסניך אמרה וחי איכפת לי תשנחה צנותי אמרו לה צא הולך בעלך אמרה היא מדותא שלימה חדו

להכפיה א': אשרי תמיני דר"ך הסולבים צתורה ד' צרנו נוכל לרנו צכאן על אש"ה כטעם ושנחו דר"ך ד' לעשות לדקה ונשפט (צפ"ד וירח) וכן הסולבים צתורה ד' רנוה ג"כ על אש"ה כי תיבת "צתורה ירנוה צ' תורות תורה שצכתה ותורה שצעי"פ כנצואר צרצינו צפ"ד ויקרא ונודע מנאמר ז"ל קיים ח"ה כל התורה אפי" עירוב צצשילין והנה אמרנו רנו צפסוק הזה על ימי חלול כי יל"ד למה לא נאמר אשרי שומרי דרך ד' וגוי כנ"ש אלל אצרהס ושנחו דרך ד' אונס נודע אשר ור"ח חלול ונתחילים ימי רלון ולר"ך לכוון ולזכור תמיד פסוק הכותן ציס דר"ך ונשפרו ק"ג וקס"ה וצ' שנות הללו מקוגלים לתשובה וזה נמשך ור"ח חלול עד אחר יוה"כ שלר"ך כל אדם להרבות צתשובה ואחר יוה"כ ונתחילים הסקדים לכנוס להכניי פנימיים ונקיפים כידוע כ"ז ונקסידור והנה תמילוי של דרך כזה ל"ת י"ש ק' ונקפרס חס"ך יו"ד פעם חסד דהיינו יו"ד פעם הו"י צ"ה צמילוי יודיין עם חותיותהס ויס"י הפירוש אשרי תמיני דר"ך ר"ל להסלים תיבת דרך סיס"י צמילואו כי ור"ח חלול

שנת"ת תורה הוא נוספר יחודא תתאה סהוא
צטכמל"ו עס הכולל להורות לנו כי ע"י לימוד וקיום
התורה יש להכניי צומה לשנוות ולומר לפני הש"ת
חזי צומה צרא אחינא לקנך כמצואר צומה:

להנוכה

בגמרא שבת דף כ"א ע"ג ת"ר ונ"ת חנוכה נר
א"ש וציתו והסודרין נר לכל אחד ואחד
והסודרין ון הסודרין צט"א יוס א' ודליק שנוה
מכאן ואילך פוסח והולך וצ"א יוס א' ודליק א'
מכאן ואילך מוסיק והולך וכו' ואמרינן שם צגוי
לחד וי"ד טעמא דצ"ש כנגד פרי החג (צפי פנחס
שנתמנעיים והולכין) וטעמא דצ"ה דמעלין צקודש
ולא מורידין עיי"ש בגמרא וכבר נודע ונאמר כחז"ל
שאלו ואלו דברי חלקים חיים וכולם נתנו ונרועה
אחד וי"ש צעה"ט ז"ל צ"פ בהעלותך וז"ל כתיב
צתעליתך את הנרות וכתוב להעלות נר תמיד לצ"ה
נר ואח"כ נרות שמוסיפים והולכים והיינו להעלות
נר (שמוסיפין והולכין) שומעלין צקודש ולצ"ש תחלה
נרות ואח"כ נר שמורידין והולכין להעלות נר תמיד
ס"ת תרד עכ"ל הרי מפורש צתורה כשניהם יען כי
כולם נתנו ונרועה אחד כמזכר אל"א דאין קיי"ל להלכה
כצ"ה ולהצין צפטעות ח"ך אלו ואלו דברי חלקים
חיים כי נודע אשר ע' פרי החג שנתמנעיים והולכין
רווח על ע' חנוות העולם שנתמנעיים והולכים גם
הם וידוע ונאז"ל לא כתמלאלה לור אל"א מחרצנה
של ירושלים וכשמתרצה קוונת הקדושה אז נתמנע
קוונת הס"א וי"ש צ"ש פוסח והולך כנגד פרי החג
טג"כ נתמנעיים והולכים ואז ונויל"א מתרצה קוונת
הקדושה וצ"א מוסיק והולך כי מעלין צקודש והיינו
שמתרצה קוונת הקדושה ואז ונויל"א נתמנע קוונת
הקט"א נויל"א דל"פ צ"ש וצ"ה אל"א דאין
קיי"ל כצ"ה:

לפורים

בפ' תשא ל' כ"ג ואח"כ קם לך צטומים ראש וור
דבור חונש מואת צמודש פ' ז' אות
י"ח אור שם י"ח חלף וח"ק הלכו לקעודותו של
אחשוכוס ואכלו ושחו וכו' עד סהקצ"ה אמר לשטן
הצא לי נוגלה ואכתוב עליי כלייה וכו' צאותה טעה
רץ אליהו זכור לעוז אל"א צבות העולם ואמר להם
עד מתי צבות העולם כדומים צטינה ואין אח"כ
ושגיחים

עד יוס"כ לא היינו וכוונים תיצת דרך רק צל"א
המילוי כי עד יוס"כ לריך כל אדם רק לעשות טעוזה
לתקן מה טעיות ואחר יוס"כ סהסקדים ונתחילים
לכנוס צהכנ"י עד אחר סוכות ואזי גם לצני ישראל
נוטף להם חקדים טוצים לכאח"א ואזי נשלם הדרך
צוילוחו כזה דל"ת רי"ש כ"ף כנ"ל ומפרש הכחוצ
צעלמו וי סס הנומלחים סדר"ך כנ"ל סס הסולכים
צתורת ד' שמוקצלים עליהם על כל סנהס לקיים
ונ"ת הש"ת כונו חלע"ה:

להתפא ב' רבה

לעפר נפשי חיינו כדצריך
שנעתי ונאח"ז מור"ר ז"ל
טראוז כאן על ילחק אצינו ע"ה כי אפרו לצור ע"ג
הנוצח וזהו דצק"ה לעפ"ר נפשי ע"כ שונעתי ונונו
ויש לרוח עוד צפסוק הזה כי כאשר תדצק ותחצר
צ' תיצות לעפ"ר נפשי יעלה ג"כ ונפסרם תח"ך
יו"ד פעס חקד י"פ הוי צ"ה צוילוי יודי"ן ככ"ל
גצי חלע"ה עס אותיותיהם ורווח לנו צזה אשר
צזכותו של ילחק אצינו ע"ה נוטף חיי"ס וחסד
לעולם וזהו חייכ"י כדצריך כי הש"ת אור אשר
אפרו של ילחק יהי לזכרון תמיד לרחם על צניו
כו"ש צי נצנעתי כאום ד' כי יען אשר עשית וגוי
כי צרך אצרכך:

רדהפה ג' זכר

דצר לעצד"ך על אשר יחלתנו
רווחנו כאן כגד יעקב אצינו ע"ה
נעעס ואח"כ אל תירא עצד"י יעקב כי הנני מושיעך
ונרחוק ואת זרעך מארץ צצים סהש"ת הצנתיחו הגס
סהגלות ומחרך ועי"ז ומתרחקים ח"ו וסהש"ת עכ"ז
הצנתיח לו הש"ת סיגאלנו וזהו מושיעך ונרחוק וגוי
וזהו זכר דצר לעצד"ך על אשר יחלתני ר"ל סהש"ת
אמר ללכות לו ליטועה ויש לרווח יותר כי יל"ד על
ונאמר על אשר יחלתני ולא הזכיר מהו הדצר שאל"ל
הש"ת להוחיל ועי' פירש"י שם חונס יתורץ עס
דצרי רצינו צענ"ל פ' ויש צ שופרש שם פסוק כי לא
אעצדך עד אשר אס עשיתי את אשר דצרתני לך
ופירש"י אס ושוש צלשון כי עכ"ל והנה כי ושוש
צלשון אשר וא"כ וולת אס מיותר (ספרי כצר אור
עד אש"ר) חונס ונגדל חיצתו של הקצ"ה ליעקב
אחר כל טעויות והצנתיח טיעשה עמו יהי כמסתק
כציוכל אס עשה עלהו"ע ויהי אס לשון ספק וכו'
עיי"ש וזה פ"י הכחוצ כאן זכר דצר לעצד"ך על אשר
יחלתני ר"ל סהש"ת הצנתיח לו סיה"י תמיד כציוכל
כמוספק אס קיים דצרו כהוגן דייקא על אשר
טרונו על ונאמר עד אשר אס עשיתי וגוי:

יום סיום התורה קוראים אהנו שמתח תורה כי

מלבוש

לפורים

ועשגחים על הלרם סכניכם שרונים זה וכו' ח"ל
 הצרחה ילחק ויעקב וזה הם עצמו על דת הקצ"ה
 וכחחמה גזירתם וזה ח"ל ונשה כלום יס אלס כסר
 ונשה רבינו ע"ה וכו' ח"ל ונשה כלום יס אלס כסר
 באותו הדור ח"ל יס ונשו ונדכי ח"ל לך והודיעו
 כדי שיעמוד הוא ונשה בחפלה ואני ונכחן ונבקש
 רחמים עליהם לפני הקצ"ה וכו' עיי"ש באריכות הנה
 הודרש הזה לריך פי' צו"ש שאבותינו לא רלו
 להחפלה על הגזירה שהרי ורע"ה בעלמו זיקש ונשה
 ית' זכות אבות כונשה"כזכור לאצרהם וגוי ופירש"י
 ח"ס הם עצמו על י' הדצרות הצרחה נתקנה צו"ד
 נקיונות וכו' וצגוי' זכות דף ל"ב אוריתן שאמר
 ונשה רבינו ע"ה לפני ית' ולא עוד אלא שיש לי
 זכות פנים ונשותי שלא יאונרו ראו פתק שהעמוד
 עליהם בקש גדולה לעלמו ולא זיקש עליהם רחמים
 עכ"ל ובאפשר לומר הגם אשר כל העוצות שהשי"ת
 עושה עמונו הכל הוא זכות אבותינו עכ"ל הם
 בעלמו אורחים אין אנו כדאי להחפלה עליהם כדרך
 הלדיקים שאין הולין זכות עלמום והנה זולאי יס
 זזה פירוש אחר יותר נכון אולם לא בלתי רק
 לרנו בספוק ואתה קח לך הכ"ל כיום דצרי האדרש
 צו"ש שאמר ונרע"ה אשר ונדכי יעמוד ונשה בחפלה
 ואני ונכחן דו"ש ואת"ה ק"ה לך שיינו ונשה רבינו
 דייקא ואת"ה וצנשים ראש וייר דר"ר הוא ונדכי
 כנו סדרש בגמרא וגם צנשים ראש גיוני זה"ו
 ונדכי"י הלדייק כדליתא בספרים :

במדרש אסתר בספוק חס על הונך טוב יכתב
 לאצדס אור קס אשר אליהו
 הכניא ז"ל הודיע הגזירה לאבותינו הצרחה ילחק
 ויעקב וגם לנשה רבינו ע"ה ואמר ונשה חס כחחמה
 הגזירה צעיט יוכל לצטלה ע"י חפלה ואס כחחמה
 דגם וזה שהיה הוא (כלומר וזה שהיה ונגזרה כצר
 הוא ואין להסיז ונח"כ) ולריך להצין וזה עיט יס
 צנשים ואפ"ל ע"ד סכתוב צקידור צכוונת חרוסת זכר
 לניע אשר עיט רונע על רחל ולאה עולם היראה
 ועולם ענוה כי ארת וי"ד צנוולת עיט נחשב לשנים
 כזה עייט ונכפרו ל"ה כונספר צ"פ וילוי של ו"ה
 עיי"ש צקידור צהגדה כנאל לפי"ו אפ"ל וי"ש צוודרש
 חס כחחמה הגזירה צעיט ר"ל שהגזירה עדיין ציד
 סככי עלכות שונים אזי יוכל לצטלה בחפלה ואס
 כחחמה ד"ס ר"ל סכצר כונסרה הגזירה לשרי ונעלה
 הונכונים צס דס כי רולים חנייד לקטרב על ישראל
 ח"ו אזי וזה שהיה הוא ח"ל אליהו צעיט היא חחחמה
 ויכולים לצטל את הגזירה בחפלה :

לשבת ויו"ט

בגמרא מגילה ונגילה נקראת צ"ח צ"ב וכו'
 ובגמרא ונגילה נקראת צ"ח ונלן
 וכו' ח"ר טמן צר אצח אר"י ח"ק לקיים את ימי
 הפורים האלה צוניהם זונים הרבה תקנו להם כו'
 ואינא שיתקר ושיצקר ולא יעבור כתיב עיי"ש בגמרא
 באפשר לומר הטעם שאנשי כנה"ג לא רלו לתקן
 קריאת הוגילה צשיתקר ושיצקר כו"ש ולא יעבור
 ע"ד סכתב צו"ח סוף ונכתב שארית יוס סבת וז"ל
 ונפני סכצבת עלו כל העולמות באילנות אין לו
 אסרו חג כי אין כח צחול סהוא סוד הילירה והעשיה
 לקבל הארת הקדושה סהוא צרדתם ונשה עכ"ל וכעין
 זה י"ל כאן אשר לא היה כח שיתקר ושיצקר לקבל
 גדול סהארת של פורים וצ"ח וצ"ב קורין הוגילה
 כנו צערב סבת סנחחיל להסנוץ צו הארת קדושה
 סבת אלא שיש חילוק צין סבת לפורים כי סבת
 הוא עליות עולמות ונחל לעילא וצפורים הוא
 סהפסעות רחמים עליונים עד עולם עשיה כנצור
 צהאר"ז"ל כן אומר אני צדך אפשר וזה"ל :

במשנה ובש"ע כרכין המוקפין חומה גיינות
 יוסיע צן כון קורין צמ"ו וילפיין
 לה ונדכתיב על כן סיהודים ספרים וגוי עושים
 את יוס ארצעה עשר וגוי ונדפדים צ"ד שיינ דעוקפין
 צמ"ו באפשר ליתן טעם למה לא נכתב צפירוש
 סהעוקפין יעשו צמ"ו ע"ד סכתב /ה"ל ונראשין
 זללה"ה צספרו ז"ק טעם שלא מזכר צתורה אלא
 ורע"ה לשון אכילה רק צלשון שלילה לחס לא אכלתי
 כי אכילתו היתה גדולה כ"כ צקדושה עד שלא יוכל
 ליכתב צתורה כציוכל כנו כן אפ"ל כאן סהסעודה
 ונשתה של ווקפין סהוא צמ"ו הוא גדולה כל כך
 עד שלא היתה יכולה ליכתב צוגילה וכצר כתב
 רבינו צעמ"ל ססעודת שוסן פורים היא כאלו סהענה
 צ' פעמים ונצבת לסצת וסעודה ונשתה של פורים
 צ"ד הוא כאלו סהענה פעם אי ונצבת לסצת הרי
 כי טושן פורים הוא גדול יותר ונפורים :

מגירת אסתר ס' ב' (פ' ז') ויהי אונן את
 הדס הוא אסתר צת דודו
 איתא צת"י אסתר הוו קרין לה על דהוות לניע
 צציתא דנודכי ע"ה טנין וכו' עיי"ש וכפי סכראה
 סהסרגוס הזה אונר דורשני שהרי סכתוב קורא אותה
 כערה כוה פעמים וסנער"ה יסת סואר וגוי ותיצב
 סנערה צעיטו ולא ולינו צסוס ווקוס סיקרא סכתוב
 לצת ע"ה סנים כערה אונס יל"פ דצרי ססרגוס עס
 דצרי סוסר פי' לך ע"ה צ' צספוק ואצדס צן חונש
 סנים וצעיט סנה ונפרש סס סנונו על כסנחא
 צה"ל

צבאי עלווא דאיהי אחיא ווחנש שנים דאיוון ת"ק פרכי דאילנא דחיי וצבעים שנה לא איהו ההוא אילנא ווחש דאיהו שציעאה לרננין וצבעין שנה אחקרי עיי"ש וכמו כן ווחש ים לפרט התרגום דו"ש שאקתה היתה צה שצעין ווחש שנין פירושו שמשמחה היתה וואילנא דחיי דאיוון ת"ק פרכי וצבעין שנה כנזכר:

ס' ד' (ה') ותקרא אקתה לתתך וגוי אונרו חז"ל וכן בתרגום התך זה דכאל ולמה נקרא שמו התך שכל דצרי מלכות נחתכין על פיו ויש ליתן טעם לפי"ז למה לא נקרא שמו חתך הגם שזלינו שאות ה' מתחלף צלות ה' כי שניהם וואותיות אחת"ע ומולא הגרון עכ"ז יש לרמוז עוד צוה כי התך לירופו הוא תכ"ס ונדוע וקידור הארז"ל אשר השם הזה הוא וקובל להנלל ואלדס רע וזה רוח הפסוק צוה שכינה אותו צבס התך לוור שאקתה היתה וכוונת לשם תכ"ס כדי להנלל וכל אדם רע וגם וואחשורוש כי אחשורוש לא נגע זה כנדוע ווארז"ל:

ש"ב פ"ז לך כנוס את כל היהודים הנמלאים בשושן וגוי אורתי לרמוז לונכה ישראל צפורים שצדקים פרורי אגוזים או שוונשנין ווונגניס אותם צדצט וכעסה גוש אחד וקורין אותו כאכ"ט יען כי הון אור יסנו עם אחד ופחור ונפורד צין העמים היינו שיש ח"ו פירוד לצצות צניהם ע"כ אנו עושים הנאכ"ט רמוז על התחצרות לא כמו שאמר הון וזהו ג"כ רמוז צפסוק לך כנו"ס א"ת כ"ל היהודיים היינו התחצרות:

ס' ד' (ד') אל הושתה פירש"י ז"ל וז"ל כל קעודה נקראת ע"ש היין שהוא עיקר עכ"ל וצפ"י אונור (כ"א י"ז) פירש"י לחס אלקוי וואכל אלקוי כל קעודה קרוייה לחס כמו עזד לחס רצ עכ"ל וא"כ קלת קהרי אהדדי אוננס י"ל כי דצרי רש"י הם ודצר הלמד וועניכו דכאן שעיקר הקעודה ה' כדי שישתו הרבה אשר ע"כ הוולוס צפורים שחיס ונרצס וואכילה ע"כ פירש"י כל קעודה נקראת ע"ש היין שהוא עיקר דייקא כי כאן ה' עיקר על השתי"י וצפ"י אונור שודצר הכחוצ צענין הקרצנות שהם עניני אכילה הונצח והן אכילה אדם ע"כ כל קעודה קרוייה לחס ע"ש הלחם:

ש"ב פ' ו' ויאמר הונלך לאקתה צוונשה היין עם שאלת"ך וינתן לך וולה צקשת"ך עד חלי הונלכות ותעט וכן לקוון קי"ז פ"צ ויאמר הונלך לאקתה גם ציום השני צוונשה היין וזה שאלת"ך

וגוי וזה צקשת"ך וגוי ותעט לריך להצין הסילוק צין שאל"ה לצקש"ה וכפי הנראה הגם שענינם פירוט אחד לשון צקשה עכ"ז לשון צקש"ה יורה שונצקש וועוקא דלצא עד כלות הכפס ועי"ז אונרה אקתה תתן לי כפס"י בשאלה"י ועי"י צקשת"י שלא הסגיחה על עלוה כ"כ רק עצור עוה ציה ישראל דייקא ועי"י צקשת"י אחר כותבי אור לי צני שיח"י אשר בעין זה איתא צספר הקדוש וזה"ל וואיהל זללה"ה אוננס אינו תחת ידי:

ס' ד' (ז') והון עוד לצקש על כפסו וואקתה הונלכה כ"י רא"ה כ"י כלת"ה אליו הרע"ה וגוי כתצ הארז"ל שאקתה שיהיה וצקשת גאולה לקחה לעלוה הוי"ו בקדר צאונרה י"צא "הונלך" והון "היו"ס ואתה הוי"ו ישרה נתפטרע צקש"ת צטעת וועשה ונתעלוה צצס י"ק עטרה לראשה ע"ש כי צייק די לור עולמים ח"ס כ"י רא"ה כ"י כלת"ה אליו הרע"ה ק"ת י"ק סו"י"י והנה ידוע אשר עי"י קצלת התורה הים קיום לצריאת שמים וארץ כונסה"כ יום הששי שכולס היו תלוים ועוואדים עד יום הששי שטי צקיון והדור קצלוה צוויי אחשורוש שנאמר קיוו וקצלו קיוונו וזה שקצלו כצר נוולא שטי"י שקצלו התורה צוויי אחשורוש הים קיום לצריאת שמים וארץ והו כי צייק הוי"ו לור עולמים שני עולמים עוה"ז ועוה"צ צונקת ונכות כ"ט:

ס' ה' ג'ו' ונרדכי ילא ונלפני הונלך בלצוט ונלכות תכלת וגוי ותכריך צוץ וארננון וגוי הנס ידוע אשר צוץ היא פשתן וארננון היא למר אוננס צודאי לא היו וקוטרס יחד כדי שלא יהי שטעני"ז:

ס' ט' (י"ג) ויאמר הונלך לאקתה הונלכה צשוון הציר"ס הרגו היהודים ואצ"ד חונש וואות איש וגוי אורנין צגמרא וגיילס דף ע"ז: ויאמר הונלך וגוי צשוון הצירס הרגו היהודים א"כ אצבו ונלמד שצא ונלמד וקטרו על פיו פירש"י ונלמד שצא ונלמד כו' שרי התחיל לדצר בלשון כעס וקופו אונר וזה שאלתך עכ"ל ולריך להצין וואיכין ווכח שסתחיל לדצר בלשון כעס והתירוץ לזה כי צ"ת צשוון הצירס הם צטעווי וונכה פור וועט פור וכוונן צקול גדול כנראה צחוש הנגינה וכן ג"ת הרגו היהודים ואצ"ד הם צטעווי תלשא קדווא ואזלא והס ג"כ צקול כנראה צחוש הנגינה ואין אדם ווכי"ט את החוש עוכה וזה שסתחיל לדצר כעס אצל ג"ת ווחש וואות איש הם צטעווי דרגא וונכה רציע אשר צחוש הנגינה וונכה רציע ונונגניס צקול כוונן וווכה וזה שצא ונלמד

מלבוש

לבושים

לשבת ויו"ט

דב"ט

מסכת ברכות ה"ג פקיס של וקכת ברכות
מתחילים "מחנתי" ה"י קורא "וי
"הפלת השחר" ח"ן עומדין "כילד וצרכין" שלשה
שאכלו "אלו דברים" "הרוח" הר"ת שלהם
ו"ה" "מח" "ש" "ח" "ה" וקפסם שצ"ל כתי"ב עם
אבותיהם וידוע אשר וקס כמשכיס הזרכות כנודע
ונוכח הזרכות לזאת ורמוז הוקפס של הר"ת וון
הפקיס הכ"ל להורות לנו אשר ע"י הזרכות שווצרכיס
בני ישראל הם ונושכיס ונוקור הזרכות וגם לזאת
נקראת וקכת זו ברכות להורות על הכ"ל :

גמרא ברכות דף ד' ח"ר אלעזר בר אבינא
כל האומר תהלה לדוד ב' פעמים
בכל יום ונוצטח לו שהוא בן העולם וכו' ח"ר
יוחנן ופני ויה לא כאמר נו"ן באשכ"י וכו' יש לדקדק
בגמרא זו דרי אלעזר צ"ח ונתחיל בתהלה"ם לדו"ד
ורי יוחנן ונתחיל באשכ"י ה"ה לו לומר ג"כ ופני ויה
לא כאמר נו"ן בתהלה לדוד או שהיה לו לרי
אלעזר צ"ח לומר כל האומר אשרי ג"פ בכל יום
וכו' וכן הוא אמת שנתחילין באשכ"י והתירץ הוא
כי ר' אלעזר צ"ח רלה לרמוז על וואמר ר"א צהר פי
במדבר דף קי"ט ע"ב ק"ב ע"א ח"ל תנן כל האומר
תהלה לדוד ג"פ בכל יומא ונוצטח לו שהוא בן
העולם וזה אוקימנא בגין לזוגא ל"ה להא"י
"תהלה (הוא הכני") ולאשתכחא בכל יומא צין לפון
לדכום עיי"ש צהר באריכות ותיקות הוואמר ועל
כוונה זו ח"ר אלעזר צ"ח ג"כ כל האומר "תהלה
"לדוד ורי יוחנן אגר ופני ויה לא כאמר נו"ן
באשכ"י כי רלה לרמוז שלריך להתחיל באשכ"י כוון
שאלו עושין והטעם כהצ צטור או"ה סימן כ"ח
משום דוויכיה ילפינן שלריך אדם ליבב שעה אחת
קודם התפלה :

דה"ז ע"א תניא ח"ר ישמעאל בן אלישע פעם
אחת נכנסתי לסקטיר קטורה לפני
ולפנים וראיתי אכהריא וכו' ואמר לי ישמעאל בני
צרכנו חנתי לו יה"ו שיצטלו רחוקך את בעסק
ויגולו רחוקך על מדותיך ותתבסג עם צניך בודת
הרחמים והכנס להם לפנים ושורת הדין ונענע לי
בראשו וקו"ל שלא תהי' צרכת הדיוט קלה צניך
כראה לפרש זו הגמרא ע"ד שווצור צפע"ח על
דצ"י שצנקה לעיל דף ג' צפע"ח שישראל כנסין

לצתי כנסיות וצ"ו ועומין יחא שמו הגדול וצורק
הקצ"ם ונענע בראשו ואומר אשרי הנולך שנקלסין
אותו צציתו כך וופרט שם צפע"ח על גמרא זו כי
כאשר העומין הם שמוות חלקים נקרא קטנות אמנם
ע"י הקדיש כושכין ווחין גדלות דהויר"ת שפס
רחמים וזה נקרא צח"י ונענע בראשו ועפ"ז יש
לפרש ג"כ הגמרא הכ"ל ודף ז' שאמר ר' ישמעאל
יהר"ו ונוצור צקידור ח"ל על יה"י י' דעת ה'
צ"כה י' הכונה רלון כתר ונלפניך הוא ח"ק שמשם
יורד השפע"ע עד וכו' עיי"ש צקידור בתפלת ווקס
הרי ווצור שצתיצות הללו יהר"ו לנו ונושכיס
הרחמים כוון צקדיש וזהו ונענע לי בראשו וזהו
וקו"ל שלא תהא צרכת הדיוט קלה צניך ר"ל שכל
אדם הוצקש רחמים כושכיס רחמים תיכף
אכ"ר :

ברכות דף י"א על הפלוגתא דצ"ש וצ"ה צצ"ש
לחורים צערב כל אדם יטה ויקרא וצ"ה
לחורים כל אדם קורא כדרכו לחורין שם בגמרא
ועשה צצ"י ישמעאל וצ"י אלעזר בן עזריה שהיו
נוסבין צוקוס אחד וה"י ר' ישמעאל וועה ורי
אלעזר בן עזרי' זקוף כיון שהגיע זמן ק"ש הטעם ר'
אלעזר וקף ר' ישמעאל ח"ל ר' אלעזר צ"ע לרי'
ישמעאל אחי אמרול לך ושל למה הדבר דומה ושל
לאחד שאוורים לו זקנד ווגודל אומר להם יהיו
כנגד הושחיתים ועיין צפרס"י ז"ל שה"י ראצ"ע ווקלס
את ר"י שהיו וועה צוון ק"ש כדצרי צ"ש ע"כ
אמר לו ושל שלך דומה לאחד שאוורים לו זקנד
נאה ווגודל והוא אומר להם הוחיל וקלסחם אותו
וכו' עיי"ש בגמרא וצרס"י ובודאי לריך להצין הושל
הזה למה ודומה לוי שיש לו זקן נאה אמנם נודע
אשר עיי"ש ח"ו ויחדים התרין וזלין כולר חסד
ונקה ע"כ לפי שיטת ראצ"ע שה"י קוצר כצ"ש
שצערב יטה ויקרא וה"י ר' ישמעאל וועה ה"י ראצ"ע
וקלס אותו לאחד שאוורים לו זקנד נאה ווגודל
ר"ל שה"י ויחד התרין וזלין קדישין עיי"ש ק"ש וכאשר
זקף ר"י ולפי שיטת ראצ"ע כדצרי צ"ש ח"ו יולא
צק"ש זו נאלא שלא ה"י יכול ליחד הוזלין ולזה
רוון ח"ו יה"י נגד הושחיתים אמנם ר"י השיב לו
שהלכה כצ"ה שקורין צין ווטין וצין עומדים :

א"ה צגמרא ברכות דף ל"ג ע"ב ח"ל אומר רב
יוסף וכו' חלא ודרב שוואל יענא דתקינ
בן ורגנית"ח צצבל (צו"ע שחל להיות אחר השבת)

מלבוש

להוטים

לשבת ויו"ט

וחודיענו די אלקינו את ווספטי לרקך וכו' עכ"ל
 הנה הא דנקט ר"י לשון וורגניתי"א רוח לנו ויה
 שידוע וזוה"ק ומהא"י ז"ל שהשמות שלריך לכווין
 זו צרכות של תפלת שבת ויו"ט נקראין וורגליין
 וק"ה נקט ר"י וורגניתי"א לשון וורגליות לרוח
 כ"ל :

ראיתי שדדברי רש"י ז"ל ופורש בגמרא סימא דק
 ל"ט ע"ש נאמר ג"כ ויורא זו שאלו תלמידיו וכו'
 ואמר אח"כ וואי ונצרך אר"י אר"ה אשר קדשנו
 צקדישתו של אהרן וכו' הרי ופורש כרש"י ז"ל שקאי
 על צרכת כהנים :

בשבת קי"ט צונעטע של תקל"ב שה"י לו שלחן של
 זשה ושא עשה עשר צני אדם ושקה עשר
 שלשלאות של כסף קצוות צו וכל זש זכה ופני
 שה"י ונענג ונכדז את השבת עיי"ש בגמרא ויש
 ליתן עשם דרך אפשר לנה דוקא ושא עשה עשר
 צני אדם ולנה שלשלאות של כסף אונס כודע
 וכוונה שלריך ללייר השלחן בארבע זויות צחול צ"ן
 עס ו"ה וציו"ט צ"ן עס ק"ג ובשבת עס ע"צ ויש
 לרוח זה כאן בגמרא כי ושא צכ"י אד"ס רוחו
 לצ"ן ונ"ה אד"ס וקספ ו"ה והשלחן של זה יס
 לרוח צצנה ככודע וזמר הרווח ורווח צזה נגד סס
 ק"ג והשלשלאות של כסף כוכל לרוח נגד סס ע"צ
 ע"ש הכפוז צלל הסכומה צלל הכסף ורווח שה"י
 מקספ עשה עשר בי אותיות הפשוטות וכל עס וכל
 הדי זויות הס עשה עשר :

נזיר פ"צ ו"צ ו"ל הושנה אור אורה פרה זו
 הריני נזיר אס עונדת אני אור הדלת הזה
 הריני נזיר אס נפתח אני צ"ש אונרים נזיר וצ"ה
 אונרים אינו נזיר עכ"ל הושנה ועיי"ש צפירוש הר"ש
 ו"ל וי שהיתה פרתו רצולה ואינה רולה לעמוד
 ואור פרה זו קצורה שלא תעמוד ואונרת צלצה
 הריני נזיר אס עונדת אני ואני אור הריני נזיר
 וננה אס לא תעמוד וכן דלת נעילה שאינה יכולה
 לפתוח ואור קצורה דלת זו שלא אפתחה ואונרת
 הריני נזיר אס נפתח אני ואני אור הריני נזיר
 וננה אס לא הפתח וכו' עיי"ש צה"צ וצתיר"ט
 צסס הרנ"צ"ס איך סייך אונרה צפרה ודלת רק
 הוא דרך העצרה עיי"ש צתיר"ט אונס הושנה
 וראש לנו צאלצע שונרות על המחלוקת צצין נכסת
 ישראל וצין אצינו צצטוים שהש"י אור טובו אלי
 ואציה אליכס וכנסת ישראל אונרת השיצנו די
 אליך ונצוה שהש"י יטוב קודם אלינו וסו הרנ"ו
 כאן צונענה אור אורה פרה זו הריני נזיר אס
 עונדת אני וידוע אשר פרי"ה רוחו על ישראל כעשם
 כי כפר"ה קוררה קר ישראל וסו העירוש צונענה
 אור אורה פרה זו סיינו שהש"י אור שהפרי"ה
 דסיינו הככ"י אורה הריני נזיר אס עונדת אני
 ר"ל שאין ציכולתה לעמוד ועלמה ולעשות חצוה
 ונחנות זה הריני נזיר לשון הפרשה ר"ל כמי
 צמיי"ש מאיזה דבר ואונר לא אראש עוד הדבר
 הזה וכן הככ"י אונרת הריני נזיר ופרשה ושהש"י
 כי אין ציכולתי לעשות חצוה ווהיי"שת עלמה
 צסגלות והש"י אונר הריני נזיר אס לא תעמוד ר"ל
 הש"י אור אפרוש עלמי ושהככ"י אס לא תעמוד צעלמה
 לעשות חצוה תחלה וסו צ"ש אונרים נזיר שהדין
 עס הש"י וצ"ה אונרים אינו נזיר שהדין עס הככ"י
 וידוע שהלכה כצ"ה וצפרו צגלות תור הזה וגס
 ר"י אור עס צונענה שלא נחלקו צ"ש וצ"ה צדצר זה
 צגס צ"ש וודים לצ"ה וכן עד"ז יתפרש הסיפ"א דוהיתין
 אור הדלת הזה הריני נזיר אס נפתח אני כי דל"ת
 רווח על הככ"י כעשם דלות"י ולי יושיע ויתפרש
 ג"כ כונו צפרה אור הדלת הריני נזיר אס נפתח
 אני ר"ל לפתוח צחצוה הכל ככ"ל צפרה :

בעירובין פ"ג ו"ז ר"י אור ראש השנה שה"י
 ותיירא עמא תתצב וערב אדם שני
 עירובין וכו' ונלשון זה שה"י יר"א סנא תתצב
 ונענע סטוב יתר אס ראש השנה רק יוס אחד
 ולא שני ימים וצזה פנחס רלאי אי אור ר"ש
 שנחנע זה היא ר"ה שני ימים צכל זנכ"א צצין
 דליהו ילסק כלול דיכא ורנני דחלנלי ישתכח
 יחידאי ימריב עלנא וכו' ונענע ונלשון זה סטוב
 יתר אס ר"ה סוא שני ימים ולריך אהה לתרץ כונו
 סכחז הרח"ו ז"ל צגליון זמר עס שקודם ריב"ז לא
 ס"י פחד לכן ס"י די ציוס אחד ר"ה :

מגילה כ"ז ע"ב קאלו תלמידיו את ר' אלעזר צן
 סמוע צמה הארכת ימים ח"ל וכו' ולא
 נכחתי כפי צלל צרכה פרכ"י כשעלה לדוכן לצרכת
 כהנים ס"י ונצרך תהלה אשר קדשנו לצרך את עונו
 ישראל עיי"ש צרש"י ויש לפרש עוד כי וצוצאר צזמר
 צפי יתרו צהתחלה שאקור לאדם לישא את ידיו
 צחנש רק צהפלה או צצרכה עיי"ש ויש לפרש גס
 דצרי בגמרא כונו דצרי חמר כותצי זאת הרלו
 לי סכצר קדמוני בגאון יעצ"ן ז"ל אונס אח"כ

אבריהם צמילואו כזה אלף צ"ת ר"ש ה"א נו"ם ונספרו אלף קיי"ט כוונתו יחודא עלאה ע"ה להורות שאברהם רצונו ע"ה ה"י הראשון שקידש להש"י והגביל את שונו ית' צפי הצרות וזה העולם כו"ש צפי ה"י צדי חלקי השמים וחלקי הארץ כונו שפרש"י עס ואם תלך הנוספר של אברהם שעולה רנ"ח עס הנוספר הכ"ל יעלה הנוספר ליחודא תתאה ועוד ע"י יותר כנוספר האותיות הו"י חלקיים צה"ב"ט לרמוז לנו שאברהם ה"י עיחד יחוד שונו ית' ציחודא שלים: אח"כ ואלחסי כעין זה צרצרו פי ויחי על פסוק נפתלי אילה שלוה:

ברית צמילואו כזה צ"ת ר"ש יו"ד תי"ו צנוספר וכוון ליחודא תתאה להורות ולרמוז על ו"ט צזהר ר"ש פי פתח דכל ואלן דנער ברית שכינתא קדישא אחידא צ"י ונערא ל"י וכן אש עשה תשובה כעצמא עס צזהר כ"ה ע"ב:

צופיה הליכות ציתא ולחם עללות לא תאכל ה"י של לופי"ה היא נאותיות רצתי ואמרנו הטעם עפ"י וואור ר"א צזהר פי פקודי רכ"ו ח' שנופרט עס הפסוק אש ד' לא יצ"ה צ"ת דהיינו אש הצינה לא תתקן הצית שוא עמלו צונו צו אל"ן רזא דאינון כהרין דנפקין ועאלין כלהו צה"י צית לאתקנא ל"ו וכו' אש ד' דאיהו רזא דעלואא עלאה דאתקין ועציד ציתא כדקא יאות אינון צונין לעגלא אינון אלא וס דאיהו עציד ואתקין עכ"ל ה"י שנופרט שעיקר קיום הצ"ה (היא ונלכות כפי פירוט האק"נו) הוא ע"י הצינה וזהו שרוננו ה"י רצתי של "לופי" הליכות צית"ה כי ידוע אשר אהון הצרצין עס צצינה שוננו על וואור הכ"ל: ועיין בצרושים לחג שציעות ד"ה לופיה:

קרימי רוני צלילה לראש אשמורות וגו' הנה ציצת צלילה הוא קרי וכתיב שהכתיב הוא צליל ואפשר ליתן טעם ע"י כי ידוע שלוגתא דרצי ור"כ בגמרא צרות חד אור ד' אשמורות הוי הלילה וח"א ג' אשמורות והנה כאן שא"כ לראש אשמורות

אשמוע טיה"י עוד צ' אשמורות עד אור היום וכוונת הפסוק אין ידוע אש סיל כדעת רצי או כ"כ שא"ש חושב ה"כ צ' אשמורות וחסות לילה כוונתא חקר ד' אשמורות הוי הלילה כדעת רצי ואש חושב ה"כ אשמורות ושליש הלילה שהוא עשה עשירית כוונתא אשר ג' אשמורות הוי הלילה כדעת ר"כ ע"כ צא תיצת צלילה בקרי וכתיב והוא כי נודע וזהו הנוספר כ"ש אשר עד חלות בקראת ליל וחסות ואילך בקראת לילה כוונתא שהכתיב צליל שהוא קודם חלות יורה דעת ר"כ לחשוב ה"כ אשמורות וטעם עשירית וחסות צלילה שהוא צלילות יורה כדעת רצי לחשוב ה"כ אשמורות וחסות לילה וד' אשמורות הוי הלילה ונלמד אותנו כזה שאלו ואלו דברי חלקים חיים ונסתהגס שנוחקן עס רצאשי על קושיית הגמרא עס לנ"ד ג' אשמורות הוי הלילה ה"כ כתיב חלות לילה חקוס וגו' וכתיב קדמו עיני אשמורות וגו' דנשמוע וחסות שנוחסות לילה על הצוקר י"ט צ' אשמורות אלנא ד' אשמורות הוי הלילה ותימן רצאשי לנשמועה ופלגא כונו אשמורות קרי להו ולפי"י יקסם לכאורה ודברי ר"א לדברי הכ"ל שאמרתי אשר לראש אשמורות משווע צ' אשמורות שליוות ושרי ר"א אור אשר לנשמועה ופלגא כונו אשמורות קרי להו אונס לא קשה מידי כי רצאשי לא אור כן רק על פסוק שבתהלים אשר עס צתהלים כתיב קתם אשמורות ויוכל להתפרש על אשמורה ופלגא אשא"כ כאן דכתיב לרא"ש אשמורות משווע צתהמלת ס"ב אשמורות י"ט עוד צ' אשמורות שליוות:

צדצל אונדין בגמרא ערכין דף"י ע"ב שני כלים שהם לללל ונכתשה כשתינו ונוקדש ראשון ונכתשנו ולא היתה להם ארוכה: רז"ל רמוז צדצריהם כי ידוע וכוונת סללו אל צקדשו אשר לללי שווע רמוז על יסוד ודת השפעה וכן נכתשה רמוז להכניי הנוקצלת השפעה עוצות כונו ונכתשה שנוקצלת ע"כ רמוז חז"ל צדצריהם שכתשנו ונוקדש ראשון ולא היתה להם ארוכה כי ונוקדש הראשון ואילך כתושעטם השפע וישראל עד שיצנה ציה"ק צצ"א אזי יחזיר הכל כוואור הכתוב כי אעלה ארוכה לך וגו':

מלבוש

להושים

לשבת ויו"ט

במד"ר פי אחרי פכ"ח ד"ה וזה כתיב למעלה
 מן הענין וכו' וכו' אלף בכל שעה שהוא
 רולה ליכנס יכנס רק שיכנס בקדר הזה והקשה
 הלף זה הוא נגד ההלכה דהא הכ"ג לא הי'
 רשאי ליכנס לפני ולפנים רק ציוה"כ לצד (עיין
 צוה רענן על הילקוט ו"ש צוה ועיין גם צהדוסי
 הרד"ל על הנודרת שם ו"ש צוה צה"ס הגר"ח) והוא
 לתרץ שאין כוונת הנודרת שרשאי ליכנס בכל שעה
 צפועל רק צ"ח רולה ליכנס היינו לכוון הכוונת
 וסיחודים כונו צעזרת יו"ט רשאי רק שיכנס
 בקדר הזה:

בהגדה של פסח אומר העעס למה צנטיילה
 הראשונה כאמר ורחץ וצנטיילה שניה רחלה
 כי נטיילה ראשונה נורונו על הכונה ונקרא לשון זכר
 ונטיילה שניה לשון נקיזה יען שנוהות על
 צינה:

על ההושי' הנופוסו' דהא גם החכם שואל מה
 העדות וכו' אשר ליה ד' אי אחכ"ס
 ולמה צשאלת הרשע אומר שהוליא את עלמו מן
 הכלל צוה שאמר וזה העבודה הזאת לכ"ס, והוא
 לתרץ שהחכם אדרבה כולל את עלמו עם כל ישראל
 בקבלת עול ונלכות שמים ואומר אשר ליה ד'
 אלקיימו ונה שאומר הלשון אחכ"ס הוא נוחת
 שפלות הרוח שאינו נדונה אי"ע כלל לאי"ע:

דברים אלו לא מצאתי בכתבי קודש רק
 שמעתי מפי אנ"ש

בגמרא יומא ד' ע"א ע"א ואלו צטוק לכה"ג
 אומר לו אישי כה"ג עשיני
 שלוחתך ואלו צצית אומר לו וחייה חיים עשיני
 שלוחתה וקסה סיניו הלשון קצאס ואלו צטוק
 אומר לו אישי כה"ג עשיני שליחתך וצאס ואלו צצית
 אומר וחייה חיים עשיני שליחתו וכבר הרגיש
 רש"י ז"ל צוה ועוד וואי עבודתי דכ"ג על הסוק
 ואמר לתרץ כי ידוע ופי קופרים וקפריס אשר צעת
 שהלדיק הוא צנוותין דקטנות לריכס לחזק אותו
 כדי שיחזר לנודריגתו והנה שוק נורונו על ווחין
 דקטנות כעעס עד שהכלה רגל מן הסוק והו'
 פירוש הגמרא ואלו צטוק אומר לו אישי כה"ג
 דייקא אישי לשון חשיבות כפירוש רש"י ז"ל אישי
 אדוני כדי לחזקו וכן אומר לו עשיתי שלוחתך אצל
 אס ואלו צציה שאינו לריך להתחזקת של השולח
 אז אומר לו וחייה חיים עשיתי שלוחתו:

בגמרא ר"ה פ"ג ונשנה חי' והיה כאשר ירום
 ונשה ידו וגבר ישראל וגוי וכי ידיו
 של ונשה וגוי אלף לומר לך כל זמן שהי' ישראל
 נסתכלין כלפי וועלה ונושעצדין את לצס לאציהס
 קצשונים הי' נחגצדין, והקסה הו' גמרא ונפוסת
 היא ציצוות ק"ה הנחפלה לריך שיהן עיניו לנעה
 וכו' וכן הוא להלכה צש"ע או"ח הלכות תפלה ק"י
 ל"ה ק"צ שלריך שיהי' עיניו לנעה צשעת התפלה,
 ואמר לתרץ כי ידוע צאס שחפר לו לאדם איזה דצר
 הן צגופו הן צנוותו רש לו לער ח"ו ידע צטח
 שפגס לנעה וצוה נוכרים אותו שיתקן ולכן אל
 יחוש כלל על לערו רק יתורונו על שפגס ויתקן
 ונעשו ונחילא גם לערו יתוקן וצוה יתפרט היטב
 לשון הנושנה צונן שישראל וסתכלין כלפי וועלה
 היינו צאס יש להס איזה לער ח"ו יסתכלו כלפי וועלה
 היינו לחקן שפגס לנעה ונחילא יהי' לנו הישועה
 ואין זה קוחר כלל הלכה שלריך שיהי' עיניו לנעה
 כנצוחר צגוי' וצש"ע:

בפ' נח ויעש נח ככל אשר לוה אתו חלקי"ם
 כן עשה. ואח"כ כאמר ויעש נח ככל
 אשר לוהו ד'. ודייק למה צפי' ראשון כאמר שם
 חלקים וצפי' שני שם הוי' צ"ה. ואמר לתרץ עם
 נאמר הזכר על הפי' ויאמר ד' לנח צא חסה וכל
 ציתך אר"ש אנאי צבלהו חלקים והבא ד'. וכו' שו"א
 עלאה דרמזי אלף רזאוכו' לאו אורח ארעא לקבלא
 אחתא אופשיא צדהס אלף צרשו דצעלה וכו' עיי"ש
 וסתתא ונחורץ שפיר צפי' ראשון לא כאמר שם
 הוי' צ"ה יען שנדצר וצנין התיצה אצל צפי' השני
 שנדצר וציאלתו לתיצה שפיר נאמר שם הוי' צ"ה
 כנאמר הזכר דצעלה דתיצה יסב ל"י רשו:

